

„Ann Cleeves e în elementul ei în acest peisaj extraordinar, cu ferme vechi și terenuri petrolifere moderne — și cu apă, apă peste tot.”

New York Times Book Review

virtual-project.eu

ANN CLEEVES

ape moarte

Seria Shetland

ANN CLEEVES

Seria Shetland

5. APE MOARTE

Original: *Dead Water* (2013)

Traducere din limba engleză:
MIHNEA ARION

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2019 —

Ann Cleeves este considerată noua Agatha Christie a literaturii britanice. S-a născut în 1954 și a copilărit în partea de vest a Angliei, în Herefordshire și apoi în North Devon.

După ce a renunțat la facultate, a avut o serie de *job-uri* ocazionale dintre cele mai diverse: asistent social pentru copii, bucătar la un centru de observare a păsărilor, ajutor de salvamar și ofițer pentru eliberarea condiționată. S-a căsătorit cu Tim Cleeves, un cunoscut ornitolog și, când acesta a primit un post pe micuța insulă Hilbre, aflată în estuarul Dee, unde ei doi erau singurii locuitori, s-a apucat de scris.

Au urmat mai multe romane (peste douăzeci), publicate începând cu 1986, care au fost traduse, în peste 20 de limbi până în prezent.

Cele două serii de succes ale lui Ann Cleeves au fost transpuse în două seriale TV realizate de ITV (după cărțile care o au drept protagonistă pe Vera Stanhope) și respectiv BBC (după volumele din seria *Shetland*). Serialul *Vera* a fost deja difuzat în peste 30 de țări, printre care Australia, S.U.A., Germania, Cehia, Polonia, Japonia, Canada, Suedia etc.

În 2006 Ann Cleeves a primit premiul ***Duncan Lawrie Dagger***, acordat de către ***Crime Writers' Association*** (CWA) pentru volumul *Negru de corb* (*Raven Black*), primul din seria *Shetland*.

Anul 2014 a reprezentat pentru autoare una dintre cele mai bune perioade literare, succesul celor două seriale TV atrăgând după sine vânzări excepționale ale tuturor romanelor sale.

În 2017, Ann Cleeves a fost distinsă cu Premiul ***Diamond Dagger*** pentru întreaga carieră, acordat de aceeași ***Crime Writers' Association***.

Pentru Ben Clarke și Isla Raynor

Mulțumiri

Mulțumiri, ca întotdeauna, echipei grozave de la Pan Macmillan și agentei mele Sara Menguc și tuturor asociaților ei. Sunt încântată că Dr. James Grieve a fost de acord să apară în propriul rol. Știe că nivelul cunoștințelor mele din domeniul său e slab și va fi permisiv.

Prietenii mei din Shetland au fost de ajutor, ca întotdeauna, și aș vrea să îi mulțumesc în mod deosebit lui Maurice Henderson de la Primăria Shetland, lui Jim Dickson și lui Ingirid Eunson.

Ian Best și Lise Sinclair din Fair Isle mi-au fost de mare ajutor cu informații despre construirea lotcilor tradiționale din Shetland.

Orice greșeli îmi aparțin.

Capitolul 1

Jimmy Perez se opri să-și tragă sufletul și se uită către mare. Era o zi liniștită, iar lumina se strecura prin plafonul înalt al norilor, dând apei un luciu gri, ca de metal. La linia orizontului se vedea un front de ceață. În buzunarele adânci ale impermeabilului lung, care îi aparținuse cândva bunicului său, avea pietre de mărimea unor ouă. Erau rotunde și netede, atât de grele încât simțea cum îi trag umerii în jos. Le strânsese de pe plaja din Ravenswick, alegându-le cu atenție doar pe cele mai rotunde, albe ca oasele. În depărtare, la mică distanță de mal, mai multe pietre formau conturul aproximativ al unei cruci culcate pe o parte. Apa liniștită abia dacă o lovea.

Perez începu să meargă din nou, numărând în minte pașii. De când murise Fran, în cele mai multe zile avea același ritual: strângea pietre de pe malul din apropierea casei ei și le aducea acolo, în locul ei favorit din insule. Era atât o formă de penitență, cât și un pelerinaj. Parțial era și o obsesie bolnavă. Își trecu degetul mare peste pietricele și simți o alinare ciudată.

Pe deal erau oi care însoțeau mieii încă nesiguri pe picioare. Atât de în nord mieii se nășteau târziu, abia în aprilie. Miracolul vieții noi. Frontul de ceață se apropia, însă în depărtare, în cel mai înalt punct de pe coastă, putea să vadă tumulul pe care-l construisese din colecția lui de pietre din Ravenswick. Era un monument dedicat femeii pe care o iubise și a cărei moarte încă îi apăsa conștiința, secându-l.

Pășind, rememora etapele relației, anotimpurile dragostei lor. Și acesta era un ritual pe care-l îndeplinea de fiecare dată când venea acolo. O întâlnise iarna, când pământul era acoperit de zăpadă și corbii înfometați se agitau pe cerul înghețat. Făcuse dragoste cu ea în miezul verii, când stâncile răsunau de țipetele aspre ale păsărilor marine, iar pajiștea de lângă casa ei era acoperită cu un covor de flori sălbatice. La început de primăvară ea îl

ceruse în căsătorie. Se opri pentru o clipă, năucit de amintire, iar cerul păru să se întoarcă și să i se învârtă în jurul capului, așa încât nu-și mai dădea seama unde se termina marea și unde începea văzduhul. Revăzu zâmbetul ei sfidător. *Ei bine, Jimmy? Ce crezi?* Și murise toamna, în timpul unei furtuni care îi lovise din plin casa de pe Fair Isle, aruncând spuma valurilor sus de tot și tăindu-le orice cale de comunicare cu restul lumii.

Sunt nebun, își zise. Nu o să mai fiu întreg la minte vreodată.

De la tumul avea o vedere de ansamblu asupra North Mainland-ului. Lui Fran îi plăcuse nespus de mult, i se părea esența Insulelor Shetland într-o singură priveliște, atât mohoreala, cât și frumusețea, atât belșugul apelor, cât și pământul tare, sterp. Deopotrivă trecutul și viitorul. În depărtare, într-o adâncitură a terenului, se vedea terminalul petrolier de la Sullom Voe, care în lumina stranie și argintie arăta aproape magic, ca un oraș pierdut. Peste tot numai pământ și apă și pământ reflectat în apă. Către sud erau aliniat enormele turbine eoliene, atunci nemișcate. Mai jos de el se afla așezarea Hvidahus, trei căsuțe de jucărie și un ponton, și, aproape ascuns de pâlcurile de copaci, Muzeul Fermierului de la Vatnagarth, unde-și lăsase mașina.

Trecuseră exact șase luni de când murise Fran. Își zise că n-o să mai vină acolo până ce fiica lui Fran, Cassie, n-o să fie îndeajuns de mare încât să înțeleagă. Sau până ce n-o să simtă el că trebuie s-o aducă. Spera ca tumulul să mai fie acolo și atunci.

Începu să coboare dealul și fu învăluit de ceață. Aceasta cuprinsese terenul jos și-l înghiți pe detectiv, așa încât Perez avu senzația că se îneacă. Parcarea muzeului, care fusese goală la sosire, era plină acum, dintr-un hambar se auzea muzică, iar la ferestre se zărea lumină – arătau ca niște luni pătrate care străluceau în întunecime. Muzica îl atrase și îi aminti de poveștile din copilăria lui despre *trowes*, spiridușii care amăgeau muritorii cântând la scripcă și apoi le răpeau un secol din viață. Se gândi că și

el arăta precum ceva desprins dintr-o poveste: neras, cu părul lung și negru, cu impermeabilul de aceeași culoare. Aruncă un ochi pe una dintre ferestre și văzu un grup de oameni mai în vârstă care dansau. Recunoscui melodia și preț de o clipă fu chiar tentat să intre, să o ia de mână pe una dintre bătrânele care stăteau lângă perete și s-o rotească prin încăpere, s-o facă să se simtă din nou tânără.

Dar făcu cale îtoarsă. Poate că Jimmy Perez cel de odinioară ar fi făcut asta, mai ales dacă era și cu Fran. Dar acum era alt om.

Capitolul 2

Jerry Markham privi golful care șerpuia în interior din largul mării. În spatele lui era dealul plin de turbă și buruieni, brun după o iarnă lungă. În față avea terminalul petrolier. Patru remorchere, mari cât niște pescadoare, dispuse câte unul pe lateral, unul la pupă și unul la proră, trăgeau nava *Lord Rannoch* înapoi spre ponton. Petrolierele erau mereu trase cu fața spre mare, gata să scape în caz de urgență. Dincolo de apa liniștită văzu un peisaj industrial format din rezervoare de petrol, clădiri de birouri și forma masivă a centralei care asigura energie stației și alimenta rețeaua din Shetland. O flacără ardea gazele nefolositoare. Zona era înconjurată de un gard înalt cu sârmă ghimpată. De când cu atacurile de la 11 septembrie, până și în Shetland se luaseră măsuri de securitate mai stricte. La un moment dat, ca să intri în stație aveai nevoie doar de o simplă legitimație. De când se schimbaseră lucrurile, fiecare persoană era verificată și fiecare camion era inspectat și înregistrat. Chiar și când porțile erau deschise exista o barieră de beton care bloca accesul.

Jerry trase un cadru.

Deasupra, un avion Eastern Airways se îndreptă spre aeroportul din Scatsta pentru aterizare. În timpul războiului, aerodromul fusese o bază RAF. Prin comparație, era mai mult trafic aerian decât pe aeroportul din Sumburgh, însă aici nu circulau zboruri de linie. Din avion n-avea să coboare niciun turist sau vreun tânăr întors de la facultate. Zborurile aveau legătură doar cu industria petrolului. Markham privi un grup de bărbați care coborau pe pistă. Erau în formă, puteau fi o echipă de rugby sau un pluton de armată. Se vedea că între ei exista un sentiment de camaraderie, acea înfrățire masculină care pe el, cumva, îl ocolise. Markham nu putea să-i audă din locul în care se afla, însă putea să le ghicească pălăvrăgeala. În curând, elicopterele aveau să-i transporte

ca să înceapă un nou schimb pe platformele petroliere.

Într-o vreme, erau peste opt sute de tancuri petroliere anual, care transportau țiței de la Sullom Voe către sud. Acum abia dacă mai veneau două sute, iar *Lord Rannoch* aducea țițeiul mediu de la Schiehallion, un zăcământ din Atlantic aflat la vest. Zăcămintele din Marea Nordului erau în mare parte epuizate. Markham știa cum stăteau lucrurile. Își făcuse temele, însă era născut și crescut în Shetland. Crescuse cu beneficiile aduse de petrol: școli bine dotate și centre sportive, lecții de muzică și drumuri late și netede. Era tot mai greu și mai scump să extragă țiței de pe fundul mării, însă locul părea în continuare animat; nu se vedea niciun semn că stația ar fi intrat în declin. Pentru o clipă se întrebă dacă Shetland ar fi fost un loc diferit – dacă *el* ar fi fost diferit – și mai puțin răsfățat dacă nu s-ar fi descoperit petrolul. Și se mai întrebă ce avea să rezerve viitorul odată ce se termina țițeiul.

Markham își schimbă poziția astfel încât să aibă o perspectivă puțin diferită și mai trase un cadru. Dincolo de perimetrul gardului se construia un drum. Barăcile ca niște cutii de oțel erau fixate pe blocuri de ciment. Un nou terminal se construia lângă cel vechi și un imens zid dreptunghiular sprijinea bucățile de turbă care fuseseră dezgropate din deal pentru curățarea locului. În timp ce petrolul era pe terminate se descoperiseră gazele naturale, iar Shetland întâmpinase noua sursă de energie cu entuziasm. Gazele naturale însemnau locuri de muncă. Camioanele localnicilor deja transportau pietre de la cariera din Sullom pentru fundația terminalului. Hotelurile și pensiunile erau pline până la refuz cu muncitori din sud. Prețurile imobiliarelor creșteau din nou. Gazele însemnau bani.

Markham coborî dealul, sărind peste bucățile de turbă pentru a ajunge la mașină. Și-o lăsase la capătul drumului care ducea dincolo de aerodrom. Și acolo se construia ceva: se vedea scheletul de metal al unui nou turn de control. Odată golit de pasageri, avionul se umplea acum cu alții. Trecând pe lângă bărbații care stăteau la coadă ca

să urce deveni conștient de faptul că se holbau la el. Prin Shetland nu erau multe mașini ca Alfa Romeo a lui. Le simțea și le savura uimirea și invidia și se întrebă ce-ar fi zis Annabel de asta.

Porni pe drumul sudic care ducea de-a lungul golfului, către Brae. La un kilometru de terminal, singurul indiciu că acolo era adus țitei era o geamandură galbenă în mijlocul apei. În cazul unei scurgeri de petrol, o barieră plutitoare ar fi fost fixată de aceasta pentru a preveni contaminarea mlaștinii de la capătul intrândului îngust. Însă rezervoarele și pontoanele, birourile șefului de port, aeroportul și noul terminal de gaze dispăruseră după o cocoasă a dealului. În jurul lui nu mai erau decât oi și pescăruși, corbi și sunetele culicilor.

La capătul golfului Sullom Voe ajunse în localitatea Brae și încetini puțin ca să intre pe drumul principal. În Brae se vedeau mai multe semne ale industriei petroliere: câteva străzi cu case ridicate de primărie, care să servească drept locuințe pentru muncitori. Gri, funcționale, detestate de turiștii care veneau așteptându-se la peisaje ca în albume. Insulele Shetland nu erau drăguțe. Aveau peisaje sălbatice, mohorâte și frapante, dar în niciun caz drăguțe.

După ce ieși din Brae intră într-un nor de ceață. Vremea fusese urâtă toată ziua, nu bătuse vântul și plouase mocănește, cu stropi cenușii, care păreau să-ți ajungă până la piele și să-ți bage frigul în oase, însă brusc abia dacă mai izbuti să vadă până la curbă. Niște faruri se apropiau foarte lent de el, parcă plutind în ceață pe banda cealaltă. Nu auzea motorul celui alt vehicul. Avea impresia că nu mai există nimic în exteriorul mașinii. Nu auzea nimic. Nu vedea nimic. Apoi, deodată, văzu alte faruri, în stânga lui, care se mișcau foarte rapid și se îndreptau aproape direct spre el. Frână brusc și întoarse ca să se ferească. Chiar și pe ceață conducea cu viteză prea mare, așa că auzi cauciucurile scrâșnind pe asfalt și simți cum pierde controlul mașinii. Parcă aluneca prin vis. Sau prin coșmar. Preț de o clipă rămase pe loc tremurând.

Apoi șocul se preschimbă în furie. Încercă s-o

controleze, să inspire adânc și să rămână calm, dar eșuă. Un dobitoc aproape că intrase în el și ar fi putut să-l omoare. Ar fi putut să-i facă zob mașina, lucru care atunci conta mai mult. Farurile vehiculului care-l făcuse să derapeze se stinseseră, însă nu-l auzise pe inconștient să plece de la locul faptei. Coborî din mașină și simți furia pulsându-i ca o venă pe gât. Voia să lovească pe cineva. Nu se mai simțise așa de luni de zile și furia era ca un drog în trupul unui dependent, îi aducea o mângâiere cunoscută, îi dădea fiorii surescitării. De când venise în Shetland fusese politicoș și înțeleghător. Își controlase frustrarea. În sfârșit avea prilejul să se dezlănțuie asupra cuiva.

— Ce dracu faci, dobitocule?

Niciun răspuns.

Din cauză că ceața era atât de densă, vedea mașina doar ca pe o umbră. Merse spre ea, vrând să smucească portiera și să-l scoată afară cu forța pe șoferul vinovat. În spatele lui avu loc o mișcare pe care o simți mai mult decât o auzi. Se întoarse.

Altă mișcare. Aer. Un sunet șfichiuitor, de aer care se despică. O durere bruscă. Apoi nimic.

Capitolul 3

Rhona Laing își făcu ceaiul. *Earl Grey* fără teină. Prăvălia din Aith începuse să se aprovizioneze cu acesta în mod special pentru ea. Locuința ei fusese cândva clădirea solidă și cenușie a școlii, iar lumea crezuse că era prea mare pentru ea, dat fiind că era o femeie singură. Lumea credea tot soiul de lucruri despre ea și uneori îi mai aungeau la urechi zvonuri care o amuzau sau o iritau: că zbură la Edinburgh o dată la șase săptămâni ca să-și aranjeze părul, că avusese un copil în afara căsniciei și că-l dăduse spre adopție, că avea un amant care de cele mai multe ori venea cu barca la debarcaderul din Aith după căderea nopții și pleca dimineața devreme. Abordarea ei era să nici nu confirme, dar nici să nu dezmință zvonurile.

Casa fusese proiectul ei în primele șase luni după ce se mutase în Shetland și era în sfârșit aranjată cum își dorea. Mobila era făcută pe comandă, așa încât arăta ca interiorul unei nave elegante. Parcă era cabina căpitanului. Totul așezat la locul cuvenit. Biroul din Lerwick al procurorii era la fel de ordonat. Harababura și neorânduiala îi făceau rău fizic.

Își luă ceaiul în camera de zi și se uită de-a lungul malului, către golf. Mai toată ziua fusese o ceață densă, dar se ridicase când se întorcea din Lerwick, iar acum peisajul era deja scăldat în lumina clară a primăverii. Cât vedea cu ochii – numai dealuri joase, verzi, și apă. În fiecare seară după muncă avea același tabiet. Drumul spre casă, ceaiul, apoi câteva minute în care admira peisajul. Până și iarna, când se întunecase de mult. Un șlep își croia drum către cuștile pentru somon dinspre mare. Suprafața apei era brăzdată de frânghiile unde creșteau midii, care arătau ca niște mărgelile negre înșirate pe o ață. Totul era așa cum trebuia să fie. Apoi, mai aproape de debarcader, văzu că lotca pe care urmau s-o folosească la regate în sezonul următor plutea pe apă. Ar fi trebuit să fie pe malul ierbos, iar vântul nu putea s-o fi mișcat, căci nu bătuse.

Abia o scosese ră din depozitul de iarnă la finalul săptămânii precedente. Își zise că puștii din zonă, plictisiți la sfârșitul vacanței de Paște, or fi împins-o în apă, considerând amuzant să le provoace necazuri femeilor de acolo.

Rhona vâslea în echipa veteranelor din Aith. Era singurul efort pe care-l făcuse ca să se integreze în comunitate. În calitate de procuror, mereu crezuse de cuviință să se țină ceva mai departe. Într-un loc atât de puțin populat era greu să tragi linie între muncă și casă, însă ea nu simțise niciodată nevoia să aibă prieteni apropiați. Totuși, îi plăcea să facă parte din echipa veteranelor. Se bucura de serile de antrenament urmate de paharele de vin băute în casa vreuneia dintre ele. Îi plăceau regatele atunci când venea toată lumea ca să ovaționeze. Crezuse că va fi cea mai în formă și cea mai competitivă din grup, dar realitatea fusese alta - o fermieră din Bixter putea s-o bată oricând. Rhonei îi plăcea activitatea fizică (îi era dor de antrenamentele la sală din Edinburgh), iar în anul precedent se simțise tot mai puternică pe parcursul sezonului. Prin urmare, deși abia se întorsese de la muncă și se bucura de ceai, se simți responsabilă pentru lotca din apă. Se schimbă de hainele de birou și merse la debarcader.

Locul era tăcut. Era ora cinei, a telenovelelor și a băii dinainte de culcare pentru copii. Păsările de mal ciuguleau algele de pe plajă. Barca era legată de iahtul ei. *Marie-Louise* era mândria ei, îndeajuns de mare pentru viteză și distanțe mari, dar pe care se descurca să-l manevreze de una singură fără probleme. Trase barca la mal și vâsli până la lotcă, savurând chiar și acele câteva minute petrecute pe apă la final de zi. Se mutase în Shetland ca să navigheze. Se simțea ca la ea acasă pe apă. Un fost iubit îi spusese la un moment dat că în vene nu-i curgea sânge, ci apă sărată.

Prinse lotca cu ușurință. Urma să treacă o funie prin inelul de la proră și s-o remorcheze până la mal. Se gândi că în seara aceea putea să se distreze. Încă o oră mai era

destulă lumină în golf. Nu era vânt prielnic pentru navigat, dar nici când folosea motorul nu se mai sătura de priveliște. Insulele Shetland puteau fi apreciate doar când erau văzute dinspre mare. Apoi se uită în barcă. Înăuntru era întins un bărbat. Avea părul blond și pielea albă, astfel că ochii întunecați arătau straniu, de parcă ar fi fost machiat. Rhona își dădu seama că nu mai era în viață înainte să-i vadă rana de la cap și sângele uscat de pe obraz. Înainte să-și dea seama că nu era vorba de o moarte din cauze naturale.

Capitolul 4

Sandy Wilson era încă în birou atunci când sună telefonul. Recunoscuse vocea procuroarei și primul lui gând fu că făcuse o boroboată – cine știe ce procedură nu fusese urmată întocmai! Știa că ea nu avea o părere deloc bună despre el și nu era surprins. Nici el nu avea o părere bună despre sine. Șeful lui, Jimmy Perez, încă era în concediu medical, revenind cu chiu, cu vai, la rutina serviciului două zile pe săptămână, iar Sandy avea coșmaruri știind că în realitate în unele momente răspunderea cădea pe umerii lui.

— Sergentul Wilson la telefon.

Toată lumea din Shetland își spunea pe numele mic. Toată lumea, în afară de procuroare. Sandy știa că ar fi trebuit să asculte cu mare grijă ce zicea, însă se trezi că atenția îi fuge. Era o reacție nervoasă la stres, lucru care-l băgase în bucluc încă de când era doar un țânc la școala din Whalsay. Se uită de la geamul biroului în jos, spre doc. Feribotul de Bressay abia plecase către insula de dincolo de Sound. Pescărușii se luptau pentru niște gunoaie pe ponton.

— Așa că trebuie să vii aici. Imediat. Ai înțeles?

Tonul Rhonei Laing era dur. În mod evident, se așteptase la un răspuns mai prompt din partea detectivului. Rhona nu avusese niciodată o părere bună despre Sandy nici ca bărbat, nici ca agent de poliție.

— Sigur.

— Dar înainte să pornești, trebuie să-i anunți pe cei din Inverness. Trebuie să trimită o echipă. Pe cei de la Crimă Organizată și pe criminaliști.

— O să ajungă aici abia mâine, spuse Sandy.

Se simțea mai în largul lui și putea să înțeleagă partea practică.

— Ultimul avion dinspre Inverness a plecat deja.

— Dar avem nevoie de ei, sergent. Am legat lotca de barcă în Aith. Bănuiesc că o să las cadavrul unde e.

Prognoza meteo e favorabilă pentru mâine, așa că ar trebui să fie în siguranță acolo, odată ce e acoperit corespunzător. Ar trebui să delimităm debarcaderul ca scenă a crimei și să ținem oamenii la distanță. Dar o să avem nevoie și de paravane. Știi cum sunt curioșii. Iar mâine e sâmbătă, așa că o să fie multă lume prin zonă.

— N-o să fiți prea populară dacă nu lăsați oamenii să aibă acces la bărci în weekend.

Sandy își scărpină brațul și se gândi că nu era nimic mai frumos decât o partidă de pescuit în perioada aceea a anului. În sfârșit puteai să simți că trecuse iarna lungă și întunecată.

— Nu mă interesează dacă sunt populară! veni replica, dură ca un foc de armă.

— L-ați recunoscut? întrebă Sandy. Pe bărbatul mort, vreau să spun.

Urmă o pauză și înțelese că femeia se gândea. Sandy considera că oamenii arătau mereu diferit când erau morți, iar dacă nu-i cunoșteai bine era greu să identifici un cadavru. Însă când primi răspunsul, acesta nu lăsa loc de interpretare.

— Nu, sergent. Iar ăsta e alt motiv pentru care am nevoie să vii aici. Dacă e localnic, presupun că o să știi să ne spui cine e.

Urmă o pauză. Sandy auzea zgomotul apei în fundal. Procurarea probabil că era încă la debarcader și îl sunase de pe mobil. Avea noroc cu semnalul. Partea aceea a insulei era o gaură neagră în ceea ce privește telefoanele.

— O să trimit o echipă, spuse el, și o să-i contactez pe colegii din Inverness. Ajung cât de repede pot.

— Bun.

Știa că era cât pe ce să încheie conversația, așa că strigă, ca să fie sigur că e atentă:

— Domnișoară Laing!

— Da, sergent.

— Ar trebui să-l anunț pe Jimmy? Pe Jimmy Perez?

Întrebarea îl măcina de când își dăduse seama ce însemna apelul ei. Jimmy Perez nu mai era el însuși, nu

mai fusese de când îi murise logodnica. Era ursuz și predispus la accese de furie gratuită. Colegii fuseseră înțelegători și îi acordaseră timp. Spuneau că se întorsese la muncă prea repede. Era în depresie. Însă după șase luni răbdarea lor ajunsese la limită. Sandy auzise vorbe pe la cantină: poate că ar fi mai bine ca Perez să-și dea demisia ca să aibă grijă de copilul lui Duncan Hunter. În poliția din Shetland puteai promova numai după dispariția superiorului. Poate că era mai bine dacă Perez făcea alegerea corectă: să se dea la o parte și să lase pe altcineva să facă treaba ca lumea.

La început, Rhona Laing nu răspunse nimic. Sandy se întreabă dacă pierduse semnalul. Apoi vorbi.

— Nu știu, Sandy. Decizia îți aparține. Îl cunoști pe Jimmy mai bine decât mine.

Rostise cuvintele pe un ton aproape blând.

Amână decizia până după convorbirea cu cei din Inverness. Acolo era șef altcineva, un englez, iar Sandy trebuia să fie foarte atent ca să înțeleagă accentul.

— O să trimit un inspector și o echipă, spuse bărbatul. Știi că Roy Taylor s-a cărăbănit înapoi în Liverpool?

— Așa am auzit și eu.

Sandy se gândi că totul se schimbase. Jimmy Perez era alt om, iar Roy Taylor plecase în sud. Lui Sandy nu-i plăcuseră niciodată schimbările. Crescuse pe mica insulă Whalsay, iar expediția în sud pentru pregătirea de polițist fusese o aventură de mari proporții.

— Taylor a fost înlocuit de o femeie.

Superintendentul era londonez, iar vocea lui îl ducea pe Sandy cu gândul la filme cu gangsteri.

— A crescut în North Uist. E aproape de-a voastră.

Nu, îi venea lui Sandy să spună. Oamenii din insulele Uist sunt destul de diferiți. Vorbesc galica scoțiană, iar fermele sunt pline de nisip și alge. E altă priveliște și altă cultură. În Hebride nu poți să bei duminică. Numai un englezoi ar putea crede că cineva din Hebride are lucruri în comun cu un locuitor din Shetland.

Petrecuse două zile pe insula Benbecula antrenându-se cu agenții de la Highlands and Islands¹ și credea că știe totul despre acel loc. Însă nu spuse nimic. Nu-l deranja ideea de a avea o șefă.

— O cheamă Reeves, continuă superintendentul. Willow Reeves. Poți s-o preiei pe ea și pe echipa ei de la aeroport?

Sandy își zise că nu prea suna ca numele cuiva din Hebride. Nu-i chema pe toți MacDonald pe-acolo? Superintendentul fu nevoit să repete întrebarea.

— Poți să-i preiei de la aeroport dacă vin cu zborul de dimineață? Le poți găsi un loc în care să stea și să-i îndrumi? Să înțeleg că Jimmy Perez e tot pe linie moartă?

— Mai vine din când în când, spuse Sandy. Încă merge la doctor.

— O să se descurce?

Tonul superintendentului trăda nesiguranță.

— Cred că ar vrea să știe despre asta, zise Sandy. Cred că nu i-ar plăcea deloc să se întâmple așa ceva în zona de care e răspunzător și să nu știe.

Abia îi trecuse prin minte asta, însă era sigur că avea dreptate.

— Deci poți să faci asta, Sandy, nu-i așa? O să-l anunți. Nu vreau ca Perez să afle neoficial și să creadă că l-am exclus. În ultima vreme e pus pe harță mai mereu.

Sandy așeză receptorul înapoi în furcă și se simți depășit de hotărârile pe care trebuia să le ia. Procurarea îl aștepta în Aith, aflat la vreo jumătate de oră cu mașina mai la nord, iar superintendentul voia ca el să stea de vorbă cu Jimmy Perez, care locuia în Ravenswick, la sud de Lerwick. Sandy prefera să i se spună ce are de făcut. Mai mult decât orice pe lume, își dorea ca Jimmy Perez să revină la normal, să fie ingenios și ager. Și să-i spună ce are de făcut.

Sună din nou și trimise în Aith doi agenți în uniformă ca să delimiteze scena crimei.

— Avem nevoie de cineva acolo până ajung cei din

¹ Highlands and Islands Police, forțele de poliție din Scoția, Insulele Hebride și Arhipelagul Shetland (*n. tr.*).

Inverness.

Când își anunță colegii că procurarea găsisese cadavrul, le simți ostilitatea. Nu era o femeie populară. Nu-i venea în minte nimeni din insule care să o placă sau să o considere prietenă. Se însera când ieși ca să-și ia mașina. Perez trebuia să fie acasă pentru că se apropia ora de culcare a lui Cassie. Cassie, copilul iubitei lui, pe care i-l lăsase în testamentul ei neoficial. Singurul motiv, se gândi Sandy, pentru care Perez nu părăsise insulele și nu renunțase la amintirile legate de moartea lui Fran.

Casa era o capelă reamenajată, foarte joasă și micuță, cu vedere spre Raven's Head și până jos, la casele de lângă ponton. Mașina lui Perez era parcată afară. Ușa se deschise înainte ca Sandy să ajungă la ea, iar în prag apărură Perez cu o cană de cafea în mână. Arăta de parcă n-ar mai fi dormit deloc după moartea lui Fran, slăbise și era nebărbierit. Sandy se gândi că, de fapt, niciodată nu fusese un bărbat îngrijit. Nu prea îi păsase cum arăta.

— Cassie s-a culcat?

Sandy nu voia să înceapă să vorbească despre cadavre și crime dacă fata asculta.

— Rămâne la tatăl ei, spuse Perez.

Era vorba de Duncan Hunter, fostul copil teribil al insulelor, care locuia în golful din Brae, în uriașa casă pe care o moștenise. Duncan Hunter, fostul soț al lui Fran. Cândva cel mai bun prieten al lui Jimmy Perez.

Perez continuă:

— E ultimul weekend din vacanță. Câteva luni n-o să prea mai aibă când să petreacă timp cu el. Știi și tu cum e Duncan. Mereu e plecat prin sud pentru cine știe ce bișniță. M-am gândit că mai bine profit de faptul că e aici. Cassie ar trebui să-și cunoască tatăl.

— Și o să ai și tu puțin timp pentru tine.

Sandy se întreabă dacă Perez avea să-l invite înăuntru, să-i ofere un păhărel sau o bere. Jimmy nu fusese niciodată un băutor înrăit, însă când Fran era în viață, în frigider mereu existase bere.

— Mi-e dor de ea, spuse Perez. Amarnic de dor.

Sandy nu era sigur dacă vorbea de Fran sau de Cassie. Celălalt își târșâi picioarele și se uită înspre mare.

— Ce vrei? întrebă Perez. Nu prea am chef de vizite. Nu sunt prea simpatic în ultima vreme.

Lui Sandy i se păru că aude o notă de autocompătimire în tonul lui, așa că poate munca era cea mai bună soluție.

— Nu-i o vizită amicală, spuse, mirându-se chiar și el de răspunsul direct.

Perez se holbă la el. Sandy fusese întotdeauna cel mai înțelegător coleg de-al lui. Perez mereu îi luase apărarea lui Sandy și venise momentul ca Sandy să facă la fel pentru el.

— În cazul ăsta, ar fi mai bine să intri.

Casa rămăsese cam la fel ca atunci când trăia Fran. Pe perete atârnavu tablourile ei, alături de cele ale lui Cassie. Deasupra șemineului era o fotografie mare cu toți trei. Femeia râdea, cu capul dat pe spate, iar Sandy simți că-l podidește plânsul. Fran Hunter mereu fusese drăguță cu el.

— Ceai? întrebă Perez. Nu țin alcool. N-am încredere-n mine în preajma lui.

— Un ceai e-n regulă spuse Sandy privind cum Perez întinde mâna după cană și scoate laptele din frigider.

— A avut loc o crimă. Procurorul a descoperit un cadavru într-una dintre lotcile de concurs de la debarcaderul din Aith. Știi că vâslește împreună cu femeile mai în vârstă.

Așteptă un răspuns. Vechiul Jimmy ar fi ridicat din sprâncene la așa ceva și ar fi făcut o glumă legată de procurare și de cât timp petrece pe apă.

Însă Perez cel de-acum așeză cu atenție cana de ceai pe masă și se întoarse către Sandy.

— Sunt în concediu medical. Nu sunt în stare de așa ceva.

— Atunci nu mai are rost să-ți răpesc din timp.

Sandy se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Fecioara de Fier vrea să mă duc la Aith, în speranța că pot să identific victima. Știi cum face dacă stă după

tine. Mi-am zis doar c-ar trebui să știi. M-am gândit că ar fi...

Sandy se chinui să găsească un cuvânt potrivit.

— ...o dovadă de curtoazie din partea mea.

Perez păru din nou surprins, însă nu furios sau deranjat. De regulă, Sandy nu zicea nici păs în fața lui. De regulă, Sandy nu zicea păs în fața nimănui. Iar în ultima vreme furia părea să fie o stare permanentă pentru Jimmy Perez.

— Îmi pare rău.

Perez clătină din cap. Oare încerca să gândească mai clar? Sau își exprima un fel de disperare? Apoi, după o clipă, continuă:

— Ți mulțumesc că ai trecut pe aici să-mi spui.

Sandy zăbovi pentru o clipă în prag. Farul de la Raven's Head era aprins, iar raza trecu peste capul său. Se întrebă dacă în ultima clipă Perez avea să se răzgândească și să fie tentat să vină cu el până în Aith. Cu siguranță era curios. Curiozitatea îl mânase mereu înainte pe Jimmy, ajutându-l să rezolve toate cazurile de până atunci. Preț de o secundă, Perez chiar păru tentat.

— Pe cine ne trimit din Inverness? întrebă el.

— O femeie.

Sandy se simțea mai degajat, mai entuziast.

— O femeie cu un nume ciudat. Dar avem la dispoziție toată noaptea până să vină.

— Mult noroc în cazul ăsta.

Perez intră înapoi și închise ușa. Aprinse lumina dinăuntru, iar pe geam Sandy îl văzu cocoșat deasupra mesei din bucătărie, cu capul plecat peste cana de ceai. Arăta ca un bătrân. Parcă simțise, pentru o scurtă vreme, cum își revine la viață și nu-i plăcuse senzația. Durea prea tare.

Capitolul 5

Când Sandy ajunse în Aith era deja întuneric beznă. Durase mai mult decât anticipase fiindcă pe drumul îngust dintre Bixter și Aith fusese blocat de un microbuz de la o petrecere a burlăcițelor, care înainta lent. La un moment dat se oprise pentru ca o tânără să poată vomita la marginea străzii. Fata avea piciorul legat de al unei prietene, de parcă ar fi participat la o cursă în trei picioare, și durase o eternitate pentru ca tinerele să coboare treptele. În orice alt moment, Sandy s-ar fi amuzat. Petrecerile burlăcițelor de pe insulă erau întotdeauna prilej de distracție. Însă în seara aceea îl irită și claxonă până când microbuzul îi făcu loc să treacă.

La Aith era un agent la intrarea de pe chei, care îl recunoscuse și îi făcu semn să treacă. Sandy se așteptase ca procurarea să fie acasă, însă ea se afla încă la locul faptei, îmbrăcată în blugi și hanorac și purtând pe cap o beretă croșetată care-i acoperea părul desăvârșit. Aprinseseră reflectoarele de pe debarcader și totul era învăluit într-o lumină palidă și spălăcită, cu excepția apei, care era întunecată și uleioasă. Rhona Laing veni la el de îndată ce-l văzută coborând din mașină.

— Ce bine c-ai reușit să ajungi, sergent.

Avea un ton acid, iar orice urmă din compasiunea de mai devreme dispăruse.

— Am trecut pe la Jimmy Perez, răspunse Sandy. Mă gândeam că ar fi o dovadă de curtoazie.

Era mândru de noua găselniță.

Laing ezită.

— Să înțeleg că n-a vrut să vină?

— Nu se simțea în stare.

Sandy se opri din vorbit la rândul lui.

— Păcat. S-ar putea să fie exact ce-i trebuie. Ceva care să-i capteze atenția și să-l scoată din casă.

Procurarea nu răspunse, iar Sandy continuă.

— Am vorbit cu cei din Inverness. Au spus că trimit o

echipă mâine, cu primul avion. O să-i iau de la aeroport și o să-i aduc direct aici. Morag se ocupă de cazare. Au un nou inspector.

Voia să adauge că era vorba de o femeie cu un nume ciudat, însă își luă seama. Știa că Rhona Laing nu l-ar fi considerat un amănunt important. Se întrebă ce părere o să aibă femeile una despre cealaltă și zâmbi în întuneric gândindu-se la un posibil joc de putere. Era bine să mai fie și altcineva ținta limbii ascuțite a procuroarei.

— Pe aici.

Îl conduse de-a lungul pontonului la una dintre ambarcațiuni. În capăt pusese un paravan care să oprească privirile curioșilor, precum și o prelată care ascundea cadavrul din lotcă. Davy Cooper, un sergent în uniformă, îi ridică un capăt și luminează trupul cu lanterna astfel încât Sandy să-l poată vedea.

— Pare cumva cunoscut, spuse Davy. Însă nu-mi vine-n minte numele. Am deschis servieta, n-am găsit niciun document. N-am vrut să mă uit prin buzunare până n-ajunge criminalista mâine dimineată.

Sandy se uită în jos la un bărbat de vreo treizeci și ceva de ani, îmbrăcat cu niște blugi care pe el l-ar fi costat salariul pe două luni.

— E Jerry Markham.

Era șocat să-l vadă mort, însă nu era afectat de pierdere. Fuseseră veri îndepărtați, dar nu avuseseră niciodată destule lucruri în comun încât să se împrietenească.

— Ai lui sunt proprietarii Hotelului Ravenswick. A lucrat ca jurnalist la *Shetland Times* până când a plecat în sud ca să facă bani. Nu știam că s-a întors.

— Normal că e Markham, spuse Cooper. Acum că ai zis-o, observ asemănarea cu mama lui.

Dar Sandy nu mai asculta. Se uita la procuroare, care brusc părea și mai albă la față în lumina necruțătoare.

— Îl știți, domnișoară?

— Nu, răspunse ea. Știu numele, normal, dar n-am făcut cunoștință niciodată.

Își mută privirea de la cadavru.

— Se face frig, iar eu n-am mâncat. Dacă aveți nevoie de mine, mă găsiți acasă.

Se îndepărtă, dar când ajunsese într-o zonă întunecată se întoarse către ei.

— Îi veți informa pe ai lui?

Sandy confirmă din cap.

— Jurnaliștii or să vină de îndată ce se răspândește vestea, spuse Laing. Mereu sunt interesați când e vorba de unul de-al lor. Vom păstra secretă identitatea cât putem de mult, sergent, așa că puțină discreție n-ar strica atunci când te duci la hotel.

— Ați vrea să-i anunțați pe Peter și Maria chiar dumneavoastră?

Ultimul lucru de care avea nevoie Sandy era să meargă înapoi la Ravenswick, la hotelul cel mai luxos din Shetland. Mereu se simțea stingher acolo. Își zise că procurarea era probabil o clientă fidelă a restaurantului.

— Asta nu e treaba mea, sergent.

Deja se îndepărta de el, iar când termină de vorbit fusese înghițită complet de întuneric.

Pe drumul de întoarcere spre Ravenswick, Sandy recapitulă în minte ce știa despre Jerry Markham. Era puțin mai în vârstă decât Sandy, deși încă mai era la Liceul Anderson când învățase și el acolo. Fusese unul dintre băieții sofisticati. Ajunsese redactor la revista școlii, fusese starul pieselor de teatru jucate în liceu. Plecase la facultate și se întorsese ca să scrie în *Shetland Times*, apoi se plictisise, devenise nemulțumit și se mutase înapoi în sud. Scria pentru unul dintre marile cotidiene londoneze, genul de ziar plin de articole serioase unde rubrica sportivă nu e decât pe ultimele pagini. Mama lui Sandy fusese profund impresionată atunci când Jerry se angajase, iar mereu când găsea vreun articol de-al lui îl decupa și-l vântura prin fața lui Sandy când acesta ajungea acasă.

Părinții lui se numeau Peter și Maria Markham. Maria era din Shetland. Crescuse în Northmavine. Peter era străin, ceva ce localnicii numeau un *soothmoother*.

Unde lucrase Peter Markham înainte de Hotelul Ravenswick? Sandy nu mai știa, dar își zise că era ceva legat de petrol. Apoi își aminti că avusese legătură cu armata: Markham lucrase la baza aviatică din Unst, unde o cunoscuse pe Maria. După ce-și încheiase stagiul militar, pilotase elicoptere din Scatsta până la platforme. Hotelul căzuse în paragină înainte să-l preia soții Markham. Era o proprietate nobiliară construită în secolul al XVIII-lea, mare și solidă, ridicată chiar lângă apă. Fusesse complet recondiționată și se autointitula „singurul conac-hotel din Shetland”. Fran și Jimmy îi făcuseră cinste acolo cu ocazia logodnei lor. Fuseseră doar în bar, însă lui Sandy chiar și acela i se păruse teribil de scump. Dar mâncarea fusese bună, iar dacă Sandy ar fi dat de o femeie pe care chiar voia s-o impresioneze ar fi invitat-o acolo la prânz, într-o zi când meniul era fix și nu costa atât de mult ca de obicei.

Sandy își dădu seama că ajunsese în dreptul casei lui Perez și că se afla la marginea așezării din Ravenswick. În fosta capelă încă mai erau lumini aprinse, însă draperiile erau trase. Poate că Jimmy dormea acum cu lumina aprinsă. Poate că avea, la fel ca un țânc, coșmaruri pe întuneric. Sau poate era treaz și se holba la șemineu.

La intrarea hotelului era aprins un foc. Mirosea a turbă până în parcare. La recepție era Stuart Brodie. Și el fusese coleg cu Sandy. Barul era plin de clienți care beau cafea sau un păhărel după cină. Mobilierul de la recepție era făcut numai din lemn închis la culoare și mirosea a ceară de albine.

— Peter și Maria mai sunt pe aici?

Sandy se aplecă peste masa lustruită așa încât să fie aproape de Brodie și să nu fie nevoit să urle ca să fie auzit.

— Abia ce-au urcat în apartament.

Brodie era harnic. Era și puțin cam obtuz - n-avea pic de curiozitate.

— Pot să te ajut cu ceva? N-aș vrea să-i deranjez.

— Arată-mi pe unde să merg și mă descurc, spuse Sandy. Nu-i suna.

Urcă până la primul etaj pe scara principală, după care

pe o scară mai mică până când ajunse la o uşă pe care scria „Privat”. Bătu de două ori, după care auzi, într-un final, paşi de cealaltă parte şi uşa se deschise.

Peter Markham încă era îmbrăcat în costum, dar îşi scosese cravata şi în mână ţinea un pahar. Încărunţea, însă arăta încă bine. Lui Sandy nu i se părea că e bătrân.

— Te pot ajuta cu ceva?

Părea puţin deranjat de vizită, dar tot era politicoş. Poate că oaspeţii îi băteau deseori la uşă ca să se plângă sau să ceară ajutor şi, ținând cont de cât plăteau, Peter Markham nu-şi permitea să-şi iasă din fire.

Sandy se prezintă, iar bărbatul îi făcu loc să intre.

— Ce e, domnule sergent? Vreunul dintre oaspeţii noştri a făcut prostii?

Nu-l recunoscuse pe Sandy, dar nevasta lui oricum avea zeci de rude îndepărtate.

Sandy îl urmă într-o cameră de zi generoasă. Cândva poate că aici fuseseră camerele servitorilor, însă acea parte a mansardei devenise un spaţiu mai mare, vopsit în alb. Parchetul lustruit al hotelului era prezent şi acolo, iar lângă soba cu lemne era întinsă o carpetă albastră cu model. Sandy îşi zise că probabil iarna era cam frig acolo. El ar fi preferat un covor. Pe un raft de lângă sobă era un pescăruş aproape în mărime naturală, cioplit din lemn adus de ape. Sandy se pomeni holbându-se la el. Cum de reuşise artistul să creeze impresia că e gata să plonjeze în valuri?

Maria Markham era cufundată într-un fotoliu jos. Se schimbase într-un halat de casă deloc pretenţios, confortabil, din lână, ceva ce ar fi purtat şi mama lui Sandy. Se uita la televizor. Sandy bănuia că-l pornise ca să se relaxeze, nu fiindcă era interesată de ceea ce vedea. Pe masa de lângă se afla un pahar. Maria îl recunoscuse îndată pe tânăr. Erau înrudiţi aşa cum erau înrudiţi toţi oamenii din Shetland, de departe – ea era un fel de mătuşă prin alianţă – şi, crescând, o tot întâlneau ocazional pe la nunţi şi înmormântări. Venise mereu singură – soţul şi fiul nu o însoţiseră niciodată. Iar de când ea şi Peter

preluaseră Hotelul Ravenswick, Sandy n-o mai văzuse nici pe ea la astfel de evenimente.

Se ridică și se înfășură mai bine în halat, puțin rușinată că o găsisese îmbrăcată așa.

— Sandy! Ce drăguț!

Nu părea să-i treacă prin minte că vizita era din rațiuni profesionale. Sandy se gândi că femeia se îngrășase. Avea bărbia moale și cărnoasă.

— Ce-ai vrea să bei? Nu-i așa că stai la un păhărel cu noi? Erai jos mai devreme? Eram așa de ocupați că nici nu te-am observat. E plin de lume care supraveghează noul terminal de gaze de pe insulă. Afacerea are de câștigat, dar dacă lucrurile continuă așa va trebui să mai angajăm personal. Iar ceața asta a făcut ca avionul spre Edinburgh să nu decoleze, așa că unii dintre oaspeții noștri au fost constrânși să mai rămână o noapte.

— Am venit în legătură cu Jerry, zise Sandy.

— Nu s-a întors încă, răspunse femeia. Lucrează. Ar trebui s-ajungă din clipă-n clipă. De ce nu-l aștepți? I-ar face plăcere să mai stați de vorbă.

Soțul ei, însă, presimți că nu era o vizită de curtoazie. Se duse în spatele Mariei și-i puse o mână pe umăr.

— Ce e? Întrebă Peter. S-a întâmplat ceva?

— Jerry e mort.

Sandy mai adusese de câteva ori vești despre nenorociri și știa că niciodată nu-i ușor. Cuvintele erau atât de brutale încât avea impresia că-l ucide din nou pe Jerry, însă nu exista nicio variantă mai blândă. Mai bine să nu mai existe dubiu, să nu mai existe speranță.

Cei doi soți se holbară la el. Parcă ar fi înghețat.

— Cum adică? Întrebă Maria în cele din urmă. E aici, în Shetland. O să vină din clipă-n clipă!

— Nu.

Sandy își dori să fi fost mai iscusit la vorbe. Să fi fost mai priceput cu oamenii.

— I-am găsit trupul în Aith. L-am văzut cu ochii mei.

— E din cauza nenorocitei ăleia de mașini? Întrebă Markham. Conducea ca un nebun.

— Nu.

Mintea lui Sandy făcea eforturi să pătrundă implicațiile vorbelor lui Markham. Bineînțeles că Jerry venise cu o mașină pe insulă. Trebuiau s-o găsească. Ar fi trebuit să fi început deja căutările. Perez ar fi făcut asta.

— Nu, spuse din nou. N-a fost un accident de mașină.

— Atunci ce s-a întâmplat?

Sandy se uită la Maria. Îi curgeau lacrimi pe obraji, însă nu se mișca și nu scotea niciun sunet.

— Credem că a fost ucis, spuse Sandy. I-am găsit trupul la debarcaderul din Aith și avea o rană la cap. O să aflăm mai multe mâine, când ajunge o echipă din Inverness.

Atunci se declanșă o explozie de zgomote. Maria țipa și plângea. Sandy nu prea avea imaginație, însă avea impresia neclintită că femeia trece din nou prin durerile facerii. Parcă își năștea din nou fiul, urlând în agonie. Markham rămase în fața ei și o ținu strâns, până când se liniști.

— Jerry era singurul nostru copil, spuse, uitându-se la Sandy peste umărul soției. După ce l-a născut, Maria n-a mai putut să aibă copii.

Sandy voia să plece de-acolo, să-i lase-n pace să jelească singuri. Nu suporta să stea în spațiul larg și curat, să o privească pe femeia pe care o știa puternică și cu poftă de râs cum se prăbușește în fața ochilor lui. Însă a doua zi urma să ajungă cu avionul noua inspectoare din North Uist, care o să-l întrebe ce-a aflat. Era singurul prilej să le pună câteva întrebări înainte ca ea să preia ancheta.

— Ce mașină avea Jerry? Întrebă Sandy.

— O Alfa Romeo.

Markham încă își ținea soția la piept și se legăna ușor, ca și cum ar fi încercat să liniștească un bebeluș speriat.

— O mașină mică, sport. Roșie, firește. Ceva caraghios. E veche deja. A cumpărat-o când s-a mutat prima dată la Londra.

— Maria a spus că Jerry venise aici să muncească.

Sandy nu-și dădea seama ce căuta în Shetland un reporter sofisticat care lucra la un ziar londonez. Pe cine

de-acolo interesa ce se întâmplă în insule?

— Jerry a spus că era vorba despre un articol.

Markham vorbea încet. Maria nu se mai mișca deloc, iar Sandy se întreabă dacă nu cumva leșinase, dacă ajunsese la epuizare din cauza plânsului. Markham o mângâie pe cap.

— Și-a convins șefa că subiectul merita abordat și că el era cea mai bună alegere, pentru că era de-al locului. Așa că reușise să petreacă niște zile pe acasă, cu toate cheltuielile plătite și cu ocazia să facă și un ban cinstit.

— Despre ce era vorba?

De afară se auziră deodată hohote de râs. Localnicii care cinaseră la hotel se îndreptau spre mașini și spre casă.

Markham dădu din umeri.

— M-a întrebat dacă-l pot ajuta să ajungă în Sullom Voe. M-a întrebat dacă mai aveam contacte acolo. Mi-am zis că nimic din ce se întâmplă la terminal nu avea de ce să fie interesant pentru ziar. Până la urmă, petrolul e pe ducă. Locul ăla e de domeniul trecutului. Dar i-am aranjat o întâlnire cu purtătorul de cuvânt.

— Acolo s-a dus azi?

— Da, răspunse Markham. Acolo s-a dus azi. Îl așteptam la cină. Când n-a apărut, ne-am gândit că s-a întâlnit cu niște vechi prieteni. Știi cum se întâmplă pe-aici când te întorci. Am încercat să-l sun, dar n-a răspuns. Ne-am gândit că poate n-avea semnal. Nici prin gând nu ne-a trecut că pățise ceva. Uneori ne mai făceam griji pentru el când era la Londra. Dar aici nu. Aici ne așteptăm ca toată lumea să fie în siguranță.

Încă mai vorbea atunci când Sandy se ridică. Acum părea că nu vrea să-l mai lase să plece. Avea chipul contorsionat, se lupta din greu să nu aibă o cădere nervoasă. Doar cu Maria alături, nu avea să reușească.

Sandy porni din nou spre nord. Ferestrele încă erau luminate în casa lui Jimmy. Voia să oprească mașina și să-i ceară sfatul. *Ce-ar trebui să fac mai întâi? Spune-mi cum trebuie să procedez.* Însă merse mai departe și se duse la birou, intră pe calculator ca să verifice numărul de

înmatriculare al mașinii lui Jerry Markham, îl sună pe Davy Cooper, care stătea de șase la debarcader și îl rugă să se plimbe prin parcare ca să vadă dacă automobilul se afla acolo. Sandy n-o zărise și se gândea că ar fi trebuit să-i sară în ochi o asemenea mașină de fițe. Morag îi lăsase un bilețel prin care-l anunța că îi cazase pe cei din Inverness în Lerwick.

Sandy se întoarse la apartamentul lui spre orele dimineții. Deschise televizorul și dădu sonorul foarte încet – sub el locuia o familie tânără și nu voia să-i trezească. Bău o doză de Tennent's fără să se mai chinuie să-și ia un pahar, după care-și puse alarma și se culcă. Adormi pe loc. Chiar și când era îngrijorat, Sandy Wilson nu avea probleme cu somnul. Jimmy Perez îi spusese mereu că ăsta era un dar. Sandy se gândi că era unul dintre puținele pe care le avea.

Capitolul 6

Era prima omucidere pe care Willow Reeves o investiga în calitate de ofițer superior. Șeful o chemase în birou și îi spusese că voia ca ea să preia cazul.

— E nevoie de un anumit fler ca să lucrezi în Shetland. Oamenii ăia trăiesc la marginea lumii cunoscute și au impresia că regulile obișnuite nu li se aplică. Sunt niște țicniți.

Din spusele șefului reieșea că și ea era țicnită – deși se trăgea din vestul îndepărtat, nu din nordul îndepărtat – și că pentru ea cazul avea să fie o nimica toată. Niciun pic de presiune. Dacă ar fi știut exact de unde venea și cum fusese familia ei, chiar ar fi crezut că era nebună, însă niciodată nu vorbea despre asta la serviciu. Ce treabă aveau ei?

Aterizară la Sumburgh cu primul avion din Inverness, iar primul ei gând fu cât de mare și grandios era totul. Era ca un aeroport adevărat, cu un oficiu pentru închiriat mașini, sală de așteptare și cafenea. Totul strălucea în lumina soarelui. Vicki Hewitt, criminalista, mai lucrase în Shetland și altă dată și îl salută pe sergentul care-i întâmpină ca pe un vechi prieten.

— Spune-mi, zise Vicki, cum se mai simte Jimmy Perez?

Sergentul dădu din umeri și mormăi ceva cu un accent pe care Willow se chinui să-l priceapă.

— Nu prea bine. Durează mult să-și revină.

Cunoșteau cu toții povestea lui Jimmy Perez, știau că logodnica lui se nimerise în ancheta unei crime pe Fair Isle, că fusese înjunghiată de un psihopat și că Jimmy dădea vina pe el însuși pentru tot ceea ce se întâmplase. Luni întregi, prin cantinele Poliției Highlands and Islands numai despre asta se vorbea. Unii dădeau și ei vina pe Jimmy. Ce fusese în capul lui să-și implice iubita în investigație? Willow nu-și dăduse niciodată cu părerea. Traiul în comun din North Uist o învățase că, adesea, cel mai bun lucru era să-ți ții gura. Măcar până când aveai

habar despre ce vorbești.

Sergentul îi duse cu mașina spre nord pe un drum bun, drept, arătându-le în același timp punctele de interes, de parcă ar fi fost ghid turistic. Voia să-i pună sute de întrebări legate de caz. În timpul nopții citise raportul preliminar din Shetland și toate informațiile pe care le găsisese despre Jerry Markham. În valiză avea un dosar cu articole decupate din ziar, scrise de el.

— Spune-mi despre Markham, zise ea în cele din urmă.

Sandy Wilson nu părea deranjat de întrerupere.

— Tatăl lui e din sud. Însă mama lui e localnică, iar Jerry s-a născut și a crescut aici.

— L-ai cunoscut?

— O, da, dar nu l-am mai văzut de când s-a mutat la Londra.

— Deci n-ai ști de ce ar vrea să-l omoare cineva? Nu existau zvonuri? Niciun dușman, nimeni care-i purta pică?

Știa că în comunitățile mici, compacte, dușmănia se putea transmite de-a lungul generațiilor.

— A lucrat ca reporter la *Shetland Times* o vreme, spuse Sandy. Înainte să aibă ocazia să lucreze la cotidianul londonez. Chestia asta nu l-a făcut neapărat popular. Oamenilor nu le place să-și spele rufele în public, iar ziarul e citit de toată lumea. Poate că se gândise să-și facă mâna aici pentru marea carieră ce avea să urmeze și era mereu în căutarea unui subiect de senzație. Dar toate astea au fost acum zece ani. Nu cred că din cauza asta a murit ieri.

Deodată trecu pe cealaltă parte a drumului și parcă. Făcu semn cu capul înspre o construcție care se afla chiar pe mal. Era din piatră gri și împrejmuată de un zid înalt de piatră.

— Ăla e Hotelul Ravenswick, spuse Sandy. Părinții lui Jerry sunt proprietarii. Peter și Maria Markham.

— Ce părere au localnicii despre ei?

Willow se gândi că întreținerea unui asemenea loc nu se făcea pe bani puțini. În insulele Uist nu existau hoteluri atât de mari și elegante.

— Au o părere bună. Locul ăsta înseamnă slujbe pentru

localnici. E puțin cam scump, dar au mereu clienți. E pentru turiști și persoane venite în interes de afaceri, dar și localnicii mănâncă la restaurant sau în bar când au ceva important de sărbătorit.

Sandy îi povesti apoi despre soții Markham. Willow își zise că, dacă-i mai dădea apă la moară, urma să ajungă până în urmă cu două generații. Dar îi plăcea. Îi plăcea să știe că oamenii aveau rădăcini. Rădăcinile ei nu erau prea adânci. În timp ce Sandy vorbea, constată că-și dorea să fi luat din rucsac un carnetel în care să-și noteze toate amănuntele.

Lerwick părea un oraș mare, cu semafoare și supermarketuri și fabrici la periferie.

— Vrei să-ți lași lucrurile la hotel, întrebă Sandy, sau vrei să mergem direct la Aith ca să vedem locul faptei?

— Direct la Aith!

Vicki Hewitt strigase de pe banchetă.

— Sărmanul om a zăcut acolo toată noaptea. E de-ajuns, nu crezi? James l-a văzut?

James Grieve, medicul legist, locuia în Aberdeen. Willow nu-l întâlnise niciodată și se simțea puțin pe dinafară. Parcă era eleva nou-venită care nu prea se integra în colectiv, oricât de drăguți ar fi fost ceilalți copii din clasă.

— Trebuie să fi ajuns până acum, spuse Sandy. Avionul din Aberdeen e primul care aterizează și am aranjat să-l preia cineva.

Lăsaseră orașul în urmă și se îndreptau către nord, depășind un pâlc de turbine eoliene care se învârtteau lent pe deal. Terenul era golaș și bătut de vânturi. Nici urmă de copaci, nici măcar de conifere plantate.

— Morag s-a văzut cu el.

Aith era departe de drumul principal. Willow îl căutase de acasă pe harta OS cu o noapte înainte. Era un drum cu o singură bandă, pe care, din loc în loc, întâlneai porțiuni unde se putea depăși, care traversa dealurile golașe și turbăria. Peste tot se vedea apă: marea, intrânduri cu apă sărată și iazuri. Atunci când se întâmpla să dea de vreo mașină, șoferul făcea semn cu mâna sau din cap.

Un străin ar ieși în evidență într-un loc ca ăsta, nu-i așa?

Și totuși, bănuia că pe-acolo mai treceau și turiști, care probabil că se aventurau și în afara drumurilor principale.

Odată ajunși la Aith, observă încă de la distanță urmele anchetei în desfășurare. Mașinile erau în număr mai mare decât s-ar fi așteptat cineva. Vântul scutura banda alb-albastră a poliției. Un grup de oameni părea mai interesat decât era cazul de o barcă mare, cu vâsle, care fusese ridicată cu macaraua pe ponton astfel încât medicul legist să poată studia cadavrul *in situ*. Un cort alb era ridicat chiar atunci în jurul bărcii. Bineînțeles, erau și destui gură-cască. Chiar și într-o comunitate atât de mică era obligatoriu să existe curioși care să considere că e interesant sau palpitant să vadă un cadavru. Doi bătrâni și câțiva copii încercau să se zgâiască la ce făcea medicul legist.

— Weekendul ăsta ne-am instalat în școală, spuse deodată Sandy. Are internet, telefoane și bucătărie, deci putem să hrănim trupezle. Sunt și toalete...

Sandy se opri, iar Willow își dădu brusc seama că aștepta ca ea să-l aprobe. Nici prin cap nu-i trecea că ar fi fost nevoie – doar era la el acasă.

— Bun! O idee excelentă.

Observă cum celălalt se detensionează și devine radios.

Parcară în curtea școlii. În drum spre ponton, de ei se apropie nu vreunul dintre agenții de poliție în uniformă și nici medicul legist, ci o femeie de vârstă mijlocie care stătea chiar în afara perimetrului. Când o văzu pe Willow îi întinse mâna.

— Rhona Laing, se prezentă ea. Eu sunt procurorul.

Vorbea cu accent de Edinburgh. Accent sofisticat de Edinburgh, trunchiat și rece. Purta o jachetă de tweed peste un pulover de cașmir și pantaloni gri din lână. Era încălțată cu niște pantofi obișnuiți, care totuși nu-i dădeau un aer neîngrijit.

— Tu trebuie să fii inspectorul Reeves. Înțeleg că urmează să conduci ancheta.

Tonul ei trăda exact atâta mirare cât s-o enerveze pe

Willow. Lumea avea mereu impresia că rolul nu i se potrivea. Nu era vina ei că le înșela așteptările.

— Cât ești aici o să-mi dai raportul mie.

Willow îi strânse mâna și se întrebă de ce femeile cu autoritate simțeau mereu nevoia să se implice în jocuri de putere.

— Din câte am înțeles, ați găsit cadavrul în lotca de concurs.

— I-am explicat și sergentului Wilson.

Procuroritatea aprobă din cap. Dinspre mare sufla briza, însă părul ei nu se mișca. Ori avea o coafură nemaipomenită, ori folosea fixativ din belșug.

— Locuiți în zonă?

— În clădirea veche a școlii.

Rhona Laing făcu semn cu capul spre o casă pătrătoasă, solidă, aflată pe malul din spatele lor.

— Am crezut că niște copii au împins lotca în apă ca să facă o glumă și m-am dus s-o recuperez.

Zâmbi ușor, însă avea o privire precaută.

— Vă mulțumim că ați venit să ne întâmpinați.

Willow vorbise pe un ton cât mai sincer. Într-o vreme participase la clubul de teatru al facultății.

— Credeți că v-am mai putea răpi puțin timp când terminăm aici? Dacă mai sunteți acasă. N-aș vrea să vă stric weekendul și nu știu cât durează operațiunile.

Se uită spre cortul alb, dând de înțeles că voia să treacă mai departe.

Se lăsă liniștea.

— Firește, spuse Rhona Laing. Voi fi disponibilă.

Abia după ce își puseră costumele de protecție și își traseră cizmele peste pantofi Willow își dădu seama că procuroritatea se așteptase să fie invitată să li se alăture. Femeia mai în vârstă nu realizase că, din moment ce ea găsise cadavrul, se afla într-o situație mai delicată. Din punct de vedere legal ea supraveghea investigația, însă era totodată martor și putea deveni chiar suspect.

James Grieve, medicul legist, se îndepărta de cadavru. Când ieși din perimetru, își scoase costumul. Era un bărbat

scund, elegant și dichisit, care purta pantofi negri lucioși. O întâmpină pe Vicki cu un zâmbet și o pupă pe obraz.

— Domnișoară Hewitt! Ar trebui să ne mai întâlnim și în alte condiții.

Willow se prezintă. Se simțea stingheră fiindcă era mai înaltă decât el. Și mult mai tânără. Ar fi trebuit să se obișnuiască deja cu astfel de situații.

— Domnișoară inspector.

Grieve făcu o mică plecăciune galantă.

— Mă întorc la civilizație. Sau măcar la Aberdeen. Totul e relativ. Bănuiesc că vei fi prea ocupată pe aici ca să fi de față și la examinarea postmortem. Poți să mă suni mâine, la începutul după-amiezii. Am aranjat lucrurile așa încât cadavrul să ajungă în sud cu feribotul din seara asta, așa că ar trebui să-ți pot spune ceva până atunci.

— Cauza morții? întrebă Willow.

Medicul legist ridică din sprâncene de parcă tânăra ar fi fost o școlăriță impertinentă care se juca cu focul în clasă. Apoi zâmbi.

— Se pare că a fost lovit foarte puternic cu clasicul obiect contondent. Dar după ce arunci o privire o să-ți dai seama și singură de asta.

Grieve făcu o plecăciune, după care se îndepărtă.

Vicki Hewitt făcea deja poze înăuntrul cortului alb. Lotca era mai mare decât se așteptase Willow, lungă de vreo șase metri și îndeajuns de mare încât șase persoane să poată vâsli în perechi. Jerry Markham zăcea pe spate pe băncile de lemn. Părea o poziție incomodă. Capul și picioarele îi atârnavă în spațiile dintre bănci. Pantofii erau, fără îndoială, scumpi. Ca să-și enerveze părinții, Willow ieșise la un moment dat cu un ofițer de armată. Respectivul purta pantofi de calitate, iar ceva din postura rigidă și nefirească a bărbatului din barcă îi amintea de militar. Însă nu îndeajuns încât să-și amintească și cum îl chema.

Brățele lui Markham erau îndoite pe piept, alt lucru care făcea postura să pară nefirească. Cu siguranță nu căzuse acolo în urma loviturii. La picioarele lui se afla o servietă

neagră, simplă și îngustă, unde ar fi încăput un *notebook*, dar nu și un laptop obișnuit. Willow își zise că, dacă ar fi conținut ceva folositor, criminalul ar fi luat-o de acolo, dar nu-i păsa de conținut și știusese că nu i-ar fi ajutat pe polițiști să-l identifice. Din moment ce sărea în ochi, exista chiar și posibilitatea ca ucigașul să vrea ca poliția să-i vadă conținutul. Willow reținu ideea pentru mai târziu.

Imaginea bărbatului din barcă o ducea cu gândul la tot felul de asocieri, pe lângă cea a fostului iubit din armată. Semăna și cu un cavaler sculptat pe un mormânt dintr-o biserică medievală: drept și fix, cu brațele pe piept. Sau cu un viking pregătit pentru o înmormântare pe mare, trimis pe corabia care urma să fie arsă. Își dădu seama deodată că Sandy Wilson se holba la ea. Poate că încercase de ceva vreme să-i capteze atenția.

— Donșoară?

— Ce Dumnezeu, Sandy! „Willow” e de-ajuns. E un nume de rahat, dar pe ăsta s-a nimerit să-l primesc.

Sergentul zâmbi larg.

— Vicki a zis că o să stea aici toată după-amiaza. Mă întrebam ce-ai vrea să faci între timp.

Willow se gândi.

— Ai spus că tatăl lui Markham îi aranjase ieri după-amiază o vizită la terminal?

— La Sullom Voe. Da. Unul dintre tipii de la securitate l-a lăsat să intre. Stabilise o întâlnire cu unul dintre purtătorii de cuvânt.

— Atunci mergem într-acolo. Mai întâi, însă, ar trebui să discutăm puțin cu procuroarea voastră.

Sandy făcu o grimasă iar Willow se gândi că Rhona Laing nu era cea mai populară femeie din Shetland.

— Haide, sergent. Aș zice că face o cafea destul de bună. Iar pe urmă mâncăm la un bar, fac eu cinste.

Willow își dădu seama după zâmbetul larg că deja îl câștigase pe Sandy Wilson de partea ei.

Capitolul 7

Rhona Laing privi cum Sandy Wilson și noul inspector vin dinspre debarcader către casa ei. Procurorul stătea în exact același loc din care văzuse lotcă.

N-ar fi trebuit să-i dau importanță.

Gândul o tot chinuia de când văzuse cadavrul lui Markham.

Ar fi trebuit să las curentul să-l ducă în mare. Ar fi trebuit să nu fac nimic. Să nu zic nimic.

Își impuse să se liniștească. Era caraghios să gândească așa. O privi pe tânăra de lângă Sandy. Era înaltă și ciolănoasă, cu părul lung, vâlvoi. Nu era machiată. Purta niște pantaloni atât de lungi că tivul era ros acolo unde tot intra sub pantofi. Avea un pulover larg din bumbac, într-o nuanță de bej greu de identificat, care părea cumpărat dintr-un magazin cu articole la mâna a doua. Peste el avea o jachetă Berghaus descheiată, care fâlfâia în toate părțile. Rhona se simțea insultată de cât de neîngrijită era tânăra. Oare încă nu-și dădea seama că, dacă femeile vor să aibă succes în carieră, trebuie să facă niște eforturi? Concluziona că, probabil, inspectorul Reeves obținuse postul pentru că Poliția Highlands and Islands trebuia să îndeplinească cine știe ce normă nescrisă. Gândul o mulțumi. Willow Reeves nu reprezenta vreo amenințare. Dispăru câteva clipe din raza ei vizuală împreună cu Sandy, apoi ajunseră în fața casei. Rhona trase adânc aer în piept și așteptă să audă soneria.

Înăuntru, unde totul era extrem de aranjat și ordonat, detectiva părea și mai neîngrijită și oarecum stângace. Rhonei îi venea să-i spună să nu se miște, nu care cumva să spargă ceva. Parcă ar fi avut un copil neastâmpărat în casă. Reeves se plimbă până în camera de zi și se opri acolo, părând că ocupă mai mult spațiu decât ar fi crezut Rhona că e posibil.

— Cafea?

Până la urmă, trebuia să fie politicoasă.

— O, da, chiar vă rog.

Detectiva se întoarce și zâmbi, iar Rhona își zise din nou că era foarte tânără, abia dacă puteai spune că e adult.

La bucătărie, în timp ce puneau cu lingurița cafea măcinată în cafetieră, Rhona își dori să vadă ce făceau în camera de zi. Nu i s-ar fi părut neașteptat ca fata să cotrobăie prin jur. Să deschidă sertare, să ridice capacul mesei de lucru. Nu era nimic de văzut, firește. Nimic nepotrivit. Însă numai gândul o făcea pe Rhona să nu se simtă în largul ei. Munca îi invadase intimitatea.

Intră cu tava și se așezară pe fotoliile care erau mândria Rhonei. Le adusese din Suedia; adora lemnul curbat, deschis la culoare, și pielea moale. Tânăra zise:

— Mă întrebam de ce victima a fost pusă în lotcă. N-a murit acolo, asta e clar. Dar cu siguranță v-ați dat seama de asta. N-am găsit încă adevăratul loc al faptei. Nu-i găsim mașina. Când o găsim, s-ar putea să ne formăm o idee mai clară. Dar de ce s-ar fi chinuit cineva să-l întindă în barcă? Și de ce tocmai aici? Pur și simplu nu pricep.

Emitea cuvinte și idei într-un șuvoi incoerent. Avea mintea la fel de neîngrijită precum corpul. Rhona așteptă puțin înainte să răspundă. Oare Reeves chiar era sinceră când îi cerea cu candoare părerea, sau era altceva la mijloc? Oare voia să dea de înțeles că Rhona știa mai multe decât spusese?

— Abordarea mea e să nu mă amestec niciodată în treaba poliției, spuse în cele din urmă. Rolul meu e doar să urmăresc buna desfășurare a anchetei. Sunt sigură că înțelegeți asta.

— Dar locuiți aici, în Aith.

Willow zâmbi din nou larg, ca un copil.

— Și le cunoașteți pe celelalte femei din echipa de canotaj. Credeți că vreuna dintre ele ar putea avea vreo legătură cu Jerry Markham?

— Sunt șase echipe în Aith, de vârste diferite și de ambele sexe, așa că nu m-aș putea exprima pentru fiecare în parte.

— Barca e la comun?

— Da, spuse Rhona. Barca e la comun.

Simți o satisfacție copilărească gândindu-se la câtă muncă o aștepta pe Willow: numai telefoane și interogatorii.

— Dar ai putea vorbi în numele echipei dumneavoastră?

Rhona își zise că femeia era perseverentă. Avea o încăpățănare tenace.

— N-aș crede să-l știe cineva din echipă pe Markham. Vâslesc cu veteranele, toate avem peste patruzeci de ani. Cam în vârstă să fi mers la școală cu el, nu crezi? O să-ți dau, bineînțeles, o listă cu numele lor și datele de contact. O am pe calculatorul din birou. Mă duc acum. Și pot să-ți dau datele de contact și ale celorlalte echipe din Aith.

Se miră când Reeves se ridică la rândul ei și o urmă pe scări până în micul dormitor pe care-l transformase în birou. Parcă era urmărită de o cățelușă supradimensionată și neantrenată. Femeia rămase în prag și se sprijini de tocul ușii în timp ce Rhona pornea calculatorul. Procurarea nu reușea să nu se gândească la urmele pe care jacheta soioasă le-ar fi putut lăsa pe vopsea.

— Lucrați des de acasă?

Întrebarea detectivei părea sinceră, însă Rhona se gândi din nou înainte să răspundă.

— Am un birou în Lerwick, firește, dar adesea continui lucrul de aici după-amiaza.

— Și ce v-a adus în Shetland? E cu totul altceva decât o carieră de avocat în Edinburgh.

Rhona verifică dacă imprimanta avea hârtie, apoi ridică privirea.

— Ador marea. Mereu am adorat-o. O carieră de avocat în Edinburgh nu-mi oferea mult timp în care să fiu pe apă, dar insulele Shetland sunt excelente pentru navigație. Pe lângă asta, profesional vorbind, mereu e bine să acumulezi experiență și într-un alt domeniu.

Se întrebă de ce-i spusese tinerei detective acele lucruri. Ambele erau adevărate, însă rareori discuta despre ce o motivase să vină în Shetland. Se gândi că, la fel ca Jimmy Perez, femeia avea darul de a-i convinge pe alții să

vorbească.

Imprimanta se urni și scuipă lista cu datele de contact ale canotoarelor.

— O să vezi că în echipă sunt mai mult de șase femei, câte trebuie să fim în cursă, explică Rhona. Suntem ocupate și nu avem timp să venim toate la fiecare regată.

Willow Reeves luă foaia de hârtie, se uită la ea fugitiv, apoi o vârî în buzunarul de la jachetă.

— Când a fost barca ultima oară în apă?

— Săptămâna trecută a fost prima noastră întâlnire pentru sezonul curent. Pe timp de iarnă a rămas într-un șopron de pe mal. Am spălat-o și am lăcuit-o, iar săptămâna trecută vremea a fost frumoasă, așa că am scos-o. Ne-am antrenat ușor. Așa, ca de început.

Rhona se gândi că-i plăcuse seara aceea. Ceasurile tocmai se dăduseră înainte și avuseseră lumină până la ora opt. Își dăduse seama că în zilele întunecate de iarnă simțea lipsa celorlalte femei.

— Dar n-a fost pusă înapoi în șopron? îi întrerupse Willow gândurile.

— Nu. E prea mare chinul s-o mutăm de fiecare dată când ne antrenăm. Rămâne pe malul acela plin de iarbă. O acoperim cu o prelată. Acolo nu pățește nimic.

— Iar toată lumea din Aith știe asta.

Willow aproape că vorbea de una singură.

— Aproape toată lumea din Shetland știe asta, spuse Rhona. Oricine a venit în Aith să navigheze sau a trecut cu mașina pe aici într-o seară plăcută de vară sau a urmărit o regată.

— Desigur.

Willow se mută din prag ca s-o lase pe procuroare să treacă.

— Pur și simplu nu înțeleg de ce ar fi pus cadavrul în lotcă. De ce ar face criminalul atâta efort? De ce să riște să fie văzut? Probabil că l-a pus acolo în timpul zilei. Dar echipa lui Sandy a vorbit cu toți cei care locuiesc aici și nimeni n-a văzut nimic. Sau pretind că n-au văzut. Nicio mașină ieșită din comun, nimeni care să-și facă de lucru pe

lângă barcă. De parcă Jerry Markham ar fi apărut în mod miraculos, de parcă s-ar fi materializat spontan.

Rhona nu știa ce să răspundă, dar simțea că e nevoie să aibă o reacție.

— Ieri după-amiază era foarte multă ceață. Nimeni n-ar fi putut să vadă ceva.

Începu să coboare scările, urmată de Willow.

— N-ați observat nimic ciudat când v-ați întors de la muncă?

Rhona își zise din nou că femeia era insistentă. Începu să nu-i mai suporte prezența în casă. Încleștă pumnii, simțind cum unghiile îi intră în palme.

— Mă gândesc că aș fi spus așa ceva. Un criminal care bagă un cadavru în lotca de concurs – da, cred că ți-aș fi spus fără să mai fie nevoie să mă întreb.

— Îmi pare rău.

Totuși, detectivei nu părea să-i pară deloc rău. Era scuza clasică a păcătosului care are de gând să păcătuiască în continuare. Zâmbi din nou.

— Dar mă sâcăie. Nu înțeleg cum s-ar fi putut întâmpla.

— Sunt convinsă că există o explicație perfect rațională.

Rhona rămase unde era, la baza scărilor. Voia ca detectivei să-i fie clar că vizita se terminase.

În cele din urmă, tânăra păru să înțeleagă mesajul. Îi spuse lui Sandy că erau gata de plecare. Acesta se ridică din scaun și li se alătură, iar pentru o clipă toți trei rămaseră stingheri în holul casei. Willow întinse mâna.

— Mulțumesc, spuse detectiva. Ne-ați fost de mare ajutor. Serios.

Apoi deschise ușa, după care ieși împreună cu Sandy. Rhona rămase locului, vrând să se asigure că au ieșit și din grădină, înainte de a închide ușa.

Tremura.

E ridicol. De ce-ar trebui să-mi fac griji?

Merse în camera de zi și aranjă perna de pe fotoliul în care stătuse Sandy. Își zise că avea nevoie să iasă din casă. Putea merge în Lerwick, la sala de la Centrul Sportiv Clickimin. Putea să înoate câteva bazine, dacă nu era plin

de plozi care urlau. Dar nu izbutea să se urnească. În general nu suporta oamenii care nu aveau voință sau energie, dar acum pe ea o cuprinsese o letargie care-i dădu impresia că ar fi adormit de îndată ce s-ar fi așezat. Bucătăria era în partea din spate a casei și era ascunsă vederii de scorușii pe care-i plantaseră foștii proprietari ca paravan împotriva vântului. Se simțea mai în siguranță acolo. Priveliștea debarcaderului care o determinase să cumpere clădirea veche a școlii o făcea acum să se simtă ca un peștișor într-un bol. Toți polițiștii și turiștii puteau să se uite înăuntru. Mai bine rămânea în bucătărie decât să urce în birou, până când se lăsa întunericul și putea să tragă draperiile fără probleme.

Deschise un dulap și scoase o sticlă de Highland Park și un pahar. Își turnă puțin, sorbi și simți căldura whisky-ului. Luă paharul sus în birou și se așează la calculator. Rămase acolo preț de o clipă. Gata cu whisky-ul până dădea telefonul. Trebuia să aibă capul limpede. Ridică receptorul și formă un număr pe care-l știa pe de rost. Vocea de la celălalt capăt era curioasă și liniștitoare. Dacă era furios, nu se simțea.

— Da?

Trebuie că era ultima persoană la care se aștepta să-l sune.

— Sunt Rhona Laing.

Se calmase. Vorbea de parcă ar fi fost o chestiune de rutină de la serviciu.

— Mi-e teamă că Jerry Markham s-a întors ca să ne bântuie.

Capitolul 8

Luară prânzul la un bar din Voe. Altă așezare de lângă mare. Alt chei micuț. Sandy se întrebă de unde apăruseră toate acele construcții luxoase destinate posesorilor de iahturi și bărci cu motor. Nu-și aducea aminte să fi fost atât de multe când era el mic. Willow Reeves comandă supă și *bannocks*². Mânca cu poftă, iar asta îl încânta. Lui Sandy nu-i plăceau femeile îngrijorate mereu de cât mănâncă. În plus, două persoane pe care le știa vorbeau despre petrecerea burlăcițelor din seara precedentă. Aceeași poveste. Toate se îmbrăcaseră elegant și închiriaseră un microbuz care să le plimbe pe la barurile din North Mainland. De data aceea, însă, fetele își legaseră două câte două câte un picior și hoinăriseră prin baruri ca să strângă bani în scopuri caritabile.

— Ai văzut-o pe Jen Belshaw aia? Nu prea are de ce să scoată atâtea la vedere.

Chicoteau ca niște școlari.

Sandy era cât pe ce să se alăture conversației, vrând să le descrie pe cele două femei din seara precedentă care ieșiseră din microbuz cu picioarele încă legate, însă hotărî la timp că n-ar fi dat dovadă de profesionalism. I-ar fi plăcut să bea o bere, însă Willow bea apă, așa că se mulțumi cu un suc de portocale. Stăteau la geam, departe de cei doi care discutau la bar.

— Procurarea voastră e mereu așa încordată?

Sandy simți o clipă că ar fi trebuit s-o apere pe Rhona Laing. O fi fost ea o *soothmoothe*, însă locuia în Shetland și se purtase frumos cu Jimmy Perez după ce se întâmplase pe Fair Isle. Apoi își aminti de sarcasmul ei, de comentariile vitriolice pe care le făcuse despre el.

— E o femeie dificilă. E maniacă după proceduri.

— Dar e cinstită?

Willow îl privi pe Sandy. Femeia avea părul prea lung în

² Bannock - pâine în formă de turtă, pentru dospirea căreia se folosește praf de copt sau bicarbonat de sodiu (*n. tr.*).

față și îi tot venea în ochi.

— N-a existat niciodată vreo îndoială în privința asta?

— Doamne Dumnezeule, nu!

Sandy era uluit că detectivei îi trecuse așa ceva prin minte.

— Nu doar că e cinstită, e și eficientă. Știi cum se întâmplă, uneori lucrurile nu merg cum trebuie, cazurile o iau razna - nu intenționat, nu fiindcă lumea ar fi coruptă, ci fiindcă e leneșă. Nu lucrează temeinic. Când vine vorba de Fecioara de Fier, însă, nici nu se pune problema de așa ceva.

— Așa-i spuneți?

Willow zâmbi.

— Fecioara de Fier?

— Așa-i zicea Jimmy. Uneori.

— Mi s-a părut doar foarte stingheră, spuse Willow. Dacă ar fi doar un martor, un martor oarecare, aş pune pariu pe zece lire că ascunde ceva.

— E singuratică.

Din nou, Sandy se simți ciudat apărând-o pe Rhona.

— N-are prieteni. Cel puțin, nu aici. Pare destul de sigură pe ea când vine vorba de muncă. Și când vorbește verzi și uscate cu tot soiul de politicieni și consilieri. Dar poate că nu-i place să aibă musafiri.

— Chiar așa, spuse Willow. Poate că despre asta e vorba.

Însă tonul ei era tot nesigur, iar Sandy se întreabă la ce se gândea.

La Voe nu era semnal, însă odată ajunși pe drumul principal care ducea dinspre Lerwick spre nord, pe ecranul telefonului năvăliră o mulțime de mesaje care o anunțau că pierduse mai multe apeluri. Conducea, așa că trase pe dreapta să le asculte. În punctul în care drumul secundar se unea cu cel principal erau două manechine făcute din fețe de pernă pline de paie și haine umplute cu cârpe. În dreptul chipurilor fuseseră lipite niște poze în mărime naturală cu fețele viitorilor soți. Sandy avu impresia că-l mai văzuse pe bărbat, însă nu o recunoscuse pe fată. Așa era

tradiția înainte de căsătorie. Arătau destul de sinistru. Dacă avea să se căsătorească vreodată, nu voia o sperietoare cu chipul lui în fața fermei din Whalsay a părinților săi.

— Au găsit mașina lui Markham. M-a sunat Davy Cooper.

— Unde?

— Lângă muzeul din Vatnagarth.

Își dădu seama că n-o lămurise.

— E o fermă. Nu s-a schimbat de ani întregi. Turiștii o vizitează acolo ca să vadă cum era viața pe vremuri. Sunt voluntari care se îmbracă în haine de epocă și se prefac că locuiesc acolo.

Sandy se opri din vorbit. I se părea ciudat ce făceau.

— Au unelte vechi pentru agricultură, cuțite pentru tăiat turba și coșuri în care s-o pună. Am mers odată cu clasa acolo și am văzut cum e să ari câmpul cu mâna.

— Și unde e locul ăsta, mai exact?

Își dădu seama că Willow era nerăbdătoare și că n-o interesau poveștile de când era el elev.

— Nu-i departe.

Pe drum, Willow se uita în jur, încercând să cuprindă cu privirea toate detaliile insulei. Sandy viră de pe drumul principal într-o vale adăpostită, cu o dumbravă de sicomori, apoi ajunseră într-o zonă unde terenul era liber și înspre vest se vedea marea. Lui Willow îi atraseră atenția grămezile de pietre care formau niște sculpturi gigantice în mare, așa că o vreme nu observă ferma joasă cu acoperiș din turbă și paie, hambarul, staulul și cuptorul în care se usca odinioară porumbul. Toate erau făcute din piatră gri. Sandy fusese ultima oară acolo într-o zi frumoasă de vară, pe când avea unsprezece ani. De atunci locuise aproape tot timpul în Shetland, dar considera că muzeul e un loc pentru turiști, nu pentru el. Încetini când se apropie de clădirea muzeului și opri în parcare din spate.

Davy Cooper era deja acolo. Le spuse că în dimineața aceea la Radio Shetland fusese difuzat un anunț prin care

se cereau informații în legătură cu o Alfa Romeo, iar o poștăriță care trecea pe la muzeu îi informase că o văzuse. Mașina era în locul cel mai îndepărtat de intrarea în muzeu și agentul o împrejmuise cu o bandă pe care o fixase de stâlpii gardului.

Willow zâmbi când văzu cum procedase.

— Foarte bine, spuse detectiva. Până la urmă, ar putea fi chiar locul faptei. Domnișoara Hewitt a pornit încoace?

Davy aprobă din cap.

— Custodele muzeului. În perioada asta a anului nu prea e deschis.

În timp ce așteptau, un alt vehicul opri în dreptul lor. Sandy îl recunoscu pe Reg Gilbert, editorul de la *Shetland Times*, și vechea lui rulotă Volkswagen. Rhona Laing îl rugase pe Sandy să fie discret, însă deja era imposibil să mai mențină secretă identitatea victimei. Sandy se întrebă cum aflase Reg vestea – probabil că poștărița nu vorbise doar cu poliția. Nimic nu-i plăcea lui Reg mai mult decât o poveste picantă pe care s-o poată da mai departe foștilor colegi din sud. Se pensionase anticipat de la un ziar englezesc local ca să poată petrece mai mult timp cu noua lui soție tânără. Însă femeia fugise cu antrenorul ei de salsa, iar Reg venise în insule să-și lingă rănilile. Nu mai fusese niciodată în Shetland și acceptase postul de redactor fiindcă fusese primul loc de muncă pe care-l ochise. Nimic din toate astea nu era vreun secret. Reg se ducea în barul din Grand Hotel în fiecare după-amiază după muncă și spunea povestea oricui avea chef să asculte. Spunea că Shetland era cel mai îndepărtat loc în care putea să meargă ca să stea la distanță de vaca aia care-l înșelase.

— Aia nu-i mașina tânărului Jerry Marhkam?

Jurnalistul avea o față îngustă care-l ducea pe Sandy cu gândul la un șobolan. Părul i se subția și avea niște sprâncene enorme. Nasul era lung, roșu, de bețivan.

Îi adresase întrebarea lui Sandy, dar îi răspunse Willow.

— Îl cunoașteți pe domnul Markham?

— Îl *cunoașteam*, draga mea. Cadavrul lui e într-un sac și

în drum spre feribot, ca să-l poată tăia Jimmy Grieve mâine dimineață. Am vorbit cu Annie Goudie, antreprenoarea noastră de pompe funebre, și tocmai mi-a confirmat. E clar că trebuie să vorbim despre junele-prim al jurnalismului la timpul trecut, nu crezi?

— Când l-ați văzut ultima oară?

Era limpede că Willow nu voia să se lase provocată.

— Joi seară. S-a oferit să-mi facă cinste cu cina la restaurantul din Hotelul Ravenswick. Nu era o propunere chiar așa generoasă pe cât sună, fiindcă părinții lui sunt proprietari acolo și îmi imaginez că nu avea de gând să plătească el. Chiar și așa, nu puteam să refuz o asemenea ofertă.

Reg se sprijini de rulotă. Se zvonea că fusese atât de strâmtorat atunci când se mutase în Shetland, încât aceasta fusese casa lui pe timpul verii. Locuise în ea în parcare din port. Ferestrele din spate aveau niște draperii soioase din plasă, așa că Sandy nu putea să vadă înăuntru.

— Și despre ce ați discutat?

Willow vorbea în continuare pe un ton glacial.

— Plănuia un articol grozav pentru ziarul ăla al lui și era precaut. Știa că încă mai aveam legături pe la ziarele londoneze și era îngrijorat că aș fi putut să-mi vâr și eu coada. Nu că mi-ar fi spus așa ceva, dar mi-am dat și singur seama. Și avea dreptate. Aș fi fost acolo în secunda doi, dacă aș fi avut ocazia.

Până atunci ziua fusese senină, cu un vânt din vest care împingea norii deasupra apei. Deodată, totul deveni gri, iar Sandy simți prima picătură de ploaie.

— Dar dacă Markham ți-a făcut cinste - chiar și pe banii părinților - trebuie să fi încercat să obțină ceva informații de la tine, spuse Willow.

— Chiar așa.

Sandy observă că Reg tocmai voia să mai adauge un „dragă”, dar se abținu la timp.

— În breasla noastră nu există mese gratuite. Exact la asta m-am gândit și eu.

— Deci?

Se vedea că Willow începe să-și piardă răbdarea, însă Reg nu se lăsa intimidat.

— Sunt de-al locului. Am contacte. Pot să te ajut într-o grămadă de feluri.

— Așa, și?

— Așa că, dacă te ajut, fă în așa fel încât povestea să ajungă la mine înaintea peștilor cei mari, care probabil că se află chiar acum în avionul dinspre Aberdeen.

Sandy se gândi că Willow avea să-și iasă din fire. Până și Jimmy Perez l-ar fi pus pe Reg la punct și i-ar fi vorbit despre obstrucționarea justiției. Însă Willow râse ușor.

— Nu mă înham la jocuri, domnule Gilbert. Și nu mă tocmesc. Dacă nu mai ai nimic de spus, am treabă, așa că te-aș ruga să te îndepărtezi. S-ar putea să contaminezi scena crimei.

— N-am spus că nu-ți zic despre ce-am vorbit.

Reg se miorlăia. Mereu vorbea pe nas, de parcă era răcit.

— Sunt mai mult decât dispus să ajut poliția.

Sandy se gândi că Reg era curios. Devenise jurnalist pentru că-i plăcea bârfa. Ar fi fost o tortură pentru el să plece fără să fi vorbit despre întâlnirea lui cu Jerry Markham.

— Atunci rămâi cu sergentul meu în mașină și spune-i ce știi.

Willow avea o atitudine disprețuitoare.

— Și dacă voi avea vreodată nevoie de sprijin din partea *Shetland Times*, te contactez.

Sandy nu-și putu reține un zâmbet.

Reg și Sandy se așezară pe locurile din față ale mașinii. Deja începuse să plouă de-a binelea, dar vremea nu părea s-o deranjeze pe detectivă. Willow doar își trase gluga peste părul încâlcit și își încheie jacheta. Apoi, când ploaia se dezlănțui, se urcă împreună cu Davy Cooper în mașina agentului. Sandy simți o undă de gelozie. Voia ca detectivă să-și discute ideile cu el, nu cu Davy.

— Ce voia Jerry Markham de la tine?

Reg Gilbert fornăi.

— Informații generale. A trecut mult timp de când a lucrat pe-aici, iar la ziarul local n-a venit decât ca să capete experiență. Avea nevoie de cineva de-al locului ca să înțeleagă cum merg lucrurile.

— Zi-mi ceva mai concret! Sau poți să faci ce-a spus inspectoarea, anume să te cari.

— Așadar, e inspectoare?

Reg părea impresionat.

— Ar arăta bine dacă s-ar aranja. Fizicul nu-i rău deloc.

— Despre ce-ați vorbit la cină la Hotelul Ravenswick joi seară?

Sandy refuză să fie distras și își menține tonul egal.

— Nu sunt sigur ce urmărea, răspunse Reg. Nu voia să dezvăluie nimic. Totul a început ca o bârfă, o discuție între amici. Mi-a lăsat impresia că-și ieșise din mână. Apoi mi-a dezvăluit că era interesat de industria energiei alternative - marea centrală eoliană și proiectul energetic planificat în Sound. I-am spus că nu părea genul care să vrea să salveze planeta și a zâmbit. „Acolo e viitorul, Reggie, și toți vom fi nevoiți să ne adaptăm.” I-am spus că nu auzisem nimic interesant despre proiectele alea. A aflat despre unii care s-au opus vehement proiectului energetic - nu pentru că ar fi niște mari ecologiști, ci pentru că nu le convine ca terminalul să fie construit atât de aproape de casele lor -, dar i-am spus că n-avea ce să scrie despre ei. Primăria a sprijinit mereu industriile noi.

— Sigur i-ai cerut mai multe informații.

Prin geamurile pe care apa șiroia, Sandy văzu lângă ei se oprește o mașină de poliție din care coborî Vicki Hewitt.

— Cu siguranță l-ai întrebat ce aflase el. N-ai vrea să existe un asemenea subiect pe teritoriul tău și să n-ai habar despre ce e vorba.

— Normal că voiam mai mult.

Reg Gilbert fornăi.

— Voiam să aflu ce căuta în zona mea, de ce-și băga nasul pe-aici.

Sandy se gândi că și lui Willow Reeves i-ar fi plăcut să

știe același lucru. Simți că o dezamăgise fiindcă nu reușise să obțină mai mult de pe urma întrebărilor.

Capitolul 9

Jimmy Perez abia aștepta noaptea de duminică, atunci când Cassie urma să se întoarcă. Efectiv ținea evidența timpului, conștientizând fiecare minut care trecea. Ura casa goală și nu putea să se concentreze la nimic. Când Cassie era prin preajmă, avea ce să-l distragă, avea obligații. În unele zile fetița îl călca pe nervi atât de tare încât îi venea să urle, dar când ea era acolo nu putea să se lase să alunece în autocompătimirea care pândeia mereu prin preajmă, gata să-l copleșească. Adormise abia spre zori, dar sâmbătă dimineața se trezi tot la șase. La Radio Shetland auzi un anunț despre bărbatul mort găsit în lotca de concurs de la Aith. Tot nu fusese identificat, lucru care i se păru ciudat. Pe la începutul sezonului nu erau prea mulți turiști prin Shetland, iar Sandy și echipa lui cu siguranță ar fi reușit să identifice un localnic în cel mult câteva minute. Poate nu anunțaseră încă rudele victimei și de aceea informația era secretă. Jimmy își zise că poate făcuse o greșală alegând să nu meargă cu Sandy la Aith în noaptea precedentă. Ar fi fost o altă metodă să se lase distras. Însă totul părea să necesite un mare efort în ultima vreme. Doctorul îi spusese că trecea printr-o depresie - lui Perez i se părea că e mai mult un fel de lăncezeală.

Reg Gilbert îl sună pe la prânz. Jimmy făcuse patul și spălase vasele încă din noaptea precedentă, dar nu făcuse mare lucru în plus. Soneria telefonului îl năucise și privise aparatul vreo două secunde înainte să răspundă.

— Da.

Era un oarecare progres. În primele câteva luni după moartea lui Fran doar îl lăsase să sune.

— Deci, ce crezi despre moartea lui Markham, Jimmy?

Nici nu se prezentase. Nu era cazul. Recunoscu imediat accentul nazal de Midlands al lui Reg.

— Nu sunt la muncă weekendul ăsta. Nu pot să te ajut.

Cuvintele îi sunaseră ca un fel de mârâit și era cât pe ce

să pună telefonul înapoi în furcă, însă o undă de curiozitate îl opri. Peter și Maria Marhkam îi erau întrucâtva prieteni. Nu reușea să simtă nimic legat de vestea pe care o primise. Nu prea îl mai tulbura nimic. Un interes de ordin intelectual îl făcu să pună o întrebare:

— Care dintre ei a murit?

— Nu e vorba despre unul dintre părinți, răspunse Reg. E vorba de Jerry, de fiul lor. Dacă mai ții minte, s-a dus la Londra și a făcut el ce-a făcut până a obținut un loc la unul dintre cotidienele centrale.

Tonul lui Reg era disprețuitor. În opinia sa pe care o expunea adesea, reporterii locali, nu junii-primi din Londra, erau eroii jurnalismului.

— Au trimis o echipă din Inverness.

— Sigur că da, replică Perez tăios. Normal că au făcut asta. Așa se întâmplă mereu când e vorba de anchetarea unei crime.

Își aminti de adrenalina generată de anchete, de Sandy alergând în jurul cozii și de procurarea care-i supraveghea de la distanță și-l aștepta să facă o greșală. Își aminti de conversațiile cu martorii și de felul în care misterul se destrăma puțin câte puțin. Preț de o clipă simți o undă de regret că nu era alături de ceilalți în Aith, că nu bea ceai din termos și că nu împarte cu ei biscuiți cu ciocolată. Însă momentul trecu repede. Nu avea energia necesară și nu voia să se implice.

— Au pus o femeie să conducă ancheta, continuă Reg.

— În cazul ăsta, ar fi mai bine să vorbești cu ea.

Perez refuză să cadă pradă nostalgiei care-l făcea să asocieze crima cu un soi de distracție. După tot ce se întâmplase pe Fair Isle, era o idee bolnavă.

— Ți-am zis deja, nu lucrez weekendul ăsta.

— Mă întreb ce părere are procurarea să știe că o femeie conduce ancheta, adăugă Reg.

Vorbise de parcă nici nu-l auzise pe Perez.

— Rhona asta a noastră a avut mereu impresia că e crăiasa stupului.

Perez vru să spună că nu-i păsa ce crede procurarea. În

loc de asta, puse receptorul în furcă.

De la fereastra din bucătărie privi în jos, către Hotelul Ravenswick. Dinspre sud bătea un vânt puternic, iar picăturile de ploaie loveau oblic geamul. Perez își dădu seama că-i era foame. Senzația era atât de ciudată - în acea perioadă trebuia să se forțeze să mănânce - încât la început nici nu o recunoscuse. Se gândi că nu i-ar fi stricat un castron cu supă caldă în barul de la Hotelul Ravenswick. Pâinea era mereu făcută în casă, iar untul era din Shetland. Untul importat nu era niciodată la fel de bun. Saliva. Hotărî să meargă până acolo. Ploaia avea să treacă destul de repede și, cine știe, poate reușea să bea o bere sau două în bar.

Până se încălță și-și îmbracă haina, ploaia se opri. Soarele își făcuse loc printre nori și strălucea deasupra apei ca o lumină de scenă la teatru. Trase ușa după el și porni în jos, către mal.

Stuart Brodie era pe tură la recepție.

— Peter și Maria au spus că nu vor să stea de vorbă cu nimeni, zise el. Dar sunt sigur că dacă mergi tu e-n regulă. Probabil ai venit în legătură cu băiatul lor. Să-i anunț c-ai ajuns la hotel?

Perez clătină din cap.

— Am venit pentru prânz. Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine, dacă ai timp. Ai pauză?

— În jumătate de oră.

Brodie se uită la pendula de la capătul sălii.

— Am fost ocupați. O grămadă de jurnaliști din sud au sunat să-și rezerve camere. Se pare că Jerry era important pe-acolo. Aveam destule pe cap și înainte de asta...

— Peter și Maria țin hotelul deschis pe durata anchetei?

Perez nu-și putea închipui cum se simțeau cei doi locuind în apartamentul de la etaj, știind că sub ei lumea bea, râde și-și dă cu părerea despre ce-a pățit fiul lor.

Brodie dădu din umeri.

— Nu mi-au spus că n-ar face-o, așa că eu doar îmi văd de treabă.

În bar era liniște. Reporterii din Londra nu sosiseră încă, iar localnicii dădeau dovadă de tact și păstrau distanța. N-ar fi vrut să se creadă că sunt băgăcioși. Ceilalți clienți erau la muncă, în afară de doi piloți încă în uniformă, care-și beau cafeaua. Perez comandă o supă de cartofi și praz și o halbă de White Wife, bere provenită din Unst. Berea avea un gust mai bun decât se aștepta și o sorbi ca pe un vin scump. Supa i-o aduse chiar Brodie. Când intră el, piloții se ridicară și ieșiră, așa că rămaseră singuri.

— De-acum Annie poate să-mi preia locul, spuse Brodie. Sau vrei să-ți iei prânzul în tihnă?

Perez ar fi preferat a doua variantă, însă nu-i plăcea să recunoască. Îi făcu semn din cap celuilalt să se așeze, unse cu unt o bucată de pâine și o înmuie în supă.

— Pot să-ți fac cinste cu o bere?

— Nu. După-amiază lucrez.

— Când a trecut Jerry Markham pe-aici?

— Joi dimineață, direct de la feribot. A venit în trombă cu mașina aia a lui de lux, iar Peter și Maria au coborât în sala de mese ca să ia micul dejun cu el. Întoarcerea fiului risipitor. Niciun efort nu era prea mare dacă-l făceau pentru el. Restaurantul era plin, iar bucătarul n-a fost prea mulțumit. Însă Jerry nu părea el însuși. Parcă era mai tăcut. M-am întrebat dacă nu cumva era bolnav.

— Era un fiu risipitor?

Perez mai înmuie o chiflă în supă. I se părea ciudat că întrebările îi vin atât de ușor.

Brodie ridică din nou din umeri. Se pricepea la asta.

— A plecat în niște condiții nu tocmai grozave. A lăsat-o însărcinată pe una dintre cameriste. Acum nu mai e vreun păcat capital, însă era o fată destul de inocentă. A crescut în Fetlar, într-o familie religioasă. Poate că nu se aștepta să se însoare cu ea, însă ar fi vrut mai mult sprijin decât a primit. La fel și părinții ei.

— Cum o chema pe fată?

Perez nu auzise niciodată povestea. Asta fiindcă pe atunci locuia în casa din Lerwick. Poate că Fran știa de ea, poate chiar i-o povestise. Îi mai zicea câte-o bârfă când

mergea la ea în vizită, dar pe atunci el avea altele pe cap.

— Evie Watt. A lucrat aici pe timpul verii, înainte să plece la facultate.

— Fiica lui Francis?

Francis Watt era foarte cunoscut în Shetland. Avea o rubrică în *Shetland Times* despre tradițiile din insule. Probabil că era singurul om din Shetland căruia-i părea rău că se descoperise petrol.

— Da.

— A păstrat copilul?

— Cred că asta voia, însă au apărut complicații. Poate că a fost mai bine așa, cine știe?

Perez se gândi că cineva din exterior, mai ales un bărbat, nu prea putea spune ce era mai potrivit atunci când o femeie pierde un copil. Fosta lui soție, Sarah, trecuse prin același lucru, iar lucrurile nu mai fuseseră niciodată la fel între ei. Acum avea un întreg cârd de copii cu al doilea ei soț, un medic din Lowland, și locuiau într-o fermă veche din Borders.

— Evie mai lucrează aici? întrebă Perez.

Brodie făcu o grimasă.

— Tu ce crezi? Țasta-i ultimul loc din lume în care ar vrea să-și petreacă timpul. Se putea oricând trezi cu Jerry venind din sud să se vadă cu ai lui.

— Nu mai e studentă?

Perez își zise că nu i-ar fi stricat încă o halbă, însă hotărî pe dată să se limiteze la cafea. Poate avea să treacă mai târziu prin Lerwick ca să vadă dacă Sandy era la secție. Putea să-i dea informații despre fată.

— Trebuie să-și fi dat licența în urmă cu niște ani. Cu ce se ocupă acum?

— Habar n-am.

Brodie nu părea în largul lui. Mereu avusese probleme cu acneea, iar coșurile păreau să fie tot mai vineții și roșii pe măsură ce se prelungea conversația. Perez se întrebă dacă nu cumva și lui îi plăcuse de Evie Watt.

— Am văzut-o într-o sală la *Up Helly Aa*³, dar era cu o

³ Festival al focului organizat în fiecare an în Insulele Shetland la

gașcă de prieteni și n-am stat de vorbă. Cred că s-a mutat înapoi. Nu în Fetlar, dar în Shetland, oricum. Așa mi-a lăsat impresia.

— N-ai mai vorbit cu ea de-atunci? întrebă Perez.

Brodie clătină din cap.

— Era cu totul altfel decât mine. Drăguță și deșteaptă. N-avea sens să-mi fac speranțe aiurea, nu crezi?

— Uneori merită să riști.

Însă Perez nu era convins de ce spunea. El n-avea să-și mai împartă viața cu o altă femeie.

Când ieși din hotel, hotărî ca, până la urmă, să treacă și pe la Peter și Maria. Poate că berea îi dăduse un fel de încredere ciudată în sine. Mai fusese la ei în apartament de două ori, fiind invitat după cină la o ceașcă de cafea sau un pahar de whisky. De fiecare dată fusese însoțit de Fran și își dăduse seama că lui Peter Markham ea i se păruse atrăgătoare. Mai mult, proprietarul devenise de-a dreptul obsedat de ea. În aparență fusese jovial și foarte civilizat, însă parcă i se tăia respirația când se apropiase de ea și, chiar și când vorbea soția lui, ochii îi tot fugeau la Fran. Perez glumise cu Fran pe această temă: „Ai un admirator!” Ea râsese. „E un bărbat foarte bine, Jimmy Perez. Și are mult mai mulți bani decât tine. Ar trebui să ai grijă!” Amintirea acelei conversații îi readuse la viață pentru o clipă iubita și aproape că fu recunoscător.

Îl rugă pe Brodie să-i anunțe pe soții Markham că urcă.

— Vreau doar să-mi prezint condoleanțele.

Brodie dădu din cap, de parcă i s-ar fi confirmat că Perez planificase vizita de la bun început.

Ușa din capul scărilor era deja deschisă pentru el, iar Peter și Maria erau în camera din spatele ei. Pentru că apartamentul era în vârful clădirii, priveliștea se putea vedea de jur-împrejur, de-a lungul coastei, înspre Sound și dincolo de Raven's Head, către Moussa. Pentru o clipă, atenția lui Perez fu distrasă de peisaj – în celelalte două dăți fusese întuneric.

Peter Markham se ridică.

— Ai vești pentru noi, Jimmy?

— Nu iau parte la anchetă, spuse Perez. Nu în mod oficial. Voiam să vă spun că îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat.

Detectivul observă că Maria nu se urnise. Se uitase în jur atunci când el intrase în cameră, însă apoi rămăsese liniștită pe scaun. Parcă îmbătrânise brusc. Poate din cauză că nu era machiată. De obicei își contura ochii cu dermatograf. Fran spusese cândva că i-ar fi plăcut să o picteze pe Maria. „Mă duce cu gândul la o dansatoare de flamenco. Cineva cu experiență și pasiune. Nu ți se pare?” Apoi râseseră amândoi, glumind despre strămoșii Mariei și ai lui Jimmy care puteau proveni din aceeași parte a Spaniei. Potrivit legendei, înaintașul lui Perez era un supraviețuitor de pe corabia *El Gran Grifon*, care făcuse parte din Armada Spaniolă și care naufragiase pe Fair Isle. Nu era exclus să mai fi existat și alți supraviețuitori, alte relații între marinari și localnici.

— Ia un loc, spuse Peter.

Se duse în cealaltă parte a camerei, blocând ieșirea. Avea nevoie de companie, avea nevoie de cineva cu care să discute și nu voia ca musafirul să plece prea repede.

— O să fac o cafea. Bei și tu cu noi, Jimmy, nu-i așa?

Perez dădu din cap și spuse că da. Se așeză cu spatele la geam, așa încât atenția să nu-i fie distrasă de peisaj, de tot acel spațiu deschis.

— Te-ar deranja dacă ți-aș pune niște întrebări?

I se adresase Mariei. Peter auzea și el ce vorbeau, însă era în chicinața de lângă camera de zi, cu ușa larg deschisă.

Maria se uită la detectiv.

— Nu, spuse femeia. Dă-i drumul.

Îi dădea de înțeles că nu era capabilă să-i mai pese de nimic. Perez știa exact senzația.

— E cineva care ar fi putut să vrea să-i facă rău lui Jerry?

— Normal că nu. De ce să vrea una ca asta?

— Nicio prietenă părăsită?

Perez își păstră tonul egal.

— Se referă la Evie!

Peter strigase din bucătărie înainte ca Maria să apuce să răspundă.

— Despre asta e vorba, nu-i așa, Jimmy?

— Am auzit că a rămas însărcinată și că familia ei n-a fost deloc încântată.

— Niște barbari!

Brusc, Maria ridicase foarte mult vocea.

— Au venit aici și au făcut scandal. Taică-su făcuse spume la gură, era ca o fiară turbată. Parcă numai Jerry era de vină, parcă fata n-avea nicio legătură cu toată treaba. Dar Evie era lumina ochilor lui.

— Asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă.

Peter Markham intră cu o tavă cu toate cele trebuincioase pentru cafea. Se așează la masa scundă.

— Evie a plecat la facultate, iar Jerry a primit o slujbă la Londra. Ai ei s-au potolit. Chiar acum o săptămână l-am văzut pe Francis Watt în Lerwick și aproape că s-a purtat cumsecade.

— A pierdut sarcina, spuse Perez.

— Da, am auzit.

Peter se aplecă peste masă ca să toarne cafea, iar Perez nu reuși să-și dea seama ce părere avea despre faptul că ratase ocazia de-a deveni bunic.

— Nu direct de la Evie, ci de la alți oameni, așa cum se întâmplă în Shetland. Lucrurile se află mereu.

— Nu i-a spus lui Jerry că a pierdut sarcina?

Perez își zise că era ciudat că nu aflaseră vestea de la fiul lor.

— Nu cred că mai comunicau prea mult pe atunci. Știi, ea îl iubise foarte mult. Era tânără și a durut-o că lucrurile n-au mers așa cum a sperat.

— Era proastă, interveni Maria. Ar fi trebuit să-și dea seama că Jerry o să caute pe cineva mai interesant pentru o relație de lungă durată. Ea și-a petrecut toată viața în Fetlar. Ce-ar fi putut să vadă la ea?

— Of!

Peter mângâie mâna soției lui, încercând poate să o liniștească, s-o facă să n-o mai vorbească de rău pe fată.

— Era drăguță. Se vedea că erau atrași unul de celălalt. Dar ea n-are cum să aibă ceva de-a face cu moartea lui Jerry. A depășit momentul. Francis mi-a spus că e pe cale să se mărite. Viitorul ei soț e un marinar, un bărbat mai în vârstă decât ea. E navigator în Sullom Voe. Un om bun, după spusele lui Francis.

— Și Jerry a depășit momentul, spuse Maria. Se descurca de minune la Londra, Jimmy. Redactorul lui a spus că era cel mai bun reporter cu care lucrase vreodată.

Perez se întrebă dacă era adevărat ce spunea femeia.

— Unde a fost Jerry ieri? întrebă detectivul.

— I-am spus sergentului tău asta. A fost la terminalul petrolier, se documenta pentru un articol important.

— Și ați aflat numele logodnicului lui Evie?

Perez bănuia că era doar o coincidență faptul că Jerry Markham se dusese înspre Sullom Voe, aproape de locul în care lucra noul partener al lui Evie, dar trebuia să se asigure.

— Îl cheamă Henderson, spuse Markham. John Henderson.

Perez își ceru scuze pentru deranj și plecă, lăsându-și cafeaua neatinsă. Era hotărât să lase celelalte întrebări pentru mai târziu. Până la urmă, nu era ancheta lui. Pe la jumătatea drumului spre casă se opri și se uită spre mare. În locul acela avea semnal îndeajuns de bun la telefon. După vreo sută de metri avea să-l piardă din nou. Degetele îi tremurau pe butoane în timp ce formă numărul lui Sandy. Vru să afle ce planuri aveau pentru după-amiază, apoi întrebă dacă ar fi putut să li se alăture lui și inspectoarei din Inverness la terminalul petrolier ca să fie și el prezent la discuții. Asta dacă nu le-ar fi stat în cale.

Capitolul 10

Când Sandy îi spuse că Jimmy Perez avea să li se alăture la terminalul de la Sullom Voe, Willow rămase năucă. Nu știa ce să creadă. Își zise că ar fi trebuit să se bucure că Perez se simte îndeajuns de bine să ia parte la anchetă. Lucrase în domeniu mai mult decât ea și cu siguranță că informațiile unui localnic aveau să-i folosească. Sandy era dispus să ducă o anchetă la bun sfârșit, dar nu și destul de încrezător sau priceput. Totuși, știa din experiență că polițiștii bărbați luau hotărârile de capul lor, lucru care o deranja și o făcea să pară uneori înțepată și alteori defensivă. Devenea un fel de harpie înaintea menstruației. Iar aceea era prima ei anchetă în calitate de ofițer superior. Nu prea îi pica bine să împartă gloria.

Ploaia se opri de tot, dar vântul încă bătea. Merșeră pe drumul către nord-est, printre dealuri, înspre Sullom Voe.

— Cum e, totuși, acest Jimmy Perez? întrebă Willow.

O oaie ajunse în mijlocul drumului, iar pentru o clipă Sandy nu răspunse. Până la urmă, vorbi.

— E un om bun.

Sandy mai făcu o pauză.

— Un detectiv priceput.

Nu era un răspuns satisfăcător, dar lui Willow îi era clar că n-o să primească mai mult. Ajunseră la terminal. Era ascuns de turbărie până în punctul în care drumul ocolea dealul, iar rezervoarele și centrala electrică păreau nefirești în acei peisaj. Parcă ar fi fost platourile de filmare ale unui film *science fiction* vechi. Willow se gândi că turiștii puteau să petreacă zile întregi în Shetland nevăzând și neavând habar de petrolul care avusese un impact atât de mare asupra insulelor.

Se opriră la poarta principală. Un paznic se apropie de mașină.

— Nu puteți intra. Aveți nevoie de aprobare.

— Avem aprobare.

Sandy fu nevoit să-i explice cine erau și ce căutau acolo.

— Am vorbit cu purtătorul de cuvânt de dimineață.

Poarta se deschise, iar bariera de beton de după ea coborî în pământ, făcând loc mașinii să intre.

— Așteptați aici. Vine Andy să vă ia.

Paznicul le vorbea prin geamul coborât al mașinii.

— Am auzit de crimă la radio.

Era un bărbat masiv. Willow își zise că e posibil să fi fost în armată. Părea în largul lui în uniformă.

— Ai lucrat ieri?

Bărbatul păru surprins că ea îi adresase întrebarea, vorbind din stânga lui Sandy, prin geamul mașinii, dar răspunse oricum.

— Am fost în tura de după-amiază. De la două la zece.

— Înseamnă că l-ai văzut pe Jerry Markham pe aici, nu-i așa? A trecut pe la stație după-amiaza.

— I-am notat și intrarea, și ieșirea.

Bărbatul se uită la ea cu o privire severă.

— Era viu când a ieșit pe poartă cu mașina aia de lux a lui.

— Pe la cât să fi fost asta?

— Patru, patru și jumătate.

— Și pe cine a venit să vadă?

Willow simțea ostilitatea bărbatului, însă nu putea să-și dea seama de ce era așa. Ar fi trebuit să priceapă că era firesc să pună întrebări despre o moarte suspectă. Simți cum se încordează la rândul ei, însă făcu eforturi să păstreze un ton plăcut. N-avea niciun rost să se enerveze.

— Andy Belshaw, purtătorul de cuvânt. Știam că o să vină Markham. Andy îmi spusese că era posibil să apară.

Paznicul se foi. Deasupra lor croncăni un corb.

— L-am trimis spre birou. Poți să-l întrebi pe Andy ce treabă avea.

Era clar că voia să scape de ei. Poate că pur și simplu nu-i plăceau poliștii. Willow tocmai dorea să coboare din mașină ca să poată continua discuția cum se cuvine, când pe drum, în spatele lor, apărură o altă mașină. Se opri de cealaltă parte a gardului și un bărbat cu tenul închis coborî

și veni spre ei.

— El e Jimmy Perez, spuse Sandy. Poți să-l lași să intre! Îi strigă gardianului. E cu noi.

Apoi sări din mașină. Willow porni mai încet pe urmele lui. Își zise că înfățișarea lui Perez se potrivea perfect numelui: brunet, cu ochi negri și ten măsliniu. Se gândi că în sudul Spaniei ar fi părut de-al locului, însă în Shetland era foarte diferit de ceilalți. Se întrebă cum trecuse prin școală. Ea știa cum e să fii diferit într-o comunitate mică. Sandy se tot învățea în jurul lui, însă Perez nu-l băgă în seamă și veni spre ea cu mâna întinsă.

— Tu trebuie să fii inspectoarea din Inverness. Bine ai venit.

Detectivul se chinui să zâmbească.

— Te deranjează dacă asist și eu? Încet-încet, ar trebui să mă întorc la muncă. Probabil ai auzit povestea. Trebuie să-ți fi zis Sandy.

Willow aprobă din cap.

— Mergem? întrebă Perez.

Willow își dădu seama că se holba la el și că amândoi o așteptau să spună ceva.

Își reveni și dădu din nou din cap.

— Desigur.

Totul era mare la Belshaw: mâinile, capul, dinții, vocea. Era, la rândul lui, din Anglia. Willow se întrebă cum se descurca acolo. Oare toți cei din sud duceau o viață de expați, socializând numai între ei? Pentru o clipă își imaginează o scenă din Africa colonială, cu bărbați albi, cluburile lor exclusiviste, cocktailurile și soțiile lor delicate. Cu siguranță că în Shetland lucrurile nu stăteau deloc așa.

Belshaw era plin de bonomie. Le propuse să bea ceai și își trimise asistentul să-l pregătească. În tot acel timp zâmbea cu toți dinții lui mari și vorbea pe un ton jovial, care suna de parcă ar fi râs chiar și atunci când spuse că îi părea foarte rău de ce pățise Jerry Markham.

— A fost un jurnalist bun. Unul dintre cei mai buni din

generația lui.

Biroul lui Belshaw se afla într-un turn de beton care părea ridicat în grabă și încă avea un aer de provizorat. Pe fereastră se vedeau un deal golaș și niște oi. Perez se retrăsese într-un colț și nu participa la conversație. Stătea aproape nemișcat și Willow se întrebă dacă așa fusese dintotdeauna sau dacă devenise stană de piatră după ce-și pierduse iubita. Oare vinovăția și autocompătimirea îl împovăraseră? Era un soi de hibernare bizară?

— Îl știai pe Jerry Markham? întrebă Willow. Adică, dinainte de ziua de ieri.

— Am locuit în Shetland timp de cincisprezece ani, spuse Belshaw. Am venit aici direct de la facultate în baza unui contract temporar - un post administrativ la departamentul de presă. Dar m-a prins locul. M-am însurat cu o localnică. L-am cunoscut pe Jerry pe când lucra la *Shetland Times*.

— Erați prieteni?

— Era mai tânăr decât mine, dar am băut de câteva ori împreună. Cu el, însă, trebuia să fii precaut. Mereu căuta un nou subiect. Cu Jerry n-aveai șansa unei conversații private.

— Jerry a fost cel care a vrut să stabiliți o întâlnire? întrebă Willow. Sau a venit la nimereală, sperând să fii liber și să poți să-l primești?

— Peter a aranjat-o, spuse Belshaw. Tatăl lui.

— De ce-ar fi făcut așa ceva? întrebă Willow.

Femeia observă că iar bătea vântul și că, din pricina norilor, nu se mai putea vedea dealul. În curând avea să plouă din nou. Vremea era la fel de schimbătoare precum în insulele Uist.

— De ce nu te-a sunat chiar Jerry?

Belshaw dădu din umeri.

— Poate că era în drum spre nord. Pe feribot nu e semnal.

Willow nu insistă, dar reține acest amănunt.

— Ce voia? Ce-l făcuse să vină până-n Shetland să stea de vorbă cu tine?

— O, nu așa stau lucrurile.

Bellshaw zâmbi larg.

— Venea oricum să-i viziteze pe ai lui și s-a gândit că putea să scrie și un articol despre gaze. Un articol de fond despre contribuția insulelor Shetland la industria energetică. Voia să vadă și care e treaba cu centralele eoliene și cu planurile de exportare a energiei către restul țării. Subiectul era chiar noul terminal de gaze naturale, chiar de aici, de lângă noi. A zis ceva și despre energia mareelor. Tot umblă vorba despre un proiect-pilot legat de chestia asta. Firește, totul la o scară mult mai redusă față de ce facem aici. Poate că în articol voia să compare sursele de energie regenerabilă cu cele de energie convențională.

— Înțeleg.

Însă Willow se gândi că Jerry le lăsase părinților săi o cu totul altă impresie. Potrivit lui Sandy, era în Shetland ca să urmărească un pont grozav. Desigur, poate că Sandy înțelesese greșit - era genul de individ care putea să priceapă lucrurile exact pe dos. Perez se foi în scaun și detectiva se întrebă dacă voia să participe la discuție. Se uită la el, însă Perez clătină din cap aproape imperceptibil și afișă încă un zâmbet ezitant.

— I-am arătat terminalul, spuse Belshaw. I-am făcut turul ghidat și i-am arătat măsurile de siguranță pentru petrol. Era interesat de exercițiile de urgență - le facem ca să fim pregătiți în caz de scurgere.

— A mai vorbit cu altcineva cât a fost aici? întrebă Willow.

Deodată începu o ploaie torențială, picăturile se izbeau violent de geamul biroului, iar zgomotul care se auzea de pe acoperișul plat era atât de puternic, încât fu nevoită să ridice tonul ca Belshaw să o poată auzi.

— Nu prea cred. O fi schimbat două vorbe cu vreo cunoștință mai veche.

Belshaw făcu o pauză.

— A sunat pe cineva. Și-a cerut scuze, zicea că e important.

— Ai idee cu cine a vorbit?

Belshaw zâmbi din nou.

— Nu știi. S-a îndepărtat, așa că n-am auzit nimic.

Willow se gândi că trebuia să ia legătura cu operatorul de telefonie mobilă al lui Markham și să depisteze apelurile.

Perez se foi din nou în scaun, iar de data aceea chiar puse o întrebare ezitantă, mai întâi cerându-i din ochi permisiunea lui Willow.

— Ai idee dacă Markham voia să meargă direct acasă? Mă întreb dacă avea de gând să stea de vorbă și cu directorul portului sau cu vreunul dintre piloți.

Belshaw clătină din cap.

— Nu știu nimic despre asta. Ei lucrează separat, au baza lor lângă aeroportul Scatsta.

Bărbatul făcu o pauză.

— Mi s-a părut că mai vrea ceva de la mine. Până la urmă, turul fusese unul de rutină, iar el lucrase destul în Shetland ca să știe toate lucrurile alea. Poate că spera să știu mai multe despre gaze și surse regenerabile de energie, dar nu mă pricep la așa ceva.

Fugiră prin ploaia de afară către mașini.

— Ne vedem la secție, bine?

Strigase invitația către Jimmy Perez. Care nu-i spusese nimic despre ce voia să facă mai departe. Bărbatul ezită o clipă, apoi aprobă din cap.

— Vin după voi. Ne vedem acolo.

Capitolul 11

Stând în fața secției de poliție, Perez fu cuprins de panică. Peste drum era primăria, Scottish Baronial, cu turnurile de la intrarea ei impresionantă, iar la vale era parcul în care se dădea foc vasului viking la festivalul focului, *Up Helly Aa*. Ar fi trebuit să se simtă ca acasă acolo. De obicei intra în secție fără ca măcar să se gândească. Chiar cu o săptămână înainte stătuse de vorbă cu agentul de serviciu de la intrare și mersese în vechiul lui birou din care se vedea orașul. Dar atunci, alături de Sandy și de femeia ciolănoasă, cu părul vâlvoi, care se holbau la el, gestul de a deschide ușa i se părea de neconceput. Își imaginează cum miroseau încăperile dinăuntru, se gândi la culoarea vopselei lucioase de pe pereți și fu cuprins de o spaimă irațională. Era aceeași clădire în care ucigașul lui Fran își justificase acțiunile printr-o înșiruire incoerentă de cuvinte. Amintirea acelei întrevederi îl tulbura din când în când pe Perez și exact asta se întâmpla atunci: îl paraliza și îl împiedica să se miște, iar anxietatea și furia îi făceau rău fizic. Avea impresia că urma să aibă un atac de cord.

— De ce nu mergem la mine acasă? întrebă detectivul repede. Nu mă refer la Ravenswick, ci la vechea casă de lângă mal. Am aerisit chiar acum câteva zile. Am cafea și ceai. Chiar și bere, dacă aveți chef. Acolo putem să discutăm fără să ne întrerupă cineva. Putem merge cu mașina mea și vă aduc eu înapoi.

Știa că vorbise prea mult, dar simțea că s-ar fi descurcat mai bine pe propriul teritoriu.

— De ce nu? spuse Sandy, de parcă ar fi fost cea mai firească propunere din lume.

Femeia nu răspunse, dar îi urmă.

Casa era înaltă și îngustă și avea fundația în apă. Cândva, bărcile opreau lângă ea ca să descarce marfa. Camerele erau scăldate într-o lumină reflectată, lichidă.

— Ce loc minunat!

Willow mergea înaintea lui și se uita împrejur. Se opri chiar în dreptul ușii, iar Perez aproape că se ciocni de ea. Părul ei lung îi atinse fața și simți mirosul șamponului pe care-l folosisese în dimineața aceea. Avea parfum de lămâie. Perez se dădu un pas înapoi, uluit fiindcă simțise nevoia să întindă mâna și s-o atingă, să-și treacă mâna pe umărul ei, deși crezuse că n-o să-și mai dorească vreodată să atingă o femeie. Îl cuprinse furia – de această dată împotriva lui însuși.

Îi conduse în camera de zi și intră în mica bucătărie ca să pregătească o cafea. În spatele bufetului era un pachet de biscuiți pe care-l desfăcu și îl răsturnă pe o farfurie. Biscuiți digestivi cu ciocolată, favoriții lui Cassie. Scoase o doză de bere din frigider pentru Sandy. Auzi o conversație în surdină, însă nu încercă să asculte. Unda de curiozitate pe care o simțise la începutul zilei față de uciderea lui Jerry Markham dispăruse de mult. Se întrebă de ce se mai chinuise să se bage în așa ceva, de ce mai coborâse la Hotelul Ravenswick ca să stea de vorbă cu Peter și Maria.

Când intră cu tava, Willow era în continuare la geam și privea peste Sound, către Bressay. Luă cana pe care i-o oferă detectivul și se așează, cu spatele drept, pe podea. Sandy își desfăcu doza și luă câțiva biscuiți.

— Deci, ce avem până acum? întrebă Willow.

Femeia se uită la ei, iar Perez își zise că era ciudat pentru ea să-i aibă pe ei doi drept echipă. Nu era cinstit mai ales pentru că era primul ei caz important. Se trezise pe cap cu un infirm emoțional care putea să izbucnească în lacrimi sau să devină agresiv din te miri ce și cu un tânăr din Whalsay care nu avusese ocazia să se maturizeze. Brusc îi păru rău pentru ea și făcu eforturi să se implice.

— Știai că Markham a plecat din Shetland după un mic scandal? întrebă Perez.

Îi povesti ce aflate despre relația lui Jerry cu Evie Watt.

— Am văzut-o prin zonă, spuse Sandy. Nu prea umbla prin baruri. Era mai degrabă genul de fată liniștită, care se ține de carte. Tatăl ei scrie mereu despre tradiții în rubrica lui, iar ea mi s-a părut și mie cam de modă veche. Era

religioasă.

— Deci nu-i vreo petrecăreață? Întrebă Perez.

Lui Sandy îi plăceau fetele petrecărețe.

— Nu, replică Sandy. Chiar deloc.

— Și totuși, s-a înamorat de Jerry Markham, spuse Willow ridicându-și privirea. Și a fost îndeajuns de naivă încât să rămână însărcinată. Sau poate că asta a fost strategia ei. S-o fi gândit că așa îl poate ține lângă ea pe junele-prim al jurnalismului. Doar că el s-a cărat.

— A pierdut sarcina la scurt timp după asta, spuse Perez. Se pare că a terminat facultatea și lucrează în Shetland. Cred că merită să vorbim cu ea. Ne-ar putea spune câte ceva despre Jerry, chiar dacă e puțin probabil ca ea să fie implicată.

— Faci tu asta, Jimmy? Sunt șanse mai mari să discute cu tine decât cu un străin.

Perez se gândi că inspectoarea din Hebride abia așteptase să-i dea ceva de lucru, ceva simplu și sigur care să-i stimuleze încrederea. Nu-l deranja. Pentru prima oară se simțea bine urmând ordine în loc să le dea. Dacă el ar fi coordonat o asemenea echipă, ar fi, făcut exact la fel.

— Sigur.

A doua zi era duminică. Se întrebă dacă Evie mai era atât de religioasă încât să fie la *kirk*⁴. Sau pierduse acest obicei în sud, la facultate?

— Trebuie să verificăm telefonul lui Markham.

Vorbise Willow din nou. Se simțea în largul ei pe podea, cu un picior întins în față și cu celălalt îndoit.

— Soții Markham trebuie să-i știe numărul, iar celelalte detalii le putem obține de la compania de telefonie mobilă. Nu i-am găsit telefonul printre celelalte obiecte.

— S-o contactez pe Vicki Hewitt?

Sandy mai luă un biscuit, ținându-l cu atenție de margine astfel încât să nu se murdărească pe degete de ciocolată topită.

— Trebuie fi terminat până acum cu scena crimei de la muzeu.

⁴ Kirk - biserică în Scoția (n. tr.).

— Las-o pe mâine!

Din nou Perez se gândi că și el ar fi procedat la fel. N-avea rost să se grăbească. Mai important era să înțeleagă un loc nou. Rămaseră pentru o clipă în tăcere. Era vremea refluxului și de afară se auzea cum apa se retrage de pe pietrișul plajei.

— Problema asta e mai delicată, spuse Willow. Mă gândeam la procurare...

Perez o privi surprins.

— Ce-i cu ea?

— Cred că e implicată. Cred că știe ceva. Nu e vorba c-ar fi criminalul, nu mi-o pot imagina mutând în barcă un cadavru plin de sânge - n-ar da bine pe cașmir. Dar e ceva ce nu ne spune.

Femeia se uită la Sandy și la Perez. Parcă ar fi fost niște părinți care discutau lucruri de adulți, ignorând copilul din cameră.

— Credeți că am luat-o razna? Că am o imaginație prea bogată?

Perez răspunse pe ocolite.

— E o femeie foarte rezervată, zise el cu tact. Și îți poți imagina cum privește lumea chestia asta pe aici. Nouă ne place să ne băgăm nasul în treburile oamenilor. E clar că nu se simte în largul ei dacă se pomeneste cu ancheta la o aruncătură de băț de casa ei.

— Să fie doar o coincidență? întrebă Willow. Mă refer că trupul lui Markham a fost găsit chiar în lotca de lângă casa ei. De ce să-l care criminalul până aici, în loc să-l lase acolo unde l-a ucis? Canotajul e singura activitate la care Rhona Laing participă în cadrul comunității. Lumea știa că e atentă la barcă, era limpede că sunt șanse mari să găsească un cadavru acolo.

— Vrei să spui că ar putea fi un fel de mesaj?

Perez nu era sigur ce să creadă. Nu-i plăcuseră niciodată teoriile conspirației și semnele bizare. Însă, dacă ar fi luat în considerare teoriile ciudate în octombrie, pe Fair Isle, poate că Fran ar mai fi fost încă în viață. Poate că era cazul să fie deschis la astfel de idei.

— Probabil că nu! zise Willow zâmbind. Crezi că m-am ticnit, nu-i așa?

— Cred că n-ar strica să verificăm dacă a existat vreo legătură între Markham și procuroare. Am proceda la fel pentru orice martor. Poate l-a cunoscut pe vremea când lucra ca avocat în Edinburgh. E aici doar de câțiva ani.

— O să pun pe cineva din echipa mea din Inverness să afle, spuse Willow. Avem un băiat care e as la chestiile de genul ăsta. Îl lași în fața calculatorului toată ziua și e fericit.

Femeia se ridică. Făcu o singură mișcare grațioasă, nimic mai mult. Perez se gândi că, dacă n-ar fi fost atât de înaltă, ar fi putut fi dansatoare sau gimnastă.

— N-ar fi rău să mergem înapoi la secție să dăm niște telefoane. Trebuie să aflăm dacă a fost cineva în muzeu aseară. Dacă da, poate a văzut când a fost lăsată mașina acolo. La urma-urmei, afară era lumină și vorbim despre un vehicul mai deosebit. Poate te ocupi tu de asta, Sandy. Din nou, pare o treabă la care cineva de-al locului s-ar descurca mai bine.

Sandy aprobă din cap. Părea pe jumătate adormit în scaun.

— Nicio problemă. Mă ocup de asta mâine la prima oră. Mă mir că n-am aflat mai multe despre mașină până acum. Lumea știe că avem nevoie de informații.

— Din ce mi-ai spus, asta e partea ciudată la cazul ăsta.

Lui Perez i se părea de neconceput. Ancheta era diferită de toate celelalte de până atunci.

— Nimeni n-a văzut nimic. Nici când a ajuns mașina la Vatnagarth, nici când a fost pus cadavrul în lotcă. Ucigașul parcă ar fi invizibil.

Detectivul se uită la ei ca să se asigure că au înțeles.

— Știți cum e pe-aici... Lumea crede că Shetland e un loc mare și pustiu, dar aici, chiar și dacă te îndepărtezi la mai mulți kilometri de drum, cineva tot te vede. Criminalul nostru e deștept. Sau extrem de norocos.

— În North Mainland era ceață deasă, spuse Sandy. Te pierdeai în ea. De asta n-a văzut nimeni nimic.

— Atunci a avut noroc, spuse Perez.

Însă nu prea îi venea să creadă în genul acela de noroc.

Willow hotărî să meargă singuri înapoi la secție.

— O să ne facă bine mișcarea, iar eu o să înțeleg mai bine locul. Nu prea bag la cap o hartă până nu merg propriu-zis pe teren.

După plecarea lor, casa părea foarte tăcută. Perez duse cănila în bucătărie și puse pe foc o oală ca să le poată spăla cu apă caldă. Apoi deschise geamul din camera de zi ca să lase aerul proaspăt să intre. Când nu locuia constant acolo, în casă începea să miroasă a umezeală. Se gândi iarăși la ce spusese Willow despre procurare. Trebuia să recunoască: Rhona Laing era o femeie dificilă. Însă, cu siguranță, era și cinstită. Ar fi băgat mâna-n foc pentru integritatea ei. Se gândi că erau două femei puternice care-și delimitau teritoriul. Despre asta era vorba, de fapt.

Pe drumul de întoarcere spre Ravenswick își dădu seama că vântul nu mai bătea așa puternic. Se opri la supermarketul de la marginea orașului ca să cumpere mâncare. Luciul apei din Clickimin Loch era nemișcat. Foamea care-l lovise părea o trădare, însă era lihnit din nou, așa că-și făcu provizii de pâine, fructe și ouă, plus un pachet mare, vidat, de cafea măcinată. Apoi își aminti de Cassie, care revenea acasă în după-amiaza următoare, așa că făcu cale îtoarsă să-i ia și ei câte ceva. Lucruri sănătoase cu care ar fi fost de acord și Fran. Duncan, tatăl ei, îi dădea mereu prostii când stătea cu el la Haa. Nu voia să aibă grijă de ea tot timpul, preferând să-i cumpere afecțiunea cu dulciuri și cadouri atunci când chiar se întâlneau.

Acasă, lumina telefonului clipcea, arătându-i că avea un mesaj. Era de la Peter Markham, care întreba dacă exista vreo veste legată de anchetă.

— Te rog să mă suni dacă afli ceva.

Perez ascultă mesajul de două ori, tulburat de tonul și de nota de disperare din voce. Era normal ca Peter să vrea să afle ce pățise fiul lui – dar de ce părea atât de speriat?

Capitolul 12

Sandy o conduse pe Willow Reeves la hotel înainte să meargă la el acasă. Era deja întuneric, iar în barul de la parter era zgomot. După ce trecură pe lângă ușa deschisă ca să ajungă la recepție, simți nevoia să-și ceară scuze pentru bărbații gălăgioși care înjurau și făceau glume deochete când beau, dar ea nu părea deranjată. Hotelul pe care-l alesese Morag era chiar lângă mal, nu departe de casa lui Perez. Din camere se puteau vedea uneori balenele ucigașe din Sound. Sandy îi împărtăși acest detaliu, dându-și seama din nou că părea un ghid turistic.

— Somn ușor! îi ură Sandy.

O așteptase să se cazeze. Era educat să se poarte frumos cu femeile. Încă i se părea puțin ciudat ca o femeie să conducă departamentul de crimă organizată sau să fie procuror. Nu considera că ar fi ceva nepotrivit, însă avea nevoie de timp să se obișnuiască.

— Nu-ți face griji, replică Willow. Dorm bine întotdeauna.

Femeia dispăru pe scara întunecată cărându-și geanta grea pe umăr. Sandy se oferise să o ajute, însă ea se holbase la el de parcă ar fi fost scrântit.

A doua zi dimineată, Willow ajunse la secție înaintea lui Sandy. Își legase părul la spate, însă tot arăta neîngrijită și purta același pulover fără formă. Își ridică privirea de la masa de lucru pe care i-o instalaseră în micul birou care fusese cândva al lui Perez. În fața ei stătea o cană plină cu un lichid care mirosea a plante și avea culoarea urinei.

— Am luat legătura cu compania de telefonie mobilă la care era abonat Markham, spuse Willow. Părinții mi-au dat numărul lui. Se pare că există o problemă, e posibil să-și fi schimbat de curând numărul, dar încercă să-l găsească. E prea devreme să așteptăm vești de la autopsia din Aberdeen.

— Plec spre Vatnagarth, zise Sandy. M-am uitat pe site-

ul primăriei și am văzut că muzeul e deschis azi.

În orice situație, el prefera să fie pe teren. La birou avea mereu impresia că lumea se uită la ce face, că-i judecă munca.

— Desigur, spuse Willow. Cum crezi.

Atenția îi fusese deja distrasă de ecranul din fața ei.

În dumbrava de sicomori aveai senzația că sunt păsări peste tot, iar soarele strălucea în vreme ce se apropia de muzeu. Un *minivan* era parcat în față, însă mașina lui Markham fusese luată de acolo. Urma să fie dusă cu feribotul în sud, la Aberdeen. Banda care înconjură scena crimei dispăruse la rândul ei. Nu se mai vedea niciun semn că poliția ar fi trecut pe acolo.

Pe horn ieșea fum și totul mirosea a turbă. Ușa era deschisă, iar Sandy intră în spațiul îngust care separa bucătăria de camera de oaspeți. În stânga, o altă ușă ducea în camera de zi. Fereastra era atât de mică și pereții atât de groși încât lumina abia intra. Încercă să-și dea seama dacă era cineva acolo. Apoi văzu o femeie durdulie, îmbrăcată cu o jachetă tricotată și o fustă care parcă fusese făcută din pânză de sac. Era genul de haine pe care le văzuse în fotografiile din casa bunicii lui, iar preț de o clipă nu-și dădu seama dacă era o ființă în carne și oase sau doar un soi de manechin. Stătea așezată pe un scaun de Shetland, aproape de cuptor. Avea impresia că se întoarce în timp, într-una dintre fotografiile bunicii. Apoi, femeia se mișcă. Punea fire de lână dărăcită pe roata de tors.

— Bine ai venit! îi ură femeia. Intră.

Sandy avea impresia că o mai văzuse foarte recent, dar nu reuși să-și aducă aminte unde.

— Aruncă o privire în jur și zi-mi dacă ai vreo întrebare. Pe masă e o broșură de prezentare.

— Nu sunt turist.

Sandy era ofensat.

— Anchetez uciderea lui Jerry Markham. Mașina lui a fost găsită ieri lângă muzeu.

Femeia se opri și puse deoparte lâna.

— Am auzit. E îngrozitor!

— Tu cine ești?

— Jennifer Belshaw. Jen.

Apoi își aduse aminte unde o mai văzuse. Era una dintre tinerele din autobuzul de la petrecerea burlăcițelor din seara aceea de vineri. Auzise lumea vorbind despre ea în barul din Voe atunci când se oprise acolo cu Willow să ia prânzul. Numele îi mai spunea ceva.

— E vreo legătură între tine și Andy Belshaw?

— Da, spuse Jennifer. E soțul meu. De ce?

— Jerry Markham i-a făcut o vizită la Sullom Voe chiar înainte să moară.

— Ei bine, nu l-am cunoscut niciodată pe domnul Markham, răspuse femeia pe un ton glacial. Nu-mi amintesc de el. Cu siguranță că n-am avut nimic de-a face cu moartea lui.

— Dar mașina lui a fost găsită lângă locul în care lucrezi. Jennifer râse.

— Nu lucrez aici. Sunt voluntară. Fac asta de amuzament. Iar în dimineața asta sunt aici numai fiindcă o prietenă n-a putut să ajungă la timp. Imediat ce ajunge, mă duc să gătesc prânzul pentru masa de duminică în familie.

— A trecut cineva pe aici vineri seara?

I se părea că întrebase la nimereală. Existau alte locuri mai interesante pentru vineri seara decât o fermă din mijlocul pustietății care mirosea a umezeală.

— Da. A fost lume toată ziua. Închiriem hambarul diverselor grupuri din comunitate. Dimineața e un club de lectură iar după-amiaza târziu se servește ceai și au oră de dans cei de peste șaiszeci de ani.

Femeia se uită la el.

— Cânt la vioară, de asta eram aici. Apoi, seara a fost o ședință despre noul proiect energetic de la Hvidahus.

— N-ai fost la ședință?

— Nu. Nu e genul meu. În plus, era petrecerea de burlăciță a prietenei mele. Nu puteam să ratez așa ceva.

— Dar soțul tău?

Jennifer râse din nou.

— În niciun caz! Lucrează în Sullom și are impresia că sursele de energie regenerabilă sunt un fel de vrăjitorie. Era la centrul sportiv din Brae. Antrenează o echipă de fotbal de juniori.

Femeia își reluase lucrul și părea complet în largul ei.

— Poți să-mi dai datele de contact ale grupului care se ocupă de proiectul energetic?

— Sigur. Vorbește cu Joe Sinclair și o să-ți spună el cine a fost acolo.

Jennifer mâzgăli un număr de telefon pe un petic de hârtie.

În drum spre mașină, Sandy avu impresia că lucrurile nu se desfășuraseră cum trebuie și că, de fapt, femeia își bătuse joc de el.

Toată lumea din Shetland îl știa pe Joe Sinclair. Era născut și crescut în Shetland, însă plecase pe mare și lucrase până când ajunsese șef pe un cargobot imens care naviga din Singapore. Apoi se întorsese acasă și, de zece ani, era directorul portului din Sullom Voe. Sinclair se ocupa cu multe lucruri și era uns cu toate alifiile. Sandy îl sună de acasă. Îi răspunse una dintre ficele lui, iar atunci când acesta veni la telefon părea odihnit și relaxat. Un bărbat tipic de vârsta a doua care se bucura de un weekend în familie.

— Nu am fost la Vatnagarth, spuse acesta. Am treabă cu *Power of Water*, fac parte din comitet, însă întâlnirea de aseară era a opoziției și cu siguranță că nici măcar nu m-ar fi chemat.

Bărbatul chicoti.

— Opoziție?

Sandy era deja depășit de situație.

— O mică adunătură de scandalagii. Au impresia că o să distrugem mediul din Hvidahus dacă vom amplasa acolo o un terminal secundar de colectare a energiei. Cei mai mulți nu sunt din Shetland, însă Francis Watt îi agită din când în când cu discursurile lui despre corupție și

conspirații. Cu siguranță i-ai văzut rubrica din *Shetland Times*.

Sandy auzi cum fiicele lui Sinclair râd în fundal.

— Cine ar fi putut participa la întâlnirea de vineri?

— Un tip pe nume Mark Walsh trebuie să fie cel care a organizat-o. A fost contabil la nu știu ce multinațională din sud înainte să se pensioneze anticipat și să caute aici o viață tihnită. A cumpărat casa mare din Hvidahus și centrala mareomotrică i se pare o amenințare pentru investiția lui. Soția lui e o persoană destul de plăcută, însă lui Walsh nimic nu-i place mai mult decât să facă scandal. Am impresia că, de fapt, o viață tihnită nu i se potrivește deloc.

Mark și Sue Walsh locuiau într-o casă renovată de la capătul unei cărări, chiar lângă pontonul din Hvidahus. Lui Sandy i se părea grozavă. Peste tot cărți, pe pereți fotografii, iar grădina era plină de flori. Soții Walsh îl primiră în bucătărie, comportându-se de parcă nu prea aveau parte de musafiri, așa încât se bucurau că trecuse pe la ei. Femeia vorbi cu el în vreme ce Mark făcea o cafea. Vizitaseră insulele Shetland în timpul vacanțelor încă din vremea studenției și hotărâseră să se mute în nord atunci când bărbatul se pensionase anticipat. Se îndrăgostiseră de clădire și de priveliște din prima clipă. Era prea mare doar pentru ei, dar decisese să putea deveni o pensiune elegantă. Primul lor sezon în calitate de gazde era pe cale să înceapă și toate locurile erau deja rezervate atât pentru iulie, cât și pentru august. Femeia zâmbi.

— Soțul meu nu prea stă locului la pensie.

Sandy bău din cafeaua care era puțin cam tare după gustul lui.

— Înțeleg că ați fost la Vatnagarth vineri seară. A avut loc o ședință?

— A grupului Salvați Hvidahus, interveni Mark. Ne-am mutat în Shetland pentru că e un loc extrem de pur. E ultimul loc sălbatic din Marea Britanie. Normal că și noi

credem în energia alternativă, însă nu dacă e vorba să renunțăm la mediul înconjurător. Uită-te doar cât de groaznică e noua fermă eoliană! A sosit vremea să oprim proiectele de genul ăsta.

Sandy nu-l rugă pe Walsh să detalieze. Lui i se părea că orice putea să aducă în Shetland combustibil mai ieftin era pozitiv.

— A văzut vreunul dintre voi o Alfa Romeo roșie în parcare atunci când ați plecat?

— Nu, și cu siguranță că am fi observat-o. Eram numai șase, iar locul era pustiu când am plecat.

— Pe la cât să fi fost asta?

Sandy își mai puse niște zahăr în cafea.

— Devreme. Pe la opt. Nu prea mai avea sens să continuăm, din moment ce Jerry Markham nu și-a făcut apariția.

Walsh ridică privirea.

— M-am umplut de nervi atunci, însă acum îmi e clar că era deja mort.

— Vă așteptați ca Jerry Markham să ia parte la întrunirea voastră?

Sandy încercă să nu pară prea surprins.

— Firește. Credeam că ăsta e motivul pentru care ai venit aici.

Walsh vorbea în continuare foarte lent, de parcă avea de-a face cu un copil mic sau cu un străin care nu stăpânea bine limba. Lui Sandy, căruia bărbatul îi era deja foarte antipatic, îi veni să-l pocnească.

— I-am scris lui Markham, sugerându-i că putea fi un subiect promițător. Mai ales că el era și localnic. Mi-a spus că oricum se gândea să treacă pe la părinții lui, așa că urma să vină și la ședință. Evident, n-a mai venit.

— L-am văzut pe Jerry Markham vineri, interveni Sue Walsh. Pe la unsprezece dimineața.

Femeia se uită la soțul ei.

— L-ai căutat tu pe internet, așa că l-am recunoscut după fotografie.

— Nu mi-ai spus că l-ai văzut.

Mark părea jignit.

— Nu? Înseamnă că mi-a ieșit din minte.

— Unde l-ai văzut pe Markham?

Sandy presimțea că urma o ceartă.

— În cafeneaua de la Galeria Bonhoga. Ne-ar plăcea să avem artă autentică din Shetland în camerele oaspeților și acolo era o expoziție a studenților. M-am gândit că poate găsesc ceva mai ieftin.

Sandy se gândi la spusele femeii. Galeria Bonhoga era în Weisdale, în partea vestică a insulei. Oare ce căutase Markham acolo?

— Era cu cineva, continuă Sue. Locul era liniștit. Soarele ieșise puțin și mi-am băut cafeaua afară, la una dintre măsuțe. N-am auzit ce discutau, dar păreau să se certe. Sau, dacă nu se certau, în orice caz era o discuție în contradictoriu.

— Îmi poți descrie cealaltă persoană? întrebă Sandy.

— Era o femeie. Suplă. Îmbrăcată elegant. Aș zice că era de vârstă mijlocie, dar stătea cu spatele la mine, nu i-am văzut fața.

— Era localnică?

— N-am auzit cum vorbea.

Sue se ridică și se uită fix pe geam.

— Ai recunoaște-o dacă ți-aș arăta o poză?

— Nu prea cred. Ți-am spus, am văzut-o doar din spate.

Sandy opri la Galeria Bonhoga în drum spre Lerwick. Ocolea cam mult, dar drumul era frumos și acolo se putea bucura de un castron cu supă și un sandvici. În cafenea era mai multă lume decât în spațiul de deasupra, dedicat expoziției, iar Sandy fu nevoit să stea la coadă. Un copil mic urla dintr-un scaun înalt, așa că nu prea putea să-și adune gândurile. Două fete se ocupau de servire. Sandy se gândi că poate le mai văzuse undeva, însă erau prea tinere să facă parte din cercul lui de prieteni. În cele din urmă plecă și familia cu copilul gălăgios, așa că avu și el loc să se așeze. Supa era groasă și gustoasă, iar după ce o termină comandă și un ceai. Între timp, locul se mai golise.

Sandy se duse până la tezghea.

— Erați aici vineri?

Se dovedi, însă, că fetele erau încă la școală și lucrau acolo numai în weekend.

— Brian e aici în timpul săptămânii, spuse una dintre ele. Cafeneaua e a lui și el coace pâinea și prăjiturile în fiecare vineri.

Sandy aprobă din cap. Îl știa pe Brian și urma să discute cu el mai târziu.

Capitolul 13

Prima regată a sezonului se desfășura lângă insula St. Ninian's. Împrumutaseră lotca de la echipa din Weisdale fiindcă barca lor fusese rechiziționată de autorități. Rhona Laing nu era prea sigură unde anume se afla atunci, sau dacă măcar mai era în Shetland. Își imagină cum o examinau tot felul de savanți de la Universitatea din Aberdeen, cum rașchetau mici bucățele de lemn de pe locul unde fusese așezat cadavrul lui Jerry Markham. Însă nu-i plăcea să pună prea multe întrebări legate de anchetă. Deja era implicată fiindcă ea fusese cea care îl găsisese pe bărbatul mort și își dădea seama că, acum, cel mai bine era să păstreze o distanță profesională.

Vremea era foarte bună pentru vâslit, iar vântul nu bătea prea tare, așa că nu erau valuri. Pe parcursul sezonului urmau să-și îmbunătățească viteza - în ziua aceea nu aveau ritmul corespunzător, instinctul acela de a acționa ca un tot unitar, care venea doar după luni de antrenamente. Era destul de cald pentru o zi de primăvară și nu era niciun semn că ar fi stat să plouă. Jos, pe plajă, cineva făcea deja un grătar și în aer se simțea mirosul de cărbune și de carne friptă. Din portbagajele deschise tot apăreau doze de bere. Copiii alergau pe mal. Priveliștea de la St. Ninian's apărea pe toate vederile. Nu era o insulă în adevăratul sens al cuvântului, ci o ciudățenie a naturii, legată de Mainland printr-o limbă de nisip alb și fin, unde apa era foarte limpede și albastră. Pentru turiști era o priveliște de vis.

Acolo fusese descoperită o comoară de-a picților și, chiar dacă obiectele originale se aflau la Edinburgh, în muzeul din Lerwick se găseau replici ale acestora. Uneori, când era în muzeu pe la prânz, Rhona mergea să vadă broșele, holurile și armele ornamentale și se pomenea că-și dorește originalele cu o intensitate care o lăsa fără suflare. Își dorea să poată bea vin dintr-un bol și să simtă pe buze argintul străvechi, să poarte o broșă cu nestemate la o

rochie neagră, simplă, știind că ultima oară fusese folosită cu sute de ani în urmă.

Liz, fermiera din Bixter, adusese remorca și lotca cu vechiul ei Land Rover. Barca fusese lansată la apă puțin mai înainte și acum era legată de un ponton temporar. Femeile din echipă o studiau – o barcă necunoscută. Oare cum o să se descurce cu ea? Toată lumea vorbea despre crimă.

— Ce chestie să găsești taman tu cadavrul! spuse Liz. Care erau șansele? E o coincidență tare ciudată.

Procurarea tocmai voia să protesteze că nici n-avea cum să fie vorba despre altceva decât o coincidență. Se simți deodată speriată și rușinată. Liz continuă înainte ca Rhona să apuce să spună o vorbă.

— Adică, până la urmă tu ești procurarea. E treaba ta să gestionezi ancheta unei crime. E ca și cum cineva ar spune: „Na cadavrul, fă-ți treaba!”

Rhona râse împreună cu celelalte femei și își suflecă blugii, gata să înceapă. Ele participau în ultima cursă a zilei. În lotcă își puse mânușile și începu să vâslească. Îi plăcea senzația de a fi pe apă, îi plăcea să se piardă în mișcările vâslitului, îi plăcea limpezimea luminii. Nu mai avea cum să gândească. În aer se simțea miros de sare, de smoală și de lemn umed. Se plasară la mijlocul clasamentului, ceea ce, pentru Rhona, ar fi însemnat oricând o dezamăgire, dar în ziua aceea rezultatul nu i se părea important. Fusese îndeajuns că reușise să scape de fricile ei, măcar pentru ceva timp. Coechipierele ei se plângeau laolaltă. Nu era deloc surprinzător, spuneau ele, din moment ce trebuiau să se obișnuiască cu o lotcă împrumutată. Veteranele din Aith fuseseră aclamate la linia de sosire de către spectatorii înțeleghători.

Rhona își ajutase coechipierele să încarce barca pe remorcă și tocmai voia să pornească spre casă când o văzu pe detectiva din Inverness în mulțime. Inspectoarea își cumpăraseră un burger vegetal de la grătar și bea ceai negru dintr-un recipient de carton. Puteai s-o confunzi cu o turistă venită la un eveniment local sau cu o rudă din sud.

Relaxată și îmbrăcată lejer, se potrivea de minune în peisaj.

E periculoasă, se gândi brusc procurorul. *Femeia asta ar putea să-mi distrugă viața pe care o am aici*. Rhona se îndepărtă de echipă și merse pe nisip către Willow. Încă avea picioarele goale și pline de nisip de când scosese lotca din apă, iar hainele îi erau jilave de la vâslit. Se simțea în dezavantaj.

— Ai venit să mă vezi, inspectore?

— Am trecut pe la dumneavoastră.

Willow aruncă o bucățică de *bannock* unui pescăruș argintiu.

— Un vecin mi-a spus că vă găsesc aici. La prima regată a sezonului.

— Nu puteai să aștepți până mâine ca să discutăm la birou? Sau s-a petrecut ceva atât de important încât e nevoie să aflu urgent?

Rhona se bucură că-și păstrase tonul profesional, fără să fie agresivă.

— Nu-i o chestiune pentru procurorul Rhona Laing.

Detectiva își trecu un fir rebel pe după ureche.

— Am putea discuta altundeva mai retras?

— Nu aici, replică Rhona tăios. Nu așa. Mi-e frig și trebuie să fac un duș și să mă schimb. Poți să treci pe la mine mai târziu.

— Nu-i nevoie, spuse Willow liniștită. Haideți să mergem până la mașini și putem vorbi acolo. Sunt convinsă că e ceva ce se poate rezolva în câteva minute.

Rhonei îi era imposibil să refuze, așa că se scutură de nisipul de pe picioare, își puse încălțările și un pulover, apoi o urmă pe Willow către parcare. Se suiră în mașina închiriată a lui Willow. Rhona își zise că ar fi fost de neconceput ca detectiva să intre în mașina ei. Ca și cum ar fi vărsat lapte pe jos - n-ar fi scăpat nicicând de urmele lăsate de ea. Pe plajă, lumea se pregătea de plecare și strângea gunoarie răzlețe în saci negri. Soarele era deja destul de jos pe cer și umbrele deveniseră lungi.

— Situația asta nu-i deloc convenabilă, inspectore.

Mâine am o zi plină și aş vrea să ajung acasă.

Încercase să aibă un ton energic și oficial, însă avu impresia că trădase și puțină neliniște și că, probabil, detectiva simțise asta.

— Am mai descoperit câte ceva despre traseul lui Jerry Markham în ziua în care a murit.

Willow se întinse brusc, iar trupul său păru să umple micuța rablă de închiriat.

— Da?

Curiozitatea procuroarei părea destul de sinceră.

— A avut o întâlnire cu purtătorul de cuvânt din Sullom Voe după-amiaza. Susținea că face niște cercetări despre noile surse de energie și despre gazul care e adus la terminal. Dar și despre energia mareelor și cea eoliană. Ceva de genul „Shetland punct energetic de prim rang pentru Regatul Unit”.

— Presupun că are sens. Lumea a început să fie tot mai interesată de dezvoltarea acestor tehnologii. Insulele sunt pline de persoane care lucrează pentru companii energetice. În clipa de față e aproape imposibil să mai găsești o cameră de hotel liberă.

Willow continuă de parcă Rhona nici nu vorbise.

— Markham a fost văzut mai devreme, în aceeași zi, pe la ora unsprezece, la galeria de artă din Weisdale.

— La Bonhoga, spuse procuroarea.

Willow se întoarse către ea.

— O știți?

— Bineînțeles că o știu! Toată lumea din Shetland o știe. Nu le-o fi plăcând lor arta, însă merg acolo pentru cafeaua bună și prăjiturile făcute în casă.

— Vi s-a făcut poftă de cafea și prăjituri vineri dimineață?

Preț de o clipă, întrebarea neașteptată o luă prin surprindere pe Rhona.

— Normal că nu. Eram la muncă. De ce aş fi plecat din Lerwick în mijlocul unei zile lucrătoare?

— Poate ca să vă întâlniți cu Jerry Markham.

Urmă un moment de tăcere. Parcarea era deja goală.

Resturile focului încă fumegau, însă nu mai era nimeni pe plajă.

— Scuză-mă, ce vrei să insinuezi?

Existaseră momente când, pe vremea când lucra ca avocat în Edinburgh, reputația ei fusese pusă sub semnul întrebării la tribunal. Și atunci folosisese același ton furios, lezat.

— Avem descrierea femeii cu care s-a întâlnit Markham, spuse Willow. Era de vârstă mijlocie, aranjată și suplă.

— O descriere valabilă pentru o mie de femei din Shetland.

— Poate, spuse detectiva, deși era clar din tonul vocii că nu credea asta. Însă nu e valabilă pentru o mie de femei care au legătură cu ancheta noastră.

Willow se aplecă și Rhona îi văzu chipul sincer și cearcănele premature din jurul ochilor. Chiar și în timp ce se gândea ce să-i răspundă, procurorii îi trecu prin minte faptul că Willow în mod clar nu folosea creme de față.

— Vă dați seama de ce a trebuit să vă întreb, nu-i așa? continuă Willow. Dacă aș fi ignorat o asemenea legătură, nu mi-aș fi îndeplinit corespunzător sarcina de ofițer superior. Nu pot să vă acord tratament preferențial.

Pentru o clipă, Rhona se lăsă convinsă de tonul liniștit. Până la urmă, poate că Willow Reeves chiar urma pur și simplu procedura. Dar apoi își zise din nou că femeia aceea era periculoasă.

— Nu am plecat de la birou vineri dimineață.

— Cu siguranță mai erau și alte persoane prin preajmă care pot confirma. Acum, că v-am pus întrebările, pot să continui căutările în altă parte.

Willow dădu din cap pentru a-și sublinia spusele. Rhona ezită. Intonația cuvintelor polițistei nu fusese interogativă, însă era clar că aceasta se aștepta la un răspuns.

— Asistentul meu și-a luat liber vineri, spuse procurorul. Am avut o întâlnire la prânz și după-amiază am fost la tribunal, însă înainte de douăsprezece și jumătate am fost singură. Nu am mers cu mașina până în Weisdale și nici nu m-am întâlnit cu Jerry Markham în

cafeneaua de la Bonhoga, dar n-am cum s-o dovedesc.

Willow dădu din cap și urmă un alt moment de tăcere, întrerupt numai de glasurile pescărușilor de afară.

— Aveți dușmani?

— Nu eu am fost cea ucisă cu o lovitură la cap, inspectore. N-ar fi mai bine să-i căutați pe oamenii care l-au vrut pe Markham mort, în loc să umblați după cei cărora le sunt antipatică?

Willow își dădu capul pe spate și râse. Sunetul era pur și simplu molipsitor, iar Rhona se pomeni zâmbind.

— Tind să fac lucrurile mai complicate decât sunt, spuse detectiva. Mereu am fost așa. E o problemă de-a mea, e trecută în fiecare evaluare care mi se face, însă vă rog să-mi faceți jocul. Cazul ăsta e ciudat. Markham n-a fost ucis în Aith, dar cineva și-a asumat riscul să-l bage într-o lotcă pe care a lansat-o la apă. Era o zi cețoasă, toată lumea mi-a spus asta. Chiar și așa, a fost o nebunie. În Shetland ceața poate să dispară la fel de repede pe cât se lasă, iar atunci toată lumea din sat, vreun fermier care umbla pe deal cu oile, vreo femeie care întindea rufele, l-ar fi văzut pe criminal cum bagă un bărbat în toată firea în barcă. Și, chiar și pe ceață, tot exista o șansă ca ucigașul să aibă probleme - pescarii și oamenii care-și scot câinii la plimbare nu țin cont de vreme. Prin urmare, de ce a făcut-o? De ce tocmai acolo?

— Crezi că a fost un mesaj pentru mine?

Rhona își păstră tonul egal și se întrebă dacă era cazul să îndrepte ancheta în direcția aceea sau să-i spună detectivei că era o idee absurdă.

— Știu - sună stupid, nu-i așa? Dar, vă rog din nou, faceți-mi jocul. Există cineva care să vă urască atât de tare? Poate vreun infractor care s-a simțit nedreptățit?

— Suntem în Shetland, inspectore, nu în Glasgow. Pe aici lumea nu prea se răzbună prin crimă. E puțin probabil ca un individ care a rămas șase luni fără carnet după ce a condus beat să ucidă fiindcă se simte nedreptățit.

Rhona simți cum se relaxează. Discuția aproape că începuse să-i facă plăcere.

— Atunci poate ceva de ordin mai personal?

Willow se uita în față cu o privire fixă, așa că Rhonei îi era greu să-și dea seama dacă întrebarea trebuia luată în serios.

— Te referi la vreun fost iubit? Ceva de genul ăsta?

Hotărî că cel mai bine era să trateze întrebarea ca pe o glumă.

Willow se întoarse încet către ea.

— Poate că da. De ce nu? N-ați fost urmărită niciodată? N-ați avut parte niciodată de apeluri ciudate?

— Nu, inspectore, n-am avut parte de nimic de genul ăsta. Așa cum ți-am spus, aici suntem în Shetland. Ar fi foarte greu pentru cineva să aibă astfel de apucături și să scape nepedepsit.

Rhona își zise că Willow se gândea la un răspuns, însă ea nu vorbi pentru o vreme. În cele din urmă îi spuse doar că nu vrea s-o mai rețină. Rhona deschise portiera și coborî. Deja o dureau umerii de la efortul din timpul zilei. Razele soarelui nu mai încălzeau deloc, iar procuroarea se simți înfrigurată și obosită, de parcă urma să facă febră. Willow își scoase picioroangele din mașină și coborî să-și ia la revedere.

— Vă mulțumesc că v-ați rupt din timp. Mergeți acasă.

Rhona demară, având impresia că plecase numai fiindcă Willow îi dăduse voie și că femeia din Uist era, de fapt, șefa.

Capitolul 14

Jimmy Perez stătea în mașină în fața *kirk*-ului și privea lumea care intra în lăcașul de cult. Cândva, acolo fusese o comunitate și, printre ruinele caselor, pereții năruți și hotarele terenurilor încă se mai puteau vedea; biserica era singura clădire care mai rămăsese în picioare, iar cei mai mulți dintre credincioși veneau aici cu mașina. Era una dintre acele zile însorite, liniștite, care apar uneori spre finalul primăverii. Lumina se reflecta în mare și într-un mic *loch* de lângă drum. Se afla la doar câțiva kilometri de terminalul de la Sullom Voe, însă aici nu era nimic care să ducă cu gândul la industria țiteiului.

În copilărie, Perez fusese dus cu forța la biserică în mod regulat. Tatăl lui era predicator laic, iar credința mamei lui păruse mereu îndeajuns de puternică încât să o ajute în vremuri de restriște. În ultima vreme se întrebese dacă nu cumva slujba de duminică dimineață – imnurile și cuvântările profunde – însemnase pentru ea mai degrabă continuarea tradiției, un fel de obicei liniștitor mai mult decât o credință reală. Fran mereu considerase credința doar un basm. Brusc, în ultima clipă, coborî din mașină, traversă gazonul tuns scurt și intră prin spatele clădirii. Prin comparație cu lumina de afară, locul era întunecat și așteptă ca ochii să i se acomodeze cu bezna. Primul imn deja începuse, iar detectivul luă și el o carte de rugăciuni și o broșură cu prezentarea slujbei. Biserica era doar pe jumătate plină. Cei mai mulți credincioși erau oameni în vârstă – slujba de duminică nu mai era așa de interesantă pentru tânăra generație.

După moartea lui Fran, Perez refuzase tentativele tatălui său de a-i oferi sprijin spiritual, însă atunci simți cum muzica și cuvintele binecunoscute îl liniștesc. Nu putea să fie furios pe Dumnezeu din moment ce nu exista. În timp ce era scăldat de sunet, simți că avea ocazia să se gândească și să mediteze.

La un moment dat, preotul anunță cununia apropiată a

doi enoriași.

— Suntem deosebit de fericiți că Evie și John se vor cununa aici sâmbătă. Să sperăm că va fi vreme frumoasă și să ne rugăm să aibă o viață lungă și fericită împreună.

Vorbele îi fură întâmpinate cu zâmbete duioase și chiar și un ropot de aplauze. Fericitul cuplu stătea în față, iar cei doi făcură cu mâna în semn de mulțumire.

Preotul continuă:

— Și înțeleg că Evie a strâns cu ocazia petrecerii de burlăciță de vineri seara cinci sute de lire pentru organizația caritabilă aleasă de noi, Water Aid. În mod normal n-aș fi de acord cu umblatul prin *pub*-uri, însă de data asta sunt convins că le mulțumim cu toții participantelor. Și ne bucurăm și că Evie e îndeajuns de trează încât să se afle aici în această dimineață.

După câteva râsete politicoase urmă cântarea de final.

Perez ieși înainte să se termine. Știa ce s-ar fi întâmplat dacă rămânea: lumea ar fi venit la el, încercând să-l primească printre ei. L-ar fi invitat la cafea sau la prânz. I-ar fi pus întrebări. El nu fusese niciodată prea sociabil, însă în ultima vreme nu mai suporta deloc vorbăria goală. Afară era cald la soare, iar detectivul rămase puțin locului, bucurându-se de senzație, înainte să meargă înapoi la mașină. Nu mai era așa sigur că ideea de a merge la *kirk* fusese bună. Găsise numărul lui Evie în cartea de telefoane din Shetland, însă atunci când sunase nu răspunsese nimeni. Biserica respectivă era cel mai apropiat lăcaș de casa ei, așa că se gândise că merita să încerce s-o găsească acolo. Sandy spusese despre Evie că era religioasă, așa că avea sens.

Acasă nu avusese stare; stabilise cu Duncan că avea s-o ia pe Cassie abia după ora ceaiului, iar întreaga zi îi rămăsese pentru el. Perez simțea că venirea lui acolo fusese o greșeală. Nu luase în calcul că Evie ar putea fi cu logodnicul ei. Era complet nepotrivit să vorbească de iubitul ei mort de față cu el.

Însă John Henderson plecă foarte repede într-o mașină albă, de parcă se grăbea să ajungă la o întâlnire. Perez îl

văzuse fugitiv - un bărbat de vârstă mijlocie, foarte elegant în hainele de duminică. Evie așteptă până când pleacă toți ceilalți, după care rămase în fața ușii ca să discute cu preotul, iar detectivul își zise că stabilea ultimele detalii pentru cununie. Tânăra era brunetă și avea chipul rotund. Chiar dacă Perez nu auzea ce spune, i se păru fericită. În cele din urmă, preotul reveni în clădire, iar Evie porni prin iarbă, către drum. Nu mai erau mașini în jur, iar Perez bănuî că voia să meargă acasă pe jos. Deschise portiera și coborî.

— Vrei să te duc acasă?

În orice alt loc, invitația ar fi fost suspectă, însă Evie doar zâmbi.

— Nu, mulțumesc. E o zi tare frumoasă și chiar aveam chef să mă plimb.

— Atunci îmi permiți să te însoțesc?

Perez i se alătură. Tânăra stătea cu spatele la soare, iar bărbatul fu nevoit să mijească ochii din cauza luminii reflectate de *loch*.

— Lucrez la poliție, sunt inspector. Anchetăm moartea lui Jerry Markham.

— Mi s-a părut mie că te recunosc.

Avea o voce liniștită, iar accentul de Fetlar încă era prezent.

— Ți-a apărut poza în *Shetland Times* când ți-a murit soția.

— Iubita, spuse Perez. Eram, însă, logodiți. Plănuiam să ne căsătorim.

— O!

Evie era oripilată. Nunta ei urma în curând, așa că tragedia avea un impact și mai mare.

— Îmi pare tare rău.

Începuseră deja să meargă pe drumul cu o singură bandă. O mașină închiriată de doi turiști se apropie, iar cei doi fură nevoiți să urce pe margine ca să-i facă loc.

Perez nu puse întrebări despre Markham până nu ajunseră acasă la ea. Era o locuință micuță de fermieri, cu un singur etaj, văruiată recent. Înăuntru erau o bucătărie cu

o masă mică, lângă perete - o canapea și un televizor portabil, iar în spate - un dormitor și o cameră de duș anexată acestuia. Dinăuntru se vedea și plaja acoperită de pietriș. Evie lăsă ușa deschisă, iar behăitul oilor păru să umple încăperea.

— Să înțeleg că nu te-a atras viața la oraș?

Perez știa că fusese la facultate în Edinburgh și terminase cu succes Dreptul, dar nu continuase acel drum.

— Nu, răspunse Evie. Mi-a fost dor de Shetland în fiecare zi în care am fost plecată.

Era o afirmație dramatică, însă Perez își zise că era, probabil, adevărată. Îi venea greu să și-o imagineze pe o stradă aglomerată, pierdută în mulțime, înconjurată de clădiri înalte, fără să vadă cerul. Când plecau de-acasă pentru prima oară, unii tineri din Shetland abia așteptau să aibă parte de anonimatul și libertatea oferite de un oraș mare. Evie, în schimb, părea să nu facă parte dintre aceștia.

— Am cumpărat casa asta imediat ce m-am întors. A fost un chilipir, era un dezastru înăuntru. Tata m-a ajutat s-o aranjez.

— Unde lucrezi acum?

— La primăria din Shetland, la departamentul de dezvoltare. Încercăm să atragem companii aici. E important pentru când se vor termina rezervele de petrol.

Evie puse un ibric pe foc și niște cafea într-o cană. Perez se așeză pe canapea.

— Probabil ești foarte ocupată. Toată treaba cu gazul care urmează să fie adus la Sullom Voe...

— Nu e tocmai domeniul meu.

Tânăra turnă apă peste cafea, iar aroma îi aduse aminte lui Perez de Fran, care era o adevărată snoabă când venea vorba de cafea.

— Sunt interesată mai mult de sursele de energie verde. Cred că ele sunt viitorul, mai ales într-un loc ca Shetland. Am putea deveni aproape autonomi. Am fi un model pentru restul lumii.

Detectivul își zise că avea temperamentul celor care fac

prozelitism.

— Jerry Markham te-a contactat când a venit în Shetland de data asta?

Se lăsă tăcerea, iar Perez se întrebă dacă Evie se gândea să-l mintă.

— A încercat să mă contacteze, spuse tânăra în cele din urmă. Mi-a lăsat mesaje pe telefonul fix de aici și pe mobil – trebuie să fi obținut numărul de la niște prieteni, nu mai e cel de când eram împreună.

— Te-a sunat pe numărul de la muncă?

Perez sorbi din cafea. Cana avea smalțul albastru-deschis, iar detectivul recunoscuse lucrătura unui meșter olar local care fusese prieten cu Fran.

Așa va fi mereu, își spuse Perez. Câtă vreme o să trăiesc în Shetland, n-o să pot să scap niciodată de ea.

Tânăra tăcu din nou înainte să răspundă.

— Nu.

— Întreb fiindcă altora le-a spus că era interesat de un articol legat de petrol și gaze naturale și m-am gândit că poate spera să-i faci cunoștință cu colegii tăi care lucrează la proiect. Se arătase interesat și de centrala eoliană, și de energia mareelor.

— Trebuie să-și fi dat seama că nu m-aș fi dat deloc peste cap să-l ajut, spuse Evie cu răceală.

— Poți să-mi spui câte ceva despre el?

Pe geam, detectivul văzu doi eideri în apă. Perez îi auzea și avu impresia că bombăneau ca două bătrânici care stau de bârfe.

— M-a rănit. E greu să fiu obiectivă.

— Chiar și așa, ar fi folositor. Despre morți numai de bine, însă câteodată tocmai cusurile lor i-au făcut victime. Îți vine în minte vreun motiv pentru care cineva ar fi vrut să-l ucidă pe Jerry Markham, de exemplu?

— O, da!

Evie răspunse imediat.

— L-aș fi ucis eu însămi acum mulți ani dacă aș fi avut ocazia. Dar a fugit în sud.

— Poți să-mi dai mai multe amănunte? Nu mă

interesează neapărat datele problemei, ci Jerry Markham omul. Singura impresie pe care mi-am format-o până acum e că era un jurnalist de succes. Fusesse dintotdeauna ambițios, chiar și când lucra pentru *Shetland Times*?

— Bănuiesc că da. Poate că tocmai asta m-a atras la el de la bun început, faptul că era atât de diferit de ai mei. Își dorea mult mai multe de la viață decât ei. Părinții își petreceau timpul încercând să păstreze vechile obiceiuri. Tatăl meu construiește lotci, niște bărci minunate, folosind modelele vechi. Îi ia luni întregi să facă una. E perfecționist. Cei din partea mamei au fost dintotdeauna fermieri. Acum sunt mândră de amândoi, însă pe atunci aveau impresia că trăiesc în trecut și că nu au deloc timp pentru viitor sau pentru lumea din afara insulelor.

Perez nu răspunse. Simțea că Evie era dispusă să-i vorbească. Avea doar nevoie să-și ordoneze gândurile.

— Eram foarte naivă pentru vârsta mea. Fusesem plecată la liceu și în timpul săptămânii stăteam la cămin, dar în vreme ce colegii mergeau la petreceri și se chinuiau să fie invitați în oraș pe la căminele studențești ca să poată să ajungă în baruri, eu nu eram deloc atrasă de asta. Eram ambițioasă la rândul meu, dar în alt fel. Voiam să intru la o facultate bună pentru ca părinții să fie mândri de mine.

Perez aprobă din cap, iar gestul fu de ajuns pentru ca Evie să continue.

— În vacanță am lucrat la Hotelul Ravenswick. Eram entuziasmată de nu mai știam de mine. Mai încercasem să mă angajez ca ospătar și în alte locuri, dar Peter și Maria plăteau bine, iar mie îmi erau simpatici. Mai mult, puteam să locuiesc acolo.

— Nu voiai să-ți petreci ultima vară în Shetland pe Fetlar, cu ai tăi?

— Știam că n-o să fie ultima mea vară în Shetland. Am știut mereu că asta o să-mi fie casa. Probabil că voiam independență. Voiam o aventură.

Lui Perez nu i se părea vreo mare aventură. Alții plecau să culeagă struguri în Europa sau se plimbau prin Africa, în timp ce Evie se mulțumise cu un loc de muncă la un

hotel din Shetland. Probabil că tânăra își dădu seama la ce se gândea, fiindcă zâmbi.

— Eram legată de casă. Nu suportam să stau la cămin în timpul școlii, așa că pentru mine chiar a fost mare lucru să muncesc în Ravenswick. Mă simțeam foarte matură.

— Jerry Markham locuia la ai lui pe atunci?

— Avea un apartament în Lerwick fiindcă lucra pentru *Shetland Times*, însă petrecea vreo două-trei nopți pe săptămână la hotel. Era singur la părinți. Mi se părea că dă dovadă de bunătate venind să petreacă timp cu ai lui, dar probabil că îl atrăgeau doar mâncarea și băutura pe gratis. Niciodată nu plătea când venea.

Evie îi mai turnă niște cafea lui Perez.

— Voi doi cum vă înțelegeați? întrebă detectivul.

— M-am îndrăgostit lulea de el de când l-am văzut prima oară.

Tânăra zâmbi din nou.

— Eu am început târziu cu băieții. La școală n-am avut vreun iubit. Jerry era mai în vârstă decât mine, terminase facultatea, avea un serviciu bun. Părea să știe tot – și despre filme, și despre cărți, și despre muzică. Nu-mi venea să cred că am fi putut ieși împreună. Era ireal. Era atât de sofisticat! Îl visam noaptea, mă înroșeam de fiecare dată când se afla în preajma mea. Probabil că și-a dat seama și s-a hotărât să se joace puțin cu mine.

— Poate că te plăcea, spuse Perez. Trebuie să fi fost multe fete prin Shetland cu care să se poată juca.

Evie îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Da, poate.

Tânăra făcu din nou o pauză.

— La un moment dat s-a organizat un soi de petrecere pentru personalul hotelului. Era ziua de naștere a bucătarului. Avea loc în afara programului, după ce barul se închisese pentru clienți. Ce energie ai când ești tânăr! Știam că trebuie să fiu trează la șase ca să servesc micul dejun, însă chiar și așa am stat să beau cam toată noaptea.

Perez zâmbi. Evie Watt i se părea în continuare foarte tânără. Dar nu voia s-o întrerupă.

— Nu-mi aduc aminte mare lucru. Nu eram obișnuită cu băutura și începusem cu tărie, împreună cu celelalte fete. Peter și Maria erau acolo la început, dar nu după mult timp au plecat la culcare și ne-au lăsat singuri. La un moment dat, Jerry m-a întrebat dacă nu vreau să ne plimbăm prin grădină, doar noi doi. Deodată am lăsat în urmă tot zgomotul. Era o dimineață minunată de iunie și tocmai apărea soarele.

Evie se întoarse către Perez.

— Îmi aduc aminte foarte clar cum m-a sărutat și cum mi-am zis că n-o să mai fiu niciodată atât de fericită.

— Ai rămas însărcinată atunci?

Tânăra clătină din cap și râse de ea însăși.

— Eram fată bună, inspectore. Nu m-aș fi culcat cu un bărbat de la prima întâlnire. Iar Jerry n-a insistat. Nu atunci. Dintr-un motiv sau altul, nu voia ca ai lui să știe că suntem împreună, dar în rest mă trata ca pe o parteneră adevărată. Când aveam liber ne vedeam în oraș și umblam cu mașina lui să explorăm insulele, hoinăream pe drumeaguri numai ca să vedem ce era la capătul lor. Am făcut dragoste pentru prima oară într-una dintre aceste excursii. S-a întâmplat într-un golfuleț înconjurat de stânci. Se putea ajunge acolo numai în timpul refluxului, iar pe noi ne-a prins fluxul și ne-a izolat. Nu plănuisem să fac sex cu el și nu ne-am protejat. O nebunie! Nici măcar nu pot da vina pe băutura. S-a întâmplat din cauza soarelui și euforiei. Probabil fiindcă eram îndrăgostită. Și foarte naivă. Nu credeam că sunt șanse să rămân însărcinată de prima oară. După aceea am fost mai grijulii, dar era deja prea târziu.

Câteva momente niciunul nu spuse ceva. Perez se bucură că Evie încă mai avea amintiri plăcute legate de vara aceea.

— Eram acasă și-mi pregăteam bagajele pentru facultate când mi-am făcut testul de sarcină. Eram deja cu inima frântă fiindcă Jerry îmi spusese clar că nu se aștepta ca relația să reziste după ce plecam la facultate: „Doar nu vrei să fii constrânsă înainte să ajungi acolo.” Mama m-a

găsit în dormitor, plângând. Tata s-a enervat și l-a sunat pe Peter Markham, l-a întrebat ce fel de local conducea, de fapt, în Ravenswick și cum avea de gând să-și îndeplinească fiul lui obligațiile față de mine.

Fata ridică privirea.

— Parcă e din Epoca Victoriană! A fost foarte jenant pentru mine la șaptesprezece ani, dar mereu fusesem fata lui tati. Probabil că și atitudinea mea era la fel de învechită. Am crezut că Jerry ar fi trebuit să fie lângă mine. Nu mă așteptam să ne căsătorim, dar nici să dispară în sud imediat ce situația a explodat și să mă lase să mă descurc de una singură cu toate. Atunci aș fi fost în stare să-l ucid.

Evie se ridică și, atunci când vorbi din nou, începu să curețe cânila în chiuvetă, stând cu spatele la Perez.

— Am pierdut sarcina. Hotărâsem să păstrez copilul și mă pregătisem să fiu mamă, iar în momentul acela totul s-a năruit. A fost o durere sinceră, evident, dar m-am simțit și înșelată. Până la urmă n-a fost nevoie de vreun gest teatral.

Evie tăcu.

— Jerry nu-și dorise niciodată să se lege la cap cu o adolescentă de la țară. De asta m-a părăsit. N-avea nicio legătură cu libertatea mea la facultate, nici măcar cu copilul. Voia să meargă în sud ca să devină faimos, fără alte complicații în viață.

— Ați mai vorbit de atunci?

— I-am trimis două e-mail-uri plângăcioase după ce am pierdut sarcina. M-am gândit că poate ar fi vrut să mă vadă din nou. Că poate îi părea rău de mine. Ce ridicolă am fost! M-am folosit de un bebeluș mort ca să-l fac să se întoarcă la mine! Nu mi-a răspuns.

Undeva, în depărtare, lătră un câine.

— Iar acum urmează să te măriți, spuse Perez.

Evie se luminează la față.

— Da. Cu John Henderson. E pilot în Sullom Voe. E văduv. Soția lui a murit de cancer acum cinci ani. Îl știu de când eram mică – a fost prieten cu tata și, chiar dacă ei doi nu fac parte tocmai din aceeași generație, mi se părea

foarte în vârstă pe atunci. Aș fi râs în hohote dacă mi-ai fi spus pe vremea aceea că o să mă logodesc cu el.

— Cum a început relația?

Perez se gândi cum fusese în cazul lui: *Eu și iubita mea ne-am cunoscut lângă un cadavru într-un câmp înzăpezit, într-o zi întunecoasă de iarnă.*

— La început, prin biserică. Mai e și faptul că John e interesat de energia verde și a venit la două întâlniri pe care le-am organizat la muncă. E un bărbat bun. Bunătatea poate fi foarte sexy, nu crezi?

Perez aprobă din cap.

— M-a curtat ca pe vremuri, spuse Evie. Prietenii mei râdeau de cum mă trata John. Nu le venea să creadă că nu ne-am mutat împreună. Dar mie mi-a plăcut. După cum ți-am spus, și eu sunt o fată de modă veche.

— Știa că Jerry Markham s-a întors și că voia să ia legătura cu tine?

Perez își păstră tonul egal. Shetland era un loc mic, deci probabil că era doar o coincidență faptul că Markham vizitase chiar înainte să moară terminalul din golful de lângă locul unde lucra Henderson. Probabil.

— M-am gândit că ar fi mai bine să-l anunț, spuse Evie. Nu voiam să se întâlnească brusc unul cu celălalt. John era furios pe Jerry fiindcă s-a purtat așa cu mine. El n-ar fi tratat niciodată o femeie în felul ăsta.

Evie își dădu brusc seama ce ar fi putut însemna spusele ei.

— Dar e un bărbat bun. E blând. N-ar face rău nici unei muște. Nu John Henderson e criminalul pe care-l cauți, inspectore.

Capitolul 15

Perez ajunsese la Haa ca s-o preia pe Cassie la șase, exact ora stabilită. Fostul soț al lui Fran, Duncan, o pregătise deja, iar Perez avu impresia că bărbatul se bucura că se terminase weekendul. Duncan își iubea fiica mai mult la un nivel abstract. Era mult prea ocupat ca să-i acorde atenția de care avea nevoie, iar după ce fata se transformase într-un copil tăcut și retras, nu prea mai știa cum să se comporte cu ea. S-ar fi descurcat mai bine cu un băiat, cu un copil mai rezistent și mai activ. Însă Celia, amanta ocazională a lui Duncan, era mult mai în vârstă decât el, așa că nu putea să mai aibă copii.

Cândva, Duncan și Perez fuseseră prieteni apropiați. Perez își petrecuse sfârșiturile de săptămână în locuința mare de la Haa pe când era intern la Liceul Anderson, iar familia Hunter îi arătase un alt stil de viață, mai relaxat. Pe atunci deja își pierduseră mare parte din avere, însă aveau aerul de superioritate și încrederea care vin odată cu proprietățile deținute vreme de generații întregi. Perez își dădu seama că și acea clădire era cam la fel de mare și veche precum Hotelul Ravenswick, însă aici asemănările se încheiau. Locuința de la Haa se prăbușea din interior, iar cele mai multe camere erau încuiate și nu erau folosite niciodată. Duncan prefera să-și cheltuiască banii pe apucături de *playboy*, nu pe casa familiei. O păstra din nostalgie și pentru că îi conferea un oarecare statut în Shetland – îi dădea impresia că mai face încă parte din mica nobilime.

Bărbații se mai înțelegeau numai de dragul lui Cassie. Nu prea mai aveau altceva în comun. Era un aranjament ciudat – doi bărbați, amândoi foști parteneri ai lui Fran, împărțind custodia fetei – și fusese nevoie de ceva muncă de convingere până când autoritățile acceptaseră că planul are șanse să funcționeze. Și chiar mergea, pentru că Perez hotărâse că trebuie să meargă. Asta și-ar fi dorit Fran, iar el avea o obligație față de ea.

Când Perez opri mașina, Cassie stătea pe zidul din fața casei și citea. Ghiozdanul zăcea pe pietrișul de la picioarele ei. Duncan verifica motorul jeep-ului. Era și mașina Celiei acolo, însă ea nu se vedea prin preajmă. Cassie era atât de adâncită în lectură, încât nu-l auzi pe Perez decât când acesta trânti portiera. Apoi zâmbi cu zâmbetul lui Fran și sări jos ca să-l întâmpine, dar fără să se grăbească prea tare, ca să nu-l rănească pe Duncan. Perez își zise că un copil de șapte ani n-ar fi trebuit să fie atât de atent când vine vorba de sentimentele adulților. Își făcea griji văzând că era atât de dornică să le facă pe plac.

— Te-ai distrat?

Detectivul puse ghiozdanul în portbagaj, nerăbdător să o ducă acasă. A doua zi avea școală, începea un nou semestru. Pe lângă asta, dacă stătea prea mult în preajma lui Duncan Hunter era posibil să-și piardă cumpătul.

— Da! Am fost să pescuim și am prăjit peștele pe plajă! Eu și Celia am făcut negrese la desert.

Perez înțelese că fetița chiar se distrase, nu doar se prefăcea pentru tatăl ei.

Duncan se șterse pe mâini cu o cârpă.

— Toate bune, Jimmy?

Avea aceeași replică de fiecare dată când se vedeau. Când nu era în toane bune, Perez se gândea că lui Duncan îi era teamă că o să aibă o cădere nervoasă și că o să-l lase pe el să se descurce de unul singur cu fiica sa, iar asta ar fi însemnat să spună adio excursiilor exotice prin Europa și faimoaselor petreceri dezlănțuite de la Haa.

— Da.

Perez deschise portiera din spate și potrivi scaunul pentru copii ca să o poată așeza pe Cassie. O conversație cu fostul soț al lui Fran era ultimul lucru din lume pe care și-l dorea.

— Am auzit că vineri s-a întâmplat ceva la Aith.

— Îl știai pe Jerry Markham?

Perez se îndreptă de spate. Cassie deschisese din nou cartea și se pierduse iarăși în lectură.

— L-am cunoscut pe vremea când lucra la *Shetland*

Times. Iar atunci când era prin Shetland mai trecea pe-aici pe la câte o petrecere, două. Nu l-am mai văzut în ultima vreme.

— Știi ceva despre vreun articol la care lucra? Nu l-ai auzit vorbind despre vreo problemă din Sullom Voe?

— Nu.

Perez își zise că, în caz că ar fi existat zvonuri, Duncan le-ar fi auzit.

Cassie merse la culcare și adormi devreme. Perez se gândi că avusese parte de prea multe nopți târzii la Haa, prea mult zahăr și alte prostii. Detectivul îi aranja hainele de școală pentru a doua zi, când îi sună telefonul.

— Îmi pare rău că te deranjez duminică seara, Jimmy. Sunt cu Sandy și s-au mai întâmplat niște lucruri. Mă întrebam dacă ne-am putea vedea.

Era Willow Reeves. Perez o văzu înaintea ochilor și roși aducându-și aminte de dorința pe care o simțise când merseseră împreună la casa din Lerwick.

— Îmi pare rău, spuse detectivul. Fiica mea vitregă s-a culcat. Nu pot găsi atât de repede pe cineva care să stea cu ea.

Mereu spunea despre Cassie că e fiica lui vitregă atunci când vorbea cu străinii. I s-ar fi părut nepotrivit să o considere a lui.

— Atunci e în regulă dacă trecem pe la tine? Ar fi bine să vorbim în seara asta. Lucrurile progresează.

Willow stabili detaliile și îi spuse la cât aveau să ajungă. Lui Perez i-ar fi plăcut să o refuze, însă ea nici nu-i dădu ocazia să o facă, iar până încheie convorbirea totul era aranjat.

Femeia tocmai voia să închidă, când Perez reuși să spună și el ceva.

— Dacă vreți ceva de băut, trebuie să aduceți voi. N-am nimic în casă.

Când ajunseră cei doi, Perez puse pe masă niște brânză și turte de ovăz. Își dădu seama că era neliniștit. Nu mai

era obișnuit să fie gazdă și nu era prea sigur cum trebuia să procedeze. De asemenea, nu-și putea scoate din minte ce simțise față de femeia din Uist în casa din Lerwick. Își dădea seama că nu fusese vina ei, însă tot o învinovățea pentru momentul care i se păruse aproape un adulter. Își dădu seama că uitase să le aducă farfurioarele, iar când le luă din dulap observă că mâna îi tremura.

Willow Reeves se simțea ca la ea acasă. Perez aprinsese focul când se întorsese cu Cassie de la tatăl ei, deoarece era încă aprilie iar serile erau reci. Willow se așeză pe un scaun de bucătărie în fața lui și își întinse picioarele lungi pe blana de oaie. Detectivul observă cât de obosită era femeia, că avea pielea din jurul ochilor întunecată ca o vânătaie. Sandy puse o sticlă de whisky pe masă - o băutură obscură din insule pe care Perez nu o încercase niciodată.

— Un cadou de la șefa, declară Sandy.

Așa deci, își zise Perez, deja e „șefa”.

Willow se foi și zâmbi.

— Am luat-o cu mine în Shetland ca să-mi aducă aminte de casă. Iar la final o s-o iau înapoi.

Perez luă trei păhărele și turnă băutură în fiecare, dar nu vorbi. Din moment ce ea era șefa, o lăsa pe ea să înceapă discuția.

După prima înghițitură de whisky, Willow păru să-și revină. Se ridică și se aplecă spre ei.

— O să trec în revistă ce avem până acum, bine?

Femeia continuă fără să aștepte un răspuns.

— Victima noastră: Jerry Markham, născut și crescut în Shetland. Tată englez și ambiții mai presus de locul ăsta. S-a cărat în sud ca să scape de o căsătorie din obligație cu o localnică.

— Nu, interveni Perez. Nu, n-a fost chiar așa. Am vorbit cu Evie Watt de dimineață. Markham obținuse postul la ziarul londonez înainte să afle că ea a rămas însărcinată. A fost un moment foarte jenant pentru toată lumea implicată, însă pusese punct relației înainte să afle de sarcină. El privise totul ca pe o aventură, dar pentru ea era prima

dragoste. Nu sunt convins că ăsta e un motiv suficient. Evie se mărită sâmbătă cu un localnic.

Perez îl privi pe Sandy.

— John Henderson. Îl știi?

— Da, spuse Sandy. E pilot. Locuiește în nord și lucrează la Sullom Voe. Soția lui a murit acum ceva vreme. Nu-l știu bine, dar mereu mi s-a părut destul de plictisitor. Nu mi-l pot imagina omorând pe cineva.

— Dar Sullom Voe e ultimul loc în care a fost văzut Markham.

Willow se încordase, iar fața ei ascuțită îl făcea pe detectiv să se gândească la un câine de vânătoare.

— Așa e.

Perez hotărî s-o lase pe ea să decidă cât de important era acest fapt.

— John Henderson n-a mai fost cu o femeie de când i-a murit nevasta. Cel puțin din câte știu eu.

Sandy stătea în colțul cel mai îndepărtat de foc. Niciodată nu părea să fie afectat de frig.

— Nu mi-l pot imagina făcând toată prostia cu lotca. De ce să facă una ca asta? Și, oricum, ce motiv avea să-l ucidă pe Markham?

Tânărul tăcu. Perez se gândea că probabil căuta prin arhivele sale mentale. Sandy reținea detaliile bârfelor din Shetland mai bine decât o țată fără ocupație. Într-un final, vorbi din nou.

— Henderson a făcut mereu fapte bune. A condus Clubul Tineretului din North Mainland și încă mai dă o mână de ajutor echipei de fotbal de juniori.

— Markham încercase să ia legătura cu Evie când s-a întors, spuse Perez. Se pare că a fost prima oară când a încercat să comunice cu ea de când a plecat. E posibil să fi auzit de nunta ei și să-și fi dădut seama că, de fapt, ea era aleasa. Poate că voia să facă un ultim gest romantic.

Numai gândindu-se la asta aproape că-i dădură lacrimile.

— Și zici că Henderson ar fi putut să-l vadă ca pe un rival și să-l fi ucis din cauza asta?

Abordarea lui Sandy făcea ca totul să pară un basm.

— Sau poate că avea legătură cu munca.

Perez ridică privirea.

— Cu munca lui Jerry și a lui Evie. Evie se ocupă de dezvoltarea energiei verzi în Shetland, iar în articolul la care lucra Jerry era vorba și despre asta. Asta dacă e să-l credem pe Andy Belshaw.

— Câțiva activiști s-au strâns vineri seară la Vatnagarth, spuse Sandy. Oamenii se opun noului proiect energetic din Hvidahus. Își fac griji legat de cum va fi afectat mediul. Se așteptau ca Jerry Markham să li se alăture. Îl invitaseră în speranța că avea să le facă publicitate.

Sandy se uită în jur distrat, iar Perez speră ca Willow să-și fi dat seama că polițistul nu se pricepea la astfel de detalii care îl plictiseau repede.

Se lăsă tăcerea, însă detectivul avu impresia că e aproape să audă gândurile care îi aleargă prin creier lui Willow Reeves.

— E posibil ca Markham să fi fost ucis ca să nu mai ajungă la întâlnirea aceea?

Femeia se uită la amândoi, așteptând un răspuns.

— N-aș crede să fi fost așa important.

Sandy nu lua lucrurile în serios.

— Sunt doar niște *soothmothers* iritați că li se strică lor priveliștea.

— Toate se leagă, spuse Willow. Sunt prea multe legături ca să fie doar simple coincidențe. Soția lui Andy Belshaw lucrează ca voluntar în locul în care a fost găsită mașina lui Markham, care în seara când a murit era așteptat la o întâlnire care a avut loc tot acolo. Iar Belshaw și Henderson conduc împreună echipa de fotbal de juniori.

— Probabil că și Evie Watt are ceva de-a face cu proiectul energetic, spuse Perez. Sursele de energie sustenabilă intră în fișa postului ei.

— Chiar așa?

Willow ridică brusc privirea.

— Unde lucrează Jen Belshaw?

— E bucătăreasă la școală, răspunse Sandy. În Aith. N-

are nicio treabă cu proiectul cu apa.

— Dar are legătură cu locul în care a fost descoperit cadavrul lui Markham. Să fie o altă coincidență?

— E un loc mic.

Sandy se foi în scaun.

— Pe aici dai nas în nas cu toată lumea.

— Chiar așa.

Willow îi zâmbi lui Sandy, însă Perez își dădu seama că femeia nu era convinsă. Ea nu credea în coincidențe.

— Și să fie doar o întâmplare faptul că o femeie care arăta ca procuroarea și-a băut cafeaua împreună cu Markham în dimineața zilei în care acesta a murit?

Willow se întinse, luă o turtă de ovăz de pe masă și o mănca simplă. Fără unt, fără brânză. Oare se concentra atât de tare încât nu-și dăduse seama?

— Mai apoi, cadavrul lui a fost găsit la o aruncătură de băț de casa procuroarei atunci când ceața s-a risipit.

— O consideri pe Rhona Laing suspectă?

Perez crezu că Willow se ținise.

— Nu tocmai. Nu, nu chiar așa. Dar e și ea implicată. Știe mai multe decât vrea să ne spună.

Se lăsa tăcerea. O tăcere mormântală. Afară nu bătea vântul. Nici mașinile nu se auzeau.

— Vreo veste de la James Grieve despre autopsie? întrebă Perez.

— Nimic folositor. Nimic ce nu știam deja. Markham a fost ucis cu o lovitură puternică la cap și pus în barcă după ce a murit. Medicul legist nu a putut să identifice ora decesului cu mai multă exactitate decât noi - adică între plecarea lui Markham din Sullom Voe după-amiază și momentul în care cadavrul i-a fost găsit de către procuroare la șase și jumătate. Ultima lui masă au fost *fish and chips*.

Willow tăcu.

— Încă n-am aflat unde a mâncat asta.

— Mai știm ceva despre arma crimei?

Lui Perez discuția i se părea mai simplă decât se așteptase. După moartea lui Fran nu crezuse că avea să

mai poată vorbi despre crimă într-un mod profesionist, lipsit de emoții. Însă era ca un obicei, ca un scenariu pe care-l știa pe de rost: întrebările obișnuite i se formau în minte fără prea mult efort. Era doar un rol pe care-l juca.

— Grieve se gândea la o cazma sau o lopată. Ceva greu, mânuit cu o forță destul de mare. Trebuie s-o găsim. Încă o temă pentru mâine.

Femeia se întinse, iar Perez își zise din nou că părea foarte obosită.

— Să fie vorba despre crimă cu premeditare?

Detectivul aproape că vorbea de unul singur.

— O armă de genul ăsta poate fi folosită și spontan, într-o încăierare.

— Presupun că da.

Willow se încruntă.

— Dar nu am găsit niciun semn că ar fi avut o luptă. Nimic pe pumnii lui Markham și nici vreo altă rană. O să căutăm mâine arma.

— Nu cred că o veți găsi.

Perez se holbă la foc.

— Oricine de-aici care are o fâșie de teren cu turbă sau o fermă deține așa ceva.

Detectivul avu impresia că avea o atitudine negativă, care nu ajuta.

— Ai spus că în barcă era și o servietă. Ce era înăuntru?

— Două vederi cu portretele unor muzicieni locali. Sunt de la Shetland Arts și se împart la muzeu și la galeria de artă. Ar fi putut să le ia de la Bonhoga.

— Scria ceva pe ele?

Perez se gândi că văzuse unul dintre portretele originale în biblioteca din Lerwick, iar vederile – care erau material publicitar pentru Shetland Arts – la Bonhoga. Trupa se numea *Fiddler's Bid*.

Willow clătină din cap.

— Asta nu înseamnă că n-a avut timp să trimită altele pe care să fi scris ceva. Nu mai era nimic altceva în servietă. Poate că Markham luase notițe dacă se documenta pentru articol, însă, dacă așa stau lucrurile, atunci criminalul a

luat totul cu el sau ea. A avut prea multă minte să ia și servieta - ar fi fost prea greu să scape de ea.

Telefonul lui Willow sună. Perez se gândi că la ora aceea trebuia să fie un apel care n-avea legătură cu serviciul. Se întrebă dacă voia să meargă în altă cameră ca să vorbească, dar singura încăpere disponibilă era dormitorul lui și îi era prea jenă s-o conducă acolo. Păstra restul casei curat și ordonat de dragul lui Cassie, însă nu prea se sinchisea de spațiul lui personal. Se dovedi că era, totuși, vorba de chestiuni profesionale, iar Willow rămase pe loc. Cei doi bărbați se uitară la ea, ascultând și deducând din întrebările și replicile ei că discuta cu cineva care lucrase cu Markham. Când termină convorbirea, avea o expresie încruntată.

— Tocmai am vorbit cu o femeie pe nume Amelia Bartlett. Șefa lui Markham. Se pare că a fost plecată în weekend. Îi lăsasem niște mesaje, dar abia acum le-a primit.

Willow se uită la cei doi.

— Habar n-are ce articol voia să scrie Jerry. Asta dacă exista într-adevăr vreunul. Din câte știe ea, Jerry era în Shetland în concediu. Mi-a spus că în ultima vreme nu era în apele lui. Era foarte tăcut. S-a gândit că era bolnav. Sau stresat. Epuizat. A crezut că de asta voia niște timp liber.

Capitolul 16

Sandy îl găsi pe John Henderson la muncă luni, dimineața devreme, în Sella Ness, de cealaltă parte a golfului față de terminalul petrolier. Complexul era administrat de primăria din Shetland și nu se vedeau niciun gard sau vreo sârmă ghimpată. Sandy își zise că un terorist care voia să comită un atentat ar fi trebuit doar să traverseze golfuluțul într-o barcă. Totuși, poate că nu era atât ușor: directorul portului sau unul dintre piloți ar fi observat ce se întâmplă și cel mai probabil existau camere de luat vederi îndreptate înspre apă.

Tânărul îl găsi pe John Henderson în camera de comandă, bând o cană de ceai și ascultându-l pe Bobby Robertson, care era controlor de trafic naval. De acolo aveau o perspectivă de ansamblu asupra apei, iar locul arăta exact ca puntea de comandă a unui vas, fiind plin de ecrane radar și echipament sofisticat care bipăia și clipoceau. Sandy fu intimidat de toată aparatura, de eficiența pe care o emana și de eleganța lui Henderson în uniforma de ofițer. Pilotul era de vârstă mijlocie și avea părul grizonat.

— Despre ce e vorba, Sandy? N-am mult timp la dispoziție.

Bărbatul se uită la ceas.

— Trebuie să mă apuc de treabă.

Sandy se gândi că era un om inteligent și că n-avea motiv să întrebe așa ceva. Fără îndoială auzise de uciderea lui Markham.

— Doar două vorbe. Am putea discuta între patru ochi?

Tânărul își dădea seama că Bobby Robertson sorbea fiecare cuvânt, iar pe deasupra mai era și un bârfitor notoriu.

— Hai cu mine atunci.

Henderson ieși din camera de control și deschise ușa unui mic dormitor.

— Aici stau când sunt pe tura de noapte.

— Trebuie să-ți fi dat seama despre ce e vorba, spuse Sandy.

— Despre Jerry Markham.

— Da. Îl cunoșteai?

Henderson dădu încet din cap.

— Nu foarte bine, dar mă mai întâlneam cu el. O dată sau de două ori l-am văzut pe la Hotelul Ravenswick, pe când lucra la *Shetland Times*.

— Nu-l simpatizai?

Henderson închisese ușa dormitorului, iar Sandy se simți prizonier în mica încăpere. Niciodată nu-i plăcuse senzația de a fi închis. Oare așa era și într-un submarin? Sau într-o celulă? Devenise conștient de propria respirație și se întrebă dacă și Henderson i-o auzea.

— Nu-mi plăcea rubrica lui din *Shetland Times*. Mereu mi s-a părut cam scârboasă. Era întotdeauna insinuantă și cinică. Voia să pară mai bun decât toți ceilalți. Mai tare. Noi,ăștia care ne bucuram să locuim în Shetland, eram doar pleavă pe lângă el.

— Și fusese și iubitul lui Evie, adăugă Sandy.

Henderson se uită la el. Avea ochii albaștri și duri.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că nu aveți de ce să vă simpatizați. Atâta tot.

Henderson se aplecă spre Sandy - nu amenințător, ci numai din dorința de a clarifica lucrurile.

— Markham s-a purtat urât cu ea, însă dacă ar fi fost civilizat și i-ar fi rămas alături după ce a lăsat-o însărcinată, n-ar mai fi fost logodită cu mine acum. Iar ea e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat după ce a murit soția mea, Agnes. Încă mă trezesc dimineța și îi mulțumesc Domnului că mi-a trimis-o. N-aveam niciun motiv să-l ucid.

Sandy nu prea știa cum să răspundă.

— De cât timp ești singur?

— De cinci ani.

Bărbatul tăcu.

— Nu credeam că o să-mi mai fie dor să împart viața cu cineva. N-am avut copii cu Agnes, iar eu eram obișnuit să

fiu singuratic. Apoi am cunoscut-o pe Evie și parcă am renăscut. Știi, a fost ca un nou început.

Sandy se întrebă dacă așa ceva putea să i se întâmple și lui Jimmy Perez, într-o bună zi. Poate că o să întâlnească și el o tânără drăguță de care să se îndrăgostească. Însă nu-i prea venea să creadă așa ceva. Nimeni nu putea să-i lumineze viața lui Jimmy așa cum reușise Fran.

Brusc, îi veni în minte ceva.

— Locuiești în Hvidahus, nu-i așa? Ești implicat în campania împotriva centralei pe bază de energie mareică?

— Nu, mie nu mi se pare că e o problemă. O să fie puțin balamuc atunci când vor lărgi drumul ca să facă terminalul secundar, dar nu-i mare scofală.

Bărbatul râse ușor.

— Pe lângă asta, Power of Water e creația lui Evie. M-ar omorî dacă aș fi împotriva ei.

— Nunta e sâmbătă?

— Da, în *kirk*-ul din apropiere de casa lui Evie, iar petrecerea are loc după-amiază în centrul de festivități.

Sandy se întrebă cum s-ar fi descurcat Henderson într-un cadru festiv. Era greu să și-l imagineze bând peste măsură sau dansând cu domnișoarele de onoare.

— Evie n-a vrut să facă nunta acasă, în Fetlar?

— Și-a invitat prieteni de pe vremea facultății, din sud, și le e mai ușor să ajungă pe Mainland.

Henderson zâmbi.

— Cel puțin așa mi-a spus mie. Dar cred că știa cât de mult contează pentru mine să mă căsătoresc aproape de casă. Suntem amândoi membri ai parohiei de aici. Familia ei e înțelegătoare și oricum vom merge duminică și în Fetlar ca să trecem pe la rudele mai în vârstă, care nu pot să vină la nuntă. Evie o să se îmbrace din nou cu rochia de mireasă și o să le ducem niște tort. Știi cum merg lucrurile pe-aici.

Sandy aprobă din cap. Știa exact la ce se așteptau oamenii.

— Știai că Markham se întorsese în Shetland?

În camera de control sună un telefon. Henderson așteptă

până când cineva preluă apelul înainte să vorbească din nou.

— Evie mi-a spus că s-a întors. Dar despre crimă am aflat de la radio, la fel ca toată lumea.

— Markham a sunat-o de câteva ori pe Evie când a venit. Mă întrebam ce-o fi vrut de la ea.

— Evie nu mi-a spus despre asta până aseară. Era îngrijorată că o să mă supăr dacă aflu că Markham o agasează.

Henderson vorbise pe un ton care nu-i trăda emoțiile, așa că Sandy nu-și dădea seama dacă era supărat că Evie nu-l anunțase dinainte sau bucuros că îi spusese, până la urmă, și lui.

— Nu i-a răspuns.

— Markham a trecut pe la terminal vineri după-amiază, spuse Sandy. L-ai văzut?

Se lăsă tăcerea.

— Cum să-l fi văzut? întrebă Henderson. Venim odată cu tancurile petroliere și plecăm tot cu ele. Apoi mergem acasă. Cu terminalul n-avem nicio legătură reală.

Bărbatul se uită din nou la ceas, singurul semn că discuția începea să-l irite.

— Unde-ai fost vineri seară?

— Am fost aici. Trăgeam un pui de somn fiindcă urma să intru în tură.

Henderson se ridică.

— Mai ai vreo întrebare, Sandy? Ar trebui să mă apuc de treabă.

— Ai lucrat în noaptea de vineri?

— Nu am lucrat decât sâmbătă, din zori.

Bărbatul părea aproape amuzat de întrebare, dar Sandy tot nu-și putea da seama ce gândea.

— Însă n-am nicio dovadă. N-am martori. Nu ne țin încuiați aici.

Afară, un elicopter începu manevrele de aterizare la Scatsta. Zgomotul era atât de puternic încât camera părea că se zdruncină. Sandy îi mulțumi lui Henderson pentru ajutor și ieși din clădire. În timp ce se îndrepta spre

mașină, câțiva bărbați în salopete albastre identice se holbară le el. Se simți ca într-un film cu cowboy pe care-l văzuse pe când era copil – străinul care-și face apariția în oraș.

În Lerwick, ședința de dimineață tocmai se încheia. Pe perete era o tablă cu marker, iar Willow Reeves o fixa cu privirea ca în transă, de parcă rezolvarea anchetei ar fi fost ascunsă în poze și în numele mâzgălite acolo. Nici nu observă când ceilalți plecară și Sandy intră. Tuși ca să-i atragă atenția, iar femeia tresări și se întoarse spre el.

— Încă nu știm unde anume a fost ucis Markham, începu Willow. N-am găsit încă locul faptei. Dacă am ști asta, poate că am putea să avansăm. Poate am găsi vreun indiciu. O iau razna. Zici că Jerry Markham a plecat cu mașina din Sullom Voe și s-a evaporat în ceață. Cum să-i fi ajuns cadavrul într-o barcă de la debarcaderul din Aith, iar mașina la muzeu? Ce-a făcut de s-au întâmplat lucrurile astea?

— O fi luat pe cineva cu mașina? întrebă Sandy. Pe un drum de țară e normal să te oprești în dreptul oricui ca să vezi dacă vrea să-l iei cu mașina. Mai ales pe o asemenea vreme.

— Dar oare ar fi făcut și Markham un asemenea gest? Markham cel cu nasul pe sus, obișnuit mai degrabă cu șoselele de la oraș?

— Probabil că depinde cine era persoana.

Sandy se gândea, încerca să fie pe fază. Willow părea să sară de la una la alta, să facă legături și să tragă concluzii în timp ce el abia era la începutul procesului.

— I se dusesese buhul că era fustangiu, chiar și înainte de episodul cu Evie.

— E posibil să fi dat de Evie pe drum? întrebă Willow. Tot nu-mi dau seama exact de geografia locului ăsta. Oriunde întorc capul văd numai apă. Mă dezorientează.

— Evie locuiește aproape de drum, nu departe de Sullom. Dacă Jerry se ducea în direcția aia și Evie era afară, e posibil să se fi întâlnit cu ea.

— Dar asta ar însemna că e mâna hazardului, iar mie mi se pare că e vorba de ceva premeditat.

Willow își înșfăcă jacheta de pe masă.

— Haide. Să mergem.

— Încotro?

Femeia deja trecuse de ușă.

— Trebuie să aflui unde a fost ucis Markham. Pornim cu mașina din Sullom Voe și mergem pe drumul pe care ar fi mers și el spre hotelul părinților.

Sandy voia să spună că tocmai venise pe drumul cu pricina. Însă își dădu seama că, indiferent ce i-ar fi spus lui Willow, ea oricum l-ar fi pus să repete.

Dinspre mare pornise o ploaie mocănească. Nu era nici pe departe ceața groasă din ziua în care murise Markham, însă conturul dealurilor era difuz și vremea îți dădea o senzație de claustrofobie. Insulele Shetland erau, de regulă, cunoscute pentru orizonturile joase și priveliștile ample, dar în ziua aceea lui Sandy îi aminteau de singura dată când mersese la Londra și se simțea captiv între clădirile de acolo. Era la volan și conducea precaut. Lângă el, Willow era atât de încordată încât aproape că-i transmitea și lui o stare de neliniște.

— Și, ia spune, cum era locul în care ai copilărit?

Sandy nu mai suportase liniștea.

— Și acolo aveai grijă de ai tăi?

— Mă număram printre străini, răspunse Willow. M-am născut în North Uist, dar niciodată n-am fost de-a locului.

Sandy crezu că tânăra nu avea să continue. Nu părea genul care să vorbească despre viața personală. Însă poate că și ea simțea la fel de tare nevoia să umple liniștea, sau poate că doar voia să se gândească la altceva. Era primul ei caz, prima ei mare șansă, iar până atunci nimic nu părea să meargă bine. Prin urmare, în timp ce Sandy conducea încet spre nord, pe drumul neted care fusese construit cu bani aduși de industria petrolului, Willow începu să-i spună despre copilăria petrecută în Hebride, iar când la orizont apărură din întuneric uriașele tancuri petroliere din

Sullom Voe, Sandy avea deja impresia că știa despre ea tot ce era de știut.

— Părinții mei erau hipioți, spuse tânăra. Voiau să trăiască liniștiți. Erau oameni buni. Au cumpărat o casă în North Uist împreună cu niște prieteni. Era o proprietate îndeajuns de mare pentru două familii și mai era loc și în acareturi.

— Ai crescut într-o comunitate hippie?

Sandy părea șocat, dar nu putu să se abțină. În comunitățile hippie dădeai de ratați și drogați, nu de copii care voiau să devină polițiști.

— Ți se pare amuzant, sergent?

Însă Willow glumea, nu se supărase cu adevărat. Asta îi plăcea lui Sandy la ea. Nu se lua niciodată prea în serios, nici măcar atunci, când era măcinată de griji din cauza anchetei.

— Cred că nu mulți inspectori au crescut în genul ăsta de familie. N-aveau hipioții impresia că sunt mai presus de lege?

— O, aveam propriile noastre reguli. Totul era discutat pe îndelete la interminabilele întâlniri ale comunității. Nu mâncam carne. Nu aveam televizor. Puneam toți banii la grămadă, pentru binele comunității. Copiii erau îngrijiți la comun. Iar străinii erau primiți cu brațele deschise.

Willow spusese ultima propoziție pe un ton dur, în care se simțea amărăciunea.

— Ce s-a întâmplat?

— Unul dintre străini ne-a trădat, continuă tânăra. Ne-a furat banii.

Sandy așteptă să continue, însă ea doar rămase cu privirea pierdută pe geam la ploaia cenușie, fără să mai scoată un cuvânt.

În cele din urmă, reveni în prezent.

— Așa că îți poți imagina cam ce fel de copilărie am avut. Mergeam la școală și s-a făcut mișto de noi fiindcă eram copii hipioți. Purtam niște haine ciudate, făcute de mână. N-aveam pantofi din piele, evident. Bineînțeles că nu știam limba *gaelic*, habar n-aveam de cultura din insule.

Adulții încercau să învețe, însă localnicii le cam puneau bețe-n roate. Până la urmă am rămas izolați și cu impresia că suntem noi împotriva tuturor. Eu am mers la facultate, mi-am dorit să fiu ca toată lumea, însă de unele dintre vechile valori ale comunității n-am putut să scap.

Willow răsese.

— Încă sunt vegetariană. Încă fac yoga. Încă meditez.

— Ai tăi au rămas acolo?

— O, da, o să rămână veșnic acolo ca să mulgă caprele și să salveze planeta. Cum ar putea să recunoască faptul că au făcut o greșală? Ar însemna să recunoască faptul că și-au pierdut treizeci de ani din viață.

Sandy ar fi vrut s-o întrebe cât de des îi vizita, însă aproape că ajunsese la Sullom Voe și, oricum, își dădea seama că lui Willow îi părea rău că vorbise despre familia ei.

Ceața se lăsase și mai jos. Trecură de cuplul de sperietori îmbrăcate în haine de nuntă, iar Sandy conduse atât de încet încât văzu că fotografiile de pe chipuri erau ale lui John Henderson și Evie Watt. Era ciudat faptul că bărbatul acceptase ceva atât de frivol. Chiar dacă prietenele lui Evie făcuseră manechinele înainte de petrecerea ei de burlăciță, Sandy s-ar fi așteptat ca Henderson să vrea deja să le dea jos. Dar, până la urmă, poate că avea și el simțul umorului.

— Ce vrei să faci?

Sandy își dădu seama că i se schimbase atitudinea față de Willow după ce aflase de copilăria ei hippie. O trata cu un fel de suspiciune. Apoi auzi în minte vocea lui Jimmy Perez.

E ridicol, Sandy Wilson, și o știi și tu.

Încercă să adopte un ton mai cald.

— Vrei să întorc și să pornesc înapoi mai încet? Mă anunți tu când vrei să opresc.

— Da. Așa facem. Cred că ai impresia că sunt ținută, adăugă Willow zâmbind.

Până la urmă, Sandy fu cel care văzu semnul. Willow scosese capul pe geam și se uita pe marginile drumului, în

ambele părți, în timp ce tânărul era atent la drum. Ajunseră la o intersecție cu un drumeag care o lua la stânga. Ducea către Swinning și se intersecta cu cel spre Lunna. Primăria amenajase lângă intersecție un spațiu în care cei care voiau să împartă mașina cu alții puteau să-și lase vehiculele și să fie luați până la terminal sau în oraș de către cineva care pornea din Brae. Pe drumul principal se vedeau niște urme negre de cauciuc care duceau către spațiul respectiv. Sandy opri mașina, evitând urmele. Coborâră amândoi ca să arunce un ochi.

— Ce crezi?

Willow stătea pe vine și aproape că se lipise cu nasul de asfalt.

— A fost forțat să intre în parcare? Să fie vorba de el?

— Așa s-ar părea. Sau i-a apărut în față o mașină de pe drumul secundar. Pe ceața aia atât de groasă ar fi putut fi doar o întâmplare. Ar fi putut fi oricine.

— Da.

— Poate ar trebui să așteptăm. Poate ar trebui să înconjurăm urmele cu niște bandă și să lăsăm pe cineva de pază până reușim s-o aducem din nou pe domnișoara Hewitt.

— Cât ar dura asta?

Willow ȋopăia pe loc, pe de-o parte fiindcă îi era frig, pe de alta fiindcă era atât de nerăbdătoare încât nu mai avea stare.

Sandy se uită în jur. Nu se vedea niciunul dintre dealuri.

— Vreo două zile. Prognoza zice că vremea nu se îmbunătățește până miercuri. Dacă ne grăbim, am putea s-o urcăm pe feribotul de după-amiază dinspre Aberdeen.

— Noi suntem primii care au ajuns la locul faptei, spuse Willow. Noi hotărâm.

— Da.

Însă Sandy știa că hotărârea fusese deja luată.

Willow procedă calm și metodic. Își puse niște mănuși de plastic și botoși de unică folosință. Nu avea echipamentul complet, așa că luă un fular din mașină și își prinse părul cu el. După aceste pregătiri, începu să se plimbe înainte și

înapoi prin parcare.

— E posibil ca de vineri să mai fi fost lăsate și alte mașini pe aici.

De regulă Perez era cel precaut, în timp ce Sandy se grăbea să vină cu ideile lui nebunești. Brusc se simți foarte matur.

— În weekend?

Willow ridică privirea și așteaptă părerea lui Sandy, de parcă ar fi contat.

— Poate că nu.

— Deci *e posibil* ca urmele să fie de la mașina lui Markham.

Tânăra zâmbi.

— Trebuie să aibă cauciucuri deosebite. Putem verifica asta.

În locul în care parcare se unea cu dealul era un rând de pietre vâruite care împiedicau vehiculele să cadă atunci când erau zile cețoase ca aceea. Două mașini trecură spre nord, pe drumul principal, în sensul opus. Sandy se gândi că mergeau prea repede pentru asemenea condiții meteo. Șoferii nici măcar nu-i văzură, atât de densă era negura.

Willow stătea aplecată și privea crăpătura dintre pietre. Sandy își zise că era cea mai suplă persoană pe care o știa. Deodată, tânăra se îndreptă de spate.

— E o dâră de sânge pe partea de jos a pietrei ăsteia. Poate că a spălat-o ploaia?

Detectiva îi zâmbi lui Sandy.

— Ucigașul l-a scos pe Markham din mașină și l-a lovit aici. Markham a căzut și s-a lovit cu fruntea de piatră. Îți aduci aminte rana. Nu e o întâmplare. A fost ceva planificat. O ambuscadă.

— Sângele ar putea fi de la orice!

Sandy iar se erijase în vocea rațiunii.

— Ar putea fi de la un iepure. De la vreo oaie lovită de mașină.

— Ar putea, spuse Willow dând din cap. Dar pun pariu pe întreaga mea carieră că nu e. Hai să înconjurăm toată parcare cu bandă și să aducem pe cineva de pază. Și s-o

aducem pe Vicki Hewitt cu feribotul ăla.

Capitolul 17

Perez o însoți pe Cassie la școală. Când se mutaseră înapoi în casa din Ravenswick, după moartea lui Fran, o vecină se oferise să o ducă ea: „Trebuie doar s-o lași aici când pornești spre muncă, Jimmy, și o duc împreună cu ăștia mici ai mei. Nu-i niciun deranj.” Însă Perez îi mulțumise grav și îi spusese că în perioada aceea avea programul flexibil. Poate că, altă dată, avea să fie foarte recunoscător dacă-l ajuta. Încă o ducea pe Cassie la școală în fiecare zi și nici prin cap nu-i trecea s-o lase în grija altcuiva.

În ziua respectivă avea oră de muzică, așa că, pe lângă ghiozdan, îi ducea și mica vioară în cutia ei.

— Azi mergi la serviciu, Jimmy?

— Nu sunt sigur, spuse Perez, nevrând să ia o decizie.

Oare Cassie își făcea griji dacă mergea la muncă? Ar fi preferat s-o aștepte acasă?

— Ar trebui să mergi, spuse fetița. Avem nevoie de bani. E o excursie cu clasa la Edinburgh și vreau și eu să merg. Costă o sută cincizeci de lire.

— Încă primesc salariul!

Detectivul nu știa ce să creadă despre faptul că fetița voia să plece la Edinburgh.

— Dar n-o să-ți dea bani mereu dacă nu faci nimic, spuse Cassie sentențios.

Înainte ca Perez să poată răspunde, Cassie văzu o prietenă mai în față, își luă vioara și ghiozdanul și fugi.

Stând deoparte, detectivul o privi în continuare pe Cassie pe terenul de joacă, până când sună clopoțelul și ea intră în școală. Pe drumul de întoarcere de-a lungul malului, prinse semnal pe telefon și o sună pe Willow Reeves, râzând în sinea lui că asculta de un copil de șapte ani. Detectiva îi răspunse rapid, iar lui Perez i se păru că era ca băgată în priză. Probabil i se trăgea de la prea multă cafea și prea puțin somn.

— Mă întrebam dacă aș putea să ajut cumva.

Perez auzi cum cineva strigă în fundal că porniseră sistemul video prin care puteau să contacteze echipa din Inverness.

— Avem nevoie de tot ajutorul posibil, Jimmy!

Detectivul băgă de seamă tonul jucăuș. Întotdeauna îi plăcuseră femeile care râdeau ușor.

— În cazul ăsta, poate trec prin Ravenswick să schimb două vorbe cu soții Markham. Să văd dacă pot să mă lămuresc ce era cu articolul lui Jerry și de ce redactorul lui habar n-avea de el.

— Ar fi grozav.

Willow tăcu. În fundal continuau zgomotele din sala de conferință și Perez își putea da seama ce se întâmpla. Cei din Inverness erau gata să discute, o așteptau doar pe ea ca să înceapă. Detectivul se gândi că tânăra voia să încheie conversația cât mai repede posibil, însă ea continuă atât de încet încât abia o auzi peste vacarmul din fundal.

— Te-ai mai gândit la Rhona Laing?

Lui Perez i se formă în minte o idee vagă, dar dispăru pe loc.

— Contactul tău a identificat vreo legătură între ea și Markham?

— Nu.

Detectiva tăcu din nou.

— Nu încă.

— Vrei să vorbesc eu cu ea?

Willow nu răspunse nimic și, pentru o clipă, detectivul avu impresia că închisese, însă de fapt răspundea la întrebarea cuiva din sala de conferințe. Apoi reveni la discuția lor.

— Nu încă. Mai întâi aș vrea să știu exact cu cine s-a întâlnit Markham la Bonhoga vineri dimineață. Fetele cu care a vorbit Sandy lucrează doar în weekend. Ai putea să te ocupi tu de asta?

Perez se gândi că era vorba de încă o sarcină ușoară ca să-l menajeze. Willow nu avea încredere în el îndeajuns încât să-l trimită să discute cu procurorul. Oare îi era teamă de un conflict de interese? Nici el nu era sigur de

răspuns.

— Sigur. Mă duc mai întâi în Ravenswick și apoi la Bonhoga.

Willow chiar încheie conversația, fără să-și ia la revedere.

Era momentul din zi în care la hotel era liniște. Micul dejun se terminase, iar șefii firmelor care lucrau în Sullom Voe plecaseră de multă vreme. În fundal se auzea zgomot de aspiratoare, iar în bucătărie cineva fluiera fals. La recepție era tot Brodie. Perez se întreabă dacă dormea vreodată sau dacă avea și el o viață personală.

— Peter e pe aici? întreabă Perez.

Nu era prea convins că putea să-i facă față Mariei. Durerea ei era prea puternică, prea prezentă. I se părea mai ușor să-i pună întrebări lui Peter, câtă vreme el își păstra cumpătul.

— E în grădină. A spus că vrea să iasă puțin la aer.

— Cum se simt?

Brodie dădu din umeri.

— S-au retras în apartamentul lor. Nu primesc telefoane. Nu primesc vizite. Maria n-a mai ieșit deloc, iar asta e prima dată când a ieșit Peter.

Bărbatul tăcu.

— Dacă te uiți la el n-ai crede, dar suferă mai tare decât ea. Doctorul i-a dat ceva Mariei și acum e destul de tranchilizată. Dar Peter cred că n-a mai dormit de când a trecut Sandy pe aici și le-a spus ce-a pățit Jerry.

— Jerry și Peter erau apropiați?

Părea o întrebare obișnuită, însă Brodie ezită. Perez așteptă, iar tăcerea se prelungi. În cele din urmă, Brodie răspunse.

— Peter e de modă veche. Ține la onoare. Maria avea impresia că orice făcea Jerry era bine, însă Peter îndrăznește să-l mai critice. Uneori.

— Iar lucrul ăsta creă frecșuri în familie?

— Maria era mereu în extaz când Jerry trecea pe aici. Aș spune că Peter se simțea mai ușurat când îl vedea plecat.

Perez dădu din cap în chip de mulțumire pentru informațiile primite și ieși. Grădina fusese concepută într-un stil englezesc degajat, cu terase joase care duceau până la mal. Zidul gri oferea un oarecare adăpost și lângă el se vedeau copaci și tufe. Arborii tocmai înfrunzeau și arătau nelalocul lor. Pe margini erau narcise, iar în câteva săptămâni aveau să apară și clopoței prin iarbă. Un loc unde abia de creșteau copaci avea să fie năpădit de flori de pădure. În ciuda barierei împotriva vântului, era o dimineață friguroasă. Peter Markham se înfodolise într-un palton. Ședea pe o bancă de lemn într-un colț și fuma o țigară.

— Te deranjează dacă stau și eu?

Perez rămase în picioare. Dacă Peter ar fi vrut să rămână singur, ar fi intrat înapoi în hotel și l-ar fi așteptat acolo.

— Nu, dacă nu-i spui Mariei că iar m-am apucat de fumat.

Peter nici măcar nu ridică privirea.

Perez se așeză lângă bărbat. Banca era umedă.

— Ai vreo veste?

După ce-i adresă întrebarea, Peter se întoarse spre detectiv.

— Știi cine mi-a ucis fiul?

Accentul englezesc era mai evident ca niciodată.

— Nu. Nu încă.

Peter își stinse țigara și îngropă chiștocul în pământul de lângă.

— Înseamnă că iar vrei să-mi pui întrebări.

— Eu speram să conversăm, spuse Perez. Nu sunt sigur că știu exact care-s întrebările pe care ar trebui să ți le pun. Până la urmă, tu îți cunoșteai fiul. Eu nu-mi aduc aminte să-l fi întâlnit, măcar.

Peter nu răspunse imediat. De undeva din tufe se auzea o mierlă.

— L-am răsfățat. Era singurul nostru copil. Probabil e firesc.

Bărbatul tăcu.

— Niciodată nu i-am spus Mariei, însă am fost foarte mulțumit când s-a angajat la Londra. M-am gândit că o să-i prindă bine să se descurce de unul singur. N-a fost niciodată independent din punct de vedere financiar, dar asta nu mă deranja. Nu banii erau problema.

— Dar care era?

Perez își dădea seama că bărbatul avea ceva pe suflet.

— Era egoist. Avea impresia că toată lumea se învâрте în jurul lui. A fost numai vina noastră. Ți-am spus, așa l-am crescut. Ar fi fost altceva dacă ar fi avut frați sau surori.

Peter tăcu din nou.

— Maria nu putea să-l refuze niciodată. Lucrul ăsta nu l-a făcut popular pe aici. Poate că pentru cariera lui a fost nevoie să scrie lucrurile alea urâte fără să-i pese, dar eu nu suportam asta. Nu așa trebuie să se comporte un bărbat.

Peter se uită înspre grădină. Perez încercă să se pună în pielea lui. Poate că era mai greu să aibă o asemenea părere despre propriul fiu decât să-l plângă după ce murise.

— Mi-am pus problema dacă nu cumva a fost ucis din pricina asta.

— Deci își făcuse dușmani prin Shetland?

Bărbatul dădu din umeri.

— Nimănui nu-i păsa îndeajuns de tare de el încât să-l omoare.

Peter se întoarce cu fața către Perez.

— Uneori mă gândesc că ar fi trebuit să-l obligăm să rămână aici și să aibă grijă de Evie. Ea l-ar fi responsabilizat cât de cât. Dar Maria n-ar fi fost de acord. O fată din Shetland nu era îndeajuns de bună pentru băiețelul ei.

— Jerry v-a spus că venise în Shetland din rațiuni profesionale.

— Exact. Cred că își convinsese redactorul că trebuia să scrie despre chestiunea cu gazul. Despre sursele noi de energie.

— Asta ți-a spus ție?

— Am impresia că mie nu mi-a spus nimic. Eram ocupat. În ziua aia eram ocupați amândoi până peste cap. Asta e doar impresia pe care i-a lăsat-o maică-sii.

— Redactorul lui nu știa nimic despre vreun articol, spuse Perez. Jerry stabilise, într-adevăr, o întâlnire cu cei care se ocupă de proiectul energetic, însă ei îi spusese că pleacă în concediu.

Detectivul se opri puțin, apoi reluă.

— Ea s-a gândit că era bolnav. Că era stresat. Epuizat. A spus că nu mai părea el însuși de la Crăciun încoace. Nu mai era ager ca odinioară.

— Jerry se simțea bine, spuse Peter. Dar e genul care să-ți spună șefei că îi e rău ca să plece câteva zile. Uneori, până și el credea în poveștile pe care le spunea. Asta îl făcea un mincinos atât de priceput.

— Mințea deseori?

Perez fu șocat din nou că bărbatul își descria fiul atât de obiectiv.

— Scria, spuse Peter, de parcă asta ar fi explicat totul.

— De ce ar fi venit acasă dacă nu din rațiuni profesionale?

— Probabil că avea nevoie de bani. De obicei de asta venea pe aici.

Peter scoase din buzunarul paltonului un pachet de țigări boțit, scoase una și se chinui să o aprindă, după care trase adânc în piept când reuși.

— Ți-a cerut un împrumut?

— O, nu mi l-ar fi cerut mie, spuse Peter. După cum ți-am spus, maică-sa nu-i refuza nimic.

— E în regulă dacă vorbesc și cu Maria?

— De ce nu? Ea o să creadă mereu că băiatul ei era un om bun, orice i-ai spune.

Lui Perez cinismul bărbatului i se părea insuportabil. Se ridică. Peter se înecă din cauza țigării.

— Să știi că-l iubeam. Doar că-mi doresc ca unele lucruri să fi fost altfel.

Bărbatul tuși din nou.

— Aș fi vrut ca *el* să fi fost altfel.

Maria era în pijama și halat de noapte, iar draperiile încă erau închise în camera de zi. Perez le trase și văzu că Peter Markham încă stătea pe banca din grădină. Aerul din apartament era închis, iar detectivul se întrebă dacă Maria mai făcuse duș de când murise Jerry. Doar avea rude prin Shetland – de ce nu avea nimeni grijă de ea?

— Te-ai gândit să te muți puțin la cineva? Cu siguranță că sunt persoane care te-ar găzdui.

Maria păru oripilată numai la gândul că ar face așa ceva, iar Perez își zise că ea n-o să mai părăsească vreodată apartamentul de la hotel. La fel ca Miss Havisham din romanul de Dickens pe care-l citise la școală, o să-l plângă pe Jerry până când o să fie acoperită de praf și de pânze de păianjen.

— Nu pot, răspunse femeia. Nu încă. Lumea vrea să treacă pe aici, dar i-am spus lui Peter să nu-i lase.

— I-ai dat lui Jerry vreun ban când a venit acasă de data asta?

Perez stătea pe un fotoliu jos și era atât de aproape de ea încât putea să vorbească foarte încet. Aproape că îi șoptea ca un iubit.

— M-am oferit să-i dau.

Maria se întoarse către Perez cu o privire febrilă, bucuroasă că avea un motiv să fie mândră de fiul ei.

— M-am oferit să-i dau, însă mi-a spus că n-avea nevoie. „N-o să mai am nevoie niciodată de bani de la tine.” Așa mi-a spus.

— La ce crezi că se referea?

— Scria un articol.

Maria era din nou agitată. Parcă o luase razna.

— Un articol cu care avea să dea lovitura.

— Așa a spus Jerry? întrebă Perez, folosindu-și din nou tonul de seducător. Că o să dea lovitura cu articolul?

Însă femeia părea să se fi rătăcit în amintiri și nu răspunse pe loc.

— Asta își dorise Jerry dintotdeauna. Faimă și bani. Încă de când era mic voia asta. Credea că o să le găsească la

Londra, dar în tot acest timp erau chiar aici.

— Ce ți-a spus despre articol?

Perez se simțea ca și cum ar fi bâjbâit în căutarea unei umbre care tot fugea de el.

— Nimic!

Maria se ridică brusc, iar detectivul crezu că simte un miros de tărie venind dinspre ea. Pe lângă că lua medicamentele prescrise, mai și băuse. Poate că nu în dimineața aceea, însă cu siguranță în noaptea precedentă. Perez și-i imaginează pe soții Markham stând treji în cameră și bând în tăcere ca să-și aline vinovăția.

— Era un secret.

— De asta nu știa nimic redactorul lui Jerry? Fiindcă numai el trebuia să știe?

Maria aprobă din cap cu energie.

— Oricine putea să-l trădeze.

Perez își zise că părea mai degrabă o replică de-a lui Jerry decât de-a Mariei, iar în minte îi reveni o altă scenă. Își închipui cum mama și fiul stau în cameră în noaptea dinaintea crimei. Terminaseră cina și își turnaseră ceva de băut. Peter nu era prin preajmă. El n-ar fi fost în stare să reziste. Probabil că juca rolul gazdei primitoare în bar. Doar mama și fiul. Maria era în al nouălea cer că băiețelul se întorsese acasă, poate că era pur și simplu fascinată de el. În pahare aveau un vin bun. Cel mai scump vin de la hotel. Nicio cheltuială nu era prea mare când venea vorba de fiul risipitor. Jerry tot vorbea despre planurile lui, refuzându-i banii cu o replică dramatică: „Așteaptă doar. N-o să mai am nevoie să mă împrumuți niciodată.”

— Dar trebuie să-ți fi spus ceva, zise Perez cu blândețe. Trebuie să-ți fi spus despre ce era vorba.

Maria se uită la el de parcă s-ar fi așteptat ca și detectivul să-l trădeze pe Jerry.

— Ne-ar putea ajuta să-l găsim pe criminal. Trebuie să știm ce anume l-a făcut să vină aici, despre ce anume intenționa să scrie.

Femeia se uită la Perez. Păru cât pe ce să se dea bătută, gata-gata să răspundă la întrebare. Atunci se auziră pași

pe trepte. Peter, înfrigurat, abia așteptând să revină la căldură, apăru în prag.

— Jimmy! spuse acesta pe un ton atât de vesel încât părea să-l fi exersat pe tot drumul din grădină până acolo. Încă ești aici? Tocmai voiam să fac niște cafea. Ni te alături?

Perez se uită la Maria, sperând că mai era încă dispusă să-i vorbească, însă vraja părea să se fi rupt. Femeia se ridică.

— Mă duc să fac o baie. Vă las între patru ochi, băieți.

Când ajunse în dreptul ușii, Maria se opri.

— Voia să ne spună... începu femeia. Voia să ne spună secretul în noaptea în care a murit. Abia îl așteptam.

Maria ieși din cameră înainte ca Perez să îi mai poată pune vreo întrebare.

— Ai idee la ce se referă? îl întrebă pe Peter.

Bărbatul dădu din umeri.

— Eu nu știu nimic de niciun secret. N-ar trebui să crezi tot ce auzi. Atât lui Jerry, cât și Mariei le place o doză de dramă.

Perez refuză invitația la cafea și merse acasă pe jos. De acolo luă mașina și porni spre Bonhoga.

Capitolul 18

Perez ajunse la galeria de artă înainte să înceapă agitația de la prânz. Clădirea de la Bonhoga fusese cândva o moară de apă și, chiar și după atâta vreme, rămăsese un edificiu impunător, cu două etaje. La parter se găseau recepția și un magazin iar sus, pe acoperiș, era spațiul dedicat expoziției. Perez nu era în stare să urce. De fiecare dată când venise cu Fran la Bonhoga ea trăsese de el să meargă, să vadă picturile și desenele, iar amintirile erau prea dure pentru el. Chiar și Fran își expusese lucrările acolo de câteva ori. Prin urmare, detectivul merse direct la cafeneaua care avea un perete din ferestre imense, cu vedere către pârâu.

Brian era un bărbat mătăhălos, care abia încăpea în bucătăria îngustă. Dacă scotea o tavă din cuptor trebuia să se aplece într-o parte ca să aibă loc. Era mai subțire când Perez îl întâlnise prima oară. Pe atunci Brian, un tânăr care se lăsase de facultate și avea nevoie de bani pentru droguri, era bucătar la șantierul din Sullom, iar Perez îl arestase pentru posesie de heroină. De atunci renunțase la droguri, însă era tot în Shetland și lucra în continuare ca bucătar. Perez spera că se liniștise și era fericit. Era greu de zis. Brian zâmbea rareori și avea un aer melancolic. Un obicei la fel de adânc înrădăcinat ca heroina.

Cafeneaua era separată de bucătărie printr-o tejghea. Brian era acolo, echipat cu un imens șorț negru, și tăia felii de prăjitură pentru doi turiști germani. În afară de ei, înăuntru nu mai era nici țipenie. Bărbatul dădu din cap către Perez, însă nu vorbi până când nu le servi clienților prăjiturile și cafeaua.

— Ce-ți aduc, Jimmy?

— O cafea. Neagră.

Perez tăcu, apoi continuă:

— Am venit să discutăm despre Jerry Markham, bărbatul al cărui cadavru a fost găsit săptămâna trecută în Aith. A trecut pe aici în dimineața zilei în care a murit.

Brian turna cafeaua. Se întoarse lent către Perez.

— Nici măcar nu-l cunoșteam.

— Nu te acuz de nimic.

Perez își aduse aminte că Brian fusese întotdeauna predispus către paranoia, mereu se temea că i se înscenează ceva.

— Dar s-a văzut cu o femeie. Cineva de vârstă mijlocie. Încercăm să o identificăm.

Detectivul sorbi din cafea.

— L-ai recunoscut pe Markham? Îl știai de pe vremea când lucra la *Shetland Times*?

— Da, l-am recunoscut.

— Și femeia? Pe ea o știai?

Brian clătină din cap.

— A fost prima oară când am văzut-o pe-aici.

— Era localnică?

— N-am auzit-o vorbind. Au tăcut când le-am dus comanda.

Perez se gândi la acest amănunt.

— Ți-au lăsat impresia că erau în relații bune?

Brian păru să înțeleagă într-un final că nu era suspect, așa că se mai relaxă.

— N-aș spune că se certau rău de tot, dar mi-au lăsat impresia că era o neînțelegere la mijloc. Parcă nu era pic de căldură între ei, știi ce zic? Oricare dintre ei ar fi putut să se ridice și să plece în orice clipă.

— Dar femeia? Întrebă Perez din nou. Ce poți să-mi spui despre ea?

— Era de vârstă mijlocie. Elegantă. Parcă ar fi fost la o întâlnire pentru serviciu. Știi, era îmbrăcată ca la muncă. Purta fustă și sacou. Dar asta nu-i așa neobișnuit. Lumea are obiceiul să se întâlnească aici ca să discute afaceri. E un loc central. M-am gândit că poate era ceva legat de petrol. În ultima vreme tot apar fețe necunoscute pe aici.

Brian părea să se simtă în largul lui de partea bună a legii.

— Dacă ai vedea-o pe Rhona Laing, ai recunoaște-o?

— Pe cine?

— Pe procuroare. Mai trece pe aici să-și bea cafeaua, din câte-am auzit.

Brian clătină din cap.

— Îmi pare rău, Jimmy. O grămadă de lume vine aici ca să-și bea cafeaua. Nu-i cunosc pe toți.

Perez scoase o bucată decupată dintr-un ziar. Era din *Shetland Times*. Nu era sigur de ce o păstrase. Probabil ca să-i arate lui Cassie atunci când avea să fie destul de mare, când urma să pună întrebări despre moartea mamei ei. Era articolul despre crima căreia îi căzuse victimă Fran, iar Rhona Laing dăduse o declarație. Lângă text se afla și poza ei.

— Ea e, spuse Perez. Așa arăta femeia cu care s-a văzut Jerry Markham în ziua în care a murit?

Brian puse bucata de ziar pe tejghea și o întinse. Detectivul spera ca bărbatul să nu facă vreun comentariu legat de articol. N-avea nevoie de părerile lui de rău, nu credea că putea să reziste la așa ceva. Dacă se ajungea la asta, ar fi trebuit să plece sau să riște să-și piardă cumpătul. Ar fi fost în stare să apuce cana și s-o dea de perete. Însă Brian se concentra la ce i se spusese să facă. Miji ochii și privi fix fotografia puțin neclară.

— Nu știu. Pare cunoscută, dar dacă zici că oricum trece pe-aici... Îmi pare rău, Jimmy. Nu pot fi sigur.

— E foarte bine, răspunse Perez. Serios. Nici n-ai idee câți oameni se prefac sau deformează adevărul fiindcă abia așteaptă să ne ajute. E mai bine să fii sincer.

Brian zâmbi, poate pentru prima oară de când îl cunoștea detectivul, care scoase din buzunar două monezi pentru cafea, însă Brian dădu din mână în semn de refuz.

Odată ajuns înapoi în mașină, Perez fu ispitit să recitească articolul din *Shetland Times* despre Fran. Îl știa aproape pe de rost, însă tot îl tenta. Până la urmă hotărî să-l pună în buzunarul de la spate. Își scoase mobilul și se uită la el multă vreme, până când o sună pe vecina care se oferise să aibă grijă de Cassie pentru el.

— Sigur! spuse aceasta când Perez o întrebă dacă fetița

ar fi putut să meargă la ea acasă după școală ca să se joace.

— S-ar putea să ajung târziu. Trebuie să merg în Fetlar și nici nu m-am uitat la cât pleacă feribotul.

— Ascultă, e în regulă.

Vecina tăcu.

— Să știi că a mai vrut să vină și înainte, dar a spus că s-ar putea să te simți singur. De ce n-o lași să rămână peste noapte? Așa, nici n-ar trebui să te grăbești.

Perez conduse înspre nord foarte repede, gândindu-se tot timpul doar la Cassie și la ce-i spusese Maggie, vecina lui. Cât de egoist fusese! Nu era treaba lui Cassie să aibă grijă de el. Se gândi că trebuia să fie mai vesel în preajma ei, să mai destindă atmosfera din casă. Trebuia s-o distreze mai mult.

Odată ce hotărâse să meargă în Fetlar, nu suporta ideea să rateze feribotul. Când ajunse în Toft, ambarcațiunea către Yell era acolo, iar mașina lui fu ultima care urcă la bord. Părea un semn. În Yell avu timp să mănânce un sandvici cu bacon în cafeneaua *Wind Dog* înainte să vină feribotul către Fetlar. Se întrebă ce anume căuta acolo. Ce era cu foamea asta? De unde până unde simțea nevoia să acționeze? Trase concluzia că era un fel de evadare. Își petrecuse prea multă vreme în mica locuință din Ravenswick. Pe lângă asta, avea nevoie de informații pentru Willow Reeves. Disperarea era rodul mândriei, sau cam așa ceva. Până atunci nu aflase decât că Markham o refuzase pe maică-sa când aceasta se oferise să-l împrumute. Lui Perez i se părea important, dar ce însemna, de fapt? Oare însemna că Markham devenise brusc un om responsabil? Sau că descoperise o nouă sursă de venit? Probabil că acesta era secretul lui Markham, taina pe care promisese să i-o dezvăluie mamei lui în noaptea în care murise. O fi fost relevant, sau fusese doar o năzărire a Mariei, un alt mod de a se simți mai apropiată de fiul ei mort?

Detectivul nu mai fusese în Fetlar de doi ani. Ultima excursie pe insulă o făcuse pe vremea când o curta pe

Fran. Venise în vizită la ea o prietenă din sud, iar Perez le luase pe amândouă să vadă *loch*-ul unde era zona de împerechere a notatițelor cu gât roșcat. În ziua aceea însorită își făcuse speranțe pentru un viitor mai bun, își dăduse brusc seama că femeia aceea era specială.

De ce am fost atât de precaut? S-ar fi căsătorit cu mine mai repede.

Apoi își aminti ce spusese Evie despre John Henderson: că se purtase ca un gentleman și nu o zorise deloc.

Pe drum nu era niciun semn care să arate unde anume se afla atelierul de bărci al lui Francis Watt. Perez îl identifică atunci când zări un șopron mare lângă o fermă albă, scundă. Atelierul avea la un capăt ferestre prin care intra lumina soarelui și prin care se vedea întinderea albă de nisip din golful care aproape că forma un cerc. Era minunat, iar Perez înțelegea de ce Evie se simțea atrasă să rămână în Shetland după ce copilărise într-un asemenea loc. Detectivul își lăsă mașina la marginea drumului și merse pe potecă, bucurându-se de mișcare în timp ce îl loveau rafale de vânt. Cineva lucra într-un mic câmp din spatele casei, stând aplecat și plantând cartofi, însă prea departe ca să-l audă pe detectiv când acesta strigă, așa că Perez bătu la ușă. Neprimind vreun răspuns, traversă curtea până la șopron.

Înainte să ajungă acolo auzi zgomotul. Un zgomot puternic de metal care se lovea de metal la intervale regulate. Perez văzu prin ușa deschisă o lotcă aproape terminată, cu carena prinsă într-un suport și cu lateralele curbate de dimensiuni egale, perfect simetrice. Era o operă de artă. O sculptură. Podeaua era plină de așchii și rumeguș, iar locul mirosea a lemn. În partea din spate zări o grămadă de scânduri, așezate unele peste altele astfel încât aerul să poată circula printre ele. Un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat ca un pescar, bătea piroane canelate din cupru în scândurile suprapuse atât de etanș că apa nu se infiltra printre ele. Stătea aplecat înăuntrul bărcii, lăsând impresia că îndeplinește o muncă dificilă, extrem de grea. Perez așteptă până când bărbatul se

îndreptă de spate.

— Scuză-mă că te deranjez.

Perez îl considera pe Francis Watt un artist care trebuie să se concentreze asupra operei sale.

Watt miji ochii din cauza luminii.

— Cu ce te pot ajuta?

— Sunt Jimmy Perez. Am venit aici în legătură cu Jerry Markham.

— A, Jimmy.

Bărbatul adoptă un ton serios. Își aducea aminte că Jimmy suferise o pierdere, iar detectivul speră pentru a doua oară în aceeași zi să nu fie menționată Fran.

— Îmi pare rău pentru zgomot, spuse Francis. Pentru zăngănitul ăsta. Jessie îl urăște. Spune că poate să simtă cum vibrează aerul până și din casă.

— Merită pentru o asemenea barcă.

Watt îi mulțumi pentru compliment cu un semn din cap și zâmbi.

— Hai în bucătărie. Sunt gata să-mi iau ceaiul, iar Jessie trebuie să vină și ea curând.

Bucătăria era aglomerată, dar confortabilă. Lângă mașina de gătit Rayburn era un coș cu turbă, sub geam - o masă curată, iar la perete - o canapea uzată. Francis dădu la o parte de pe canapea o grămadă de planuri și schițe ca să-i facă loc musafirului.

— Ți-am citit rubrica din *Shetland Times*, începu Perez. Ai niște opinii radicale.

— Cred că prea ne-am obișnuit cu huzurul. Am devenit lacomi. Nepăsători.

Bărbatul zâmbi.

— Nu sunt popular fiindcă spun astfel de lucruri.

Francis puse un ibric pe foc și scoase din dulap o cutie. Înăuntru erau biscuiți cu curmale făcuți în casă. Nici pomeneală de fursecuri din comerț.

— Ai opinii la fel de radicale și despre energia mareică?

— E unul dintre puținele lucruri în privința cărora nu mă înțeleg cu fiica mea. Ar fi bine ca Shetland să devină autonom din punct de vedere energetic, însă nu vreau să

începem s-o exportăm. Urăsc centrala aia eoliană, nu suport să trec pe lângă ea cu mașina când mă duc în Lerwick. Prea multe persoane sunt interesate numai fiindcă vor să facă avere. N-a fost proiect în Shetland care să nu fie corupt în profunzime. Evie a mea are un suflet curat ca lacrima, dar mi-e teamă ca nu cumva lăcomia s-o cuprindă și pe ea.

— Jerry Markham voia să scrie un articol despre noile surse de energie. Stabilise să meargă la întâlnirea grupului din Hvidahus în seara în care a murit.

Francis ridică privirea, luat prin surprindere.

— Nu știu nimic despre asta. Și eu sprijin grupul, dar nu sunt așa de implicat. Până la urmă, Power of Water e proiectul lui Evie, așa că la mijloc apare un conflict de interese.

— Mai ai și alți copii?

Perez nu era sigur de unde-i venise o asemenea întrebare. Lui Sandy i s-ar fi părut o pierdere de vreme. Dar nu și noii inspectoare. Perez își zise că probabil și ea ar fi procedat la fel. Și ea ar fi vrut să afle mai multe despre familie.

— Un fiu, răspunse Francis. Magnus. E plecat la facultate, în Stirling. Studiază informatică.

Bărbatul zâmbi.

— El nu se va întoarce în Shetland. Evie e ultima mea speranță când vine vorba de tradițiile familiei.

— O să continue și meșteșugul lotcilor? întrebă Perez.

— Da, s-ar putea, și poate-l convinge și pe John Henderson, după ce se satură de toată treaba cu petrolul. Asta-i nădejdea mea. Evie a crescut în mediul ăsta și se pricepe să lucreze lemnul.

Ușa se deschise și intră o femeie. Perez o văzuse plantând cartofi pe câmp. Era scundă și suplă, cu un chip rotund și zâmbitor. În douăzeci de ani, Evie urma să arate la fel. Își scoase cizmele la ușă, apoi se duse la chiuvetă ca să se spele pe mâini. Sub jachetă purta o haină țărănească la fel ca a soțului ei, iar în partea de jos niște reiați decolorați.

— El e Jimmy Perez, spuse Francis. A venit să ne pună niște întrebări în legătură cu Jerry Markham.

— Evie ne-a spus că ai vorbit cu ea.

Femeia vorbea politicos, dar înțepat.

— Doar nu crezi că e implicată. Toată povestea dintre ei doi s-a întâmplat acum mulți ani. Abia dacă era un copil pe atunci. Probabil că a fost vina noastră, probabil am protejat-o prea mult. Se mărită sâmbătă. Nu trebuie să-i strici săptămâna asta.

— L-ați văzut pe Markham când s-a întors de data asta?

— Nu, spuse Watt. Nu prea plecăm de pe insulă. E o perioadă aglomerată din an și avem aici tot ce ne trebuie.

— Când ați plecat ultima oară de pe Fetlar?

Soții se uitară unul la celălalt, încercând să-și dea seama care era răspunsul corect.

— Poate acum vreo șase săptămâni, zise Francis. Evie avea o problemă cu centrala. John era pe tură la Sullom și nu putea s-o ajute. Am mers amândoi la ea și am rămas peste noapte.

Perez se gândi că era destul de simplu să verifice discutând cu băieții de la feribot. Cu siguranță știau dacă plecase cineva de pe mica insulă.

— De ce ar fi vrut cineva să-l ucidă pe Markham? De ce acum?

În bucătărie se lăsă tăcerea. Jessie Watt își turnă niște ceai.

— L-am cunoscut puțin când lucra la *Shetland Times*, spuse Francis. Înainte de toată treaba cu Evie. Se pricepea de minune să-și facă dușmani.

Perez văzu pe geam un copil care alerga pe plajă după un câine.

— Oare articolul ăsta despre noile surse de energie pe care-l scria i-a făcut și mai mulți?

— Te gândești la politicieni care luau mită? Să fi fost niște afaceri necurate în spatele proiectelor?

Detectivul nu se gândise tocmai la această variantă, dar își dădu seama că era o posibilitate.

— N-aș fi surprins dacă așa ar sta lucrurile, continuă

Francis. Lumea devine ahtiată după bani. Dar eu, unul, n-am auzit de așa ceva. Nimic atât de grav încât să se facă moarte de om.

— Dar măcar ai auzit ceva? insistă Perez.

Francis clătină din cap.

În drum spre ieșire, Perez văzu un mic birou printr-o ușă deschisă. Era curat și ordonat, foarte diferit de harababura din bucătărie. Înăuntru erau un corp cu sertare și un computer. Se părea că soții Watt n-aveau probleme cu noile tehnologii câtă vreme îi ajutau să-și promoveze afacerea. Mergând pe potecă, detectivul simți că ratase ocazia și că nu pusese întrebările cu adevărat importante.

Capitolul 19

Rhona Laing se trezi devreme. Încă era întuneric. De când descoperise cadavrul lui Markham nu mai dormise bine. În weekend băuse până noaptea târziu, dar nici măcar alcoolul n-o anesteziase cum se cuvine. Pentru prima oară în viață, avea impresia că lucrurile îi scăpaseră de sub control. Și pentru prima oară după ani întregi simțea că are nevoie de prieteni, de cineva cu care să poată vorbi, cineva în care să aibă încredere. Simțea că are nevoie de cineva care să stea toată noaptea în pat alături de ea.

Era luni. Începutul săptămânii de lucru. Rămase întinsă în pat în lumina palidă, cenușie, trecând în revistă ce avea de făcut. De dimineață trebuia să meargă în North Mainland ca să vadă locul propus pentru noul proiect de energie mareică. Când fusese aprobat uriașul parc eolian, proiectul devenise cu adevărat viabil. Un cablu întins între Shetland și Scoția avea să exporte electricitate către Regatul Unit atât de înfometat de energie. Odată ce cablul devenea funcțional, Shetland avea să profite și de pe urma exportului de energie mareică. Insularii se obișnuiseră cu traiul bun și voiau să și-l păstreze. Aleșii locali sprijiniseră construirea parcului eolian, în ciuda unor obiecții din partea electoratului.

Deplasarea nu era oficială. Rhona făcea parte din multe comitete din Shetland care nu prea aveau legătură cu serviciul ei. Pasiunea ei pentru canotaj o făcuse să vină în nord, însă nu voia să rămână veșnic o procuroare de la marginea lumii cunoscute. Avusese dintotdeauna ambiții politice, se imaginase ocupând poziții importante în administrație. În cele mai nebunești fantezii își închipuia că va face parte din Camera Lorzilor. *Baroana Laing de Aith* suna destul de bine. Însă acest lucru se putea întâmpla numai dacă se întâlnea cu oamenii potriviți, dacă devenea folositoare partidului. Un politician cu ștate vechi îi dăduse de înțeles că nu era imposibil. Rhona nu prea se

sinchisea în privința surselor de energie verde, însă considerase că subiectul urma să devină important, mai ales în nord. Așa că își făcuse temele, iar acum reprezenta Shetland în discuțiile despre controversatul parc eolian. Pe urmă izbutise să intre și în grupul care se ocupa de proiectul centralei pe bază de energie mareică. Firește că, dacă ar fi ieșit la iveală legătura ei cu Jerry Markham, n-ar mai fi avut șanse în politică. Nu și-ar mai fi putut păstra nici măcar poziția din Shetland.

Femeia puse cafea în filtru și făcu duș. Un duș foarte fierbinte, ca să-și pună ordine în gânduri. Din moment ce participa la întâlnirea Power of Water, măcar nu mai trebuia să meargă la birou în dimineața respectivă. N-o să fie obligată să răspundă la întrebări legate de anchetă. Apoi își dădu seama că putea să-și ia concediu înainte de luna aprilie. De ce să nu-i delege asistentului ei responsabilitatea anchetei? Putea să spună pur și simplu că nu era potrivit să continue deoarece ea găsisse cadavrul. Era o problemă de etică. Asta ar fi dat bine în presă. După ce se uscă, se simți ceva mai optimistă. Găsisse un mod în care să se depărteze de anchetă și de inspectoarea Willow Reeves.

Procurarea își verifică e-mail-ul și găsi un mesaj trimis de pe BlackBerry-ul lui Evie Watt în care aceasta o întreba dacă puteau să vină la întâlnire cu jumătate de oră mai târziu decât planificaseră. Apăruse ceva neașteptat și urma să întârzie. Asta însemna că Rhona putea să-l sune pe superiorul ei direct, să-i spună că intenționa să-și ia liber câteva zile și să-i explice de ce.

— Numai până când poliția termină ancheta. Trebuie să se vadă că dăm dovadă de transparență totală.

Apoi sună la birou, după care se uită la ceas și văzu că mai avea timp să bea o cafea și să mănânce o felie de pâine prăjită.

Stabiliseră să se întâlnească în parcare din Hvidahus, aproape de drumul de lângă coastă și de locul propus pentru centrală. Rhona nu mai condusese pe acolo de mulți

ani și uitase cât de atrăgătoare era valea. Era protejată de vânt și acolo se găseau două căsuțe, iar către apă mai era o locuință mare și albă, lângă un mic ponton. Din grup făceau parte numai trei persoane: Rhona, Evie Watt și Joe Sinclair, directorul portului din Sullom Voe. Fusesse cooptat pentru cunoștințele lui despre marea și fiindcă era un localnic cu influență în Shetland. Putea să-i convingă pe oameni. Deja existau persoane care se opuneau proiectului, iar Joe avea să fie de folos la calmarea spiritelor.

Rhona ajunsese înaintea celorlalți doi și coborî din mașină. Când se întoarse spre mare, o rafală îi tăie respirația. Dacă te uitai din portul natural, priveliștea cuprindea și insula Samphrey, însă mai departe, spre nord, stâncile erau enorme: niște roci gigantice care ieșeau din apă. În cel mai înalt punct se vedea o grămăjoară de pietre pe care nu o mai văzuse până atunci. Femeia urmări cum un corb plană și ateriză într-un cuib neîngrijit de pe o terasă. Uitându-se la ceas, observă că Evie Watt și Joe Sinclair întârziiau și mai mult decât îi spusese și simți o ușoară iritare. Percepea lipsa de punctualitate drept un afront personal.

Rhona se îndepărtă de mașină și merse către ponton. Deja era încordată și n-avea stare, așteptarea i se părea insuportabilă. Era tentată să plece. Preț de o clipă fu distrasă de o vidră care înota printre stâlpii de beton, apoi ieși pe plajă. Mânca un pește, mușcând delicat cu dinții ei deosebit de ascuțiți. Rhona nu era atrasă de natură într-un mod sentimental. I se părea că e vorba numai de supraviețuirea celor mai puternici. Corbul și vidra ar fi fost în stare să ucidă ca să se protejeze și să-și apere puii.

Și la fel aș face și eu.

Gândul îi trecu prin minte fără să-și dea seama. Stăruie puțin, apoi procuroarea îl alungă.

Sinclair și Evie ajunseră în același timp, dar în mașini diferite. Rhona văzu cum vehiculele urmează drumul îngust, șerpuitor, și se întoarse. Evie părea neașteptat de distantă și cu gândul altundeva. Procuroarei nu-i plăcuse niciodată de ea. Era destul de eficientă, însă entuziasmul

ei copilăresc o călca pe nervi. Era bine să ai principii, însă acestea stăteau uneori în calea afacerilor adevărate. Compromisul era esența. Rhona nu voia să fie asociată cu un proiect care putea să dea greș fiindcă tânăra nu era în stare să fie realistă.

— Acum că ai ajuns, în sfârșit, ne arăți și nouă locul propus? Întrebă Rhona. Ca să știm și noi despre ce vorbim când ne întâlnim cu profesorul de la Universitatea Robert Gordon.

Procurarea se bucură s-o vadă pe Evie roșind. Tânăra îi conduse de-a lungul potecii de pe coastă, care urca abrupt până în vârful stâncilor.

— De aici o să vedem mai bine locul.

Evie le făcu semn spre insulele nelocuie Samphrey și Bigga. În depărtare se vedea Yell, iar feribotul tocmai traversa Sound-ul.

— Marea e foarte adâncă în jurul insulei Samphrey.

Evie se uită înapoi, spre Hvidahus. Casele și mașinile deja păreau minuscule.

— Ar trebui să consolidăm pontonul actual, însă deja avem acces ușor la apă, iar aici curentul e foarte puternic și există un potențial enorm pentru energia mareică.

— N-o să avem probleme? Parcă ăsta era un sit de interes științific deosebit.

Rhona voia să le arate că-și făcuse, la rândul ei, temele.

— Nu vor avea loc schimbări majore. Deja există o clădire în apropiere și am putea s-o transformăm într-un terminal secundar.

Joe Sinclair arată în depărtare spre un hambar scund din piatră, aflat în paragină. Clădirea era ridicată pe o porțiune de gazon tuns scurt și se afla aproape de pietrișul de pe mal, de dincolo de ponton. Rhona se uită într-acolo, dar deja își pierdea interesul. Evie turuia mai departe, însă procurarea era plictisită de lista ei de adâncimi, kilowați și viteze mareice. Era interesată mai degrabă de hotărârile strategice.

— Cândva a fost o crescătorie de somoni, spuse Evie. Deci, oficial vorbind, deja are scop industrial. Oricum,

deocamdată nu e vorba de ceva de mare anvergură. E doar un proiect experimental ca să verificăm dacă e fezabilă ideea. Să mergem într-acolo și vă arăt.

— Va trebui să facem un drum spre terminalul secundar. Iar cel către ponton trebuie îmbunătățit.

Procurarea deja făcea comentarii numai de formă. Numai fiindcă așa se cădea. În realitate nu-i păsa.

— Presupun că turbinele vor fi cele mai voluminoase.

Femeia își dădea seama, însă, că proiectul avea șanse. Shetland era în stare să ducă la bun sfârșit și proiecte de mare anvergură.

— Deja am început să pregătesc licitații pentru investitori, spuse Evie. Încă mai există finanțări pentru proiectele de energie regenerabilă. Iar programul comunitar Power of Water a strâns deja o sumă frumușică. O să atragem și investitori mai mici când lumea o să vadă că proiectul chiar poate deveni realitate.

— Am înțeles că s-a format un grup care protestează împotriva lui.

— Doi scandalagii care locuiesc în Casa Albă și câțiva prieteni de-ai lor. Lumea nu se opune în adevăratul sens al cuvântului, explică Evie fără să le dea prea multă importanță.

Joe pornise înapoi către crescătorie. Poate că i se părea mai potrivit să le lase pe cele două să discute între ele.

Sufla vântul, iar razele soarelui ieșiră dintre nori și luminară pescărușii de un alb imaculat și valurile care se loveau de mal. Evie stătea în fața procuroarei. Brusc, femeia fu copleșită de dorința de a o îmbrânci, de a o împinge peste margine. Își imagina mișcarea, senzația din mușchi, simțea pe palme atingerea hainei impermeabile a lui Evie. Simțea fiorii, extazul de a o vedea căzând. Toate astea nu din vreun motiv coerent, ci numai fiindcă *putea*. Pentru că ea era mai puternică, mai feroce. Pentru că, văzând-o pe cealaltă căzând și zdrobindu-se de stânci, nu s-ar mai fi simțit neajutorată.

Senzația o sperie. Făcu câțiva pași înapoi, cât să nu poată ajunge la Evie nici dacă ar fi întins mâinile. Își dădu

seama că tremura.

Ce se-ntâmplă cu mine? Ce-aș fi în stare să fac?

Se întoarse și văzu că Joe se opri și se uita fix la ea. Parcă și-ar fi dat seama ce-i trecuse prin cap. Se apropie de el în grabă.

— Ați auzit că soții Walsh au ținut vineri seară o ședință a grupului de opoziție? întrebă bărbatul.

Evie li se alătură.

— Cum am zis, sunt doar doi scandalagii. Nu reprezintă un pericol.

— Am auzit, continuă Joe, că îl invitaseră și pe Jerry Markham la ședința lor.

Făcu o pauză.

— Ce noroc pe noi că a murit înainte să scrie despre proiect. Cine știe ce întorsătură i-ar fi dat...

Rhona fu surprinsă de cinismul comentariului. Joe se îndepărtă înainte ca femeile să poată spune ceva.

Ajunseseră la fosta crescătorie de somoni. Clădirea era construită din piatră, cu un acoperiș din tablă ondulată ruginită și podea de beton. Evie deschise ușa de lemn. Rhona văzu că tânăra era în continuare afectată de faptul că Markham avusese legături cu grupul de opoziție.

— Oare poliția va face vreo legătură între proiect și moartea lui Markham? întrebă Evie.

Tânăra se dăduse deoparte, așa încât puteau să vadă înăuntrul clădirii. Singura lumină era cea care intra pe ușă. Locul mirosea a umezeală și mucegai, lucru care îi făcu greață procuroarei. Femeia rămase pe loc.

Joe râse.

— Markham avea destui dușmani. Iar noi n-am făcut nimic greșit, nu-i așa? De ce să vrem să-l ucidem?

Capitolul 20

Willow Reeves se întorsese la secție. Parcarea în care descoperiseră urmele era supravegheată și înconjurată cu bandă, iar ceața se risipise îndeajuns încât cursele aeriene să fie reluate. Vicki Hewitt venise cu feribotul de noapte, iar Sandy o luase cu mașina de la terminalul Holmsgarth din Lerwick. Probabil că ajunseseră deja la scena crimei. Dar Willow era nerăbdătoare, n-avea astâmpăr. Îl sună pe Perez. Detectivul n-avea semnal. Willow voia să știe dacă patronul de la cafeneaua din Bonhoga o recunoscuse pe Rhona Laing drept femeia cu care se întâlnise Markham în dimineața zilei în care murise. Cu siguranță că Perez aflase asta deja. De ce n-o contactase? Încă nu știa ce să creadă despre detectiv. Căzu o clipă pe gânduri, după care își sună sergentul din Inverness.

— Ai găsit vreo legătură între Rhona Laing și Jerry Markham?

— Niciuna. Și, serios vorbind, șefa, nu prea cred că e nimic de găsit. N-aveau contacte în comun. Nici măcar nu cred că a scris despre vreun caz de-al ei de dinainte să se mute în Shetland.

Deci totul e aici.

Willow se întinse. Avea mușchii încordați. Avea nevoie de sport. Avea nevoie să facă yoga. Să alerge.

Orice s-a petrecut între Markham și procuror a avut loc aici.

Sau poate că localnicii aveau dreptate și chiar *nu exista* nicio legătură.

— Se aude ceva cu telefonul lui Markham?

— Încă nu. O să mai încerc să-i dau de cap.

Femeia se gândi că trebuia să aprofundeze cercetările, avea nevoie de o perspectivă mai amplă. Poate că trebuia să se întâlnească ea însăși cu diversele persoane care aveau legătură cu ancheta și să nu se mai bazeze pe părerile agenților locali.

Găsi numărul de la birou al lui Evie Watt și încercă s-o

sune. Îi răspunse o femeie care o informă că tânăra nu era acolo în dimineața respectivă și îi dădu un număr de telefon. O sună și reuși să dea de ea, deși semnalul era slab. Se auzea ca și cum Evie ar fi fost la volan și folosea un dispozitiv *hands-free*. Willow se prezentă și o invită să ia prânzul împreună.

— Asta dacă n-ai mâncat deja. Așa nici nu ți-aș răpi prea mult timp. Eu, una, sunt vegetariană. Aproape vegană. Știi vreun loc cu mâncare de genul ăsta?

Detectiva își dădu seama că Evie era surprinsă de apel, dar răspunse după un moment de tăcere.

— Am fost plecată pe teren. Sunt în drum spre oraș, ajung într-o jumătate de oră. Ce zici să mergem la *Olive Tree*, în Tollclock Centre? E aproape de unde lucrez și o să găsești și tu ceva de mâncare.

Apoi îi explică exact drumul până acolo.

Willow ajunse mai devreme și conduse mai departe, până la terminalul feribotului, ca să mai treacă timpul. Feribotul North Link era tot acolo, dar terminalul era pustiu. În timp ce mergea pe jos dinspre parcare către Tollclock vântul sufla puternic, iar detectiva își dădu seama că arăta ca o vrăjitoare în furtună cu părul ei vâlvoi. Într-adevăr, o luă prin surprindere pe Evie Watt atunci când se așează la masa ei.

— Ce loc grozav! Începu Willow.

În farfurie avea mai multe feluri de salată, humus și lipie.

— Exact ce aveam nevoie. E ciudat să găsesc așa ceva în Lerwick. Chiar nu mă așteptam.

— O, să știi că suntem destul de civilizați!

Evie zâmbi. Willow se gândi că deja o vrăjise pe tânără, că era dezarmată și gata să vorbească.

— Uite, îmi pare rău că te deranjez. Trebuie să fii ocupată până peste cap! Sâmbătă e nunta și ai o groază de lucruri de organizat. Mă mir că ești atât de calmă.

— Va fi ceva foarte relaxat și informal. Și am delegat cea mai mare parte din organizare altora. Dar nu prea știu cu ce te-aș putea ajuta. Deja i-am spus lui Jimmy Perez tot ce

știu.

Evie își luase o salată cu fructe de mare, însă mâncase foarte puțin din ea. Willow se întrebă dacă-și făcea griji să nu se îngrașe înainte de nuntă.

Detectiva se aplecă în față. Ar fi putut fi prietene, ea era doar puțin mai mare decât Evie și nu la fel de drăguță - nu se punea problema de competiție între ele. Arătau de parcă ar fi stat doar la taclale.

— Încerc să-mi dau seama ce-a făcut Markham în ziua în care a murit. Joi noapte a stat la Hotelul Ravenswick. Vineri dimineață și-a băut cafeaua la Bonhoga în compania unei femei de vârstă mijlocie. Ai idee cine poate fi persoana asta?

Evie clătină din cap.

— Asta dacă nu era maică-sa. Au fost dintotdeauna foarte apropiați. Pentru Maria a fost un sacrificiu să-și lase fiul să plece în sud. Îi înțelegea ambiția, dar îl adora. Mereu mi s-a părut o relație ciudată - păreau mai mult iubiți decât mamă și fiu. Vreau să spun că și eu mă înțeleg bine cu tata, dar n-avem nici pe departe o relație atât de intensă. Peter trebuie să se fi simțit uneori în plus.

Willow dădu din cap. Nu se gândise că Maria ar fi fost femeia cu care se întâlneau Markham. O greșeală din partea ei.

— Știm că a luat prânzul de unul singur într-un local din Brae.

Sandy obținuse această informație. Proprietarul îl recunoscuse pe Markham.

— Apoi s-a întâlnit cu purtătorul de cuvânt din Sullom Voe, Andy Belshaw. Ce motiv avea să facă asta?

— Presupun că un interviu cu Andy era primul lucru pe care era normal să-l facă dacă voia să scrie un articol despre terminal.

— Îl cunoști?

— Normal. Pregătește echipa de juniori împreună cu John, logodnicul meu. Fiii lui sunt tocmai de vârstă potrivită pentru asta, iar John s-a descurcat mereu bine cu copiii.

Evie tăcu.

— Soția lui John nu putea să aibă copii. Din cauza tratamentului împotriva cancerului. S-a îmbolnăvit când avea treizeci și ceva de ani și a urmat tratamentul cam tot timpul cât au fost căsătoriți. John a avut grijă de ea în tot acel timp.

Vorbise pe un ton neutru, așa că Willow nu-și dădu seama ce credea de fapt despre toate acestea, cum se simțea gândindu-se că era logodită cu un fel de sfânt.

— Deci n-a avut parte de o viață de familie normală. Iar acum are o nouă șansă.

— Da, poate că da. Amândoi vrem copii.

— Pe urmă, Markham trebuia să meargă la o ședință a grupului care se opune proiectului energetic. Ai vreo legătură cu asta?

Evie nu mai părea în largul ei.

— Nu. Sunt câteva persoane prin Shetland care consideră că noul proiect va distruge mediul de lângă Hvidahus, unde vrem să facem centrala, însă în realitate nu va avea un impact prea mare.

— Deci sunt un fel de grup de opoziție?

— Da. Cam așa ceva.

Când Evie întoarse puțin capul, Willow se gândi că nu putea să insiste pe acel subiect fără s-o facă să se închidă în ea.

— Spune-mi câte ceva despre Andy Belshaw. Am stat foarte puțin de vorbă cu el și nu mi-am dat seama ce fel de om e.

— Nu cred că-i așa complicat! Își iubește familia, îi place să bea bere cu amicii lui în weekend și să antreneze echipa de fotbal a copiilor. Are un oarecare spirit competitiv. Îi place când echipa câștigă și am impresia că e ambițios și la muncă. Se înțelege bine cu John, dar sunt destul de diferiți.

— Deci John al tău e mai complicat?

Willow păstră tonul degajat. Era cel puțin bizar să aibă o asemenea conversație cu o suspectă într-o cafenea aglomerată. Șeful ei din Inverness s-ar fi urcat pe pereți

dacă ar fi aflat.

Evie se gândi înainte să răspundă. Sau poate că încerca să formuleze un răspuns care să nu dezvăluie prea multe.

— Nu știu.

Tânăra râse din nou.

— Sper să am parte de mulți ani în care să-mi dau seama!

— Și nevasta lui Andy Belshaw? Ea cum e?

Willow se gândi că discuția chiar devenise o bârfă între fete.

— Ah, Jen e o scumpă! E bucătăreasă la școala din Aith. E puțin mai mare decât Andy. E mămoasă. Îi plac meșteșugurile tradiționale.

Willow aprobă din cap.

— Ar trebui să mă întorc la birou.

Evie puse farfuriile una peste alta.

— Vineri îmi iau liber și am multe de făcut săptămâna asta.

— Ceva în mod special?

Willow își dădu seama că se simțea cu adevărat bine în compania tinerei și încă nu voia să plece. Își mai dădu seama și că avea o teamă irațională de a rămâne singură într-un loc străin.

— Încerc să conving o echipă de cercetare de la universitate să contribuie la proiect pentru ca Shetland să devină un loc pentru experimente în domeniul energiei mareice. În North Mainland e o zonă perfectă pentru așa ceva. Primăria ar putea acoperi transportul și cazarea, dar savanții au impresia că Shetland e la capătul lumii. Am făcut în așa fel încât șeful echipei să vină chiar la fața locului. De dimineață am fost în Hvidahus împreună cu alte persoane care se ocupă de organizare ca să mai recapitulez o dată planurile. Așa că am tot restul săptămânii plin. Sunt ocupată cu asta și cu aranjarea locurilor la nuntă și mai trebuie să fac și o grămadă de prăjituri pentru petrecere.

Tânăra se ridică de pe scaun, iar Willow îi mulțumi. În dreptul ușii, Evie se opri și se întoarse către ea.

— Ar trebui să vii și tu la petrecere, dacă mai ești pe aici. Ai fi binevenită. O nuntă tradițională în Shetland e ceva special.

Pentru prima oară de când venise în Shetland, Willow se pomeni singură în mașină pe drumul către nord. După-amiaza abia începea, așa că era liber. Vehiculul era izbit de rafale, lucru care o obliga pe detectivă să fie atentă la condus. Însă în tot acel timp prin minte i se perindau evenimentele și persoanele asociate cu moartea lui Jerry Markham: Andy Belshaw, care lucra la Sullom Voe și avea grijă de știri și de imaginea stației; John Henderson, care locuia în apropiere și remorca uriașele tancuri petroliere care veneau și plecau din terminalul de la Sullom Voe; Mark Walsh, care era vecin cu Henderson și se opunea proiectului energetic. Willow îi trecuse pe toți pe o schemă pe tabla din sala de operațiuni de la secția din Lerwick. Mai notase și parcare în care fusese ucis Markham și debarcaderul din Aith unde Rhona Laing îi găsise cadavrul.

Willow ajunsese în parcare. Vicki Hewitt, criminalista, și Sandy Wilson purtau amândoi costume de protecție. Banda alb-albastră se contorsiona și tremura în bătaia vântului. Willow rămase în afara perimetrului și strigă la ei.

— Deci, Vicki, ce crezi, aici e locul faptei?

Femeia se uită la ea și zâmbi.

— Hei! Lasă-mă să-mi văd de treabă. De obicei nu fac miracole în timpul liber!

Willow știa că trebuie să aibă răbdare, însă în minte auzea cum timpul trece ticăind ca un metronom. În curând, șeful ei avea să decidă că avusese destul timp la dispoziție și să vină să preia chiar el cazul, ca un șerif singuratic venit să salveze orașul. Detectiva strigă, spunându-le că o să se întâlnească la ședința din seara respectivă, după care se urcă în mașină. Încercă să dea din nou de Perez, iar de data aceea telefonul chiar sună. Bărbatul răspunse, dar semnalul era slab și abia dacă-l înțelegea.

— În curând o să iau feribotul din Yell. Dacă poți să vii în

Toft în jumătate de oră, vorbim atunci.

În fundal se auzeau țipete de pescăruși și zgomot de motoare. Detectiva se întrebă ce pusese la cale Perez și simți o ușoară iritare. Chiar avea impresia că putea să facă pe detectivul privat și s-o ignore complet? Însă Willow era curioasă și știa că o să facă exact ce-i spusese el. Se uită la hartă și porni mai departe, tot spre nord.

Pe drumul către stația din Sullom Voe, Willow văzu manechinele lui Evie Watt și John Henderson. În ciuda vremii, portretele în mărime naturală erau încă prinse pe capetele lor cu niște elastice subțiri. Poza tinerei alunecase puțin, iar din fața de pernă curgeau paie. Willow își aduse aminte că în barul din Voe auzise o discuție despre petrecerea de burlăciță a lui Evie și se gândi că probabil aceleași prietene făcuseră manechinele ca să se amuze. Pentru o clipă, detectiva se întrebă pe cine avea să cheme la petrecerea *ei* de burlăciță, însă apoi își dădu seama că întrebarea era doar teoretică: nu era genul care să se mărite.

Detectiva încetinise ca să arunce o privire la manechinele îmbrăcate ca de nuntă și tocmai voia să-și continue drumul când deodată ceva o făcu să se răzgândească. Trase pe dreapta, ieși din mașină și se apropie ca să se uite mai bine la ele. Voia să știe cum arată logodnicul lui Evie și, oricum, mai avea încă douăzeci de minute până la întâlnirea cu Jimmy Perez. În timp ce mergea prin iarba înaltă, observă în șanț gălbenele de mlaștină și iriși. Încă nu înfloriseră, dar în câteva săptămâni urmau să arate grozav. N-o să apuce să le vadă, până atunci criminalul o să fie prins și ea deja plecată. Așa spera. Apropiindu-se mai mult, își zise că fetele de la petrecere chiar se străduiseră din răspuțeri. Manechinele aveau pantofi adevărați în picioare. Pe modelul lui Evie pusese o rochie albă cu volănașe. Celălalt, însă, nu era îmbrăcat la costum, așa cum ar fi fost de așteptat, ci cu un sacou și niște pantaloni albastru-închis. Pe sacou, la rever, era prinsă o insignă alb-roșie. Manechinul care-l reprezenta pe bărbat fusese sprijinit la început, dar între

timp căzuse și zăcea în iarba înaltă. Abia când se uită mai de aproape, Willow observă că mâinile erau adevărate și, în spatele fotografiei, se zăreau piele adevărată și păr adevărat.

Preț de o clipă, femeia fu cuprinsă de panică. Era prea de tot, parcă era desprins dintr-un film horror, dintr-o poveste pentru copii cu o marionetă care prinde viață. Nu putea să se miște, nu putea să gândească. Apoi ridică ușor masca folosindu-se de pix, întinzând elasticul care o ținea în loc. Chipul de dedesubt era exact cel din poză. John Henderson zăcea mort lângă manechinul logodnicei sale.

Capitolul 21

Willow se duse la marginea drumului și începu să dea telefoane. Îl sună pe Sandy Wilson, spunându-i să vină cât de repede putea cu Vicki Hewitt. Adoptă un ton neutru, nelăsând să se ghicească nici măcar un pic din panica de mai devreme.

— Ce s-a întâmplat?

Sandy Wilson părea neliniștit.

— John Henderson e mort. Iar cineva i-a lipit o fotografie pe față. Deci nu e vorba de un accident și nici de o sinucidere. Asta dacă nu cumva și-a pus masca înainte să se înjunghie în piept.

— În regulă.

Dar lui Willow nu i se părea deloc în regulă. Era ceva premeditat, odios, iar situația scăpa de sub control.

Apoi îl sună pe Jimmy Perez, care deja ajunsese la Toft, acolo unde îl lăsase feribotul din Yell. Detectiva fu nevoită să-i explice și lui situația. De această dată, nu mai fu o întrebare, ci o afirmație.

— Vin în zece minute.

Vestea o liniști pe Willow. Deodată își dori să-l fi trimis pe bărbat să discute cu Henderson weekendul precedent. Chiar și bolnav și depresiv, Perez ar fi aflat mai multe de la el decât Sandy. Însă deja era prea târziu. Era o greșeală pe care știa că o s-o regrete în următoarele zile.

Perez ajunsese primul. Rămase în drum, stând cocoșat, și nici măcar nu ceru să vadă cadavrul. Respecta oare procedura sau pur și simplu nu era în stare să se uite la cineva mort? Willow nu era sigură. Nu-și dădea seama cât de stăpân pe sine era detectivul. Femeia își dori să se îmbete amândoi turtă - poate că atunci ar fi îndrăznit să-i pună toate întrebările care-i treceau prin minte.

— Cineva ar trebui să-i spună lui Evie Watt, zise Perez. Înainte să se răspândească vestea. Știi cum e lumea pe-aici. Nu există secrete.

În afară de identitatea criminalului.

— Faci tu asta?

Willow își dădu seama cât de nepotrivit sunase întrebarea abia după ce o rosti, însă era prea târziu să mai dea înapoi. Iar din moment ce Perez venea la muncă, însemna că trebuia să fie în stare.

Între cei doi se lăsă tăcerea.

— Nu cred că sunt persoana potrivită.

Cei doi detectivi se uitară unul la celălalt. Se priveau precum niște câini. Sau precum niște iubiți care se ceartă pentru prima oară, fără ca vreunul să vrea să creeze precedentul de a da primul înapoi.

— Mă gândeam că ar trebui să arunc o privire prin locuința lui Henderson, spuse Perez în cele din urmă. E greu de zis, dar parcă n-aș crede că a fost omorât aici, la marginea drumului. Ar fi fost prea riscant. De data asta nu e pic de ceață.

— Unde locuia? întrebă Willow.

Văzuse adresa scrisă, dar se simțea din nou neputincioasă din cauza lipsei de cunoștințe despre geografia insulelor Shetland. Simțea și că e în dezavantaj față de un coleg care cunoștea locul și oamenii de acolo mai bine decât o să-i știe ea vreodată.

— În Hvidahus, în partea de est, nu departe de aici. E o locuință destul de nouă. Henderson a construit-o când s-a îmbolnăvit prima lui soție.

Perez se uită la detectivă.

— Și ar trebui să vorbim și cu directorul portului. Henderson e îmbrăcat în haine de muncă. Ori se pregătea să-și înceapă tura în Sullom Voe când a fost ucis, ori tocmai și-o terminase. Ne putem da seama când a murit în funcție de programul lui.

Cei doi se priviră din nou, dar Willow fu cea care rupse tăcerea.

— Stai să ajungă Sandy aici și vin cu tine la casa lui Henderson. Vreau să văd unde locuia. Până una alta, încearcă să-l suni pe directorul portului.

Perez aprobă din cap și se îndepărtă să dea telefonul.

Willow o sună la rândul ei, pe ultima persoană din lista

ei mentală: Rhona Laing. O voce de bărbat politicoasă, dar distantă, îi spuse că procurarea nu era disponibilă. Când femeia insistă, i se răspunse că șefa lui își luase liber două zile. Se prezentă drept asistentul ei, după care o întrebă pe Willow dacă îi putea fi de folos în vreun fel.

Sandy Wilson și Vicki Hewitt ajunseră la fața locului și atunci lucrurile se desfășurară ca de obicei. Același procedeu și aceleași întrebări. Întrebări la care Willow știa că specialistul o să refuze să dea răspunsuri exacte.

— Cauza decesului?

— S-ar părea că e vorba de o rană prin înjunghiere, așa cum ai spus și tu la telefon. Aș spune, însă, că a fost ucis altundeva.

— De cât timp e mort?

Din nou, lui Willow îi era imposibil să stea locului. Toate acele zile petrecute în imensul hambar din comunitatea hippie - meditația de zi cu zi, când stătea întinsă pe spate cu privirea fixată pe grinzile din tavan, învățând să-și relaxeze trupul și să se concentreze - fuseseră degeaba. Ar fi trebuit să rămână calmă, însă fiecare nerv și mușchi i se încorda, i se contracta, iar femeia țopăia de pe-un picior pe altul, ca un copil care are nevoie să meargă la baie.

Vicki ridică privirea și zâmbi puțin, dându-i binecunoscutul răspuns:

— Spune-mi când a fost văzut ultima oară și pot să-ți zic. A murit între momentul ăla și când l-ai găsit tu. Altminteri, așteaptă vești de la legist. O să-ți spună și care a fost ultimul lucru pe care l-a mâncat.

— Zeci de oameni trec zilnic cu mașina pe drumul ăsta. Cineva trebuie să fi văzut cadavrul de pe margine.

— Zici tu? întrebă Vicki. Normal că, stând aici, ne dăm seama că e un bărbat, nu un manechin, dar dacă treci cu mașina și vezi manechinele cu coada ochiului, mai ales dacă te-ai obișnuit să fie acolo... Tu ți-ai dat seama?

Willow își zise că fusese ceva în felul în care arătau manechinele care o făcuse, totuși, să încetinească și să se oprească, însă Vicki avea probabil dreptate.

— Noaptea a plouat torențial, spuse Sandy brusc. N-ar fi trebuit să aibă hainele mai ude de atât, dacă zace aici de ieri?

Femeile se uitară la el. Willow aprobă încet din cap.

— Normal. Ar fi trebuit să treacă foarte mult timp ca să se usuce în iarba aia înaltă.

Willow se uită la Sandy.

— Cineva trebuie să-i spună lui Evie Watt că logodnicul ei e mort. Asta înainte să se răspândească vestea. M-am văzut cu ea la prânz și încă trebuie să fie la muncă. Faci tu asta?

Femeia speră ca tânărul să accepte pe loc. Nu mai avea chef de încă un localnic încapățânat.

— Și înainte să pleci asigură-te că are prieteni sau rude care să stea cu ea.

Sandy dădu grav din cap, intră în mașină, iar lui Willow îi veni să-l pupe fiindcă nu comentase ordinul.

Willow porni împreună cu Jimmy Perez către Hvidahus, o comunitate care număra doar trei locuințe, aflată la capătul unui drum lung, de unde se vedeau un ponton și un golf. Pe drum, detectivul îi repetă femeii ce aflase de la directorul portuar.

— Henderson trebuia să înceapă lucrul la prânz, spuse Perez, dar nu a ajuns la birou. Nici n-a dat vreun telefon. Nu-i stătea în fire. De când i-a murit soția, mergea în fiecare zi la muncă. Nici măcar când era bolnav nu stătea acasă. Joe Sinclair, directorul portului, s-a gândit că poate a făcut *el* vreo greșală cu tura. Ori asta, ori că John era ocupat cu pregătirile de nuntă. Dar i s-a părut suficient de ciudat cât să-l sune de câteva ori pe mobil și la Hvidahus. N-a primit niciun răspuns. Voia să treacă pe la el după serviciu.

— Deci putem să presupunem că a murit în dimineața asta.

— Da.

Perez trecu peste o barieră pentru vite și trase pe dreapta lângă casă, în spatele unui mic vehicul.

— Asta e mașina lui Henderson. L-am văzut la volan chiar săptămâna trecută.

Locuința fusese vopsită de curând în alb și priveliștea de la ferestre cuprindea marea. În grădină era o mică turbină eoliană, iar în spatele casei, la adăpost, o seră lungă. Turbina zumzăia liniștit. Două găini ciuguleau, prin iarbă.

— Voia să trăiască în tihnă, observă Willow.

— Toate astea sunt destul de recente.

Jimmy zâmbi ușor.

— Poate că a fost mâna lui Evie. O fi curtat-o cu energie verde și cu stilul de viață al unui fermier.

Cei doi rămaseră o clipă pe loc și priviră în jur. Casa învecinată era din piatră gri, mai veche, mai mică, și avea un singur etaj.

— Probabil că nu stă nimeni acolo, spuse Perez. E închiriată pe timpul sezonului, nu cred că s-a cazat cineva în perioada asta. Casa mare, albă, de lângă ponton e a lui Mark și Susan Walsh, nou-veniții care au făcut întruna gălăgie legat de proiectul energetic.

Willow se întoarse. Din locul în care stăteau se vedea un acoperiș cu hornuri înalte și o grădină protejată, formată din peluze și tufe.

— Vorbim cu ei mai târziu.

Willow aruncă un ochi pe fereastra casei de vacanță. Totul era ordonat. Pe masă era un teanc de așternuturi împăturite, lăsate acolo pentru primii oaspeți. Nu se vedea niciun semn că ar fi fost ocupată.

Ușa laterală a locuinței lui Henderson era descuiată și dădea direct într-o bucătărie mare. Cei doi se opriră în prag și priviră înăuntru. Totul părea nou. Să fi fost încă un semn că Henderson își pregătea casa pentru noua soție? Oare voia să șteargă orice urmă a celeilalte femei care trăise și murise acolo?

— N-ar fi bine s-o așteptăm pe Vicki Hewitt? întrebă Perez.

— Probabil că da.

Dar Willow se întoarse la mașină și reveni cu două costume de protecție.

— De data asta am venit pregătită.

Femeia se îmbracă, aranjându-și părul lung în spatele jerseului. Își puse gluga de hârtie și masca pe față, însă o mai ridică o dată ca să vorbească.

— Haide, Jimmy, mă lași singură?

Detectivei i se părea că Perez e buimac.

Odată intrați, Willow se uită în jur. Deși exista o mașină de spălat, Henderson spălase cu mâna vasele de la micul dejun. Pe suportul de scurgere se vedeau o cană, un castron și o farfurie, iar alături de acestea erau câteva tacâmuri. Masa fusese curățată de firmituri. Gresia era imaculată. Pe bufet se aflau un ibric și un cuptor cu microunde. Lângă ele - un coș cu o pâine integrală de la brutăria Walls. Nu era niciun pic de dezordine. Nimic nu arăta ce fel de om locuise acolo, cu excepția unei cruci mici, făcută dintr-o frunză uscată de palmier, lipită de ușă, semn că bărbatul fusese la biserică de Florii.

Willow trecu în camera de zi, unde se vedeau o canapea de piele, un covor maro și niște draperii simple de aceeași culoare. Toate erau de calitate, dar terne, ca o pânză goală. Willow se gândi că Evie ar fi adus culoare, artă și cărți în casă. Ar fi adus ghivece cu plante. Ar fi tricotat. Oare lui Henderson chiar nu-i păsa, sau luase în mod deliberat hotărârea de a nu-și impune gusturile asupra noii femei din viața lui?

— Nu se vede nicio urmă de încăierare, spuse Willow. Niciun pic de sânge.

Perez nu răspunse.

Detectiva merse mai departe, către dormitoare. Cel mai mare dintre ele părea o cameră de hotel: un pat mare, dublu, un scrin și un șifonier din același set. Se simțea mirosul covorului nou și al lenjeriei proaspete. Willow deschise șifonierul și se întreabă dacă Henderson păstrase ceva de la fosta soție - vreo rochie mai deosebită care să-i amintească de prima lor întâlnire, sau poate chiar rochia ei de mireasă. Era convinsă că Evie ar fi înțeles și n-ar fi fost deranjată, dar nu se vedea nimic care să-i fi aparținut femeii. Înăuntru se afla un costum bărbătesc, nou, încă în

ambalaj, și două cămăși. Oare le cumpărase pentru nuntă? Detectiva deschise sertarul de sus al scrinului. Înăuntru nu era decât o casetă mică pentru bijuterii, primul semn al lui Agnes Henderson: o verighetă de aur simplă, un inel de logodnă modest, cu un diamant mic, un șirag de perle și o broșă de argint în formă de cap de corb. Willow era conștientă că Perez stătea lângă ea ca o umbră și se uita peste umărul ei, însă detectivul tăcea în continuare. Femeia merse mai departe.

Baia era curată și funcțională. Înăuntru nu era nicio lumânare, niciun parfum. Se vedea o singură periută de dinți. Willow se gândi că Evie Watt nu dormea niciodată acolo. Nu rămânea niciodată peste noapte. Apoi își dădu seama, aproape că avu o revelație: cei doi logodnici nu făcuseră sex niciodată. Erau religioși și hotărâseră să aștepte până la nuntă. Simți că-i dau lacrimile, dar se șterse la ochi cu mâneca, sperând că Perez nu observase nimic.

Era clar că Henderson folosea dormitorul mai mic din spatele casei. De la fereastră, singura priveliște era un deal golaș. În cameră găsiră un pat de o persoană, aranjat după moda veche, cu cearșafuri, păaturi și pilotă. Pe noptieră se vedeau o Biblie și o broșură cu o listă de recomandări de texte și cugetări religioase. Pe perete – o fotografie cu un grup de bărbați în uniformă, lângă un vas nou-nouț. Să fi fost vreun remorcher din Sullom Voe? Willow îl recunoscuse pe John Henderson în centru. Încă nu se vedea nicio urmă că ar fi intrat cineva cu forța și l-ar fi înjunghiat.

Willow se întoarse către Perez.

— Ce crezi?

Tăcerea bărbatului începea s-o irite.

Detectivul dădu din umeri și se întoarse în hol. Podeaua era laminată și niște trepte abrupte, de lemn, duceau la mansardă. Perez o luă înainte, apoi se dădu la o parte ca să-i facă loc și lui Willow. Mansarda se întindea deasupra întregii case, iar de la ferestrele prin care intra lumina se vedea toată coasta. Pereții nu erau drepți, Perez putea să

rămână în picioare numai în mijlocul camerei. Era ca și cum ar fi intrat în alt univers. Zidurile erau vopsite în roșu. Pe jos era o saltea dublă, acoperită cu o țesătură indiană din bumbac, cu modele aurii și roșii. Pe pereții înclinați erau lipite afișele unor concerte și ale unui festival numit „Wordplay and the Tall Ships Race”.

— Ce e cu locul ăsta? întrebă Willow. Crezi că o fi spațiul lui Evie? E ca sera și turbina de afară? Tot felul lui Henderson de a o curta? Oare voia să-i arate că nu era nevoie să se schimbe pentru el?

— Se poate, spuse Perez în cele din urmă. Sau un loc în care să se relaxeze Agnes...

— Ar fi fost în stare să urce treptele alea?

— Spre sfârșit, nu. Dar când s-au mutat aici, la început, nu era așa bolnavă. Și era o femeie plină de viață. Râdea mereu. Era profesoară de Arte. Mi-a predat și mie o vreme la Liceul Anderson, în ultimul an de școală. Era foarte tânără pe atunci. Tare drăguță.

— Iar Henderson a păstrat încăperea asta ca pe un fel de sanctuar.

— Nu știi, spuse Perez.

Vorbise de parcă întrebarea i se părea ridicolă.

— A fost doar o idee. S-ar putea să greșesc.

— În orice caz, nu se vede niciun pic de sânge, spuse Willow. Nu aici a fost ucis.

Femeia își zise că încăperea le spunea mai multe despre John Henderson decât despre crimă.

Perez tăcea din nou. Nu-i răspunse detectivei. Coborî treptele. Când ajunse la rândul ei la parter, Willow îl găsi în bucătărie, cufundat în gânduri.

— Cuțitul ăla de pâine, spuse bărbatul, făcând semn cu capul către suportul de scurgere.

— Ce-i cu el? Poate că Henderson a mâncat pâine prăjită la micul dejun.

Femeia începea să-și piardă răbdarea.

— Dar nu avea nevoie să taie pâinea.

Perez îi arătă coșul în care stătea pâinea feliată.

— L-o fi folosit aseară!

Dar nici Willow nu credea ce spune. Henderson ordonase tot ce folosise cu o seară înainte. Totul era așezat la locul lui. Numai farfuriile de la micul dejun rămăseseră pe suportul de scurgere.

Perez clătină din cap și ieși. Mergând repede și precis, ca un câine care adulmecă, se duse într-o parte laterală a casei, la un mic garaj. Având în continuare mâinile acoperite cu mănuși de latex, ridică ușa de la garaj. Și aici totul era aranjat, ordonat. Se vedeau rafturi cu recipiente de vopsea, cutii cu șuruburi și cuie. Pe perete erau cârlige pentru agățat uneltele de grădinărit. Într-o parte era o mașină de tuns iarba, iar în mijlocul podelei o pată întunecată, care probabil era sânge.

Capitolul 22

Sandy o găsi pe Evie în biroul ei din noua clădire elegantă de lângă mal, în apropiere de muzeul din Lerwick. Ajunsesese în mijlocul după-amiezii. Copiii se întorceau de la școală, iar în biroul *open-space* angajații își beau ceaiul. Evie stătea la masa de lucru și se uita la ecranul calculatorului, cu o cană lângă ea. Pe moment nu-și dădu seama cine era Sandy, dar apoi se încruntă.

— Iarăși întrebări despre Markham? Deja am vorbit la prânz cu femeia din Hebride.

Sandy nu răspunse. Își dădu seama că era purtătorul de vești proaste în ambele cazuri de crimă, iar prin minte îi trecu gândul copilăresc că era momentul să mai facă și altcineva asta.

— Putem să vorbim undeva între patru ochi?

Ceva din tonul lui Sandy o puse în gardă. Evie se ridică brusc, îl conduse într-o cameră mică pentru interviuri și aprinse semnul de „Ocupat”.

— Ce e, Sandy? A avut loc vreun accident? Ceva la Sullom?

— E vorba de John.

Din nou, Sandy se gândi că mai bine aborda problema cât mai direct.

— E mort. Îmi pare foarte rău.

— Dar nu în urma unui accident?

Tonul lui Evie era dur ca piatra, nu cum se așteptase tânărul. Fusesse mai ușor să facă față lacrimilor Mariei.

— Nu. A fost ucis.

— La fel ca Jerry Markham.

Nu era o întrebare.

Cei doi rămaseră pentru o clipă în tăcere. Evie avea o postură rigidă și stătea cu mâinile pe biroul din fața ei. Sandy nu știa ce să mai spună sau să facă.

Sunt varză la asta. Jimmy ar fi făcut-o să vorbească.

— Morag i-a contactat pe ai tăi. Sunt pe drum. Vin să stea cu tine. Aștept până ajung aici.

— Nu!

Răspunsul tinerei era direct și plin de amărăciune.

— Vreau să stau singură, Sandy. Vreau să plec.

Tânărul își dădu seama că Evie încerca din răspuțeri să nu aibă o cădere nervoasă, că nu voia să plângă în fața lui. John Henderson fusese singurul bărbat cu care-și împărtășise sentimentele. Sandy își zise că Evie urma să se închidă în tăcere pentru tot restul vieții.

Când ajunse la Hvidahus, Willow se interesă de Evie, după care îl trimise împreună cu Perez la Casa Albă.

— Tu îi cunoști, Sandy. S-ar putea să se simtă mai în largul lor dacă discută cu tine.

Apoi, însă, femeia i se adresă lui Perez.

— Află ce părere aveau despre Henderson. Dacă el sprijinea proiectul energetic, poate că îl considerau un inamic. Ar fi folositor să aflăm o părere obiectivă. Pe lângă asta, poate că de dimineață au văzut pe cineva în apropierea casei.

În drum spre Casa Albă, Sandy și-ar fi dorit să discute cu Perez despre Evie, despre cum se abținuse să plângă, dar apoi își dădu seama că era, poate, cel mai lipsit de tact lucru din lume. Bătu la ușă și, după ce nu primiră niciun răspuns, o deschise și intră. Perez îl urmă. Rămaseră în holul mare pe care Sandy și-l aducea aminte după mirosul soluției de curățat mobila, o vază cu narcise și un scrin lustruit. Dincolo, din bucătărie, se auzeau glasuri răstite. Soții Walsh se certau.

— De ce nu poți să te abții? Întrebă femeia. Trebuie să trăim aici. Vreau să mă integrez, să-mi fac prieteni.

— E vorba de principii.

În tonul bărbatului se simțea încăpățânarea.

— Ai citit rubrica lui Francis Watt. Există localnici care sunt de aceeași părere ca și noi.

Sandy se jenă fiindcă stătea și trăgea cu urechea.

— Bună! strigă tânărul. Putem să intrăm?

De îndată ce deschise gura, își dădu seama că făcuse o greșeală. Ar fi trebuit să aștepte liniștit până când cei doi

terminau să se certe. Așa ar fi procedat Perez. Se uită cu părere de rău la detectiv, iar acesta dădu din umeri resemnat.

Soții apărură imediat, amândoi numai zâmbete, scuzându-se că nu auziseră soneria.

— Hai înăuntru, sergent. Cu ce vă putem ajuta?

Cei doi puseră apa la fiert pentru ceai.

— El este șeful meu, Jimmy Perez, spuse Sandy. Ar vrea să vă pună câteva întrebări.

Tânărul se simți cuprins de un nemaipomenit sentiment de ușurare fiindcă putea să-l lase pe Jimmy să acționeze. Perez era din nou la comandă și lucrurile reveniseră la normal.

— Bine ați venit în Shetland, începu Perez. Sper că ați reușit să vă acomodați.

Lui Sandy nu i-ar fi trecut prin cap în veci să înceapă conversația așa.

— Avem niște vești foarte triste despre vecinul vostru.

Apoi explică, în cuvinte simple, că John Henderson fusese ucis.

— Credem că a fost ucis în propria casă. Știu că veți vrea să ne ajutați cum puteți. Erați aici de dimineață?

— Cât de groaznic!

Sue își trecu mâna prin părul subțire, vopsit în culoarea caiselor, portocaliu deschis.

— John era un bărbat minunat.

— Erați apropiați?

Perez își bea ceaiul, ușor aplecat peste masă.

— A venit la noi în ziua în care ne-am mutat aici și ne-a adus ouă de la găinile lui, lapte și pâine. Ni s-a părut un gest tare frumos. Era un om foarte retras, bineînțeles, dar te puteai baza pe el la nevoie.

— Prin urmare, o cunoșteți pe Evie? Pe logodnica lui?

— Desigur.

Sandy simți, însă, o ușoară reticență.

— Nu era o situație ușor deranjantă? Mă refer la faptul că vă opuneți vehement proiectului pe care-l conduce Evie.

În încăpere se lăsă tăcerea. Sue îi aruncă soțului o

privire disperată, iar acesta răspunse.

— Suntem cu toții oameni maturi, inspectore. Avem dreptul să avem neînțelegeri și să le tratăm ca niște adulți. Ni se pare că tot peisajul din Hvidahus s-ar schimba în urma proiectului și că mica stație o să fie doar începutul unei exploatare la scară industrială. Evie face prozelitism în numele energiei alternative. Dar suntem în relații complet amiabile. Ne-au invitat chiar și la nunta lor.

Mâinile lui Sue se agitară din nou către părul subțire, lipsit de volum.

— Biata Evie! Să i se întâmple una ca asta cu doar câteva zile înainte de nuntă!

Sandy întoarse privirea ca să nu-i vadă chipul lui Perez. Însă detectivul vorbi pe un ton potolit. Reveni la întrebarea inițială.

— Erați aici de dimineață?

— Doar până pe la opt, spuse Mark. Am mers devreme în Lerwick ca să facem cumpărăturile și nu ne-am întors de mult. Am luat prânzul la Monty's.

— Ați văzut ceva neobișnuit? Vreo mașină ciudată pe drum?

Sandy avu impresia că Sue vrea să răspundă, însă Mark i-o luă înainte.

— Nu, spuse bărbatul. Nimic de genul ăsta.

Capitolul 23

Deja se lăsa întunericul când se întâlneau în sala de operațiuni. La Hvidahus probabil că aprinseseră lumini puternice în garaj ca să poată examina locul cum trebuie. Vicki Hewitt era acolo alături de colegii ei, iar perimetrul era înconjurat de banda poliției. În rest - agitația organizată a unei anchete la scena crimei. James Grieve, legistul, fusese rechemat din Aberdeen. Părea ușurat că ratase ultimul avion și că putea să petreacă o noapte acasă. Willow avea impresia că Shetland nu era locul lui favorit.

— Fă-mi o favoare, inspectore, îi zisese acesta. Găsește criminalul cât mai repede!

Măcar de data asta nu mai lucrau cu spectatori. De dimineață era posibil să vină tot felul de gură-cască. Se prefăceau că-și plimbă câinele sau că ieșiseră la plimbare pe coastă, însă de fapt simțeau o atracție morbidă pentru sânge, voiau să vadă poliția în acțiune.

La secție stabiliseră legătura cu Inverness, dar șeful lui Willow asculta fără să spună mare lucru. Cum ar fi putut să înțeleagă ce se întâmpla în cea mai nordică zonă din jurisdicția lui? Venea acolo doar de câteva ori pe an, la întâlniri și evenimente oficiale, și rareori ieșea din Lerwick. Willow uită de el destul de repede și se concentrează asupra celor din cameră. Pe tablă erau și mai multe poze, iar în centru fusese adăugat un nume nou.

— John Henderson, spuse detectiva. Văduv, pilot pe remorchererele de la terminalul petrolier, își rupea din timp ca să antreneze copiii și era, din toate punctele de vedere, un sfânt. Cel puțin în aparență. Pe lângă asta, era și logodnicul lui Evie Watt, al cărei fost iubit fusese, din întâmplare, chiar Jerry Markham. Prin urmare, ce se întâmplă aici?

În încăpere se lăsa liniștea. Femeia se întoarse către Sandy, care stătea la un birou din spate.

— Tu i-ai dat vestea lui Evie. Cum a reacționat?

— A fost destul de calmă. Dar era atât de încordată că am crezut că o să aibă o cădere.

— E posibil să-l fi ucis ea?

Willow nu adresase întrebarea cuiva anume.

— Știu că sună aiurea, dar ce vreau eu să spun este că ea e singura legătură dintre cei doi.

— Nu are alibi pentru azi-dimineață, observă Sandy. De la unsprezece a fost pe teren să vadă locul unde va fi șantierul proiectului. Are doi martori, dar înainte de ora asta nu are alibi.

Sandy tăcu pentru o clipă.

— Martorii sunt Joe Sinclair și domnișoara Laing.

— Ce naiba știe procurarea despre energia mareică?

Lui Willow i se părea că femeia se ivea peste tot în anchetă, ca ciupercile după ploaie, dar nu reușea să găsească un numitor comun pentru aparițiile ei.

— Se pare că participă la proiect. Poate în calitate de consultant legal?

Perez rămăsese destul de liniștit și tăcut atât înainte, cât și în timpul ședinței, și stătea mai deoparte. Pe biroul din fața lui avea o cană de cafea. Bărbatul ridică mâna. Willow îi făcu semn din cap.

— Însă Evie nu e, de fapt, singura legătură dintre cei doi bărbați, nu-i așa?

Vorbise încet, așa încât fură nevoiți să se concentreze ca să-l audă.

— Spune-ne la ce te gândești, Jimmy.

Willow se sprijini de birou și așteptă.

— Se pare că Jerry Markham voia să scrie un articol despre sursele de energie din Shetland. Îl rugase pe tatăl lui să-i stabilească o întâlnire la Sullom și acceptase să participe la ședința grupului de opoziție organizată de soții Walsh. Încerca să afle câte ceva despre noul terminal pentru gaze naturale. Iar John Henderson era pilot pe remorcherile care aduc tancurile petroliere. Încă o legătură. Nu e tocmai personală, însă pare mai plauzibilă decât ideea că Evie Watt ar fi un soi de văduvă neagră.

Perez tăcu.

— Maria Markham susține că fiul ei lucra la ceva secret și că în noaptea în care a murit voia să le dezvăluie despre ce era vorba.

— Deci am revenit la articolul lui Jerry Markham, spuse Willow. Cel cu care intenționa să dea lovitura. Doar că, dacă e să ne luăm după spusele redactorului, nu era vorba de niciun articol.

— Și eu m-am tot gândit la asta.

Bărbatul ezita în continuare. După ce mai devreme refuzase să-i urmeze ordinele, acum părea că nu vrea să lase impresia că e băgăcios sau să-i submineze din nou autoritatea. Lui Willow îi venea să-i spună să treacă peste întregul episod – nu era genul care să se simtă amenințată de un coleg. Însă, în același timp, nu-i convenea că tot el venea cu ideile noi.

— Continuă, spuse femeia.

— Dacă nu voia, de fapt, să publice articolul? Dacă se documenta din cu totul alte motive?

— Cum ar fi?

— Mă gândeam, spuse Perez încet, la șantaj.

Imediat ce bărbatul rosti cuvântul, totul păru atât de evident, încât Willow rămase descumpănită, oripilată, că nu-i venise *ei* ideea. De unde și până unde îi trecuse vreodată prin cap că se va descurca în meseria asta? Markham era lacom și probabil se gândise că putea să-și extorcheze fostele cunoștințe. Willow își păstră, însă, tonul calm și nu dezvălui ce-i trecea prin cap. Exersase asta mulți ani, pe vremea când copiii din Uist râdeau de hainele ei *hippie* și îi puneau tot felul de porecle.

— Da, Jimmy. Normal că are sens. Deci, cine șantaja pe cine? Și ce legătură are John Henderson cu toată treaba asta?

Perez se aplecă, alăturându-se cercului, fără să mai pară un intrus printre ei.

— La cum văd eu lucrurile, începu el pe un ton ezitant și atât de încet, încât detectiva abia îl auzi, Markham era cel care șantaja. Persoana șantajată e criminalul. Iar Henderson trebuie să-și fi dat seama ce se întâmpla. Ori

asta, ori a fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Poate tocmai trecea cu mașina când Markham a fost scos de pe carosabil.

— Da, are sens, spuse Willow. E o teorie bună, cel puțin pentru moment.

Detectiva se uită în jur.

— Dar nu ne lăsăm pradă unei singure teorii, nu-i așa? Rămânem deschiși la idei noi până mai obținem dovezi. Ești de acord, Jimmy?

Perez aprobă din cap și îi răspunse cu un zâmbet șovăitor, pe care nu-l mai exersase de multă vreme.

— Sigur, spuse bărbatul. Și eu aș proceda la fel.

Willow scrisse pe tablă „*Șantaj?*”, după care adăugă „*Cine și de ce? În legătură cu ce?*”

— Care crezi că era miza șantajului? Ceva legat de Sullom Voe, Jimmy? La asta te gândeai?

— Posibil, spuse Perez. Sau poate ceva legat de energia mareică. Altfel, de ce ar fi acceptat să participe la ședința de la Vatnagarth? Așa s-ar explica și de ce Markham voia neapărat să discute cu Evie când s-a întors de data asta.

În încăpere se lăsă tăcerea. Willow se întoarse către Sandy.

— Evie urma să meargă acasă azi?

— Au venit ai ei s-o ia, spuse Sandy. Merg la ea acasă în seara asta, după care o să ia cu toții feribotul mâine la prima oră.

— Am vorbit cu părinții ei mai devreme, spuse Perez. Cu Jessie și Francis. De asta am mers în Fetlar. Acolo locuiesc.

— Și de ce ai simțit nevoia să faci asta, Jimmy?

Willow își dădu seama că vorbise pe un ton aspru, însă nu-i păsa.

— Ca să-i înțeleg mai bine pe Evie Watt și pe Henderson.

Bărbatul răspunse la întrebare fără să bage în seamă iritarea detectivei.

— Ca să aflu ce părere aveau ai ei despre căsătoria lor.

— Și ce părere aveau?

— Păreau destul de mulțumiți. Henderson le fusese

prieten. Era o oarecare diferență de vârstă între cei doi, însă părinții lui Evie îl considerau un om bun.

— Îmi spui mai multe în mașină, zise detectiva brusc. Mergem acasă la Evie Watt. Aș vrea să vorbesc chiar eu cu ea.

Willow nu voia să aibă acea conversație în public. Simți că bărbatul ezita.

— Nu-i așa că e-n regulă, Jimmy? Sau diseară faci pe dădaca?

Femeia se gândi că exagerase, dar era prea târziu să-și retragă cuvintele. Jimmy își luă jacheta.

— Nu, răspunse bărbatul. Cassie doarme la o prietenă. Diseară nu fac pe dădaca.

Willow îl lăsase pe detectiv să conducă, dar chiar și după ce ieșiră din Lerwick și se îndreptară spre nord tot nu știa cum să înceapă discuția. Până la urmă, Perez fu cel care sparse tăcerea.

— Îmi pare rău, spuse bărbatul. N-ar fi trebuit să pornesc spre Fetlar să vorbesc cu părinții lui Evie fără să ne consultăm mai întâi. Am greșit.

Perez făcu o pauză.

— A fost nepotrivit din partea mea.

Pe Willow o părăsi toată furia acumulată și se simți stoarsă de puteri.

— Trebuie să știi unde te afli, spuse femeia. Unde e fiecare membru al echipei.

Știa că suna jalnic, de parcă ar fi fost obsedată să controleze totul.

— Desigur.

Pe drumul drept din apropiere de aerodromul Tingwall, Perez încetini ca să poată fi depășit de un puști vitezoman.

— Poate că am stat singur prea multă vreme. Nu mai știu să comunic ca altădată.

Detectivul ezită.

— E ca atunci când ai avut infarct. Trebuie s-o iei de la capăt.

— Ai vorbit cu managerul de la Bonhoga?

Willow hotărî că era mai bine să adopte un ton neutru, profesionist.

— Da. N-a recunoscut-o pe femeia cu care a stat de vorbă Jerry Markham.

— Evie se întreba dacă nu cumva a fost Maria Markham, spuse Willow. A spus că au fost mereu foarte apropiați. „Mai mult iubiți decât mamă și fiu.” Așa i-a descris.

— Maria n-a spus că s-ar fi văzut cu Jerry la cafea.

Perez vorbise pe un ton neutru. Nu lăsa de înțeles dacă și el credea în această posibilitate, sau dacă i se părea că Willow vorbește prostii.

— Crezi că ar putea fi și ea implicată în șantaj?

Deja se lăsase întunericul. Willow uitase cât de negru era totul fără iluminare stradală, fără faruri aprinse. Se simți din nou ca în Uist, cu stelele pe cer și liniștea copilăriei de jur împrejur.

— Poate că ar încerca să-i protejeze reputația lui Jerry, spuse Perez. O, da, asta cu siguranță. Dar să-l ajute în escrocherie? Nu prea cred.

Făcu o pauză.

— Poate că l-ar fi ajutat dacă avea impresia că banii i se cuveneau fiului ei, că erau dreptul lui. Dar, dacă așa stau lucrurile, nu prea îmi dau seama care poate fi secretul pe care intenționa să-l dezvăluie.

Bărbatul încetini ca să vireze pe drumul principal. În iarbă, unde fuseseră manechinele lui Evie și Henderson, se afla un cort alb. Lângă acesta era o mașină de poliție în care se afla Davy Cooper.

— Vrei să ne oprim? întrebă Perez.

— Nu. Vreau să ajungem acasă la Evie cât mai sunt treji.

Între mașină și căsuță singurul lucru care-i ajuta să se orienteze era lumina de la una dintre ferestre. Măcar soții Watt nu dormeau. Nu plouase din nou, dar încă se mai simțea miros de iarbă și lână umedă. La un moment dat, Willow se împiedică, iar Perez o prinse de braț.

Familia stătea în bucătărie, în jurul unei mese rotunde. Willow privi de afară și se gândi că parcă era o scenă dintr-o piesă de teatru. În centrul încăperii era măsuța. Pe

podea se aflau două piei de oaie, iar o alta, neagră, era așezată pe spătarul scaunului simplu de lemn. Pe canapea era o pătură făcută dintr-o țesătură în culori vesele. Pe peretele din dreptul geamului se vedeau fotografii și desene. Pe masă era un borcan în care cândva fusese gem și acum erau așezate flori sălbatice, care începuseră deja să se ofilească. Iar printre toate acestea se vedeau cele trei personaje.

Bărbatul stătea țeapăn și drept. Willow își zise că părea desprins dintr-o piesă de Ibsen sau Strindberg. Avea peste cincizeci de ani, iar pe chipul bronzat avea o mustăcioară. Picioarele îi erau ascunse sub masă și purta un pulover tricatat, cu modele din Fair Isle, în maro și gri. Willow se gândi că era un pulover pentru ocazii speciale. Poate pentru biserică, pentru petreceri și când era în doliu după bărbatul care ar fi putut să-i devină ginere. Îl purta pentru fiica lui, care-și pierduse iubirea vieții sale.

De o parte și de alta a lui stătea câte o femeie. Mama era mică, iar părul nu-i albise încă. Era una dintre acele femei de neam celtic, al căror păr rămâne negru și când ajung la jumătatea vieții. Avea ochii de un albastru-deschis. În ei se citea o puternică îngrijorare pentru fiica aflată în fața ei. Întinse brațul ca să mângâie mâna tinerei. Iar Evie Watt, nemișcată și dreaptă, la fel ca tatăl ei, purtând aceleași haine pe care le avusese și la întâlnirea de la prânz cu Willow, o lăsă s-o atingă.

Willow își aminti de întrevvedereea cu Evie de la prânz, din Tollclock Centre, de discuția despre nuntă, de invitația spontană la petrecere.

Tânăra asta nu e o criminală. Nu ea și-a ucis logodnicul, nu ea i-a aruncat cadavrul la marginea drumului și nu ea l-a făcut să arate ca un manechin, doar ca să-mi vorbească după toate astea despre Jerry Markham. Nimeni nu se poate preface atât de bine.

Jimmy Perez se apropie de ușă și bătu. Willow continua să se uite pe geam. Jessie tresări de la zgomot, iar Francis se ridică. Evie nu schiță nicio mișcare. Parcă nici nu auzise bătaia.

— Francis, îmi pare atât de rău.

Willow privi din umbră cum detectivul îi pune mâna pe umăr lui Watt. Bărbații rămaseră foarte aproape unul de celălalt, apoi se îndepărtară.

— Ea e inspectorul Reeves, continuă Perez. Ea conduce ancheta. Putem să intrăm?

— Vă rog, spuse Francis.

Bunele maniere și ospitalitatea le dictau să nu-i refuze, nici măcar în seara aceea, într-un moment cumplit pentru familia lui.

Femeile se uitară la musafiri când aceștia intrară în cameră, dar nu se ridicară. Willow observă că, după ce Francis venise la ușă, mama se așezase pe scaunul lui, așa încât să stea lângă fiica ei. Francis se foi prin încăperea cu care era în mod evident obișnuit, puse ibricul pe foc și niște pliculețe de ceai în ceainic. Willow se simțea total pe dinafară: urcase și ea pe scenă, dar nu făcea parte din piesă. Trebuia să se implice. Trase un scaun așa încât să stea față-n față cu Evie.

— Îmi pare foarte rău pentru John, Evie, și știu că e ultimul lucru de care ai nevoie acum, dar trebuie să vorbim. Înțelegeți asta, da?

Evie dădu din cap.

— Îți vine în minte vreun motiv pentru care cineva ar fi vrut să-l ucidă?

— Nu! Era un om bun. Toată lumea îl plăcea.

Tânăra se uită la ai ei, așteptând să-i confirme spusele.

— Toată lumea avea numai lucruri bune de spus despre John Henderson, spuse Francis. Nimeni nu-l dușmănea.

— Și totuși, cineva l-a înjunghiat în garajul casei lui din Hvidahus, i-a pus cadavrul în mașină și a venit aproape până aici ca să-l arunce la marginea drumului, lângă manechinul tău. Criminalistul nostru a găsit manechinul lui într-un șanț, ceva mai în sus pe șosea. Asta mă face să cred că John avea, totuși, un dușman.

Willow vorbi pe un ton liniștit, însă o privi pe Evie ca să-și dea seama dacă o urmărise și o înțeleșese. Ar fi preferat să discute cu ea între patru ochi, însă chiar nu avea cum

să-i roage pe ai ei să le lase singure.

— Cred că vrei ca ucigașul să fie prins și pedepsit.

— Asta nu mai ține de mine, spuse Evie. Dacă gândesc așa, o s-o iau razna.

Willow văzu că una dintre pozele de pe perete o înfățișa pe Evie la petrecerea ei de burlăciță. Era în barul din Voe și era deghizată într-un costum de animal cu urechi din blană artificială. Pe masa din fața ei era un pahar cu bere, iar tânăra cuprindea cu brațul o femeie plinuță, îmbrăcată în pirat. Amândouă se strâmbau.

Tăcerea care se lăsase fu întreruptă de Francis Watt, care așeză ceainicul pe masă și le oferì tuturor căni. Willow se gândi că ritualul ceaiului era el însuși ca o slujbă, liniștitor fiindcă era atât de familiar. Detectiva o urmări pe Jessie cum toarnă și refuză laptele cu un semn din mână.

— Dar o să ne ajuți. O ne să răspunzi cîstit la întrebări, nu-i așa?

— Normal! Dar n-o să dau cu banul. N-o să speculez.

— Când ai vorbit ultima oară cu John? întrebă detectivul.

Buuun! se gândi Willow. *Deci asta e momentul în care Perez preia interogatoriul.*

Însă femeia nu-i întrerupse. Perez părea să-i fi captat atenția lui Evie, iar acum nu-i mai dădea drumul. Privirea tinerei era fixată pe chipul detectivului. Erau doi oameni care pierduseră persoanele la care țineau. Parcă ar fi fost singuri pe lume.

— De dimineață, la telefon, spuse Evie. Vorbeam în fiecare zi, imediat ce ne trezeam. În fiecare zi. Chiar dacă aveam stabilit să ne vedem mai târziu. Se trezea devreme, și la fel și eu. Am vorbit la șapte. Mi-am făcut un ceai, m-am așezat aici și l-am sunat pe John.

— Și despre ce ați discutat?

— Despre ce vorbeam de obicei.

Pentru prima oară, Evie părea gata-gata să plângă.

— Cât de mult îl iubeam. Că abia așteptam să ne vedem. Că ardeam de nerăbdare să vină ziua de sâmbătă ca să fim cununați.

— Urma să lucreze la prânz? Întrebă Perez.

— Da.

Evie îi adresa în continuare răspunsurile numai lui Perez.

— Am stabilit să ne vedem după ce termina, la opt. Voiam să stăm doar două ore.

— Voiați să mergeți la John sau venea el aici?

— Venea el aici, răspunse Evie. Era aproape de drumul spre casă. Trebuia să mâncăm împreună și să hotărâm ultimele detalii pentru sâmbătă.

— Apoi urma să plece înapoi în Hvidahus?

— Da, spuse Evie pe un ton ferm. Apoi urma să plece în Hvidahus.

— Încercăm să identificăm un mobil pentru crimă, spuse Perez. Era un om bun. Asta am înțeles. Toată lumea spune asta. Înseamnă că probabil știa ceva despre moartea lui Jerry Markham. Știa sau văzuse. Ți-a spus ceva legat de asta?

— Nu.

Dar Evie ezitase, așa că Perez profită de ocazie.

— Poate că nu ți-a spus ceva în mod direct. Poate că părea preocupat, încordat, neliniștit.

— În ultimele două zile părea puțin cu gândurile altundeva, spuse Evie într-un final. Când am vorbit astăzi l-am întrebat ce voia să facă în restul dimineții. El avea întotdeauna ceva de făcut. Nu era genul care să piardă vremea citind ziarul. M-am gândit că, poate, voia să lucreze în grădină, dar el mi-a spus că avea niște treburi de dus la bun sfârșit. Vorbea de parcă luase o hotărâre.

Perez îi cântări vorbele.

— L-ai întrebat la ce se referea? N-ai fost curioasă?

— Am fost puțin curioasă. Ar fi trebuit să-l întreb, dar am crezut că e vorba de acte. Tot spunea că vrea să-și scrie testamentul. Iar eu eram pe fugă. Era o zi mare pentru mine, aveam întâlnirea cu liderii de proiect. Am vorbit și despre asta. Despre energia mareică și mărețul meu proiect. John știa cât de mult însemna pentru mine.

Pentru prima oară, Willow își mută privirea de la Perez

și Evie, personajele principale ale scenei, și se uită la părinții tinerei. Stăteau unul lângă celălalt, cu ceaiul neatins pe masă, în fața lor, cu chipurile fixe, hotărâți să rămână puternici de dragul fiicei lor.

— O să trecem cu bine și prin asta, spuse Jessie. Știu că pare o situație disperată acum, dar vei trece cu bine prin ea.

Evie se întoarse și se uită în ochii limpezi ai mamei ei în care nu se vedea urmă de lacrimă. Nu zise nimic, tăcerea ei fiind în sine un fel de reproș.

Perez tuși ușor pentru a-i capta din nou atenția lui Evie. Tânăra se uită iarăși la el.

— O ultimă întrebare, spuse detectivul. Mansarda din casa lui John - tu ai decorat-o? Era un loc al tău?

Evie zâmbi ușor.

— Nu. Nu eu. Cred că John era aproape jenat de toată dezordinea, de haosul acela. Nu-i stătea în fire.

— Deci sunt numai lucruri de-ale lui Agnes acolo?

— Bănuiesc că da. Însă n-ar fi acceptat niciodată să le arunce. Era ca un soi de sanctuar pentru el, chiar dacă nu mi-a spus asta niciodată. Poate credea că așa fi fost geloasă.

Capitolul 24

Perez o conduse pe Willow Reeves la hotelul ei înainte de a porni spre casă. Stinghereala dintre ei era palpabilă, iar detectivul încă simțea un vag sentiment de vinovăție, de parcă s-ar fi purtat nepotrivit față de ea. Nu era vorba doar de faptul că se dusesese în Fetlar fără să-i spună sau refuzase s-o anunțe pe Evie de moartea logodnicului ei. Avea de-a face cu faptul că el se insinuase în ancheta ei, unde n-avea niciun drept să intervină. Doar acela că, oficial, încă făcea parte din echipă. Și că, mai mult, ea însăși îl invitase să participe. Și că ancheta se desfășura, până la urmă, pe terenul lui. Detectivul simțea, pe lângă confuzie, și o oarecare ciudă.

Când ajunseră la hotel, Willow nu ieși din mașină imediat.

— Ai chef să bei ceva înainte de culcare? Ce zici de un păhărel înainte să pleci?

Era ultimul lucru pe care și-l dorea Perez, dar cum ar fi putut s-o refuze după ce se purtase într-un mod nu tocmai onorabil? Așa că o însoți pe lângă barul zgomotos și trecu în zona rezervată clienților hotelului. Lemnul întunecat și fotoliile cu piele o făceau să semene cu un club de gentlemani ponosit. Lămpile obișnuite, cu abajururi prăfuite, din hârtie, creau mici oaze de lumină. Într-un colț, doi turiști americani în vârstă discutau despre *puffini*⁵ și ponei de Shetland. Strigau și nu se ascultau nici măcar unul pe celălalt, deci erau slabe șanse să fie atenți la conversația din cealaltă parte a încăperii. O chelneriță de vârstă mijlocie veni să le ia comanda, iar Willow ceru două whisky-uri, după care se întoarse repede spre Perez.

— E bine așa?

— Sigur.

Perez se simțea foarte obosit și voia să meargă la culcare. Primise un SMS de la vecina lui prin care aceasta

⁵ Puffin - o specie de papagal de mare (*n. tr.*).

îl anunța că fetița era bine: *Fetele s-au distrat de minune. Acum dorm duse.* Chiar și așa, detectivul s-ar fi simțit mai bine în Ravenswick, știind că ar fi mai aproape de ea.

— Deci, Jimmy, începu Willow. Cum procedăm de-acum încolo?

Perez rămase pe gânduri o vreme.

Îmi pregătește ceva? Oare ar trebui să ascult de ea orbește, să nu contribui cu nimic?

— Poate vrei să vorbești tu cu Maria Markham? întrebă, într-un final, detectivul.

Până la urmă, Willow era cea care deschisese subiectul.

— Încă n-ai discutat cu ea, iar dacă se dovedește că e femeia cu care s-a întâlnit Jerry la Bonhoga ar fi interesant să aflăm despre ce au vorbit. De ce n-ar fi putut la fel de bine să stea de vorbă la Hotelul Ravenswick?

— Chiar așa, de ce?

Willow sorbi din whisky.

— Dar tu, Jimmy? Măine mai ești alături de noi?

Întrebarea îl luă pe nepregătite. Detectivul credea că face deja parte din echipă. Nici prin cap nu-i trecuse că Willow se aștepta să se retragă după două zile.

— Crezi că nu sunt în stare?

— Cred că ești mai ager decât oricare alt detectiv cu care am lucrat până acum. Dar nu te aștepta să mă bucur. Nu-mi place competiția.

Perez își dădu seama că era un fel de glumă combinată cu un compliment, însă o resimți tot ca pe o critică.

— Îmi pare rău. N-ar trebui să mă duc de capul meu. Și n-ar trebui să pun eu întrebările.

Femeia zâmbi.

— Așadar, vii mâine? Aș vrea să-i pui niște întrebări lui Andy Belshaw. Cum ai spus mai devreme, și el e un punct de legătură între cele două victime. Și e posibil ca Henderson să fi vorbit cu el, dacă erau amici. Te duci tu la Sullom la prima oră? Știu că ai vorbit deja la telefon cu șeful lui Henderson, dar ar trebui să te vezi și cu el.

— Nicio problemă.

Perez învârti paharul, apoi dădu pe gât ultima

înghițitură.

— Dar aş vrea s-o duc mai întâi pe Cassie la şcoală, dacă e-n regulă. Tot aş putea fi la Sullom la nouă şi jumătate.

Bărbatul se ridică şi rămase pe loc, brusc neliniştit, aducându-şi aminte de împunsăturile ei legate de copil.

— *Este în regulă, nu-i aşa?*

— Sigur.

Între cei doi se lăsă tăcerea, iar pentru o clipă detectivul crezu că femeia mai avea întrebări. Însă Willow se ridică la rândul ei, se aplecă şi îl sărută uşor pe obraz. Era un gest firesc, erau doar doi colegi care-şi spuneau noapte bună, însă el fu luat pe nepregătite şi simţi că e gata să roşescă. Şi mai simţi că sărutul fusese o formă de a-şi cere iertare, dar *ei* de ce îi părea rău?

— Ai grijă, Jimmy. Dă-mi de veste imediat ce afli ceva.

Femeia dispăru pe scări, către camera ei. Perez nu izbuti să se urnească preţ de vreun minut în care rămase nemişcat ca o stană de piatră, apoi ieşi.

Când ajunsese acasă, era trecut de miezul nopţii. Se culcă şi dormi mai bine decât o făcuse de luni întregi. Îl treziră lumina soarelui şi zgomotele pescăruşilor care se ciondăneau. Se îngrijoră, crezând că era prea târziu să o mai ducă pe Cassie la şcoală, însă era abia ora şase. Îşi pregăti un ceai, ascultă Radio 4, după care schimbă pe Radio Orkney, făcu un duş şi mâncă nişte pâine prăjită. Radio Shetland nu difuza dimineaţa, dar Orkney pomeni ceva despre moartea lui Henderson. Fără amănunte. „Poliţia va face o declaraţie în cursul zilei.”

Când Perez ajunsese la Maggie, copiii luau încă micul dejun, aşa că bău o cafea în timp ce-i aştepta. Cassie era guralivă şi pusă pe şotii, aceeaşi fetiţă neastâmpărată pe care o ştia în urmă cu un an. Detectivul le duse pe ambele fetiţe cu maşina şi, pentru prima oară de când murise Fran, plecă înainte să audă clopoţelul.

Nu-l sunase pe Belshaw în prealabil. Era mai bine să-l ia prin surprindere şi, dacă din întâmplare ar fi fost plecat în sud, cu afaceri, drumul până la terminal oricum n-ar fi fost

degeaba - Perez trebuia să discute și cu Joe Sinclair, directorul portului.

La poarta din Sullom se afla același paznic. Era în continuare la fel de serios și protocolar.

— Astăzi domnul Belshaw nu a venit la serviciu.

— Unde se află?

Perez puse întrebarea pe un ton liniștit, politicos.

Paznicul se uită pe un blocnotes.

— Lucrează de acasă, spuse bărbatul, pufnind cu dezaprobare.

Dacă Perez i-ar fi cerut adresa lui Belshaw, paznicul fie l-ar fi refuzat, fie ar fi făcut tărăboi, iar Perez nu voia să-i dea o astfel de satisfacție, așa că nu spuse nimic. Știa că Belshaw stătea în Aith și că soția lui era bucătăreasă la școala de acolo. Putea să le găsească locuința în câteva clipe. Mergând pe lângă complexul Autorității Portuare de pe cealaltă parte a golfului, Perez fu ispitit să treacă pe acolo mai întâi ca să stea de vorbă cu Sinclair și ceilalți piloți, însă prioritatea lui Willow era ca el să discute cu Belshaw, iar ea era șefa. Poate reușea să se vadă cu Sinclair pe urmă, după ce-i comunica detectivei ce aflase de la Belshaw. N-avea rost să complice din nou lucrurile între ei.

Era o zi frumoasă, liniștită, cu vreme bună. Drumul către Aith era pustiu, iar Perez fu nevoit să se oprească o singură dată pentru a lăsa un tractor să treacă în sensul opus. Detectivul încetini ca să intre în sat și o văzu pentru o clipă pe Rhona Laing, care se uita pe geam de la etaj, din clădirea veche a școlii. Willow spusese că procurarea își luase concediu, iar detectiva îi comunicase a doua crimă asistentului ei. Perez nu înțelegea de ce Rhona își luase liber. Nu-i stătea în fire să dea înapoi când juca un rol într-o anchetă importantă. Poate că i se spusese să se retragă fiindcă era implicată nu doar în calitate oficială, însă bărbatului nu-i venea să creadă că cedase cu una, cu două.

Primul gând al lui Perez fu să tragă pe dreapta lângă clădirea veche a școlii ca să discute cu ea. O vizită de curtoazie, dar și fiindcă era curios să-i vadă reacția când

auzea despre moartea lui Henderson. Apoi își aminti de antipatia pe care o avea Willow față de ea și își zise că era mai bine să verifice înainte să ia o decizie. Nu era liber să hotărască de capul lui în cadrul anchetei. Prin urmare, își continuă drumul prin sat și parcă lângă prăvălie. În mașină n-avea semnal, însă după ce ieși și se îndreptă către debarcader reuși să dea un telefon.

Willow părea, la rândul ei, odihnită, mai puțin stresată decât în seara dinainte.

— Jimmy. Ce vești ai pentru mine?

Bărbatul îi spuse că Belshaw nu lucra la birou și că procurarea era acasă.

— Mă întrebam dacă ai vrea să vorbesc cu ea. Despre Henderson.

Se lăsă tăcerea, iar Perez crezu la început că detectiva ar fi vrut să discute personal cu femeia, după care i se păru că apelul se întrerupsese.

— Bine, Jimmy.

Femeia râse ușor ironic.

— Ai mai mult tact decât mine. Dar nu-i spune mai mult decât trebuie. Și n-o lăsa să se fofileze.

Perez tocmai voia s-o întrebe cum se descurcase cu Maria Markham, însă apelul chiar se termină. Oricum, în fundal se auzeau zgomote care arătau că femeia era încă la secție, deci nici măcar nu plecase în sud, spre Ravenswick.

Detectivul intră în prăvălie și cumpără o ciocolată și o pungă de chipsuri pe post de cină. Tot acolo află unde locuiau soții Belshaw. Casa era puțin în afara satului, pe drumul către Bixter, așa că bărbatul hotărî să meargă mai întâi la vechea școală să discute cu procurarea. Mișcarea îi prindea bine, iar lui Perez oricum îi plăceau zilele acelea calde de primăvară. Rămase pentru o clipă în dreptul porții și se uită în grădina Rhonei. Dezordinea îl surprinse: tufele nu erau tunse, iar o porțiune de gazon era năpădit de trifoi. Într-un colț, o găleată emailată zăcea peste niște rubarbă. Era clar că procurarea nu se dădea în vânt după grădinărit. Tatăl lui Perez împărțise mereu oamenii în două categorii: cei cărora le place pământul și cei cărora le

place marea.

Rhona Laing nu se grăbi să-i deschidă. Purta blugi albaștri și un pulover de aceeași culoare. Nu era machiată, lucru care o făcea cumva vulnerabilă. Părea mai atrăgătoare și mai delicată.

— Jimmy.

În tonul femeii se simțea o undă de nerăbdare.

— Cu ce pot să te ajut? Tocmai voiam să ies să-mi petrec dimineața pe barcă. Încă mai am câteva zile de concediu.

— Ați auzit de John Henderson?

— Ce-i cu el?

— E mort, spuse Perez.

Detectivul își dorea să-l invite înăuntru. Părea ciudat să aibă o discuție de genul ăsta în prag. Era aproape lipsit de respect.

— A fost înjunghiat ieri dimineață în garajul lui din Hvidahus, iar cadavrul a fost mutat la intersecția cu drumul care duce către casa lui Evie Watt. Criminalul l-a făcut să arate ca un manechin. Trebuie să le fi văzut și dumneavoastră, sunt ca niște sperietori de ciori aranjate cu ocazia nunții.

Procurarea se holbă la detectiv.

— Ce se-ntâmplă, Jimmy? Două crime în North Mainland în mai puțin de o săptămână. Iar tânăra aia ciudată din insulele Hebride ce face, mai exact, în privința asta?

Rhona Laing ridicase tonul.

Lui Perez i se păru puțin probabil ca procurarea să nu fi aflat deja de moartea lui Henderson. Asistentul ei trebuie să-i fi comunicat imediat ce Willow Reeves îi dăduse vestea.

— N-ați fost anunțată de către cei de la birou?

— Le-am spus să nu mă deranjeze cât sunt în concediu.

Femeia stătea tot în pragul ușii. Chiar se aștepta ca Perez să plece pur și simplu și să o lase să meargă la barcă? Detectivul nu-i înțelegea reacția.

— Ar trebui să discutăm despre asta. Cu siguranță că are legătură cu moartea lui Markham, anchetă în care sunteți implicată. Doar ați găsit cadavrul.

— Tocmai de asta mi-am luat concediu, spuse procurorul pe un ton aspru. Era un conflict de interese la mijloc. Mi-am dat seama de asta. În plus, inspectoarea Reeves mi-a dat de înțeles că nu vrea să coordonez ancheta.

— Ar trebui să discutăm, repetă Perez. Sunteți un fel de martoră.

Abia atunci îl lăsă înăuntru. Îi făcu o cafea fără să-l întrebe măcar dacă voia. Se așezară în bucătărie. Perez nu mai intrase niciodată în locuința ei: era destul de mare, însă avea totodată un aspect zvelt, minimalist. Contururile erau clare, zidurile albe, totul era proaspăt vărut, iar unghiurile erau ascuțite ca briciul. Nici urmă de dezordine. Se întrebă ce impresie îi făcuse lui Sandy Wilson.

— Îl cunoșteți pe Henderson? începu Perez.

Femeia dădu din umeri.

— Îl mai văzusem, firește. La diverse ocazii sociale. Pe la regate. Era un marinar grozav. Avea asta în sânge.

— Ce părere aveți despre el? Ca bărbat, nu ca marinar. Procurorul își cântări vorbele.

— Era tăcut, pus pe gânduri. Poate chiar timid. Nu-i plăcea să iasă în evidență. Din ce-am înțeles, era exact opusul lui Jerry Markham.

— Deci n-aveți nicio idee ce legătură ar putea exista între cei doi?

Rhona dădu iarăși din umeri.

— Niciuna.

În încăpere se lăsă tăcerea. Perez se gândi că-i plăcea de ea mai mult așa - tăcută, puțin nesigură.

— Trebuie să vă întreb unde erați ieri dimineată. Dimineata devreme. Știu unde ați fost ceva mai târziu. Ați mers la Hvidahus și v-ați întâlnit cu Evie Watt și Joe Sinclair pentru proiectul energetic.

Brusc, femeia redeveni așa cum o știa Perez: bătoasă și intimidantă.

— Mă acuzi de crimă, inspectore Perez?

— Nu. Bineînțeles că nu. Însă ar trebui să-mi răspundeți. Știți prea bine cum funcționează lucrurile astea.

— O, da.

Rhona păru deodată foarte obosită.

— Știu prea bine cum funcționează lucrurile astea.

— John Henderson locuia la Hvidahus. Acolo a și fost ucis. Ați văzut ceva neobișnuit? Vreo mașină pe lângă casa lui?

Însă Perez credea că era foarte probabil ca bărbatul să fi fost deja mort când cei trei ajunseseră acolo.

— Nu, răspunse femeia. N-am văzut nimic neobișnuit.

— Unde ați fost înainte să plecați pe teren?

— Am fost aici, Jimmy. Am dat niște telefoane. Am sunat de pe mobilul de serviciu, deci probabil că le-aș fi putut da de oriunde. Însă mașina mea a rămas parcată lângă drum. Toată lumea din sat trebuie s-o fi văzut acolo.

Perez aprobă din cap. Rhona Laing nu era proastă. El avea să verifice dacă tot ce spusese era adevărat. Însă mașinile nu erau singurul mod a te deplasa în Shetland. Procurarea avea o barcă bună, iar la cele mai multe așezări din Shetland se putea ajunge ușor pe apă. Vreme de secole întregi, în Shetland nici nu existaseră drumuri – toate deplasările se făceau pe mare. Poate că, de fapt, nu aveau un alibi prea puternic. Trebuia să întrebe dacă și barca femeii rămăsese acolo toată dimineața.

Capitolul 25

Rhona Laing închise încet ușa după Jimmy Perez și se sprijini o clipă de ea, de parcă ar fi vrut să oprească alți intruși. Apoi urcă la etaj și se ascunse după perdea, ca o țăță din Shetland, ca să-l privească în timp ce mergea pe lângă mal. Abia după ce-l văzu plecând cu mașina spre Bixter se simți din nou liniștită.

Până aici s-a ajuns? Trebuie să mă ascund în propria casă de parcă aș fi o asasină?

Planurile ei din ziua aceea - să plece cu barca la picnic, să exploreze golful și să se oprească pe o plajă mică pentru prânz - se spulberaseră. Pe vremea când lucra ca avocat, avusese o clientă care suferea de agorafobie și, deși își păstrase profesionalismul pe tot parcursul procedurilor judiciare, îi venise s-o ia de umeri și s-o zgâlțâie pe femeia aceea. Ce era în neregulă cu ea? Chiar era ceva atât de nemaipomenit să deschidă ușa și să pășească pe caldarâm? Abia atunci înțelese Rhona Laing frica irațională de spațiul din afara casei. Frica provocată de chipurile străinilor. De clădirile dușmănoase. De peisajul amenințător. Mai simplu era să se ghemuiască pe scaun, să întoarcă spatele ferestrei. Să bea ceai sau whisky. Să nu mai aibă de-a face cu lumea exterioară.

Dar dacă ar fi alunecat pe panta aceea ar fi comis cea mai cumplită greșală. Rhona își dădea seama de asta. Iar dacă ar fi rămas în casă ar fi fost prinsă în capcană, la mila persoanelor care i-ar fi bătut la ușa și a telefoanelor date de cunoștințe. Poate că Perez avea să se întoarcă. Poate că avea să apară Willow Reeves, cu părul vâlvoi și ochii holbați, gata s-o ia la întrebări. Își zise că pe bărbat mai putea să-l ducă de nas, însă cu femeia din Hebride era altă treabă. N-ar fi reușit.

Prin urmare, se duse în bucătărie și termină de pregătit un prânz la pachet. Tăie coaja pâinii cu un cuțit bun, ascuțit, ca să nu zdrențuiască marginile, după care împachetă sandviciurile în staniol. Pe urmă puse fructe și

biscuiți într-o pungă, își făcu un termos de cafea și turnă lapte într-un borcănel pe care-l păstra special pentru acest scop. Scoase o pelerină de ploaie dintr-un dulap de sub scări și merse în dormitor să-și ia un jersey de schimb, pentru că în Shetland vremea se putea schimba oricând. Apoi ieși din casă, încuie ușa și se îndreptă grăbită spre debarcader, cu ochii ațintiți la drum. Simțea că numai pe mare poate să se împace cu ce se întâmplase. Pe apă se simțea în siguranță. Pe apă simțea că poate să fugă pentru totdeauna.

Capitolul 26

Perez găsi imediat locuința soților Belshaw. Fusese construită în ultimii zece ani, fiind una dintre multele case prefabricate, în stil scandinav, care apăruseră pretutindeni în Shetland. Era vopsită într-un albastru pal, aproape gri, avea etaj și o terasă de lemn în față, către Aith. După înfățișare, te-ai fi așteptat să aibă și saună în fundul grădinii, însă acolo se aflau un leagăn, un cadru de cățarat, două mașinuțe de plastic și o trambulină înconjurată de plasă. Adăpostită în spatele casei, Perez văzu o mică grădină de legume în care pământul fusese săpat de curând.

Bătu la ușă, iar Andy Belshaw îi deschise imediat. Purta pantaloni de trening și un tricou de rugby, iar în picioare avea papuci. Era palid și tras la față.

— Mă și gândeam că o să apari. Am auzit de John la Radio Orkney. O mizerie. Hai înăuntru.

Perez își zise că bărbatul deja prinsese puțin accent de Shetland.

— Abia azi dimineată ai aflat?

— Da, spuse Belshaw. Am închis telefonul aseară pentru că Lucy nu se simțea bine. Am verificat mesageria vocală după ce am auzit vestea la radio. Sunaseră două persoane care voiau să ne anunțe ce s-a întâmplat.

Îl conduse pe detectiv în bucătărie. Îl prinsese pe Belshaw tocmai când umplea mașina de spălat vase. Nimic nu dădea de înțeles, cel puțin în bucătărie, că lucrase de acasă. Nu era nici urmă de laptop. Se vedea de la o poștă că locuința era o casă de familie. Pe ușa frigiderului erau lipite desene, iar pe masa de călcat din colț era un morman de haine de copii. Tot în colț mai era și un coș cu andrele și gheme de lână.

— De asta ai rămas azi acasă? Din cauză că a murit John? Știu că erați prieteni buni. E de înțeles să nu mergi la serviciu dacă ai fost așa de tulburat.

— Eram foarte apropiați. Dar nu de asta nu m-am dus, ci

fiindcă fata mea tot nu se simte bine. Are amigdalită. Cei de la școală nu pot să-i găsească lui Jen o înlocuitoare în ultima clipă, iar pentru mine e destul de simplu să lucrez de aici. Am stabilit asta încă de aseară. Mă bucur că am făcut-o. N-aș vrea să fiu acolo azi. Pur și simplu n-aș putea să mă concentrez.

Belshaw închise mașina de spălat vase și porni fierbătorul.

— Te-au contactat jurnaliștii?

— Nu, de ce-ar fi făcut-o?

Bărbatul se încruntă ușor, lăsând de înțeles că era surprins de întrebare. Perez, însă, nu era convins. Poate că Henderson nu lucra direct pentru terminal, însă era angajat al Autorității Portuare din Sullom Voe. Belshaw trebuie să-și fi dat seama că, mai devreme sau mai târziu, terminalul urma să fie menționat la știri și că rolul lui era să se ocupe de felul în care era gestionată informația. Era obligatoriu să pregătească o declarație. Și la fel de obligatoriu era să se ducă la serviciu în acea zi, chiar dacă fiica lui avea amigdalită.

— Mă gândeam că e o coincidență cam stranie, spuse Perez. Au avut loc două crime, ambele în North Mainland. Jerry Markham a trecut pe la terminal în ziua în care a murit, iar John Henderson avea de lucru la Autoritatea Portuară, pe cealaltă parte a golfului.

Tăcerea fu întreruptă doar de sunetul fierbătorului care se opri singur. Belshaw privi pe geam.

— Și crezi că presa va face legătura? întrebă el. Ce coșmar! O să le dea apă la moară ecologiștilor. Nimic nu le place mai mult decât o teorie conspiraționistă.

— *Eu* fac legătura! spuse Perez ridicând tonul. Faptul că au murit doi oameni e mai important pentru mine decât că terminalul petrolier o să aibă parte de publicitate negativă.

Între cei doi se lăsă, din nou, tăcerea. La Perez ajunse abia perceptibil un cântec de copii fredonat pe undeva prin casă. Își zise că, probabil, fetița bolnavă se uita la televizor în camera ei. Se întrebă ce vârstă avea. Belshaw puse mecanic niște nes în două căni.

— Ascultă, reluă Perez, se întâmplă ceva la stație despre care ar fi bine să știu?

Detectivul simți că-și pierde cumpătul, simți cum se rup toate firele care-l țineau laolaltă. Depresia lui se manifesta prin furie.

— Ce anume să se întâmple?

— Tu să-mi spui! S-au făcut investiții suspecte, contracte frauduloase, nu se respectă regulamentul de protecție a muncii? Cel mai bine ar fi să-mi spui acum, ca să terminăm odată. Oricum presa tot o să afle. Iar dacă nu cooperezi pe loc, s-ar putea să te trezești acuzat de obstrucționare a justiției.

— Ce vrei să spui, inspectore?

Belshaw părea și mai palid, iar atunci când așeză cana în fața lui, pe masă, mâna îi tremura.

— Vreau să spun că Markham adulmecase ceva prin Sullom Voe în după-amiaza în care a murit. Și căuta ceva mai important decât amănunte despre terminalul secundar – pe astea ar fi putut să le afle la telefon și dintr-un comunicat de presă. Deci, ce făcea acolo de fapt?

— Ce făcea acolo de fapt? Știu la fel de multe ca tine.

Belshaw aproape că striga. Era indignat pe bună dreptate, sau se simțea strâns cu ușa? Perez nu-și putea da seama.

— Știi foarte bine că lucrez pentru BP⁶ și că n-am absolut nimic de-a face cu terminalul de gaz. Pe lângă asta, despre competiția dintre combustibilii fosili și sursele de energie regenerabilă s-a mai scris în presă de câteva ori. Evident că l-am întrebat dacă mai era interesat și de altceva. Ca să fiu sincer, însă, mi-a lăsat impresia că proceda mecanic. Punea toate întrebările pertinente, dar mi s-a părut că nu-i păsa cu adevărat. Mi-am zis că redactorul-șef l-a obligat să vină încoace.

Belshaw stătea cu mâinile pe masă și era roșu la față.

De sus strigă un copil:

— Tati! Tati!

Fetița auzise strigătele prin ușa deschisă și se speriasse.

⁶ BP – British Petroleum (*n. tr.*).

Belshaw nu zise nimic. Umplu un pahar cu suc din frigider și ieși din încăpere. Perez auzi murmur de voci în timp ce Belshaw o liniștea pe copilă. Perez se ridică și începu să umble prin bucătărie ca un leu în cușcă. Remarcă faptul că de la geam se vedea perfect debarcaderul. Dacă vremea ar fi fost frumoasă în ziua în care murise Markham, de-acolo s-ar fi văzut bine momentul în care ucigașul a pus cadavrul bărbatului în lotcă. Belshaw se întorsese pe nesimțite, căci Perez își dădu brusc seama că se afla chiar în spatele lui.

— De asta am cumpărat casa, spuse Belshaw. Pentru priveliște.

— Bănuiesc că n-ai văzut barca procuroarei ieri, dimineața devreme.

Belshaw nu se arată surprins de schimbarea bruscă a subiectului.

— N-am văzut-o.

Apoi continuă:

— Scuză-mă că am reacționat așa. Eram apropiat de John Henderson. Ne-am împrietenit când am venit prima oară în Shetland. Mă simt de parcă mi-aș fi pierdut fratele mai mare.

Se întoarce și se așează din nou la masă. Perez i se alătură.

— Cum v-ați întâlnit prima oară?

— La centrul sportiv din Brae. Mergeam la sală, acolo ne-am cunoscut. Credea că mă simt puțin cam izolat și m-a invitat în echipa de fotbal de cinci la cinci.

Belshaw ridică privirea.

— Era nașul fiului nostru.

— Ai cunoscut-o pe soția lui?

— Da, era tare sociabilă și obișnuiam s-o vizităm, chiar și când era foarte bolnavă. Căminul lor n-a fost niciodată trist propriu-zis. John se purta minunat cu ea. Și totul era atât de firesc! Era clar că aveau o relație specială.

Belshaw se uită pe deasupra câinii de cafea.

— Nu știu cum putea să fie atât de liniștit, de calm, știind că ea o să moară. Eu, unul, aș fi fost furios până la Dumnezeu și înapoi.

O, da, se gândi Perez, știu prea bine cum e.

— Și antrenați și echipa de fotbal de juniori?

— Neil, fiul meu, e înnebunit după sport. Am format echipa la Brae și l-am rugat pe John să vină să mă ajute. La început a făcut-o doar de dragul meu. M-am gândit că l-ar ajuta să treacă peste moartea lui Agnes. Dar se descurca de minune cu copiii. Mai bine decât o să mă descurc eu vreodată.

Bărbatul ridică din nou privirea.

— Doamne, băieții din echipă o să fie devastați! Ar trebui să le sun părinții.

Însă Belshaw nu se ridică de pe scaun.

— Ce părere aveai de faptul că John urma să se însoare cu Evie?

— Eram încântat, și la fel și Jen. Evie e o fată minunată și ne gândeam că John merită să fie fericit, poate să întemeieze și o familie. Evident că el era mult mai în vârstă, dar asta nu însemna că lucrurile n-aveau să meargă bine între ei. S-au luat cât ai clipi. Cred că au început să iasă abia acum șase luni, dar John a spus că n-avea timp de pierdut. Cei mai mulți oameni nu primesc o a doua șansă la fericire. El spunea că n-o merita pe Evie, dar că o să se bucure de ocazie la maximum.

Belshaw îl privi pe detectiv.

— Cum se simte Evie?

— Pare destul de calmă. Am impresia că încă nu a conștientizat cu adevărat ce s-a întâmplat.

— Jen zicea că vrea să treacă pe la ea imediat ce iese de la muncă. Și între ele e o oarecare diferență de vârstă, dar sunt prietene bune.

— Cred că părinții lui Evie vor s-o ia cu ei în Fetlar.

Brusc, lui Perez îi veni o idee.

— Ai vorbit cu John despre moartea lui Markham? Te-ai mai văzut cu el de când a fost descoperit cadavrul în lotcă?

Belshaw dădu ușor din cap.

— John n-a fost la antrenament vineri seară. Era în tura de noapte. Uneori se mai întâmpla asta, iar atunci mă descurcam singur cu băieții.

— Dar v-ați întâlnit pe urmă? După ce s-a răspândit vestea despre crimă?

Perez era nerăbdător și voia să ducă discuția mai departe.

— A venit aici duminică, am mâncat un prânz târziu. A fost ideea lui Jen. S-a gândit că Evie era ocupată. „Ultimul tău prânz de holtei.” Așa i-a spus. Am mâncat cam pe la jumătatea după-amiezii, fiindcă Jen a trebuit să lucreze la Muzeul de Agricultură.

Perez își aminti cum demarase Henderson din fața bisericii. Voia să se schimbe în ceva mai lejer acasă înainte să ia masa cu prietenii lui.

— Ați vorbit despre moartea lui Markham?

— Sigur că da! Deja știa toată lumea. N-aveai cum să scapi de discuțiile despre asta. Jen m-a prevenit că probabil John nu era interesat, însă el s-a purtat ca o țăță care voia să afle toate amănuntele.

— Cum ți s-a părut în timpul discuției despre Markham?

Belshaw ezită o clipă.

— Întotdeauna era greu să ghicești ce gândește John. În timpul mesei mi s-a părut preocupat, dar poate că era din cauza serviciului. Își lua munca foarte în serios. Desigur, mai era și nunta. Mi-am dat seama că, probabil, se gândea la Agnes și se întreba dacă face alegerea corectă. Nu că ar fi avut dubii în privința lui Evie, pe care o iubea, dar se gândea la prima căsnicie. Un fel de a-i cinsti amintirea lui Agnes înainte să meargă mai departe.

Bărbatul tăcu.

— Ce-i drept, mi s-a părut cam ciudat că voia să vorbească despre Markham și despre crimă. Niciodată nu-i plăcuse bârfa, nu se entuziasma când alții aveau necazuri.

— Așa ți s-a părut?

Perez se rezemă de spătarul scaunului.

— Entuziasmat?

Belshaw părea că se gândește ce să-i răspundă.

— Poate că nu e cel mai potrivit cuvânt, răspunse el în cele din urmă. Însă John se tot întorcea la subiectul ăsta. Pur și simplu nu putea să treacă peste. Nu în timpul mesei

propriu-zise, erau și copiii de față, ci mai târziu, când i-am trimis la joacă.

— Avea vreo teorie despre moartea lui Markham? A făcut vreo speculație despre mobilul crimei sau făptaș?

— Nu.

Belshaw se aplecă deasupra mesei.

— Nimic de genul ăsta. Părea mai degrabă surescitat, tulburat chiar. „Pe-aici n-ar trebui să se întâmple așa ceva.” Așa a zis.

— Ai mai vorbit până atunci cu John despre moartea lui Markham? Știi cum a aflat despre crimă?

— Nu. Sâmbătă am lucrat. Uneori mai lucrez câte o zi și la sfârșitul săptămânii. Atunci ai trecut să discutăm.

Belshaw își goli cana.

— Mă bucur că Jen l-a chemat să ia prânzul cu noi duminică. Soția mea face parte și din echipa de canotaj a veteranelor din Aith și ar fi trebuit să fie la regata de la St. Ninian's, dar erau destule voluntare și a putut să se sustragă. Așa am avut și noi ocazia să stăm împreună. A fost ultima oară când l-am văzut pe John.

Perez ridică privirea.

— Soția ta e prietenă cu Rhona Laing?

Belshaw dădu din umeri.

— Sunt în aceeași echipă. Amândurora le place la nebunie apa. Dar nu cred că asta le face să fie prietene la cataramă.

Telefonul lui Belshaw sună, iar acesta se ridică de la masă. Era un apel de la serviciu. Perez nu mai avea nicio întrebare, așa că îi făcu semn cu mâna ca să-i dea de înțeles că pleacă. Înainte să iasă din casă, detectivul își lipi cartea de vizită pe panoul din bucătărie, spunându-i pe muștește „Sună-mă dacă-ți mai vine vreo idee.” Belshaw dădu din cap și își văzu mai departe de convorbire.

Perez rămase pe terasă, în afara razei vizuale a lui Belshaw, și privi în jos, spre Aith. Un iaht tocmai părăsea debarcaderul. Era alb și destul de elegant, iar Perez bănuia că-i aparține procuroarei. Prin urmare, încă o legătură. Jen Belshaw vâslea împreună cu Rhona Laing așa că, dacă

lucrurile s-ar fi petrecut altfel, ar fi fost posibil ca ea să descopere cadavrul lui Markham. Perez se întrebă ce avea de spus Willow Reeves despre asta.

Detectivul se uită la ceas. Era aproape unsprezece, probabil ora de vârf pentru bucătăria dintr-o școală. Perez își imaginează ceaunele care fierbeau pe plită, aburul și haosul, toată lumea care vorbea. N-ar fi avut niciun rost să încerce să stea de vorbă cu femeia în clipa aceea. În schimb, era un moment bun să-i facă o vizită lui Joe Sinclair, directorul portului din Sullom Voe și, totodată, șeful lui Henderson. El cu siguranță era disponibil să discute cu detectivul la o cafea.

De îndată ce Perez urcă în mașină, îi sună mobilul. Era Willow Reeves.

— Jimmy.

Semnalul era prost, vocea i se frângea.

— Cum merge?

— Am vorbit cu procurorul.

Perez se gândi că ea o interesa cel mai mult pe detectivă.

— Și tocmai am vorbit cu Andy Belshaw.

— Bun.

Femeia părea neatentă la ce spune el.

— Poți să te întorci aici, Jimmy? Cât mai repede. Avem informații noi.

Capitolul 27

Sandy Wilson răspunsese apelului. Willow Reeves îl pironise în sala de operațiuni și îl instruisese să preia informații de la agenta care răspundea la apelurile de pe linia de urgență. Willow dăduse ordinul ca orice amănunt interesant sau neobișnuit să îi fie pasat lui Sandy – până la urmă el era de-al locului, era în măsură să-și dea seama dacă cineva vorbea serios sau se ținea de farse. Drept urmare, tânărul rămăsese în camera gri, ternă, având impresia că ancheta avansează, dar fără el. Și-ar fi dorit să fie pe teren, alături de Perez.

Willow vârî capul pe ușă.

— Mă duc la Hotelul Ravenswick să vorbesc cu Maria Markham. Vreau să mă lămuresc dacă ea e femeia cu care s-a întâlnit Jerry la Bonhoga.

Chiar atunci sună telefonul, iar noua agentă, cerându-și parcă scuze că-l deranja pe Sandy, spuse:

— E o tipă care vrea să stea de vorbă cu cineva. E din Londra. Zice că a fost prietena lui Markham. Vrea să vină în Shetland ca să vadă unde a murit.

Sandy se întoarse ca s-o atenționeze pe Willow, însă ea simțise deja că era vorba despre ceva interesant, așa că se întorsese în cameră și asculta. Sandy îi oferî telefonul detectivei, însă ea îi făcu semn să continue.

— Cu ce te pot ajuta?

Vorbise cât putea de clar și de răspicat.

— Mă numesc Annabel Grey.

Sandy își zise că femeia era tânără, cu siguranță mai tânără decât Markham. Dar nu era de mirare – lui Markham îi plăcuse și Evie, care abia terminase liceul. Poate că asta era genul care-i plăcea lui. Interlocutoarea trase aer în piept înainte de a continua.

— Sunt studentă. Sunt în ultimul an la Oxford. La St. Hilda's. Am fost plecată, n-am fost la curent cu ce s-a întâmplat, tocmai am aflat la știri despre crimele din Shetland.

Sandy se întrebă pe unde umblase. Vorbea de parcă plecase în cine știe ce loc îndepărtat și exotic. Sau în cosmos. În mintea tânărului se derulară imagini din benzi desenate cu nave spațiale și omuleți verzi.

— Eram prietena lui Jerry, spuse deodată fata, readucându-l pe Sandy cu picioarele pe pământ.

Semăna mai mult ca declarația unui politician decât cu una de dragoste.

— Urma să ne căsătorim.

Se lăsă tăcerea, de parcă ei i se părea că nu mai era nimic de spus.

— Când ai vorbit ultima oară cu Jerry?

Sandy preferase întotdeauna chestiunile obiective: date, ore, locuri. Probabil că întrebarea era potrivită, pentru că Willow zâmbi și îi făcu un semn aprobator. Oricine altcineva s-ar fi simțit tratat de sus, dar Sandy doar se bucură că era pe drumul cel bun.

— Am vorbit cu el la telefon cu o zi înainte să plece în Shetland, spuse fata.

Vocea ei avea o limpezime care-l duse cu gândul la glasul unei cântărețe. Era greu de zis ce simțea despre moartea lui Jerry. Nu părea să fi plâns, dar poate că era doar o mască.

— Pe urmă, după cum am spus, am fost plecată câteva zile și n-am putut vorbi. Dar mi-a trimis o vedere. A ajuns azi la mine.

— Ai putea să-mi descrii vederea?

Willow radia din nou, ca o învățătoare care încurajează un copil deosebit de prostănac.

— Era o reproducere după o pictură cu trei muzicieni, spuse Annabel.

Sandy se gândi că vederea era identică celor găsite în servieta lui Jerry. Probabil că le luase pe toate deodată de la Bonhoga.

— Și ce scria pe ea?

Pentru prima oară, tânăra păru neliniștită, nu tocmai încrezătoare.

— Uite ce e, chiar nu mă simt confortabil să discut asta

la telefon. Oricum vin în Shetland. O aduc cu mine. Trebuie să văd unde a murit Jerry. Trebuie să mă întâlnesc cu ai lui.

— Părinții lui Jerry știu de tine?

Se lăsă tăcerea. Dură atât de mult, încât Sandy se gândi că trebuia să repete întrebarea.

— Nu sunt sigură, răspunse tânăra în cele din urmă. Jerry voia să le spună, cred, dar mi-a zis că trebuia să aștepte momentul potrivit. Poate că nu a mai apucat.

— Ți-ai luat deja biletul de avion?

Sandy revenise la partea practică. Deja se simțea mai în largul lui.

— Dacă ai nevoie, te putem ajuta cu asta.

— Vorbesc din Heathrow. Deja am biletul către Aberdeen. Ajung în Sumburgh după-amiază târziu.

— Bine.

Sandy era uluit de cineva care putea să-și planifice călătoria atât de repede, de pe-o zi pe alta.

— O să trimitem pe cineva să te preia de-acolo.

— Vii tu? întrebă Annabel, părând pentru prima oară de-a dreptul neliniștită.

— Nu sunt sigur.

Sandy iarăși nu se simțea în largul lui.

— Ai vrea să vin eu?

— Da, răspunse Annabel direct. Aș vrea.

Sandy se uită la Willow, iar ea aprobă din cap.

— Bine atunci. Da, vin eu. Și îți rezolvăm noi cazarea.

— A, sigur că da. Ar fi trebuit să am mai multă încredere.

Willow îl rugă pe Sandy să o însoțească la Maria Markham. Era oricum în drumul spre aeroport, iar detectiva spusese că Jimmy Perez putea să-i ia locul în sala de operațiuni când se întorcea de la Aith. Avea să gestioneze la telefon informațiile primite. Sandy nu știa ce părere o să aibă Perez de acest rol. Poate că ar fi vrut s-o întâmpine el pe prietena lui Markham. Când ajunse la secție, detectivul nu spuse nimic. Pur și simplu dădu din

cap și-i preluă locul lui Sandy.

Maria Markham se întâlnește cu cei doi în biroul hotelului, la parter, nu în apartament. Sandy se gândește că poate nu voia să-i fie invadat spațiul personal. Era îmbrăcată în ținută *business* - un costum gri, făcut pe comandă, care părea puțin prea mare, de parcă femeia ar fi slăbit deja după moartea fiului ei. Se spălase pe cap, își prinsese părul la spate și se rujase.

— Peter nu-i aici, zise femeia. Un prieten de-al lui care e marinar s-a oferit să-l plimbe cu barca azi. L-am încurajat să se ducă. Avea nevoie să mai iasă, chiar și numai o zi. O lua razna aici. El nu l-a iubit pe Jerry așa cum l-am iubit eu. Era inevitabil. Un tată nu poate stabili aceeași legătură. Dar acum se simte vinovat și crede că, dacă l-ar fi iubit pe Jerry mai mult, ar fi reușit să-l protejeze. E ridicol, dar într-un fel și eu cred același lucru. Simt că e vina lui Peter cumva. Cu toții avem nevoie de cineva pe care să-l arătăm cu degetul, iar până e găsit criminalul eu nu-l am decât pe soțul meu.

Maria se opri, jenată de șuvoiul de cuvinte care suna ca o confesiune.

— Îmi pare rău. Probabil că vi se pare caraghios.

— O să-l găsim pe criminal, doamnă Markham.

Willow părea atât de sigură, încât Sandy aproape că o crezu și el.

— Dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. De asta suntem nevoiți să vă deranjăm din nou.

Maria se așează la birou, iar Willow și Sandy în fața ei, ca și cum ar fi fost membri ai personalului. Parcă erau un chelner și o cameristă care nu-și făcuseră datoria cum trebuie.

— Așadar, spuse Maria, ce mai doriți acum?

— Probabil ați auzit de moartea lui John Henderson.

— Da.

Femeia se uită scurt la Willow. Sandy parcă ar fi fost invizibil.

— Henderson l-a ucis pe Jerry și apoi s-a sinucis? Să fi fost cuprins de remușcări? Chiar m-am întrebat dacă asta

s-a întâmplat. Mi s-ar părea nedrept. Nu s-a făcut dreptate în adevăratul sens al cuvântului dacă a ales când să-și pună capăt zilelor.

— Nu, spuse Willow. N-a fost așa. Henderson a fost ucis la rândul lui.

— Iar acum cei doi bărbați din viața lui Evie Watt sunt morți.

Maria Markham râse ușor. Lui Sandy i se părea că întrezărește o urmă de nebunie în femeia din fața lui.

— Aș vrea să cred că Evie e criminala, dar nu mi se pare plauzibil.

— Jerry s-a întâlnit cu o femeie în dimineața zilei în care a murit, spuse Willow. La cafeneaua din Bonhoga. Ne-a fost descrisă ca fiind de vârstă mijlocie și elegantă. Aveți idee despre cine ar putea fi vorba?

— Nu. Poate că avea legătură cu articolul pe care-l scria. O fi fost vreun contact de-al lui.

— Nu e vorba de dumneavoastră?

— Normal că nu! Dacă aș fi vrut să stau de vorbă cu fiul meu aș fi făcut-o aici, nu la treizeci de kilometri de mers cu mașina spre nord.

— Dar aici nu aveți multe ocazii să discutați. Vreau să spun să stați cu adevărat de vorbă. Și dumneavoastră și Peter sunteți foarte ocupați, iar Jerry abia venise pe feribot cu o zi înainte, în zori. Ar fi avut sens să vă întâlniți undeva...

Willow ezită.

— ...neutru. Undeva unde să nu fiți întrerupți. Toată lumea mi-a spus că erați foarte apropiați.

Cele două femei se priveră intens. Între ele se insinuă jazz-ul la pian care se auzea în surdină din bar. Maria Markham vorbea prima.

— După cum ți-am spus, inspectore, nu m-am întâlnit cu fiul meu în Weisdale în dimineața zilei în care a murit. Mi-aș dori să se fi întâmplat așa. Aș vrea să pot să număr și asta printre amintirile mele, dar nu se poate. Am fost aici toată ziua. Bineînțeles, personalul hotelului îți poate confirma.

— Desigur.

Willow dădu din cap cu gravitate. În încăperea se lăsa tăcerea.

— Fiul dumneavoastră o cunoștea pe domnișoara Laing, procuroarea?

— Nu!

Maria răsă din nou în felul acela isteric care-l făcea pe Sandy să vrea să fugă din cameră.

— Cum ar fi putut s-o cunoască? Doar dacă nu cumva i-a luat un interviu când lucra aici ca reporter. Poate atunci să se fi întâlnit cu ea. Dar asta s-a întâmplat acum mulți ani.

Se ridică.

— Am terminat? Nu m-am odihnit bine. Obosesc repede. Willow nu se clinti.

— Mai am o singură întrebare.

Maria rămase în picioare, privindu-i de sus.

— Care e?

Sandy își zise că în tonul ei chiar se simțea oboseala.

— Știați că fiul dumneavoastră avea o nouă iubită?

— Nu!

Maria răspunse prea tare, luându-i prin surprindere pe cei doi.

— O cheamă Annabel Grey și stă la Londra.

Willow făcu o pauză.

— Cel puțin așa susține.

Maria își reveni repede. Își aranjă sacoul, după care se așeză din nou.

— Sunt convinsă că Jerry m-ar fi anunțat dacă ar fi cunoscut pe cineva special. Poate că de asta a și făcut efortul să vină până aici. Poate că voia să ne spună față-n față, nu la telefon. Știa că ne-am fi bucurat grozav.

— Chiar așa?

— Bineînțeles. Ne doream doar să fie fericit.

Ajunseră devreme la aeroportul din Sumburgh și, cum avionul avu o mică întârziere, băură un ceai în timp ce o așteptau pe prietena lui Markham.

— Ce impresie ți-a lăsat Maria?

Lui Sandy i se păru că Willow Reeves era mai elegantă. Poate că apucase să-și calce fusta la hotel, după care își strânsese părul la spate, prinzându-l cu un pieptăn.

— Mi s-a părut că nu-i în toate mințile. Dar tocmai și-a pierdut fiul.

— Crezi că ar fi putut să-l ucidă pe Henderson? Ca să se răzbune pentru Jerry?

— Dacă a crezut că Henderson i-a ucis băiatul? Atunci da, cred că da.

Sandy tremură ușor. Într-un fel, era scârbit de acest gând. Înainte ca Willow să-i poată răspunde, văzură prin geamul de lângă banda de bagaje că avionul aterizase. Se ridicară și străbătură sala de așteptare ca s-o întâlnească pe cea mai recentă prietenă a lui Jerry Markham.

Capitolul 28

Annabel Grey nu era singură.

Stând lângă Sandy, Willow privea cum pasagerii se îndreptau de pe pistă către terminal și încercă să-și dea seama care dintre femei era persoana pe care o așteptau. De la telefon, lui Sandy i se păruse că era foarte tânără. Detectiva văzu o fată micuță, bronzată, îmbrăcată în palton și cu un fular în dungi, însă aceasta le făcu semn cu mâna părinților ei chiar dinainte să intre. Prin urmare, nu era ea. Nu putea fi nici domnișoara elegantă, la costum, care se îndreptă direct spre biroul de închiriat mașini. Willow își zise că ar fi trebuit să pregătească împreună cu Sandy o pancartă cu numele lui Grey și să stea acolo ca taximetriștii care preluau muncitorii de la terminalul petrolier.

Până la urmă, fata fu cea care veni la ei. Se îndreptă spre cei doi imediat ce ieși din coridorul îngust dinspre pistă - nu trebuia să-și recupereze niciun bagaj, avea doar un rucsac mic pe umăr. Lângă ea mergea un bărbat înalt, distins. Avea părul grizonat și era bronzat de la vacanța de iarnă petrecută în țările calde. Sau la schi. Willow își zise că era probabil să fie schior. Bărbatul ținea în mână o geantă mare de piele.

— Tu trebuie să fii Sandy.

Vorbi de parcă tânărul era singurul care conta, ca și cum Willow ar fi fost invizibilă.

Sandy roși, după care îi confirmă spusele. Se comporta din nou ca un adolescent fiindcă femeia era deosebit de frumoasă, ca din filme. Era suplă, înaltă, blondă și avea o gură generoasă, așa că Sandy își pierdu capul de tot. Femeia avea ochii roșii de plâns.

— Eu sunt Annabel Grey.

Întinse mâna. Nu vorbea tare, însă avea o voce clară, ca de actriță, iar Willow se aștepta ca toată lumea din aeroport să se întoarcă și s-o asculte, fiind chiar surprinsă când se uită în jur și constată că nimeni nu reacționa.

— Iar el este tatăl meu.

— Richard Grey.

Bărbatul întinse mâna. Glasul îl caracteriza pe loc.

Școală de fițe, își zise Willow. Apoi Oxbridge. Trebuie să fie politician. Sau actor. Nu, e avocat.

Asta era impresia pe care o lăsa mergând alături de fiica lui. Părea să-i fie mai degrabă avocat decât părinte.

Annabel era îmbrăcată ca de oraș: avea o rochie înflorată, până la genunchi, ciorapi negri, pantofi negri și doar o jachetă gri, scurtă, împotriva frigului din Shetland. Poate că la Londra deja venise vara.

Willow se prezentă.

— Eu sunt detectiva care conduce ancheta.

Simțea nevoia ca femeia, care părea hotărâtă s-o ignore, să-i conștientizeze măcar puțin autoritatea. Fără să vrea, detectivei îi plăcea profund efectul pe care tânăra îl avea asupra lui Sandy Wilson.

— Deci dumneata ești șefa? întrebă Annabel. O să aflu cine i-a ucis pe Jerry și pe celălalt bărbat?

Lui Willow i se păru că abordarea ei directă avea ceva copilăresc. Nu se simțea nicio urmă de prefăcătorie sau de șiretenie.

— Da, spuse Willow. O să aflu.

Preț de o clipă, femeia se uită fix la ea, apoi dădu scurt din cap.

— Vezi, tati? Ți-am spus eu că o să fie o idee bună să venim.

În drumul cu mașina până la secție domni tăcerea. Willow porni căldura, îngrijorată că fetei i-ar fi frig, după care se pomeni că aproape ațipește. Niciodată nu putea gândi bine pe căldură. La volan era Sandy, în continuare mut și transfigurat. Willow se afla în stânga lui, iar tatăl și fiica stăteau pe banchetă. Fata părea stăpână pe sine, în ciuda semnelor că plânsese mai înainte, și se uita pe geam la priveliște. Vorbi o singură dată, când trecură pe lângă un semn maroniu pentru turiști care arăta drumul spre Hotelul Ravenswick.

— Nu acolo a copilărit Jerry și locuiesc ai lui?

Sandy încetini astfel încât fata să poată vedea clădirea mare și grădina împrejmuită cu un zid, însă Annabel Grey nu mai rosti nicio vorbă.

— Ce loc minunat! spuse bărbatul, după care o cuprinse pe fiica lui pe după umeri și o trase mai aproape de el.

Willow își zise că prietenele lui Jerry aveau ceva în comun: nu erau isterice și înfruntau durerea cu demnitate. Nici Evie Watt nu plânsese atunci când afluase de moartea lui John Henderson – cel puțin nu în public.

Detectiva îi conduse pe Annabel și Richard Grey în biroul ei, care fusese al lui Jimmy Perez, nu în camera de interogatoriu. Încăperea aceea era prea dură și rece. Nu mirosea a infractori, dar spiritul drogaților și bețivilor se insinuase cumva în ambianță. Poate pentru că se folosea de fostul lui spațiu, Willow îl rugă pe Jimmy, nu pe Sandy, să fie prezent la discuție. Tânărului îi era oricum prea greu să privească dincolo de frumusețea femeii. Perez, în schimb, era în continuare atât de consumat de pierderea pe care o suferise încât abia dacă avea s-o bage de seamă.

Annabel Grey voia cu tot dinadinsul să-și spună povestea în felul ei. Începu să vorbească imediat ce se așează.

— Vreau să-l văd pe Jerry. Credeți că e posibil?

— Trupul lui nu e aici.

Perez răspunse înainte ca Willow să poată deschide gura.

— A fost trimis la Aberdeen pentru efectuarea autopsiei. Detectivul tăcu o clipă.

— Medicul legist de acolo e foarte priceput. Foarte respectuos.

Era clar că Annabel era dezamăgită, chiar bulversată. Nu se așteptase la una ca asta.

— Vezi, scumpo? Ți-am spus că așa o să fie.

Richard Grey mângâie mâna fetei, după care se uită la Willow.

— Sunt avocat pledant. Nu în drept penal, dar cunosc întrucâtva procedurile.

Zâmbetul său cuceritor era, totodată, un avertisment:

Nu vă puneți cu mine. Willow se feliçită în gând că îi ghicise ocupația, după care își dădu seama că era o complicație în plus de care chiar nu aveau nevoie.

— L-am iubit.

Pentru prima oară, vocea Annabelei fu puțin nesigură, însă tonul era tot copilăros. În încăpere se lăasă liniștea. Willow își zise că poate Perez urma s-o consoleze în vreun fel, însă acesta puse o întrebare directă și neutră.

— Unde l-ai cunoscut pe Jerry Markham?

De atât avu nevoie Annabel ca să-și înceapă povestea. Willow își zise că o transformase într-o legendă, o șlefuiuse spunând-o de mai multe ori, nu doar prietenelor de la facultatea ei de fițe, ci chiar ei însăși.

— Era prin decembrie, iar eu eram acasă de Crăciun. În vacanțe fac voluntariat - e un angajament pe care mi l-am luat încă de când mergeam la școală. Am fost foarte norocoasă din multe puncte de vedere, e important să ofer și altora. Nu sunteți de aceeași părere?

Annabel se uită la ei, dar singurul răspuns veni din partea tatălui, care o mângâie din nou pe braț.

Dacă ar fi fost singură, Willow ar fi zorit-o pe fată, dar Perez se mulțumea să aștepte. Nu-l mai văzuse niciodată atât de liniștit. Detectiva auzise povești despre răbdarea lui legendară, însă era prima oară când chiar o vedea la lucru. În cele din urmă, Annabel reluă povestirea:

— Anul acesta la St. Luke's, biserica din piața de lângă noi, s-a organizat un traseu spiritual pentru perioada dinaintea Crăciunului, ne întâlneam acolo în fiecare zi, citeam și meditam. Printre altele, m-am ocupat și de asta.

— Traseu spiritual?

Willow nu se putu abține s-o întrerupă. Simți cum îi zvâcnește un nerv de la gleznă. Stătuse jos prea multă vreme.

— Pentru lumea care caută răspunsuri, spuse Annabel. O introducere în viața spirituală.

— Și Jerry scria un articol despre asta?

— Nu!

Annabel zâmbi.

— Jerry participa și el la curs. Mi-am dat seama că la început nu ne-a luat în serios. Venise acolo în glumă sau pentru că pierduse un pariu. Sau poate chiar ca să scrie un articol. Da, poate că de asta venise, totuși, în ziua aceea friguroasă de decembrie. Sau poate fiindcă afară ploua și găsisse un adăpost unde avea mâncare și cafea. În orice caz, ne-a fost trimis! Era menit să vină acolo.

La naiba, e habotnică! Încă una. De parcă n-ar fi deja destui din ăștia implicați.

Părinții lui Willow fuseseră un soi de budiști fără pretenții, iar detectiva renunțase la orice idei de natură spirituală înainte să plece de la școală, devenind atee convinsă. Încă un mod de a se răzvrăti.

Annabel continuă să vorbească.

— Firește că s-a opus. Așa e de obicei. Dar asta a făcut și mai frumos momentul când L-a lăsat pe Domnul în viața lui. Fusesse atât de ferm, atât de recalcitrant, după care toate obstacolele s-au prăbușit. A fost un privilegiu pentru mine să fac parte din acest proces.

— Iar acum e mort.

Willow nu se putuse abține.

— Iar acum e mort, aprobă Annabel cu gravitate. Credința nu e mereu o cale ușoară.

— Crezi că a fost ucis fiindcă era creștin?

Willow nici măcar nu încercă să vorbească pe un ton serios. În minte i se derulau imagini cu Annabel la slujbă: o adunătură de nefericiți la fel de spălați pe creier, cu ochii pe jumătate închiși, care-și agitau brațele în aer. Niște țicniți, de acord, dar care cu greu ar fi putut fi considerați o amenințare și care era puțin probabil să fie capabili să provoace acte de violență, ci doar iritarea cumplită a celorlalți. Detectiva se întrebă dacă și tatăl fetei era religios. Îi venea greu să creadă una ca asta. Richard Grey părea mult prea sofisticat ca să ia parte la așa ceva.

— Jerry era hotărât să lupte cu răul, spuse fata pe un ton ferm. Ai nevoie de curaj pentru asta.

Annabel se uită la tatăl ei, dornică să fie aprobată. Deși acesta dădu din cap cu gravitate, lui Willow i se păru că

reacția e mecanică. Nu era de acord cu fiica lui.

Perez interveni înainte ca Willow să apuce să mai zică ceva.

— Te referi la o manifestare anume a răului? Vreau să spun: a existat un motiv anume pentru care Jerry s-a întors în Shetland așa de repede după ce s-a convertit?

Willow își dădu seama că era posibil ca și Perez să fie habotnic. Probabil că Nordul era plin de superstiții.

Annabel nu răspunse direct.

— Ne-am hotărât să ne căsătorim. Foarte curând. Nu vedeam niciun motiv să așteptăm. Jerry urma să fie botezat și, imediat după, trebuia să ne căsătorim.

Fata zâmbi cu toți dinții, trist.

— Jerry și-a petrecut Crăciunul cu noi. Era foarte ocupat cu munca și n-a avut timp să meargă acasă. Tata *chiar* exagerează mereu de Crăciun. Cumpără cel mai mare brad din lume. Cântăm colinde în jurul focului. Iar anul ăsta a nins. A fost cu adevărat magic. Când ne întorceam de la slujba de Crăciun, Jerry m-a cerut în căsătorie. A fost cel mai frumos cadou din lume.

Pe Willow o izbi asemănarea dintre cele două crime. Atât Evie, cât și Annabel erau religioase și urmau să se mărite cu bărbați mai în vârstă. Henderson fusese destul de diferit de Markham, însă abordarea femeilor – atât de sigure pe ele, atât de mândre de credința lor, chiar și în astfel de momente – era foarte asemănătoare. Nu înțelegea, însă, cum puteau să fie toate astea un mobil pentru crimă.

— Dar cum de nu le-a spus nimic părinților lui despre tine? Putea să o facă chiar dacă n-a mai reușit să-și petreacă Crăciunul cu ei. Doar v-ați logodit...

Detectiva își dăduse seama de acest detaliu imediat ce fata îi spusese de cererea în căsătorie.

— Nu voia să le spună la telefon, zise Annabel. Considera că trebuie să le spună față-n față.

— De asta s-a întors Jerry în Shetland? întrebă Perez. Era o întrebare simplă, dar fata ezită.

— Cred că urma să le spună, din moment ce tot era aici.

Probabil că voia asta. Însă nu acesta era motivul principal pentru care venise.

— Și care era acela? Întrebă Perez, afișând un mic zâmbet încurajator.

Iar Willow își dădu brusc seama că acel moment era hotărâtor, că putea urma o revelație esențială pentru toată ancheta. Dacă aflau răspunsul la această întrebare aflau și identitatea criminalului.

Din nou, în încăpere se lăsă tăcerea. De afară se auzeau țipete de pescăruși. Sirena unui vapor îndepărtându-se de chei.

— N-a vrut să-mi dezvăluie, zise Annabel într-un final, cu părere de rău. Mi-a spus că trebuia să clarifice niște lucruri înainte să se dedice cum trebuie relației noastre.

Lui Willow îi venea să urle la fată:

Nu l-ai întrebat la ce se referea? Nu voiai să știi dacă mai exista o femeie în viața lui? Dacă nu cumva ascundea vreun secret odios?

Simți că antipatia ei pentru Annabel Grey e ca o ceață mentală care nu-i permite să gândească limpede. De unde această aversiune? Din cauză că Annabel arăta bine? Că era atât de sigură pe ea? Că avea o părere atât de bună despre sine? Că tatăl ei iubitor avusese grijă să nu-i lipsească nimic în copilărie?

— Faptul că nu ți-a dezvăluit secretul nu te-a făcut să-i pui la îndoială sentimentele?

Perez vorbise cu blândețe, însă răspunsul veni clar și răspicat:

— Nu! Mă iubea și voia să-și petreacă restul zilelor alături de mine. Însă credința l-a făcut să-și pună la îndoială trecutul și munca. Avea nevoie să-și pună ordine în gânduri. L-am întrebat dacă vrea să vin cu el în Shetland, însă mi-a spus că era ceva ce trebuia să rezolve de unul singur.

— Și tu unde te-ai dus cât a fost plecat? Întrebă Perez.

— M-am dus să mă reculeg. În timpul vacanței de Paște, Capela Universității e deschisă oricui vrea să-și aprofundeze credința. În Sussex există o casă pe care o

administrează niște maici. E un loc dedicat tăcerii și contemplării. N-ai niciun contact cu lumea externă. De asta n-am aflat imediat de moartea lui Jerry.

Fata se uită la Perez, iar Willow văzu că ochii îi luceau din cauza lacrimilor.

— Am simțit că avea nevoie de rugăciunile mele.

— I-ai spus sergentului meu că Jerry ți-a trimis o vedere, zise Willow. O ai la tine?

Annabel deschise rucsacul și puse vederea pe masă. Era aceeași imagine: o reproducere după o pictură cu trei bărbați care cântă la vioară. Willow o apucă de margine și o întoarse. Pe spate era trecută adresa din Hampstead a Annabelei. Alături, două propoziții scurte: *Aproape am terminat. Mă întorc curând.*

— Ești sigură că e scrisul lui Jerry?

— O, da.

Prin urmare, Jerry îi trimisese vederea înainte să moară. Însă Willow se gândi că mesajul nu-i ajuta mai deloc.

Capitolul 29

Mai târziu, colega celor doi, Morag, îi făcu Annabelei un scurt tur al orașului Lerwick. Perez sugerase că poate voia să vadă unde făcuse Jerry școala și biroul unde lucrase prima oară ca jurnalist. După ce fata plecă, detectivii discutară cu tatăl ei. Willow avea impresia că Grey își dorea la fel de mult ca și ei să vorbească fără ca Annabel să fie de față și în tot răstimpul simți că parcă bărbatul dădea tonul conversației. El stabilea regulile și le spunea doar ce dorea el să se afle. La un moment dat, în timp ce le descria munca de avocat specializat în drepturile omului, spuse:

— A, inspectare, uneori pierd din vedere adevărul. Eu sunt cel care urzește povești. Cel care te convinge.

Willow se gândi că asta făcea și atunci - crea o poveste despre viața lor perfectă: casa din apropiere de Hampstead Heath, casa de vacanță din Dorset, rezultatele academice strălucite ale Annabelei. Nu făcea toate astea neapărat ca să-și mintă ascultătorii, ci ca să-i convingă să-i trateze cu blândețe fiica. Și fiindcă voia ca Willow și Perez să-l placă, să fie dați pe spate de energia cu care povestește. Era carismatic. În lumea părinților ei, în comunitatea de hippie, ar fi fost primit cu brațele deschise drept guru.

— Deci l-ați întâlnit pe Jerry Markham de multe ori, începu Perez. Îl știți bine?

Însă, la fel ca propria-i fiică, Richard voia să prezinte evenimentele în felul lui.

— În primul rând, să vă spun câte ceva despre familia noastră, ca să înțelegeți tot contextul. În ultimii zece ani am fost doar eu și Annabel. Soția m-a părăsit când fiica noastră avea unsprezece ani. O adoram pe Jane, însă era o femeie impulsivă, care suferea de schimbări emoționale ciudate și de depresie. A refuzat de fiecare dată să meargă la psihiatru, însă acum îmi dau seama că ar fi trebuit să insist. E limpede că avea tulburări mentale.

Bărbatul tăcu și se uită în zare cu o privire plină de regret. Lui Willow îi venea să aplaude prestația. Se întrebă dacă Grey credea că și antipatia soției față de el intra tot în categoria tulburărilor mentale. Dacă da, atunci și detectiva suferea de ele. Perez nu zise nimic, așteptându-l pe Grey să continue.

— Jane m-a părăsit pentru un bărbat mai tânăr. Inițial a vrut s-o ia și pe Annabel cu ea, dar și-a dat seama la scurtă vreme că n-ar fi fost un aranjament practic.

Bărbatul mai făcu o pauză pentru efect.

— Pe lângă asta, dacă n-aș fi avut-o pe Annabel să-i port de grijă, aș fi luat-o razna.

Willow constată că era posibil ca Perez să se regăsească în spusele lui Richard Grey. Dacă n-ar fi trebuit să-i poarte de grijă lui Cassie, oare el ar fi rezistat după moartea lui Fran? Poate că de asta se arăta atât de înțelegător față de încercarea bărbatului de a-i impresiona.

— Jane obișnuia să meargă la biserică dinainte s-o cunosc. Cred că-i plăcea partea teatrală - costumația și ritualul. Pe lângă asta, acolo era mereu cineva care s-o căineze și să-i dea atenție. O ducea pe Annabel la școala de duminică. N-am înțeles niciodată ce anume a atras-o, dar ea a continuat să se ducă și după ce a plecat Jane. Poate că spera ca într-o bună zi, printre enoriași, să apară și mama ei. Evident că asta nu s-a întâmplat. Jane a rupt orice legătură cu noi la două luni după ce a plecat. Pe urmă, când Annabel avea cincisprezece ani, la St. Luke's a venit un nou vicar. Era tânăr, plin de har și a prins la credincioșii mai tineri. Bănuiesc că atunci credința Annabelei a devenit și mai puternică, a început să se implice și mai mult în tot ce ține de biserică. Iar de atunci încoace a influențat-o profund.

— Iertați-mă, spuse Perez.

Faimoasa răbdare a detectivului se risipise.

— Nu prea înțeleg ce legătură au toate astea cu Jerry Markham.

— Explică de ce s-a îndrăgostit Annabel așa puternic, răspunse Richard Grey. Atunci când Jerry a apărut la

biserică - provocator, arătând ca vai de el, însă atrăgător - Annabel s-a gândit că îl poate salva. Era ca o variantă masculină a mamei ei. Annabel e tânără și pătimasă, iar Jerry Markham a devenit cel mai important element din viața ei. Mai important decât prietenii și decât facultatea de la St. Hilda's.

— Ce părerea aveți despre el? întrebă Willow. Probabil că v-ați dat seama că avea o oarecare reputație ca Jurnalist. Se știa că era ambițios și călca pe cadavre. Și era mult mai în vârstă decât Annabel.

Grey se încruntă.

— În opinia mea, nu era soțul potrivit, însă uneori trebuie să lași lucrurile așa cum sunt. Uneori trebuie să-i lași pe cei dragi să greșescă.

— Deci considerați că Jerry Markham era o greșeală?

Grey ezită.

— Părea o persoană destul de plăcută. Părea devotat fiicei mele. Era gata să facă toți pașii necesari - să fie botezat, primit în biserică - numai de dragul ei. O făcea fericită.

— Dar aveți impresia că nu era de încredere?

— Nu știu. Cred că mi-era teamă să n-o rănească. Îmi amintea prea tare de fosta mea soție.

Se auzi un ciocănit în ușă, iar în prag apăru Morag, aproape scuzându-se că se întorseseră atât de repede. Annabel trecu de ea, cu obraji roșii de pe urma plimbării.

— Mă bucur foarte mult că am venit! spuse fata. Parcă l-aș fi cunoscut din nou pe Jerry. Parcă aș fi dat de el pe stradă și l-aș fi urmat pas cu pas de-a lungul țărmlui.

Annabel se duse în spatele tatălui ei și îl sărută ușor.

— Îți mulțumesc foarte mult că m-ai adus aici!

Continuară discuția lângă debarcaderul din Aith, dar cum Annabel venise cu ei era greu să se întoarcă la chestiunea lui Jerry ca soț. Afară era un soare cu dinți, așa că Willow îi oferise Annabelei un jersey de rezervă de-al ei. Îi acoperea rochia, ceea ce făcea ca toată ținuta ei să pară ciudată, boemă, parcă desprinsă dintr-o prezentare de

modă. Richard își luase din geantă o jachetă Berghaus și părea în largul lui. În golfuleț, niște copii participau la lecția de navigație a unui club *after-school* și alunecau pe apă în bărcuțe. Annabel întrebese dacă putea să vadă unde murise Jerry. Perez îi spusese imediat că puteau s-o conducă la locul în care fusese găsit. Willow îi admira tactul. Locul acela de lângă apă, înconjurat de dealuri, avea să-i ofere fetei o amintire mai plăcută decât o parcare de la marginea unui drum circulat. Ea nu s-ar fi gândit s-o menajeze. Dar ea nu era impresionată de inocență și de picioare lungi. Cum de crezuse că detectivul avea să-i reziste?

Fata stătea pe o cutie de lemn întoarsă cu susul în jos și se uita spre mare.

— E minunat. Mai întunecat decât mă așteptam, dar mai mare, mai deschis. Jerry mi-a arătat niște poze, dar nu se compară cu realitatea. Nu-ți dai seama de proporții.

— Ce ți-a spus Jerry despre viața în Shetland?

Tot Perez era cel care punea întrebările. Willow se resemnase - își dăduse seama că Annabel era o persoană care se înțelegea mai bine cu bărbații.

— Mi-a vorbit despre ai lui și despre cât de mult muncesc la hotel. Era foarte apropiat de mama lui. La fel ca mine, nu avea frați, dar din moment ce tatăl lui era atât de ocupat cu afacerea, mi se pare firesc. Știu că Maria vorbea la telefon cu Jerry aproape în fiecare zi.

— Și pe Jerry nu-l deranja asta?

Perez stătea lângă taburetul improvizat al Annabelei și, la fel ca ea, se uita în zare, așa încât cei doi nu se priveau.

— Nu i se părea că prea se băga în sufletul lui?

— Nu. V-am spus, erau foarte apropiați. Cred că se bucura că aveau o asemenea comunicare.

— Cu cine ar fi luat legătura Jerry dacă ar fi avut o problemă? Întrebă Perez. Cu mama lui? Sau cu tine?

Annabel se întoarse către Perez.

— Nu o priveam ca pe o competiție. Nici pe Jerry nu-l deranja că și eu sunt foarte apropiată de tati.

Willow se uită la Richard Grey. Bărbatul nu spusese nimic.

— Nu insinuiam că-ți displăcea apropierea lui de Maria.

Perez chicoti jenat.

— Însă, după ce s-a întâmplat, e important să aflăm dacă Jerry avea pe cineva cărui îi făcea confidențe. Trebuie să aflăm ce l-a adus în Shetland. Poate avea un prieten apropiat? Aici sau la Londra?

— Lui Jerry nu-i plăcea să recunoască atunci când avea probleme. Și cu siguranță nu-i plăcea să ceară ajutor. Era un soi de apucătură *macho*. Credea că trebuie să se descurce de unul singur.

— Ți-a vorbit vreodată despre Evie Watt? întrebă Perez. E o tânără din Shetland. A fost iubita lui Jerry înainte ca el să plece la Londra.

— Sunt convinsă că Jerry a avut multe prietene înainte să mă cunoască.

Annabel întoarse privirea înapoi înspre mare.

— Dar trebuia să fie un nou început pentru amândoi.

Lui Willow nu-i venea să creadă că fata nu-l întrebase niciodată pe Jerry Markham despre trecutul lui. Asta făceau iubiții: își împărtășeau tainele. Făcea parte din joc.

— A doua victimă e iubitul lui Evie, spuse Perez. Acum înțelegi de ce e relevant lucrul ăsta?

— Credeți că Evie Watt i-a ucis pe amândoi?

Vorbise Richard Grey. Stătuse sprijinit de zidul portului, în aparență bucurându-se de aerul curat, însă Willow își dădu seama că urmărise conversația îndeaproape.

— Nu! spuse Perez. N-avem nicio dovadă. Dar o legătură există. O legătură pe care trebuie s-o investigăm.

În golf, una dintre bărcuțe se răsturnă și un băiat roșcat se cățără pe ea tușind și râzând.

— Jerry a vorbit despre trădare, spuse Annabel. Era noaptea târziu. Ieșiserăm la cină și urma să mă conducă acasă. Era început de ianuarie, înainte să mă întorc la St. Hilda's. Era ger, iar el și-a petrecut un braț în jurul meu. Băuserăm o sticlă de vin. L-am întrebat despre Shetland, dacă o se întoarce vreodată să locuiască acolo. Mi-a spus că nu era tocmai paradisul pe care și-l închipuiau străinii. A spus că cea mai cumplită formă de trădare e atunci când

oamenii în care ai încredere te înșală.

— Ți-a spus cine l-a trădat?

Willow puse întrebarea și se simți de parcă intervenise într-o conversație privată. Însă era cazul *ei*, șansa *ei* să strălucească.

Annabel clătină din cap.

— Asta e tot ce-a zis.

Capitolul 30

Toată seara, Perez se gândi la cele două femei. Porni cu mașina spre sud, spre Ravenswick, și o luă pe Cassie de la vecini. Îi pregăti baia și o ascultă când fetița îi povesti despre prietenele ei și despre ce făcuse la școală, dar mintea îi fugea la cele două femei, ambele legate de Jerry Markham. O studentă palidă și blondă de la oraș. O localnică mică și brunetă. Complet opuse. Ca două fețe ale aceluiași întreg. Și totuși aveau aceeași credință. Erau atrase de Dumnezeu și de Markham. Amândouă crezuseră că puteau să-l salveze de el însuși.

După ce Cassie se culcă, detectivul făcu focul cu niște lemne aduse de ape pe care le culesese mai înainte de pe plajă. Găsise o bucată groasă de pin care avea să ardă aproape toată noaptea. Apoi se pregăti să-și primească musafirii. De data aceea el îi chemase pe Willow și pe Sandy, nu mai așteptase ca detectiva să se invite singură. Cu o săptămână înainte nici prin cap nu i-ar fi trecut să facă una ca asta. Nici nu și-ar fi pus problema să aibă oaspeți în casa lui, în casa *lui Fran*. Le-ar fi trântit ușa-n nas.

În congelator încă mai era supă. O pregătise la un moment dat, iarna, o vecină. Mai era și o prăjitură de casă. Toate femeile din Ravenswick hotărâseră că avea nevoie să fie hrănit în lunile de după moartea lui Fran. Perez șterse fața de masă cu model, așeză tacâmurile și paharele, după care puse supa la încălzit. Avea turte de ovăz de la brutăria Wall's și se opri la magazinul din Aith ca să ia pâine și bere. Nu o vedea pe Willow bând vin. Cel puțin nu la supa de legume. Apoi simți brusc dorința să fugă. Nu mai era sigur că poate face față intrușilor.

Noaptea era liniștită, iar detectivul auzi mașina oprindu-se în partea de jos a malului. Trase adânc aer în piept, iar când cei doi apărură pe potecă îi aștepta deja cu ușa deschisă. Era aproape beznă și reușea doar să le distingă siluetele, știind că Willow e mai înaltă decât tânărul din

Whalsay. În penumbră, oile de pe dealul din spatele casei arătau ca niște mici fantome. Și tot fantome se perindau și-n mintea detectivului: femeia cu care împărțise locuința și cei doi bărbați morți. Markham și Henderson. Asemenea femeilor care-i iubiseră, nici că puteau fi mai diferiți.

Cei doi îl urmară în casă în tăcere, nevrând s-o trezească pe fetița care dormea în camera de alături. Se așezară la masă ca niște vechi prieteni. La început nici nu fu nevoie să vorbească. Perez spera că e un semn că stinghereala dintre el și Willow fusese dată uitării. Mai târziu, după ce făcu o cafea și aduse prăjitura, discutară despre anchetă.

— Deci, chiar credem în transformarea lui Markham? întrebă Willow. Chiar pot oamenii să se schimbe așa, dintr-odată, brusc, cât ai zice pește? Ca Saul pe drumul către Damasc.

— Eu aș putea crede asta.

Perez se simțea liniștit și în largul lui și se întrebă dacă era un fel de trădare din moment ce se aflau în casa lui Fran. Trădarea devenise un concept central în anchetă. Trădarea și transformarea. Însă lui Fran îi plăcuseră la nebunie petrecerile, oamenii care mâncau, beau și stăteau de vorbă, așa că detectivul hotărî că se putea bucura în memoria ei.

— Cel puțin în cazul de față. Markham avea un serviciu stresant. Nu prea avea prieteni, din câte ne-am dat seama. Stătea cu chirie într-un mic apartament din metropolă. Poate îi era dor de casă, deși n-ar fi recunoscut asta vreodată. Se descurca bine, dar trebuie să-i fi fost destul de greu: era un pește mic într-o baltă mare. Aici, în Shetland, era un reporter cunoscut și toată lumea din insule îi știe pe soții Markham, proprietarii Hotelului Ravenswick.

Perez făcu o pauză ca să-și pună ordine în gânduri.

— Poate că Jerry intrase în depresie pentru că era singur la Londra. Nu credeți că e posibil? Redactorul lui impresia asta mi-a lăsat-o. Așa că, într-o bună zi, s-a dus la biserică. Poate doar ca să se adăpostească de ploaie, cum a spus Annabel. Sau poate căuta ceva. Și a găsit prietenia. A fost

întâmpinat cu căldură. A simțit că face parte dintr-o comunitate. Din biserică, dar și din familia Grey. L-au invitat până și de Crăciun.

— Și a dat de o femeie frumoasă, spuse Willow. Să nu uităm asta. Știm că lui Markham îi plăceau femeile, mai ales cele tinere.

— Și de bani, adăugă Sandy. O casă de lux în Londra. Mereu a fost impresionat de lucruri din astea, de stil.

— Așa că poate a vrut să creadă.

Perez spera ca vorbele lui să aibă sens. Simțea că, pe bâjbâite, se apropia de un fel de răspuns.

— Poate chiar a vrut să treacă prin experiența convertirii, ca să-i mulțumească pe Annabel și pe ceilalți. Ca să redevină centrul atenției.

— Atunci de ce s-a întors în Shetland?

Willow stătea pe podea, chiar dacă erau destule scaune pentru toți trei. Se întinsese pe două piei de oaie în fața focului și era roșie la față din pricina căldurii. Își scosese puloverul, iar dedesubt avea un tricou în dungi, ros la guler.

— De ce a fugit de noua lui iubită și de toți prietenii pe care și-i făcuse ca să se întoarcă aici?

— Ca să le zică alor lui că urma să se însoare?

Perez își aminti cum insistase Maria că Jerry avea ceva important să-i spună.

— Dar nu numai de asta. Le-ar fi spus de la bun început, dacă asta ar fi fost singurul motiv al vizitei.

— E posibil să fi venit aici ca să scrie un articol, așa cum le-a spus tuturor?

Sandy urmărise conversația și se încrunta din pricina concentrării.

— Poate că, pe vremea când lucra la *Shetland Times*, a descoperit ceva nu tocmai în regulă prin insule. Habar n-am - corupție? I-a găsit pe unii care făceau afaceri necurate. Iar asta era șansa lui să le demonstreze noilor prieteni că era un om bun. Un bun creștin.

— Sau poate că toată convertirea asta era o abureală, spuse Willow. A mers pe firul asta ca să-i dea jos textila

Annabelei. Iar aici venise să facă niște bani ca să-și impresioneze iubita. Poate că teoria cu șantajul e corectă.

Se lăsă tăcerea. Perez se ridică să le mai toarne cafea. Avea mai multe idei în privința anchetei – mereu crezuse mai degrabă în motivele personale decât în cele politice – însă Willow era cea care trebuia să hotărască în ce direcție să avanseze. În cele din urmă, ea îi pasă tot lui responsabilitatea.

— Tu ce crezi, Jimmy? Cum să procedăm în continuare?

— Aș vrea să discut din nou cu Evie, răspunse Perez. Dacă schimbarea lui Markham era sinceră, atunci Evie ar fi fost persoana cu care ar fi vrut să se întâlnească. Și-ar fi dorit să-l ierte, nu-i așa? Ar fi vrut să lămurească lucrurile dintre ei doi înainte să-și înceapă noua viață alături de Annabel Grey.

Perez goli ceașca și rememoră discuțiile pe care le avusese cu Evie Watt.

— Evie mi-a spus că Markham a încercat s-o sune, dar susține că nu s-au văzut. Poate că ar trebui să verificăm asta. Evie e tânără, dar poate că Sue Walsh a greșit și femeia cu care s-a întâlnit Markham la Bonhoga a fost chiar ea.

— Deci asta e planul tău pentru mâine, Jimmy?

Detectivul se miră de schimbarea din tonul lui Willow. Cu o zi înainte strigase la el fiindcă lucra pe cont propriu, acum ajunsese să-i dea mână liberă.

— Da, dacă nu vrei să fac altceva. Asta presupune un drum până la Fetlar, înapoi la ai ei.

— Vin cu tine, spuse Willow. O excursie de o zi pe o insuliță. Desigur, dacă ești de acord, Jimmy.

Tonul ei devenise ironic, redobândise o parte din duritate.

— Și ar trebui să-i facem o vizită și căpitanului Sinclair, directorul portului.

Perez fu cuprins iarăși de neliniștea care-i șubrezea noua încredere în sine. Poate că ea n-avea încredere că e capabil să-și ducă treaba la bun sfârșit de unul singur. Poate că i se spusese că nu putea fi lăsat fără

supraveghere.

Era cât pe ce să răspundă, când se auzi un țipăt din dormitor:

— Jimmy! Jimmy!

În tonul lui Cassie se simțeau confuzie și panică.

Perez se ridică.

— Scuze. Va trebui să plecați. E-n regulă dacă nu vă conduc?

Nu-i păsa că putea să pară nepoliticos. Deja îi ieșise din minte ancheta. Când intră în camera fetei, o găsi stând în pat în capul oaselor.

— Am visat ceva. Ceva foarte urât.

Perez văzu că udase patul. O ajută să se dea jos, o spală și schimbă așternuturile. Rămase lângă ea și o mângâie pe cap până când fetița adormi. Detectivul își zise că ar fi făcut orice ca ea să fie fericită.

Următoarea zi era liniștită și senină, iar drumul către feribotul de la Toft spre Yell părea o excursie din timpul concediului. Se întâlnise cu Willow la secția de poliție după ce o lăsase pe Cassie la școală, iar detectiva îi împărtăși noutățile de peste noapte în timp ce conducea.

— Vicki Hewitt crede că o să termine azi la Hvidahus.

— Ceva folositor?

— Ucigașul lui Henderson a fost atent. N-a lăsat urme de pași prin garaj. Bineînțeles, s-au găsit o mulțime de amprente. În mare parte sunt cele la care te-ai aștepta. Evident, sunt și de-ale lui Evie. În bucătărie totul e curat.

— Deci nimic folositor.

Perez se întoarce, îi zâmbi și se întrebă de ce îi păsa ce crede femeia despre el.

Tânărul care strângea banii pe feribotul spre Yell fusese coleg de școală cu Perez și vorbi cu el pe parcursul întregii traversări prin geamul deschis al mașinii, despre alți prieteni din școală, despre nunți și copii. Individul nu avusese niciodată prea mult tact.

— Și pe cine avem aici? întrebă tânărul, făcând semn cu capul către Willow și afișând un rânjel larg, de parcă

femeia nu l-ar fi putut auzi.

— Ah, spuse Perez. Ea e șefa mea.

Apoi urmă drumul pe insula Yell, un drum înconjurat de dealuri golașe, străpunse de grămezi negre de turbă. Yell avea farmecul ei, însă locurile frumoase nu puteau fi văzute mergând spre nord. Pe feribotul către Fetlar coborâră din mașină și priviră cum se apropiau de insulă. Puteau vorbi liniștiți, îi acoperea zgomotul motorului.

— Deci, cum procedăm, Jimmy? Întrebă Willow.

Vântul îi sufla părul în față.

— Nu vreau să dau de înțeles că aș crede că Evie ne-a mințit. Mai ales nu în fața părinților. N-ar mai vorbi deloc cu noi.

Perez se gândi la Francis și la Jessie. Urmău să încerce să-și protejeze fiica. Pe lângă asta, fuseseră prieteni cu Henderson și erau afectați la rândul lor. Cu siguranță îi șicanaseră și ziariștii.

— Hai să-i sunăm și să-i anunțăm că venim. Pe urmă, când ajungem, le spunem cum a apărut din neant prietena lui Jerry Markham. O să pară un gest de curtoazie, ca și cum am vrea să-i anunțăm înainte să afle de la știri.

Se gândi câteva clipe.

— E ciudat că în presă n-a apărut nimic despre Grey. M-aș fi așteptat să afle de ea până acum, chiar dacă până în urmă cu două zile era departe de lume. Crezi că Markham încerca să-și ascundă noua relație?

— Experiența îmi spune că majoritatea bărbaților ar vrea să fie văzuți cu o tânără arătoasă ca Annabel, răspunse Willow. Ar fi trebuit să defileze cu ea prin fața tuturor cunoscuților.

— Și-atunci de unde nevoia asta să țină relația secretă?

— Să fie de la treaba cu religia? Poate că are tendința să facă prozelitism și la cârciumă. Ar fi cam jenant în fața unor gazetărași cinici.

— Da, spuse Perez. Poate.

Feribotul încetini pe măsură ce se apropiau de Fetlar. Perez deschise portiera.

— Vrei să stai de vorbă cu Evie între patru ochi? E clar

că te înțelegi bine cu ea și e posibil să-i fie mai ușor să stea de vorbă cu o femeie. Cu o străină. Există unele lucruri pe care cei mai mulți dintre noi am prefera să nu le spunem în fața părinților.

— Sună bine.

Willow se urcă în mașină lângă el tocmai când era coborâtă rampa.

Cei doi prinseră semnal imediat ce debarcară. Telefonul îl dădu Perez, gândindu-se că o să răspundă unul dintre părinți și că un accent de Shetland o să fie mai convingător.

— Da?

Era mama lui Evie. Agresivă, gata de atac.

— Jimmy Perez aici, doamnă Watt. Unul dintre detectivii care anchetează moartea lui John. Cum se simte Evie?

Se lăasă tăcerea.

— Ah, Jimmy, nu știu ce să spun! E greu de zis. Parcă i-a împietrit inima.

— Suntem în Fetlar.

Un prundăraș gulerat gonea pe pietrișul de lângă plajă.

— Speram să putem sta de vorbă cu ea.

— Ah, veniți, Jimmy. Sigur. Facem orice ne stă în putință ca să ajutăm.

Detectivul îi simți ușurarea din glas și înțelese că ea și Francis o să se bucure de musafiri, de faptul că o să mai fie cineva care să-i distragă atenția lui Evie, să le mai preia din responsabilitate.

Când ajunseră la reședința Watt îi întâmpină un miros plăcut venind dinspre cuptor. Jessie nici nu concepea să-i invite fără să-i și trateze cu ceva. Părinții rămaseră în curte până ce Perez parcă mașina. Erau gravi și tăcuți, nemișcați și îi aduceau aminte de o fotografie alb-negru cu fermierii de pe vremuri, genul de imagine peste care ar fi dat în Muzeul Vatnagarth. Nu-și dădea seama la ce se așteptau din partea lor. Oare sperau că totul o să se rezolve cumva, că lucrurile o să revină la normal și că meșteșugul lotcilor și agricultura o să li se pară din nou

importante? Detectivul îi prezentă pe cei doi lui Willow.

— Evie e în camera ei, spuse Jessie. Ați putea aștepta puțin înainte să vorbiți cu ea? Abia a adormit și trebuie să fie tare obosită.

— Sigur că da.

În bucătărie, Jessie puse ibricul pe foc și scoase o tavă de fursecuri din cuptor, după care le puse la răcit. Părinții așteptau ca ei să vorbească, să le explice de ce veniseră. Perez se uită la Willow, dar tăcerea stânjenitoare se prelungea. Poate că nici colega lui nu prea știa ce să spună.

— L-ați găsit? Întrebă Francis într-un final. L-ați găsit pe ucigașul lui John? De asta ați venit?

— Nu, spuse Willow. Mai avem întrebări. Și câteva informații. N-am vrea ca Evie să afle din presă.

Atunci se deschise ușa și își făcu apariția Evie. Arăta de parcă nu dormise deloc. De parcă n-o să mai doarmă niciodată.

Capitolul 31

Willow o luă pe Evie la o plimbare pe semiluna de nisip pe care o văzuse de la geamul din bucătăria soților Watt. Cu terenul plat din spatele ei, plaja îi aducea aminte de casa din North Uist. În apropierea comunității *hippie* exista un loc foarte asemănător, cu teren jos, imediat lângă mare, și fâșii de câmpie cultivate. Pentru prima oară după multe luni, își zise că poate era momentul să dea o fugă până în Hebride și să stea o săptămână cu părinții. Pentru ei, primăvara era întotdeauna o perioadă aglomerată și știa că i-ar face plăcere să lucreze din nou pământul.

Jessie se bucurase de invitația făcută de Willow.

— Ce idee bună! Poate o să-ți mai revină culoarea în obraji, draga mea.

Iar Evie se conformase. Era o fiică ascultătoare, supusă. Willow observă că nu prea îi păsa. Pentru ea, nimic n-avea să mai conteze. Nici proiectul energetic din Sound, de lângă Hvidahus, nici rolul ei de la biserică. Fusesse secătuită de viață. Părinții se uitară în urma celor două până ajunseră la poteca de pe câmp - nu le făceau cu mâna, dar parcă ar fi fost un rămas-bun, parcă Evie ar fi pornit într-o lungă călătorie.

Mergeau între linia fluxului și apă. Păreau să plutească, suspendate între aer și apă. Era momentul refluxului, însă pe plajă nu mai erau alte urme de pași. Evie purta un cardigan cenușiu cusut de mână și, chiar dacă nu era frig, și-l strânse mai tare pe corp.

— Fiecare zi e mai rea decât cea dinainte. La început a fost doar șocul și mi-am zis că o să mă descurc. Cu ajutorul credinței, al prietenilor și al familiei am crezut că aș putea să mă descurc cu orice. Dar nu pot. Nu cu asta.

Willow nu avea ce să-i spună.

— Toată lumea crede că John era cel norocos, continuă Evie. Adică norocos că se însura cu mine. Era văduv, mult mai în vârstă... Dar, de fapt, era invers. Nu mi-a venit să cred ce noroc am avut *eu* când m-a cerut în căsătorie. Nu

m-am gândit la nimic altceva de la prima noastră întâlnire. Nu m-am gândit decât la verigheta de pe deget. La cum o să ne petrecem restul zilelor împreună.

Willow se aplecă după o scoică. Era roz, perfectă și netedă, formată dintr-o serie de cămăruțe strălucitoare.

— Nu cred că mai am credință în Dumnezeu, spuse Evie.

Afirmația era sfidătoare. Ca un copil de trei ani care țipă cuvinte deocheate: *cur, puță, caca*. Willow era convinsă că nu le spusese asta și părinților. Dar furia era fără îndoială mai sănătoasă decât pasivitatea tâmpă de care dăduse dovadă în casă.

— Ai vreo idee ce-ar fi vrut să-ți spună Jerry Markham? întrebă Willow. Mi-ai zis că ți-a lăsat un mesaj vocal.

— Nu!

Vorbea de parcă doliul o îndreptățea să fie obraznică - poate pentru prima oară în viață.

— Nu-mi pasă de Jerry. Mi se rupe de Jerry.

Willow se întrebă dacă Perez se comportase la fel când îi murise logodnica. Dacă bătuse din picioare ca un copil de trei ani și țipase la străini. Poate că încă o făcea, dar în stilul lui.

— Mai ai mesajul în telefon? întrebă detectiva.

Evie se uită la ea.

— L-am șters. De ce?

— Pentru că dacă aflăm de ce a venit Jerry în Shetland, s-ar putea să ne ajute să arestăm vinovatul, să-l băgăm la răcoare pe cel care l-a ucis pe John.

— N-am crezut niciodată în pedeapsa cu moartea, spuse Evie. Nu înainte să se întâmple asta. Mi se părea barbară. Acum cred că aș fi în stare să-l înjunghii chiar eu pe nenorocit. L-aș înjunghia așa cum l-a înjunghiat pe John.

Evie luă o piatră și o aruncă în apă.

— Jerry Markham avea o nouă prietenă, spuse Willow. O tânără pe nume Annabel Grey.

— Are vreo relevanță?

În tonul lui Evie se simțea nepăsarea.

— Nu mi-l pot imagina pe Jerry rămânând prea mult timp *fără* o prietenă.

— A cunoscut-o astă-iarnă, mergea să citească și să mediteze la o biserică din nordul Londrei.

Se lăasă tăcerea.

— Vrei să-mi spui că Jerry devenise religios?

Femeia părea neîncrezătoare.

— Așa susține domnișoara Grey.

— Înseamnă că minte!

Brusc, Evie își scoase pantofi și își suflecă pantalonii. Alergă spre mare. Un mic val îi acoperi picioarele. Probabil că apa era rece ca gheața, dar Evie nu părea să simtă. Când i se alătură Willow, ea încă privea în zare.

— Jerry era ateu convins. Își bătea joc de mine fiindcă eram credincioasă. Nu pot să cred că și-a schimbat părerea în direcția asta. Era prea mândru ca să admită că există ceva mai presus de el. Prea arogant. Și, chiar dacă ar fi fost tentat să exploreze credința, ar fi făcut-o în secret. Crede-mă, nu-i stătea deloc în fire să apară așa, deodată, la biserică.

Evie se uită la Willow.

— Cum e această Annabel Grey?

Detectiva se gândi o clipă.

— Tânără. Înaltă. Arată bine.

— Normal.

Tonul lui Evie trăda amărăciunea.

— Orice prietenă de-a lui Jerry trebuie să arate bine.

Glasul îi trădă ura când se grăbi să adauge:

— M-am tot gândit că a fost vina lui Jerry. Mă refer la moartea lui John. Totul a început odată cu întoarcerea lui Jerry. Dacă nu s-ar fi întors, aș fi fost măritată acum. Aș fi fost fericită.

— Încă nu știm ce s-a întâmplat, ce anume a declanșat întâmplările astea.

Dar Willow își zise în sinea ei că, probabil, Evie avea dreptate. În largul mării, un tanc petrolier uriaș se îndrepta spre sud. Oare transporta țiței din Sullom Voe? Willow se întoarse către Evie.

— Jerry nu ți-a spus în mesaj că avea prietenă?

— Nu mi-a zis nimic. Mesajul era doar: *Te rog să mă*

sunî înapoi. Ceva de genul ăsta. O rugăminte. Dar nu-i datoram nimic.

Evie merse mai departe prin apa puțin adâncă. Willow nu-i vedea fața și era imposibil de zis ce credea.

— Nu erai interesată să afli de ce voia să te vadă?

Pentru că e clar că toate suntem foarte interesate de foștii iubiți. Mai ales de cei care ne-au părăsit, de cei pe care chiar i-am adorat.

— Poate că eram puțin curioasă.

Evie se opri, privi micile vârtejuri din nisip și refluxul care o trăgea de degetele de la picioare.

— Dar nu m-am văzut cu el.

Se concentrează asupra unui pescăruș care ciugulea niște alge pe mal.

— L-am adorat, să știi. Parțial mi-era teamă că, dacă ne revedem, toate sentimentele din trecut o să se întoarcă, că ceva din vechea atracție o să mai fie încă acolo. Nu-mi trebuia o asemenea complicație. Și m-am gândit că voia ceva. Jerry mereu voia ceva.

— E posibil ca Jerry să-l fi contactat pe John?

Willow se gândea că dacă bărbatul își dorise cu disperare iertarea lui Evie era posibil să-i fi cerut ajutor logodnicului ei ca să stabilească o întâlnire. Jerry trecuse pe la Sullom Voe în după-amiaza zilei în care murise. John Henderson era la lucru, pe cealaltă parte a golfului, vizavi de terminal. Încercă să-și imagineze cum ar fi decurs discuția:

Am profitat de femeia ta, am lăsat-o însărcinată și am părăsit-o. Te rog să mă ajuți să dreg lucrurile.

Te-ai fi așteptat ca Jerry Markham să-și dea seama că lucrul cel mai bun de făcut chiar înainte de cununie era să nu mai agite apele. Să stea departe. Însă Markham era dintotdeauna egocentric și considera că i se cuvine tot. Probabil că s-ar fi comportat egoist și în situația asta.

— John nu mi-a zis nimic despre așa ceva, spuse Evie într-un final. Dacă Jerry chiar s-a văzut cu el sau l-a sunat, John nu mi-a spus nimic.

— Și totul a decurs normal între voi doi? În ultimele zile

din viața lui John?

Țipetele pescărușilor sparseră tăcerea.

— Nu știi!

Strigătul lui Evie acoperi zgomotele păsărilor.

— Eram ocupată, urma să mă căsătoresc, mă agitam cu florile și rochiile și alte nebunii din astea. Și cu munca. Dacă s-a comportat diferit, eu n-am observat. Nu ți se pare că-mi doresc să mă fi oprit? Să fi lăsat totul baltă? Să-mi fi petrecut până și ultima clipă cu el?

Se opri brusc, ca un disc de pe care se ridică acul în mijlocul melodiei. După câteva momente reluă, în șoaptă:

— N-am făcut niciodată dragoste. De câteva ori am fost foarte aproape. Dar am crezut că o să avem atâta timp... Ne-am zis să așteptăm. Să facem ceva special din noaptea nunții. Iar acum? Acum îmi doresc să nu ne fi dat vreodată jos din pat.

Evie se întoarse către Willow cu lacrimi șiroindu-i pe obraji.

— Așa poate că aș fi rămas însărcinată. Acum n-o să am niciodată un copil.

Willow o cuprinse pe după umeri și o conduse înapoi spre casă de-a lungul plajei.

Pe măsură ce se apropiau, Willow văzu că părinții lui Evie se uitau după ele pe geamul de la bucătărie.

Oare ai mei s-ar purta așa dacă mi-ar muri cineva apropiat?

Își răspunse că da. Și ei ar fi fost exagerat de protectori. Și s-ar fi simțit vinovați, la fel ca Francis și Jessie, convinși că ar fi trebuit să-și poată salva fiica de la o asemenea durere. Din nou își zise că era momentul să le facă o vizită în Uist. Înainte să fie prea târziu.

În casă, Evie intră din nou în rolul de copil ascultător. Își lăsase furia pe plajă. Se așeză la masă cu spatele la geam, sorbi din ceai și frânse un fursec în farfurie. Când Willow și Perez se ridicară să plece, abia dacă-i băgă în seamă.

Capitolul 32

Perez își dorea să fi fost el pe plajă cu Evie. Acolo, în bucătăria înghesuită, înconjurat de dezordinea din casă, izbutea cu greu și să respire. Jessie sporovăia întruna, emițând un șuvoi de observații lipsite de sens, de parcă vorbele ar fi putut să-i pună stavilă gândurilor. Spăla vasele la chiuvetă și se întorcea din când în când, așteptând un răspuns din partea lui. El dădea din cap sau aproba printr-o propoziție scurtă, după care femeia o lua de la capăt. Francis nu vorbea decât atunci când i se adresa o întrebare directă.

— I-am spus fratelui lui Evie, Magnus, să nu se întoarcă încă, spuse Jessie. Voia să vină la nuntă, bineînțeles, să ia feribotul de vineri noapte, dar i-am zis să stea locului când am auzit de John. Evie are nevoie de spațiul ei în perioada asta, nu crezi, Jimmy?

Îi aruncă o privire peste umăr, el dădu din cap, iar șuvoiul începu din nou.

— O să organizăm înmormântarea când primim trupul lui John. Nu mai are nicio rudă pe aici. Cred că are un văr pe undeva prin sud, dar nu s-au mai văzut de când erau copii. E mult mai bine să ne ocupăm noi.

Jessie se opri să-și tragă sufletul și să pună tava la uscat în spatele cuptorului.

— John era deja mort ultima oară când ai venit aici, Jimmy? M-am tot întrebat asta.

— Așa cred.

Perez bănuia că informația era deja destul de cunoscută. Willow dăduse un comunicat de presă prin care ruga persoanele care-l văzuseră pe Henderson în dimineața zilei în care murise să ia legătura cu poliția.

— Iar noi eram aici, ca de obicei - eu pe câmp, iar Francis în atelierul lui - și n-am știut nimic despre toate astea. Ce ciudat... Mă bucur că locuim în Fetlar. Înseamnă că Evie o să poată scăpa de toată bârfa legată de crime. O să iasă vorbe fiindcă-i cunoștea pe amândoi bărbații. Știi

cum e lumea, Jimmy. Știi cât de cruzi pot fi oamenii.

El aprobă din nou din cap. Apoi vorbi numai ca s-o facă să se oprească. Ar fi fost destul de ușor să stea în scaunul tradițional de Shetland, cu spătar înalt, și să asculte, însă Perez își zise că era probabil epuizată din cauza nevoii de a umple tăcerea. Simți că era responsabilitatea lui să-i acorde un răgaz de liniște.

— S-ar părea că Jerry Markham se schimbase, spuse detectivul.

Își dădu seama că și acest lucru era tot un fel de zvon. Un zvon fără temei, susținut doar de cuvântul Annabelei și al tatălui său. Willow îi dăduse lui Sandy misiunea să obțină datele de contact ale vicarului și ale celorlalți enoriași ca să le poată verifica spusele.

— Se alăturase unei parohii din Londra și își făcuse o iubită acolo.

Jessie și Francis se holbară la detectiv.

Din nou, femeia deschise gura prima.

— Nu sună deloc ca Jerry Markham pe care-l știam noi.

Vorbise pe un ton lipsit de compasiune – trebuia s-o păstreze pe toată pentru fiica ei.

— Mă întrebam dacă v-a contactat. Dacă v-a trimis vreo scrisoare. Dacă v-a cerut iertare pentru cum s-a purtat cu Evie.

— Nu, spuse Jessie. Nimic de felul ăsta. Și ar fi fost nevoie de mai mult de o scrisoare ca să ajung să am altă părere despre el. N-ai văzut-o pe Evie când a părăsit-o. N-ai văzut cât era de slabă și bolnavă.

Perez se întoarse la bărbatul care încă stătea în picioare, cu spatele la cuptor.

— Francis? Tu ai vorbit cu Jerry Markham?

— Markham nu era atât de prost încât să încerce să ia legătura cu mine, răspunse el, apoi fălcile i se încleștară precum o menghină.

— Peter Markham mi-a spus că v-ați întâlnit pe stradă acum ceva vreme, continuă Perez, și că v-ați purtat prietenește unul cu celălalt.

— N-aveam nicio problemă cu tatăl lui, spuse Watt. N-

aveam niciun motiv să nu fiu politicos.

În clipa aceea, Jessie Watt începu să vorbească din nou despre meșteșugul lui Francis.

— O să-i pună una dintre lotci într-un muzeu din Bergen! Imaginează-ți una ca asta! Are o listă întreagă de persoane care vor să cumpere bărci de la el.

Abia atunci femeia tăcu și se uită lung pe geam la fiica ei și la Willow, care mergeau pe plajă. Priviră toți trei cum detectiva o cuprinde pe după umeri pe Evie și cum pornesc împreună înapoi spre casă pe poteca de pe câmp.

Willow și Perez fură nevoiți să aștepte destul de mult feribotul înapoi spre Yell și rămaseră în mașină la ponton, schimbând impresii despre vizita la familia Watt.

— Cum se simte fata? Întrebă Perez.

— E furioasă. Cum e și normal.

Plimbarea pe plajă o mai înviorase pe Willow. Arăta mai bine, mai sănătoasă.

— Dar nu cred că avea nici cea mai mică idee că Markham era cu Annabel Grey. A fost o surpriză totală pentru ea.

— Și susține în continuare că nu s-au întâlnit după ce s-a întors el?

— Mda. Și că a șters mesajul vocal pe care i l-a lăsat Markham.

Willow se întoarse către Perez. Avea pistrui pe șaua nasului.

— Cum procedăm mai departe, Jimmy? Am impresia că tot n-am aflat nimic.

— Ce zici să trecem pe la Joe Sinclair, în drum spre Lerwick?

— Bine.

Detectiva părea cu gândurile în altă parte. Oare se lupta în continuare cu gândul că ancheta lor nu ducea nicăieri?

— Hai să mergem acolo.

— Mie tot mi se pare o coincidență stranie că Markham era la terminal, atât de aproape de locul în care lucra Henderson în după-amiaza cu pricina. Iar Joe era la

Hvidahus cu Evie și cu procurorul în dimineața în care a murit Henderson. Erau cu toții acolo, la mai puțin de un kilometru de locul în care a murit John. El e implicat în ambele anchete.

— Da, Jimmy. Cum zici tu.

Însă Perez nu era convins că Willow îl asculta. Crezuse că discuția cu Evie o să facă lumină în anchetă. Iar acum, probabil, detectiva avea impresia că lunga călătorie până pe Fetlar fusese o pierdere de vreme.

Joe Sinclair era scund și solid. Un om plin de încredere în sine. Practic. Perez lucrase cu el într-o comisie care stabilise planul de urgență în cazul unei scurgeri de petrol periculoase. Când era vorba de Joe Sinclair nu aveai de ce să te aștepti la vreo urmă de fanfaronadă. Poate că avea propria agendă, însă nu era niciun joc de putere pe față.

Pe peretele biroului lipise o hartă detaliată, la scară mare, a Insulelor Shetland și o fotografie a ultimului vas pe care fusese căpitan, o imagine color din satelit a arhipelagului și o poză cu soția lui și cu ficele lor adulte.

— Vreți să vorbim despre John.

În colțul camerei era un aparat de cafea. Recipientul era deja plin cu apă, iar Sinclair turnă în filtru cafea măcinată dintr-un borcan, după care porni aparatul.

— Tot nu-mi vine să cred că e mort.

Perez observă că, în cazul de față, clișeu era adevărat. Joe privea ușa de parcă s-ar fi așteptat ca din clipă-n clipă Henderson să intre în birou, gata de următorul schimb.

— A lucrat aici mai mult decât mine și putea să-mi facă treaba cu ochii închiși, însă prefera să stea pe mare. Ajunsesem să depind de el.

Cafeaua gălgâi, iar Sinclair luă cani dintr-un dulap, bucuros că-și găsisese un pretext să se îndepărteze.

Perez se uită la Willow, oferindu-i ocazia să conducă ea discuția. Deja o prezentase drept șefa lui. Însă Willow clătină din cap scurt și rămase tăcută și țeapănă pe tot parcursul întrevederii. Oare asculta cu atenție? Sau era în continuare preocupată de Evie Watt, dorindu-și să fi

procedat altfel, să-i fi pus alte întrebări?

— Mai întâi aş vrea să discutăm despre Jerry Markham. Perez luă cana şi o aşeză cu atenţie lângă el, pe podea.

— Îl cunoştea.

Nu era o întrebare. Joe Sinclair cunoştea pe toată lumea din Shetland.

— Ce părere aveai despre el?

Preţ de o clipă se lăsă tăcerea. Nu era întrebarea la care se aştepta Joe, însă era obişnuit ca lumea să-i ceară părerea, aşa că nu ezită prea mult să dea un răspuns.

— Nu era băiat rău. Răsfăţat cum nu se poate, însă nu era vina lui. Ajunsese aşa din cauza Mariei, iar Peter n-a îndrăznit niciodată s-o oprească. Asta l-a făcut pe Jerry să fie nesuferit. Arogant. Mereu reuşea să calce lumea pe bătăături.

— Te-ai întâlnit cu el pe vremea când lucra la *Shetland Times*?

— Mai venea pe-aici în căutare de subiecte. Spera să obţină ceva de la mine atunci când Andy Belshaw îl trimitea la plimbare.

Joe se opri, apoi continuă:

— Andy era unul dintre oamenii pe care reuşea să-i calce pe bătăături.

— În vreun fel anume?

Joe zâmbi cu tristeţe.

— La terminal a avut loc un mic incident. O mică scurgere. Nici măcar n-a fost îndeajuns de grav încât să ridicăm bariera în golf. Însă Jerry a transformat totul într-un dezastru de proporţii şi a vândut articolul unui cotidian din sud. I-a provocat lui Andy o grămadă de probleme cu directorii, care au vrut să afle de ce a lăsat incidentul să devină din ţânţar armăsar. După afacerea asta, Andy l-a scos pe Jerry de pe lista persoanelor pe care le agreea.

— Cu toate astea, Jerry era la terminal în după-amiaza aceea, înainte să moară. Andy s-a întâlnit cu el şi i-a făcut un tur.

Perez nu era sigur cât de important era acest amănunt, însă îşi dorea să afle ce făcuse Jerry acolo, îşi dorea să se fi

găsit un carnet, un fragment dintr-un articol pe vreun laptop, ceva care să-i îndrepte în direcția corectă.

— Domnul Markham era pe val în ultima vreme. Andy nu prea putea să-l refuze.

— Știai că Jerry s-a întors în Shetland?

— Nu, spuse Joe. N-am mai mers la Hotelul Ravenswick de luni bune.

Bărbatul zâmbi ușor.

— De la o vreme nu-mi mai permit să merg în barul de acolo.

— John n-a pomenit nimic de el?

Perez își termină cafeaua și se întrebă dacă mai vrea una.

Joe clătină din cap.

— Însă oricum n-ar fi făcut-o. A fost cel mai discret om pe care l-am cunoscut vreodată. Chiar dacă Markham ar fi încercat să ia legătura cu el, lucrul ăsta nu l-ar mai fi aflat nimeni altcineva.

— Dar Markham n-a trecut pe aici în după-amiaza în care a murit?

— Nu, răspunse Joe. Eram la birou în ziua respectivă și, așa cum ți-am spus, nici n-aveam habar că se întorsese.

Bărbatul se opri din vorbit și privi fotografia cu familia lui.

— Ceva ciudat s-a petrecut, totuși.

— Da?

Perez observă prin geamul biroului că vremea se schimba din nou. Se apropia un front atmosferic care aducea cu sine curenți vestici și fuioare de nori.

— John era aici, în birou. Tocmai se întorsese cu *Lord Rannoch* în port și vorbeam despre schimbările din următoarele două luni. I-a sunat mobilul. De obicei doar îl ignora, închidea și spunea că o să vorbească mai târziu. Dar de data asta s-a scuzat și a ieșit ca să vorbească. Apoi s-a întors și m-a întrebat dacă poate să-și ia liber o oră.

Joe ridică privirea.

— Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Chiar și când soția lui era bolnavă, John organiza cumva lucrurile

încât să nu-și ia niciodată liber. Așa că i-am dat voie, normal.

— L-ai întrebat despre ce era vorba?

— Nu direct. Nu voiam să par băgăcios. Probabil că l-am întrebat ceva de genul „Totul în regulă?” El doar a dat din cap, pe urmă a ieșit.

Joe se ridică, merse la geam și se uită la cer cu ochi de marinar.

— Am crezut că e ceva legat de nuntă. Că poate Evie își face griji pentru nu știu ce detaliu - doar știi cum sunt femeile înainte de ziua cea mare. Iar John era îndrăgostit lulea de ea. Era singura persoană pentru care ar fi plecat de la muncă.

— A plecat cu mașina?

Perez încercă să păstreze un ton calm, dar i se părea că, în sfârșit, aflate ceva ce putea fi folositor. Dacă John Henderson se întâlnise cu Jerry Markham în după-amiaza în care acesta murise, poate că erau pe cale să găsească mobilul pentru uciderea lui Henderson. Dacă văzuse sau auzise ceva, criminalul poate că fusese nevoit să-l împiedice să vorbească.

— Nu știu. Era o ceață groasă. S-a lăsat deodată. Vizibilitatea era încă bună când a venit John la întâlnire, dar când a plecat nici nu mai puteam să văd remorcherele de pe apă. Nu cred că i-am auzit mașina, dar ceața atenuează și zgomotele. Am bănuț că a plecat la volan.

— Și s-a întors după-amiază? întrebă Perez.

Detectivul îi aruncă o privire lui Willow, care părea mai atentă, mai concentrată. Își dăduse seama, la rândul ei, de importanța informației.

— Da, cam la o oră după ce a plecat, spuse Sinclair. A băgat capul pe ușă ca să mă anunțe că s-a întors.

— Cum părea?

Sinclair râse ușor.

— Cum să-mi dau seama? John nu lăsa aproape niciodată să i se citească emoțiile. Iar eu l-am văzut doar o secundă, când a intrat să mă anunțe că s-a întors.

Bărbatul se opri și deveni brusc serios.

— Însă nu arăta ca un om care tocmai a ucis pe cineva. Nu te duce în direcția aia, Jimmy. John Henderson era un om bun. Nu vreau ca amintirea lui să fie mânjită de bârfe.

Cei trei rămaseră câteva clipă în tăcere. Niște ghemotoace de hârtie fură luate de vânt și începând să zboare prin curtea din fața biroului. Sinclair se încruntă de parcă i s-ar fi adus un afront personal.

— John a venit la lucru după moartea lui Jerry, spuse Perez. A vorbit ceva, chiar în treacăt, despre toată istoria asta?

— Toată lumea vorbea despre asta! Jerry Markham nu era cel mai popular om din Shetland, după cum ți-ai dat seama. Prin urmare, lumea era aproape bucuroasă că a fost ucis. Sau, în orice caz, se bucura de toată agitația. De drama procurorii care l-a găsit în lotca de concurs.

— Și care a fost reacția lui John?

— A spus că era greșit ca moartea unui om să devină subiect de bârfă. John avusese mereu ceva de predicator în el, un lucru pe care ceilalți nu-l apreciau mereu. De exemplu, nu-i plăcea să înjure. Imaginează-ți că pui laolaltă câțiva marinari - e garantat că în grupul ăla o să se vorbească urât. În general, era destul de liniștit și nu făcea scandal. Doar le atrăgea atenția cu blândețe să nu mai vorbească așa. Dar ce se spunea despre Markham l-a deranjat. Am crezut că o să-și piardă cumpătul, dar n-a făcut decât să plece de lângă ei. L-am întrebat din nou dacă se simțea bine. Nu mi-a dat un răspuns prea inteligibil. Atunci a fost ultima oară când am vorbit cu el.

Andy Belshaw spusese că Henderson se înfierbântase la vestea despre moartea lui Markham și că voia să vorbească despre acest subiect. Oare discrepanța dintre reacții avea vreo semnificație? Sau era pur și simplu perspectiva diferită a doi martori? Perez nu era sigur.

— Ai lucrat cu Evie la proiectul energetic?

— Da. Și asta mai mult ca un soi de favoare pentru John. Evie își dorea sprijinul localnicilor și s-a gândit că mai știam câte ceva despre marea. L-am întrebat pe John de ce n-a făcut chiar el asta, dar n-a fost niciodată genul care să

facă parte din comitete. Și procurarea a fost acolo în dimineața aia.

— Iar ea știe ceva despre maree?

Sinclair zâmbi ușor.

— Mai multe decât ai crede! Știe să navigheze bine. *Contessa* aia a ei e un ditamai iahtul pentru o singură femeie, dar ea e ca peștele în apă. Îi merge mintea și când vine vorba de politică. N-are în cap bunăstarea planetei, ci bunăstarea domnișoarei Rhona Laing.

— Cum ți s-au părut? întrebă Willow.

Se părea că urmărise conversația.

— Mă refer la cele două femei.

Sinclair dădu din umeri.

— Se tot înțepau. Nimic grosolan. Totul era foarte politicos. Dar știi cum e când se adună mai multe femei la un loc. Era proiectul lui Evie, însă procurarei nu i-a plăcut niciodată să joace rolul de subordonată. Le-am lăsat în treaba lor.

Bărbatul se ridică.

— Uite ce e, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Mai am o întâlnire, de data asta la Lerwick.

Sinclair ieși din birou împreună cu cei doi și se îndreptă spre mașina lor.

— Ce părere ai de ea? De procurare? întrebă Willow deodată.

Dacă întrebarea îl luă prin surprindere, Sinclair n-o arătă.

— E bună la ce face. Cam caută nod în papură. A durat destul de mult până s-a obișnuit lumea cu ea.

— Te-a vizitat vreodată aici?

— Nu! Ce motiv ar avea să facă asta?

Directorul portului îi privi pe cei doi cum intră în mașină. În timp ce se îndepărtau, Perez îl observă cum se apleacă să ridice hârtiile care zburaseră prin curte și le aruncă la coș.

Capitolul 33

Procurorul se întorsese la serviciu. Ieși din birou, trecu de secția de poliție văruiată în alb și traversă drumul către primăria în stil gotic. Rafalele de vânt îi umflau fusta și o făceau să lăcrimeze. Spera ca rimelul să nu i se fi întins, iar în hol se opri o clipă ca să se privească în oglindă. Se gândise să inventeze un pretext ca să lipsească de la întâlnire, însă știuse dintotdeauna că singura abordare corectă față de aceste crime era să se poarte normal. Acesta era mesajul pe care voia să-l trimită forului. Iar faptul că se prefăcea că ține totul sub control era modul ei de a face față lucrurilor și pe plan personal.

Forul Comunității Shetland se întâlnea o dată pe lună ca să discute lucrurile importante pentru arhipelag. Apăruse ca un răspuns din partea superintendentului de poliție din Inverness la creșterea consumului de stupefiante în Shetland. Răspunsul, spunea el, era implicarea comunității. Rhona Laing se gândi că, probabil, polițistul participase de curând la un curs pe această temă. Ceva făcut de niște sociologi. Evident că *el* nu venea niciodată la aceste întruniri. Fuseseră invitați localnici de seamă, lideri de trusturi și de organizații non-guvernamentale, consilieri locali și politicieni. De obicei, în fiecare lună veneau cam șase oameni care stăteau în jurul unei mese și hotărau foarte puține. Rhona participa cu regularitate, din principiu: acceptase să facă parte din for, așa că trebuia să fie acolo. După o ședință deosebit de anostă fusese de acord să le prezideze ea pe următoarele. În ziua aceea se aștepta să vină mai mulți oameni decât de obicei, așa că își regreta decizia. Nu era convinsă că o să se descurce, că vă izbuti să-și păstreze calmul.

Observă că în capul scărilor se forma deja o coadă a celor care așteptau să intre în sală. Îl zări pe Joe Sinclair care stătea liniștit la rând, iar acesta îi făcu un mic semn cu mâna. La fel ca ea, și el venea constant. Lucrau împreună în cadrul mai multor comitete din Shetland.

Cândva îl întrebase dacă voia să devină consilier local – nu înțelegea ce alt motiv ar fi avut să participe la toate acele sedințe mănătoare de timp – iar el zâmbise cu subînțeleș.

— Nu acum, spusese Sinclair. Am deja destule pe cap. Dar nu mă văd pensionându-mă și rămânând fără ocupație.

— Îți rămâne barca, spusese Rhona. Pescuitul.

— Poate, dar nu cred că o să-mi ajungă. Îmi place să simt că am influență. Așa că nu strică să mă obișnuiesc cu genul ăsta de evenimente.

Dură mai mult decât de obicei ca toată lumea să se aprovizioneze cu ceai și cafea. Recipientul se goli și o femeie se grăbi să mai pună la fiert un ibric. Afară începuse să plouă liniștit și apa curgea pe geamuri. Nu trecu mult și, din cauza condensului, nu se mai putea vedea nimic. Punctul principal de pe ordinea de zi era impactul pe care-l avea dezvoltarea terminalului de gaze naturale de la Sullom, dar fu abandonat aproape de la bun început. Un bărbat înalt, brunet, se ridică. Vorbea cu un accent englezesc rafinat.

— Mă numesc Mark Walsh și sunt proprietarul unei pensiuni din Hvidahus. Trebuie să spun că sunt surprins că poliția nu este astăzi de față ca să explice de ce s-a împotmolit ancheta despre crimele din North Mainland, care mi-au afectat deja afacerea. Ieri au fost anulate două rezervări.

Fără să se ridice în picioare, Joe Sinclair comentă îndeajuns de tare încât să audă toată lumea:

— Mă încumet să spun că momentan poliția are lucruri mai importante de făcut.

Procurarea tocmai voia să-i răspundă, când bărbatul continuă:

— Sper ca aceste crime să pună capăt proiectului Power of Water în comunitatea noastră. Mi se pare că e ceva mai mult decât o coincidență faptul că Jerry Markham a fost ucis tocmai în drum spre o întâlnire a celor care sunt împotriva acestui proiect.

În cameră se stârni rumoare. Rhona se ridică în picioare. Îl văzu pe Reg Gilbert, redactorul de la *Shetland Times*,

stând într-un colț din spatele sălii și mâzgălind ceva într-un carnet. Preț de o clipă, mintea i se goli și simți un impuls brusc și copleșitor să fugă. Să iasă din încăperea, să meargă cu mașina până la Sumburgh și să se urce în primul avion spre sud. Își imaginează tăcănitul tocurilor pe podeaua de lemn și cum aleargă pe treptele de piatră din afara clădirii. După două ore ar fi ajuns într-un oraș unde nimeni nu o cunoștea. Ar fi băut vin alb, rece, într-un local elegant, în timp ce pe stradă s-ar fi aprins luminile, iar coșmarul săptămânii precedente s-ar fi sfârșit.

Își dădu seama că se uitau insistent la ea. Se lăsase o tăcere stânjenitoare. Realiză că, firește, nu avea scăpare. Fuga nu era o variantă.

— Vă cunoaștem cu toții părerile despre energia mareică, domnule Walsh și, din câte știu, nu au nimic de-a face cu nenorocirea care s-a abătut asupra celor doi. Iar acum poate trecem, totuși, la punctele de pe ordinea de zi.

Când întâlnirea se sfârși, afară încă ploua. Rhona se uită la ceas și hotărî că nu avea sens să se întoarcă la birou. Deja pasase responsabilitatea crimelor din North Mainland asistentului ei și nu prea mai avea nimic urgent de făcut. Așteptă până ce încăperea se goli, timp în care încercă să-și facă de lucru adunând diverse hârtii, și fu surprinsă să vadă că Joe Sinclair încă era pe coridor. Oare o așteptase? Bărbatul începu să meargă alături de ea în timp ce coborau scările.

— Nu știu tu ce crezi, spuse el, însă mie nu mi-ar strica un pahar după așa ceva. De fapt, mi-ar trebui câteva ore pe apă, dar o băutură e aproape la fel de bună. Ce zici?

Invitația o surprinse, dar se pomeni că acceptă. Nu fiindcă băutura o atrăgea în mod deosebit, însă nu-i venea să se întoarcă în casa goală în care trebuia să-și petreacă tot restul serii de una singură. Pentru că, dacă ar fi făcut asta, ar fi intrat iar în panică și poate că ar fi ajuns chiar să plângă.

Sinclair îi propuse barul din Mareel, noul centru artistic. Rhona fu surprinsă. Nu s-ar fi gândit că el aprecia teatrul sau filmele artistice. Rămase la masă, iar Sinclair se

apropie de teigheaua barului ca să comande. Trecu în revistă ce știa despre el. Locuia în Brae, era însurat și avea două fiice majore. Își zise că bărbatul avea o căsnicie fericită - nu auzise niciodată vreun zvon care să indice contrariul. Era încă devreme și barul era pustiu. Poate că venea aici cu celelalte femei, cu amantele lui. Gândul o făcu să zâmbească pentru prima oară în ziua aceea.

El se întoarse cu două pahare de vin roșu.

— Aș fi luat o sticlă, dar suntem amândoi cu mașina.

Deci era improbabil să vrea să flirteze. Simți o ușoară dezamăgire. Oare chiar ajunsese să nu mai poată atrage nici măcar un localnic burtos de vârsta a doua?

— Ce părere ai de locul ăsta? Întrebă procuroarea. Crezi că o să meargă?

Centrul artistic stârnise controverse de la bun început. Prea scump, ziceau unii. Prea mare, prea bătător la ochi. Inutil într-un loc precum Lerwick.

— Așa sper.

Bărbatul degustă vinul și păru satisfăcut.

— E deja construit. Trebuie să-l sprijinim.

Sinclair tăcu.

— Poliția a trecut azi pe la birou. Jimmy Perez și femeia aia.

Rhona se dumiri că de asta o chemase acolo. Nu pentru sex sau ca să flirteze, ci pentru că voia informații. Oare era, până la urmă, doar un bătrân flecar? Sau avea motive mai întunecate?

— Bănuiesc că te-au întrebat despre John Henderson.

Își păstră tonul egal. Nu putea să-i dea de înțeles că și ea era la fel de dornică de informații.

— Lucra pentru tine, nu-i așa?

Sinclair se aplecă pe deasupra mesei către ea.

— A fost un om foarte bun. Nu-mi pot imagina de ce i-ar fi dorit cineva răul.

Pentru o clipă, femeii i se păru că percepe un subînțeles în spatele vorbelor - oare îi cerea din nou informații? Ridică ușor din umeri.

— Știi că nu pot vorbi despre anchetă. Și, chiar dacă aș

vrea s-o fac, nu știu nimic despre ea. Sunt implicată mult prea mult fiindcă i-am găsit cadavrul lui Markham. Am delegat responsabilitatea altcuiva.

— Așa și trebuie, răspunse bărbatul.

Afară se întunecase aproape de tot. Sinclair se uită la ea.

— Ce intenții crezi că are Walsh?

— Prostia aia legată de Markham și de proiectul Power of Water? E cam ridicol să faci o legătură între cele două.

Se așteptase ca Sinclair să o aprobe pe loc, însă el îi adresa o altă întrebare.

— Când crezi că o să se termine totul? Poliția nu ți-a dat de înțeles nimic?

Rhona clătină din cap. Mai vorbiră despre navigare până ce vinul se termină și meraseră împreună la mașini. Bărbatul demară foarte repede și, când, Rhona ajunse pe drumul principal, deja nu se mai vedea nici urmă de mașina lui.

Când Rhona ajunse înapoi la Aith era complet întuneric. Primăria amplasase câțiva stâlpi de iluminat cu un an în urmă și, cu toate că la momentul respectiv se plânsese de poluare luminoasă, în noaptea aceea se bucură că erau acolo când parcă Volvo-ul și deschise portiera. Ploaia se opri și Rhona rămase o clipă pe loc, bucurându-se de mirosul pământului reavăn și al apei sărate din golf. Paharul pe care-l băuse cu Sinclair îi ridicase moralul. Poate că, până la urmă, avea să supraviețuiască încercării. Când venea vara, toată drama urma fie de domeniul trecutului. Putea să se întoarcă la vechile ei obiceiuri, la weekendurile petrecute pe apă, la excursiile în sud, unde mergea pentru cumpărături și civilizație, la antrenamentele de vâslit și la regate. Lucrurile nu aveau să mai fie niciodată chiar la fel, însă schimbarea era inevitabilă. O mașină parcată mai în față pe drum ambală motorul și se îndepărta.

Își găsi scrisorile pe podea. Le duse în bucătărie și le așeză pe masă. Înainte să le verifice deschise o sticlă de

Rioja și își turnă un pahar, după care începu să se întrebe ce să mănânce la cină. Paharul de la Mareel îi făcuse poftă de vin roșu, tare, și își dădu seama că îi era foame. Trecuse multă vreme de când nu mai mâncase ca lumea.

Scrisorile erau plictisitoare: extrase de cont, o atenționare de înnoire a asigurării de casă. Găsi și o invitație la o conferință din Copenhaga, unde ar fi trebuit să participe ca vorbitor, pe care o puse deoparte. O să-și verifice agenda mai târziu. Apoi, la baza teancului, dădu peste o carte poștală. O imagine cu trei bărbați care cântau la vioară. Pe spate nu era nimic – niciun text, niciun timbru. Își zise că fusese livrată personal. Privind din nou imaginea, își dădu seama că o cunoaște. O mai văzuse când fusese găsit cadavrul lui Jerry Markham. Primul agent care ajunsese pe chei îi deschisese servieta lui Markham, căutând ceva prin care să-l identifice. Privind pe după umărul lui în timp ce se uita prin conținut, Rhona văzuse o carte poștală identică.

Întinse mâna după paharul cu vin și își dădu seama că tremura.

Capitolul 34

În timp ce îi aștepta pe Annabel Grey și pe tatăl său la hotel, Sandy Wilson simțea că nu are stare. Willow Reeves îi dăduse o listă de întrebări pe care să le pună celor doi în timp ce-i ducea în sud, la aeroport. Își făcea griji că o să uite ceva important. Sau că o să spună ceva atât de prostesc încât tatăl și fiica o să refuze să mai stea de vorbă cu el. Iar în spatele tuturor temerilor se afla o vagă neliniște pe care o simțea mereu în apropierea persoanelor mai încrezătoare și mai educate decât el – avea impresia că se face de râs ori de câte ori deschide gura.

Annabel și Richard sosiră în hol exact la ora stabilită. Tatăl căra ambele genți. Annabel era trasă la față și părea să fi făcut o noapte albă. În dimineața aceea purta niște blugi foarte strâmți, un maieu lung și negru și aceeași jachetă gri. Însă tot îi zâmbi lui Sandy când îl văzu. Avea un zâmbet care-i lumina chipul și care-l făcea să simtă fluturi în stomac.

— Ce drăguț! spuse tânăra. Nu era nevoie să ne duci cu mașina. Puteam să luăm un taxi, nu-i așa, tati?

— Firește.

Bărbatul părea odihnit, complet relaxat, singura lui grijă fiind fiica sa.

— N-ați avut probleme să vă luați liber, domnule Grey, ca să veniți în nord așa din scurt?

Sandy deschise portbagajul și puse bagajele înăuntru.

— Astăzi nu trebuia să fiu la tribunal, iar faptul că sunt partener principal îmi aduce anumite beneficii. Pe lângă asta, Annabel va fi mereu prioritatea mea. Toți colegii știu asta.

Grey se urcă în locul din stânga șoferului. Sandy îi ținu ușa deschisă Annabelei.

— A avut loc o mică schimbare în plan, spuse tânăra. Sper că nu-i o problemă, domnule sergent. Aseară am vorbit la telefon cu mama lui Jerry și am întrebat-o dacă am putea să ne vedem. Mi se părea o nebunie să fi bătut

atâta drum până aici și să nu mă prezint lui Peter și Mariei. Ne-a invitat să trecem pe la ei. Nu știam cât o să dureze, așa că tati a sunat să ne schimbe zborurile. E-n regulă? Evident că nu ne așteptăm să stai după noi. Sunt sigur că unul dintre ei ne poate duce până la aeroport.

Sandy își aminti de Jimmy Perez, de vechiul Jimmy Perez, relaxat și răbdător, care-i spunea că cea mai importantă calitate pe care o poate avea un detectiv e simțul observației. Perez n-ar fi plecat de acolo în timpul întâlnirii.

— Nicio problemă, răspunse Sandy. Șefa mi-a spus să mă asigur că v-ați imbarcat amândoi. Pot să aștept până terminați.

Era pe la jumătatea dimineții și în hotel era liniște. Afaceriștii erau la lucru, iar turiștii plecaseră să se bucure de peisajul insulelor. O tânără care curăța balustradele scării principale fredona foarte încet o melodie. Maria și Peter așteptau în hol, făcând front comun. Maria părea încordată, ca o pisică atunci când intră în casă un alt animal. *Zbârlită* - ăsta era cuvântul? Sandy rămase în spate, prefăcându-se că nici măcar nu e de față, și îi lăsă pe cei patru să-și vadă de treabă.

— Richard Grey.

Bărbatul păși în față, cu mâna întinsă.

— Vă rog să-mi acceptați condoleanțele. E o tragedie cumplită!

Recunoscător, Peter dădu mâna cu el. Părea mulțumit de faptul că tatăl Annabelei era acolo.

— Haideți în bibliotecă la cafea, spuse Maria.

Sandy își aminti cum se comporta Maria la unele dintre nunțile dezmățate din Whalsay când era el mic. Râdea. Dansa drăcește cu oricine o invita în ring și bea atât de mult încât abia se mai ținea pe picioare. Prin comparație, acum avea apucăturile unei matroane din vreun film englezesc de epocă. Tânărul se gândi că oamenii se schimbă. Jimmy Perez se schimbase. Și, dacă era să-i dea crezare Annabelei, și Jerry Markham se schimbase.

Biblioteca era la primul etaj, o încăpere lungă și îngustă, având la capăt un geam care dădea către grădina înconjurată de ziduri și, mai departe, către apă. Scaunele și canapelele erau din piele. Pereții erau ticsiți cu cărți pe care nimeni nu le citise vreodată. Într-un colț era un calculator conectat la rețeaua *wireless* gratuită care le permitea clienților să-și verifice e-mail-urile. Sandy bănuia că focul care ardea în șemineu fusese aprins special pentru acea ocazie, dar încăperea tot părea umedă și nefolosită. O femeie aduse o tavă cu cafea, zahăr și lapte. Alături se afla o farfurie cu biscuiți făcuți în casă. Erau numai patru cești și farfurii - nu se așteptaseră să fie prezent și Sandy. Femeia nu era chelneriță, însă era îmbrăcată elegant, într-un costum gri. *Una dintre managere*, se gândi Sandy. O chemaseră pe ea ca să dea bine.

— Îți mulțumesc, Barbara. Ai putea să mai aduci o ceașcă, te rog?

Tot Maria vorbise, pe tonul ei categoric. Peter Markham nu scotea în continuare nicio vorbă. Sandy observă, însă, că nu-și putea lua ochii de la Annabel Grey. Ce să fi fost? Poftă trupească? Sau era invidios? Invidios pe tinerețea ei și pe toți anii pe care-i avea înainte. Richard privi o clipă în jos, spre apă, înainte să ia loc într-unul dintre fotoliile mari. Nu dădea niciun semn că ar fi observat cum se holbează Peter la fiica lui.

Rămaseră în tăcere până când fu adusă și a cincea ceașcă. Maria turnă niște cafea și împărți biscuiți. Cu toții așteptau să înceapă cineva. În cele din urmă, Annabel Grey sparse gheața. Sandy își zise că era vorba de încrederea tipică celor din sud.

— Mulțumesc că ați acceptat să ne vedem. Știu că trebuie să fi fost un șoc. Și totul după ce a murit Jerry...

— Nu știam nimic despre tine.

Maria impusese o limită. *Eu nu cred că băiatul meu te iubea, domnișoară.*

— Voia să aștepte până era gata să vă spună. Cred că înainte să se întoarcă la Londra.

— Jerry a fost aici o zi întreagă înainte să moară! Am

luat micul dejun împreună în dimineața în care a venit. Am stat de vorbă. De ce să nu ne fi spus nimic? Firește, dacă prietenia voastră era atât de importantă pe cât dai de înțeleș.

Maria aproape că-și scuipă vorbele. Sandy se așteptă ca Richard Grey să intervină, însă acesta nu schiță nicio reacție. Doar privirea îi fugea când la Maria, când la fiica lui.

Annabel nu răspunse imediat. Apoi vorbi pe un ton liniștit.

— Era mai mult decât o prietenie. Voiam să ne căsătorim.

— Ne-ar fi spus! urlă Maria.

Apoi, femeia continuă:

— Mi-ar fi spus *mie*. De ce să aștepte?

— Cred că mai întâi voia să rezolve anumite lucruri, spuse Annabel. E tare păcat că nu a reușit să vă spună.

În sfârșit vorbi și Peter:

— Vă rog s-o iertați pe soția mea. Ea și Jerry erau foarte apropiați. E tulburată.

În încăpere se lăsă din nou tăcerea.

— Era fericit cu mine, reluă Annabel. Își găsisese liniștea. Ar trebui să vă bucurați de asta. Sunt surprinsă că n-ați observat schimbarea asta la el. Tu ai văzut asta, nu-i așa, tati? Ai văzut că Jerry era mult mai calm când eram împreună.

Tânăra se uită direct la părinții lui Markham, provocându-i.

— Nu vi s-a părut că e altfel de data asta? Nu era mai mulțumit?

Cei doi se uitară unul la celălalt. Sandy nu-și dădea seama ce părere aveau. Oare să fi fost jenați că nu observaseră schimbarea care se produsese cu fiul lor?

— De asta venise acasă: ca să rezolve niște lucruri așa încât să putem începe o nouă viață împreună. Asta își dorea. Cred că de asta a murit.

Annabel se uită direct la Sandy, vrând să se asigure că înțelege mesajul.

— Și ce anume crezi că voia să rezolve?

Tonul lui Peter Markham era de o politețe glacială. O fixa în continuare cu privirea pe Annabel.

— Nu știu, spuse tânăra. Mă gândeam că poate dumneavoastră ați putea să ne spuneți. Jerry zicea că are ceva de rezolvat înainte să se dedice relației noastre. Nu mi-a spus despre ce era vorba, iar eu nu l-am întrebat. Nu era treaba mea, dacă el nu dorea ca eu să știu. Cred că era ceva din trecut. Ceva pentru care se simțea vinovat.

Annabel se uită la ambii părinți.

— Deci nu mă puteți ajuta? Nu știți de ce a murit omul pe care-l iubeam?

Sandy observă că Maria se încruntă. Își zise că, poate, urma să-i răspundă Annabelei, să-și dea cu părerea, însă Peter interveni înaintea soției lui.

— Sincer să fiu, cred că ai înțeles lucrurile greșit, draga mea. Nu ți se pare că oamenii sunt tentați întotdeauna să caute explicații după o tragedie ca aceasta? Problema e că aceste explicații, de obicei nu există. Niciuna care să aibă sens, oricum. Violența poate fi gratuită, inexplicabilă. E un lucru pe care trebuie să-l acceptăm cu toții.

Bărbatul se uită la Richard Grey, așteptând sprijin din partea lui.

— Peter are dreptate, scumpo. Uneori nu există niciun motiv. Uneori nu e nimic de înțeles.

Annabel se uită la tatăl ei. Poate că era dezamăgită că îi dăduse dreptate lui Peter Markham și că nu-i ținuse ei partea.

— Aș putea petrece puțin timp în grădină, domnule Markham? Jerry mi-a vorbit mult despre ea când mi-a descris hotelul.

— Desigur.

Peter îi deschise ușa și păru gata s-o însoțească.

— Mă descurc și singură, spuse tânăra.

— Vrei să vin cu tine?

Grey deja se ridicase.

— Nu. Rămâi acolo.

Parcă i-ar fi dat un ordin.

O priviră prin geamul lung. Annabel se așează pe o bancă albă din fier forjat, lângă un mic iaz, și păru că se pierde în gânduri, rămânând aproape nemișcată.

— Nu o cred, spuse Maria brusc. Nu e genul de fată de care să fi fost atras Jerry.

Dar lui Sandy i se părea că încearcă să se convingă singură, nu pe ceilalți.

— Îmi pare rău, domnule Grey, însă cred că s-a amăgit crezând că relația dintre ei doi era mai mult decât în realitate.

— Fiica mea nu se înșală, răspunse bărbatul. Și nici nu minte. Am văzut cum o privea fiul dumneavoastră. O adora.

Atmosfera din încăpere era atât de încordată, încât lui Sandy îi venea să plece. În mod sigur ar fi preferat să-i aștepte în mașină, însă rămase pe poziții.

În grădină, Annabel se ridică și își despletă părul. Nu se uită în sus, către geam, însă probabil știa că o privesc. Peter Markham o sorbea din ochi, dar nu spuse nimic.

Ajunseră la aeroport prea devreme pentru noul zbor. Sandy intră odată cu ei. Îi duse din nou bagajul Annabelei, se așează cu cei doi la masă și se oferă să le facă cinste cu un ceai. Mâzgăli numele și datele de contact ale persoanelor din Londra care-l cunoscuseră pe Jerry – vicarul bisericii unde se întâlniseră prima oară, precum și alți enoriași. Tatăl și fiica îi dădură informațiile fără să ezite și nu-l întrebă de ce are nevoie de ele.

— Cred că aveți impresia că ați bătut atâta drum de pomană, spuse Sandy.

— O, nu, chiar deloc.

Annabel îl privi direct.

— Mă așteptam ca părinților lui Jerry să le vină greu să mă accepte. Trebuie să fie cumplit pentru ei. Mi-a spus că nu sunt credincioși, că nu au nicio mângâiere în viață.

Tânăra zâmbi.

— Numai alcoolul și goana după mai mulți bani decât o să aibă vreodată nevoie.

— Iar eu mă bucur că sunt alături de fiica mea în aceste momente cumplite.

Richard Grey zâmbi. Avea mobilul pe masă, în fața lui. Luminița roșie clipcea, arătându-i că are mesaje, însă bărbatul o ignora în mod evident.

Sandy se gândi că el personal s-ar fi mulțumit cu alcoolul și banii.

Intră un grup de bărbați. Sandy îi recunoscuse pe unii dintre cei care lucrau pentru Shetland Catch, fabrica de prelucrat pește. Se adunară la ghișeul de *check-in*, dându-și coate și râzând, entuziasmați că pleacă în sud. Păreau gata de o petrecere a burlacilor. Văzând-o pe frumoasa Annabel, începură să arate cu degetul și să chicotească și mai mult. Se comportau ca niște copii de șase ani. Sandy nu-i băgă în seamă, dar simți că roșește. Nu voia să-i lase pe cei doi Grey cu impresia că toți locuitorii din Shetland sunt niște tembelați ignoranți. Pe urmă se anunță zborul, iar Sandy îi conduse până la controlul de securitate. Dădu să-i salute, iar Annabel îi luă mâna și o strânse preț de-o clipă într-ale ei.

— Îți mulțumesc, spuse tânăra. Pentru tot. Chiar suntem recunoscători.

Annabel se întoarse, însă Richard Grey mai zăbovi o clipă înainte de a i se alătura.

— Ia spune-mi, începu bărbatul, Rhona Laing mai e procuroare aici?

— Da.

Sandy încercă să nu pară prea surprins.

— Ah, e o femeie minunată, continuă Grey. Știi, ne-a fost partener secundar când era mai tânără. N-a rămas la noi multă vreme. N-avea răbdare și era prea ambițioasă. A plecat după puțin timp. Salut-o din partea mea, domnule sergent. Spune-i că Dickie Grey a întrebat de ea.

Apoi și el s-a făcut nevăzut, iar Sandy rămase cu gura deschisă, ca un pește prins în cârlig.

Sandy ajunsese la secție înainte ca Willow și Perez să se fi întors din nord. Începu să sune la numerele de telefon pe

care le aflate de la Annabel. Întâi îl sună pe vicarul bisericii unde se organizase traseul spiritual, bărbatul care probabil îl călăuzise pe Jerry Markham în călătoria lui spirituală. Sandy auzea pe fundal zgomotele făcute de niște copii, iar bărbatul părea din când în când distras de ei. La un moment dat luă telefonul de la ureche și strigă în mijlocul conversației:

— Sal, poți să le spui copiilor să facă liniște?

Vocea, însă, nu-i trăda niciun pic de furie. Parcă se hrănea din haosul familial.

Sandy îi explică cine era și ce voia.

— Ah, Jerry. Un om tulburat.

— Așa era?

— Așa mi s-a părut.

Vicarul tăcu pentru o clipă.

— Nu fusese niciodată la biserică de când era adult și nu cred că ar fi pus vreodată piciorul într-una dacă nu s-ar fi aflat într-un moment dificil al vieții.

— Ați putea să-mi spuneți câte ceva despre relația lui cu Annabel Grey?

— Annabel e o membră importantă a parohiei noastre. Richard Grey nu participă în persoană, însă a fost generos cu noi. E un bărbat cu dare de mână. Bănuiesc că și-a moștenit averea. Și, firește, a avut o carieră de succes ca avocat. Însă cei avuți nu sunt mereu și cei mai generoși.

Sandy se întrebă încotro mergea conversația.

Clericul continuă:

— Annabel l-a îndrăgit pe Jerry pe loc. Un bărbat destrăbălat care trebuie salvat și schimbat are un aer romantic, iar Jerry a fost de la bun început cinstit în privința greșelilor din trecutul lui.

Vicarul tăcu din nou.

— Și ce părere avea tatăl Annabelei despre...

Sandy încercă să găsească un cuvânt potrivit.

— ...relație?

Din discuțiile cu cei doi Grey, tânărul nu se edificase ce părere avea Richard despre Jerry.

— Ah...

Clericul ezită din nou. Lui Sandy i se păru că-și alege cu atenție cuvintele.

— Richard a fost mai puțin impresionat decât fiica lui de farmecul lui Jerry. Nu cred că îl considera pe Jerry potrivit. Trebuie să înțelegi, domnule sergent, că tatăl și fiica sunt foarte apropiați. Mama Annabelei i-a părăsit când ea era foarte mică, iar fata nu are frați sau surori.

— Totuși, tatăl ei a însoțit-o în Shetland...

De la celălalt capăt al convorbirii se auzi o ușă care se trânti, iar vocile copiilor se stinseră. Sandy își închipui că fuseseră scoși în grădină așa încât tatăl lor să-și poată continua conversația în pace. Se gândi la un loc înverzit și însoțit, cu un leagăn atârnat de un copac.

— Desigur! răspunse vicarul într-un final. O să facă tot ce-i stă în puteri ca s-o ajute să treacă peste moartea lui Jerry.

Clericul se opri iarăși.

— Nu știu dacă ar trebui să-ți spun asta, domnule sergent. E doar părerea mea, ca să fim înțeleși. Însă nu sunt sigur că Richard credea în schimbarea lui Jerry. În convertirea lui. Richard m-a rugat s-o conving pe Annabel să ia lucrurile mai încet și mi-a lăsat impresia că nu e deosebit de încântat de ideea unei căsătorii. I-am spus că Annabel e o tânără inteligentă și că ar trebui să aibă mai multă încredere că e capabilă să facă ceea ce e bine.

— Deci credeți că relația cu Markham era o greșeală pentru Annabel? Nici dumneavoastră nu erați convins că se schimbase?

Tăcerea se prelungi într-atât încât Sandy se întrebă dacă nu cumva legătura se întrerupsese. Într-un final, bărbatul răspunse:

— Nu știu, sergent. Nu sunt sigur cu adevărat nici măcar acum.

Capitolul 35

Se făcuse după-amiază târziu și se întorseseră în sala de operațiuni. Afară, ploaia torențială se izbea de caldarâm, iar apa se revărsa din șanțuri. La primărie avea loc o ședință și îi priviră pe oamenii care fugeau pe trepte cu gluga în cap ca să ajungă la timp. Lui Perez i se părea că Willow, aflată în partea din față a camerei, își pierduse încrederea. Crezuse că moartea lui John Henderson, urmată de venirea Annabelei Grey, aveau să facă lumină în anchetă, însă nu fusese așa. Nu apăruseră decât mai multe întrebări.

— Sandy, începu Willow.

Vocea îi era încărcată de oboseală și de un fel de disperare. Perez simți brusc dorința să aibă grijă de ea, să-i dea mici atenții, așa cum făcea și cu Cassie după ce se rănea sau după o zi neplăcută la școală.

— Ce ai să-mi spui?

Notițele pe care Sandy și le făcuse în carnet arătau ca niște mâzgăleli de la școală. Tânărul se ridică și începu să citească. Din nou, Perez simți un val de simpatie. Sandy încerca din răspuțeri să facă lucrurile cum trebuie.

— Richard și Annabel Grey au stabilit cu soții Markham să se întâlnească la Ravenswick în drum spre sud, spre aeroport. Am rămas cu ei la discuție. Sper că am făcut ce trebuie.

Sandy se uită la șefa lui.

— Desigur, Sandy. Foarte bine.

Willow îl aprobă din cap, iar el păru să se destindă.

Cândva se uita la mine așa, își zise Perez. Cândva avea nevoie de aprobarea mea.

— Cum a fost?

— Maria s-a purtat cam ca o vacă, răspunse Sandy. Nu crede că a existat vreo relație între Jerry și Annabel. Cel puțin asta zice ea.

— Și Peter?

Perez nu era sigur de ce, însă i se părea că reacția lui

Peter față de cei doi Grey era și mai importantă.

— N-a spus mare lucru.

Sandy se încruntă.

— Doar s-a holbat la domnișoară.

Tânărul aruncă un ochi pe notițe.

— Annabel s-a dus în grădină. A spus că vrea niște timp pentru ea ca să se gândească la Jerry.

Sandy făcu din nou o pauză.

— Când m-am întors de la aeroport, l-am sunat pe vicarul de la St. Luke, biserica unde s-a organizat traseul spiritual. Mi-a spus niște lucruri destul de interesante despre relația dintre Annabel și Jerry.

— Cum adică?

Willow se aplecă în față.

— Nu e convins că Jerry era sincer legat de chestia cu religia. Mă-nțelegi - nu era sigur că Jerry se preface, dar nici nu era convins că nu se preface.

Sandy se uită prin carnet. Perez își zise că devenise un tic. Sandy deja știa foarte bine ce vrea să spună.

— Pe urmă, mai era și tatăl Annabelei.

Tânărul se opri să-și tragă sufletul. Și pentru efect.

— Ce e cu Richard Grey, Sandy?

Willow devenise atentă.

— Nici el nu avea încredere în Jerry Markham. Iar Grey e bogat. Vicarul spune că are o moștenire, pe lângă ce câștigă în calitate de avocat.

Perez rememorează în cap una dintre conversațiile pe care le avusese cu Maria Markham. Jerry îi spusese mamei lui că n-o să mai aibă niciodată nevoie de banii ei. Poate că Markham se gândise că, dacă se căsătorea cu Annabel Grey, o să fie îndeajuns de bogat. Sau, cel puțin, că nevasta lui o să fie. Oare jucase rolul penitentului ca să se mărite și să pună mână pe o grămadă de bani? Ideea părea fantezistă, dar poate că Jerry era disperat. Era jurnalist și știa cât de importantă e documentarea. Oare e posibil să se fi dus la biserică în ziua aceea pentru că știa că Annabel o să fie și ea acolo? Chiar există oameni atât de calculați?

— Ce părere ai despre toate astea, Jimmy?

Willow părea brusc voioasă.

— Cred că dacă Jerry se aștepta la o zestre substanțială, ar trebui să regândim motivul pentru care s-a întors în Shetland.

Afară, ploaia continua să răpăie în geam și pe caldarâmul cenușiu. Perez și-o imaginea pe Cassie în bucătăria vecinei stând la masă cu cea mai bună prietenă a ei. Un loc primitiv. Sigur.

— Vreau să spun că e puțin probabil să fi vrut să șantajeze pe cineva din moment ce oricum urma să devină bogat.

— Dar crezi că ar fi devenit? Lui Richard nu-i plăcea de Jerry, și el era cel cu banii.

Mintea lui Willow lucra la turație maximă din nou.

— Richard a părut destul de rezonabil cât a fost aici, însă acum nu mai are de ce să nu fie, nu-i așa? Nu mai există nicio șansă ca Annabel să se mărite cu Jerry Markham. Nu știu cum funcționează lucrurile astea, însă poate că a amenințat-o pe Annabel că o dezmoștenește dacă se căsătorește cu el.

Perez își zise că suna ca o poveste din romanele lui Jane Austen, care-i plăceau atât de mult lui Fran. Încercase să le citească pentru a-i face pe plac, însă mereu îl adormiseră, așa că nu afla niciodată cum se sfârșesc.

— Annabel e idealistă, continuă Willow. Romantică. Poate că ar fi fost dispusă să se căsătorească în orice condiții. Sărăcia poate părea atrăgătoare cuiva care n-a avut parte de ea. Însă tot ce știm despre Jerry sugerează că el era atras de bani.

— Sau poate că Jerry *chiar* se schimbase.

Perez observă că afară se formase un mic râu care curgea în jos, pe stradă.

— Poate că această călătorie în nord era modul lui de a dovedi asta. Un fel de test. Sau o misiune.

Însă imediat ce rosti cuvintele își dădu seama cât de ridicol suna totul. Ca o legendă, o poveste cu cavaleri galanți și domnițe bălaie. Ce naiba, Annabel chiar se dusesse la o mănăstire! Iar Jerry Markham plecase în nord.

Nu călare pe un armăsar alb, ci într-o mașină sport de culoare roșie. Perez se gândi că soluția anchetei se va dovedi mai banală, mai prozaică de atât.

— Crezi că Richard Grey l-a trimis înapoi în Shetland ca să-i dovedească faptul că s-a schimbat cu adevărat?

Willow devenise la rândul ei sceptică.

— Nu știu, răspunse Perez.

Perez își zise că nu mai știa ce să creadă despre Jerry Markham. Tot ce aflaseră despre personalitatea acestuia devenea difuz, lăsându-i caracterul tot mai vag conturat.

— Chiar nu știu ce să mai cred despre niciunul dintre ei.

Se uitară câteva clipe unii la alții, din nou demoralizați după explozia inițială de entuziasm.

— Putem oricând s-o întrebăm pe procuroare despre Richard Grey, spuse Sandy.

— Ce să știe procurarea despre el? întrebă Willow, ridicând privirea brusc.

— Grey mi-a spus că au lucrat împreună la Londra când ea era tânără. Era partener secundar. Apoi a devenit prea ambițioasă și a plecat.

În cameră se lăsă tăcerea în vreme ce informația era asimilată. Willow vorbi prima.

— Femeia asta s-a născut ambițioasă...

Detectiva se uită la ei.

— E important? Sau e doar o altă coincidență?

— E ciudat că Grey n-a încercat s-o contacteze pe Rhona Laing cât a fost aici, dacă tot erau așa buni prieteni. Dacă voia să afle mai multe despre contextul crimelor, la ea ar fi trebuit să apeleze.

Perez încercă să-și ducă raționamentul până la capăt, dar nu ajunsese la vreo concluzie. Willow avea dreptate, erau prea multe conexiuni.

— Mi-am amintit ceva.

Vorbise Sandy - nesigur pe el, în continuare încercând să se facă apreciat. Se lăsă tăcerea în vreme ce-și aduna gândurile.

— Probabil că nu-i important. E vorba de noaptea în care Rhona Laing a descoperit cadavrul lui Jerry în lotcă,

noaptea în care bănuim că i-a fost mutată mașina în parcare de la Vatnagarth.

Se opri ca să-și tragă suflarea.

— Ei bine, tot atunci a avut Evie petrecerea burlăcițelor. Era într-un microbuz împreună cu toate prietenele ei și erau puse pe băut. Mergeau dintr-un pub în altul ca să strângă bani pentru caritate. Le-am văzut când mergeam spre Voe. Poate a zărit ceva vreuna dintre ele. Poate au văzut chiar mașina.

Neprimind vreun răspuns, Sandy adăugă:

— Știu că e puțin probabil...

— Mi-e greu să mi-o imaginez pe Evie Watt făcându-se mângă, spuse Willow.

— Vomita la marginea drumului când am văzut-o.

Sandy se încruntă.

— N-am recunoscut-o atunci, dar mi-am dat seama pe urmă că o știu de undeva.

Tăcu.

— Poate că nu e obișnuită să bea.

— Sau poate cineva i-a pus ceva în pahar.

Perez își aminti de poza din casa lui Evie, cu ea îmbrăcată în costumul de animal. În imagine se strâmba, avea o înfățișare neobișnuită pentru ea.

— Cum am putea obține o listă cu numele fetelor din microbuz? întrebă Willow. N-aș vrea să-i mai deranjez pe Evie sau pe ai ei.

Perez se gândi că Willow nu mai avea putere să înfrunte familia Watt încă o dată în timp atât de scurt - mai degrabă asta era motivul decât dorința de a le menaja sentimentele.

— Am putea s-o întrebăm pe Jen Belshaw, spuse Sandy. Era în microbuz.

Se întoarse către Willow.

— Vorbeau despre ea în barul din Voe când am mâncat acolo sâmbătă. Nu mai ții minte?

Willow clătină din cap.

— Jen Belshaw, spuse Perez. E măritată cu Andy Belshaw, purtătorul de cuvânt al celor de la Sullom Voe. E

bucătăreasă la Aith, unde a fost găsit primul cadavru. Face voluntariat la Vatnagarth, unde a fost găsită mașina lui Markham. E în echipa de canotaj a procurorii. Și tu nu te-ai gândit până acum să ne spui că a fost cu Evie Watt în noaptea de vineri? Și ea e cea care-i oferă lui Evie un alibi pentru moartea lui Markham!

Perez ridicase tonul, dar de fapt era mai furios pe el însuși decât pe Sandy. Încercase să poarte o discuție cu Jen, însă își făcuse apariția Annabel Grey și uitase să urmărească acea pistă.

— Nu doar Jen Belshaw îi oferă un alibi.

Sandy nu se lăsa.

— Era un microbuz întreg de tipe bete, îmbrăcate fistichiu și legate una de alta. Sincer să fiu, nu știu cum ar fi putut Evie Watt să mute mașina aia vineri noaptea, chiar dacă ar fi fost trează.

Părea atât de serios și imaginea zugrăvită era atât de ridicolă, încât atmosfera se detensionă din nou și Willow începu să chicotească.

— Jimmy, vrei să mergi tu să te vezi cu Jen Belshaw mâine la prima oră?

Detectiva se uită la cei doi.

— Gata pe azi, ce spuneți? Mergem mai devreme acasă.

Părăsiră clădirea împreună. Ploaia se oprise, iar cerul era mai luminos.

Când Perez trecu pe la casa vecinilor ca s-o preia pe Cassie, masa era pusă și cu toții se așteptau ca el să rămână la cină.

— Serios, chiar nu-i nevoie. Avem mâncare și acasă.

Însă Cassie ajutase la prepararea budincii, iar Perez își dădu seama că ar fi dezamăgit-o dacă plecau direct. Mâncarea mirosea foarte bine, iar Maggie și David erau simpatici. Avură grijă să nu pomenească nimic despre anchetă câtă vreme copiii erau încă în cameră, dar mai târziu, când fetele se uitau la televizor și adulții beau cafea, Maggie deschise subiectul.

— Cred că-ți e greu, Jimmy, să anchetezi încă o crimă

atât de curând...

Bărbatul nu răspunse direct.

— Îl știai pe Jerry Markham când era copil? Erați aproape vecini.

Maggie crescuse în Ravenswick. Era mai în vârstă decât Jerry, dar nu cu mult.

— Era cazul tipic de copil singur la părinți - răsfățat cum nu se poate, în special de mama lui.

Apoi adăugă repede:

— O, îmi pare rău, Jimmy, nu vreau să spun că și Cassie e răsfățată fiindcă n-are frați. E o fetiță minunată.

Detectivul făcu semn cu mâna că nu se simțise lezat. Și-ar fi dorit ca lumea să fie mai puțin sensibilă în jurul lui.

— Crezi că era rău intenționat?

— Nu, doar că nu se gândea la consecințe. Era un copil căruia-i plăcea să fie centrul atenției și care exagera puțin. Mereu mi s-a părut că se comportă nepotrivit pentru vârsta lui. Maria nu l-a lăsat niciodată să se maturizeze cu adevărat. Chiar și pe la douăzeci de ani mi se părea că e un băiețel care se joacă de-a adultul.

Perez se gândi că răspunsul ei îl ajuta să se concentreze din nou asupra figurii lui Markham și că îl putea înțelege încă și mai bine.

Era târziu când o duse pe Cassie la culcare, îi puse hainele de școală în mașina de spălat și îi pregăti geanta de sport pentru a doua zi. Perez rămase în fața televizorului, urmărind știrile. Alte tragedii. Verifică mesageria vocală abia când era el însuși gata să meargă la culcare. Avea un mesaj. Fu surprins să audă vocea procurorii. Părea liniștită. Cu siguranță era mai liniștită decât atunci când o sunase s-o anunțe că se petrecuse încă o crimă.

— S-a întâmplat ceva cam ciudat, Jimmy, și aș vrea să stau de vorbă cu tine. Mă întrebam dacă ai putea să mă suni tu. Când ai timp. Nu e urgent.

Perez se uită la ceas. Era prea târziu s-o mai sune în noaptea aceea. O să încerce de dimineață.

Capitolul 36

Sandy se gândi că se întâmpla ca odinioară: când el și Jimmy Perez mergeau împreună la Aith. Jimmy aproape că redevenise cel dinainte. Pe drum, detectivul nu spuse mare lucru, însă el niciodată nu fusese prea vorbăreț. Măcar nu stătea în scaun cocoșat și gânditor, cu o înfățișare de ziceai că era pregătit să lovească pe oricine i-ar fi pus vreo întrebare. Nu cu mult timp în urmă, cam așa stăteau lucrurile.

Când ajunseră la casa procuroarei, Perez îl rugă să încetinească.

Însă când Sandy îl întreabă dacă să oprească, Perez îi răspunse să meargă mai departe.

— Nu e acasă, spuse detectivul. Mașina nu-i aici. Mi-a lăsat un mesaj vocal azi-noapte. Am încercat s-o sun de dimineață, dar nu mi-a răspuns. Probabil că plecase deja la serviciu.

Lui Sandy nu i se părea important.

— Are numărul tău de la birou. Te-ar fi sunat dacă era ceva urgent.

— Da, poate că da.

Perez părea gata să mai zică ceva, dar se abținu. Sandy se gândi că, probabil, Willow voia să discute chiar ea cu Rhona Laing despre relația cu Richard Grey și că nu i-ar fi picat bine vreo intervenție din partea lui Perez.

Când ajunseră la școală, copiii erau în careu și cântau un cântec religios pe care Sandy și-l amintea din copilărie. Îl trimitea înapoi pe vremea când era la școală în Whalsay, când stătea în spatele clasei cu vărul său Ronnie și făcea năzbâtii. În bucătăria de la Aith, două femei îmbrăcate cu salopete și bonete albe pregăteau masa de prânz. Una dintre ele curăța morcovi în chiuvetă, iar cealaltă întindea aluatul pe masă cu un făcăleț. Cea din urmă era Jen Belshaw. Arăta foarte diferit față de ziua când îi luase o scurtă declarație la Vatnagarth, iar ea era îmbrăcată în haine de epocă.

— Nu puteți intra aici, spuse Jen. Astea-s regulile.
Era o femeie masivă, nu grasă, ci doar puțin durdulie.

— Cine știe ce microbi aduceți cu voi!

Deși le făcuse observație, și ea părea amuzată.

— Am putea schimba două vorbe?

Perez rămase în prag ca să discute cu ea și îi obtura lui Sandy câmpul vizual.

— E vorba despre cele două crime.

Jen Belshaw îi spuse ceva colegei, apoi se spală pe mâini într-o chiuvetă mică din colț.

— Să mergem în cancelarie. Ar trebui să fie liberă acum. Dacă vreți, vă fac și cafea.

Femeia îi conduse într-o încăpere plăcută, cu fotolii așezate în jurul pereților și o măsuță pentru cafea în mijloc, după care porni cafetiera.

— Deci, cu ce vă pot ajuta? Andy mi-a zis că ai trecut pe-acasă și i-ai pus niște întrebări legate de John.

— Cine avea grijă de copiii voștri vineri noaptea? Întrebă Perez.

Lui Sandy i se păru un mod ciudat de a începe discuția.

— Au rămas la maică-mea. În afară de Neil, care era la fotbal, la Brae, cu Andy. De ce?

Jen nu era ostilă, dar se uită la Perez cu o privire de parcă ar fi fost ușor scrântit.

— Iar tu ai ieșit cu Evie?

— Da, am fost la petrecerea ei de burlăciță. Am mers prin mai multe *pub*-uri ca să strângem bani pentru caritate. Tipic pentru Evie. Nu putea să se facă mangă și să se distreze ca orice om normal! Trebuia să și salveze lumea în același timp.

— Ești bună să-mi povestești ce-ați făcut în seara aceea? Întrebă Perez. Nu acuz pe nimeni, dar e posibil ca voi să fi văzut ceva ce ne-ar ajuta în anchetă.

Jen turnă cafeaua. Nu părea să se grăbească să revină în bucătărie. Sandy își zise că era genul de femeie competentă, capabilă să încropească o masă bună în zece minute, niciodată prinsă pe picior greșit.

— Microbuzul ne-a luat pe fiecare de acasă. Întâi pe

Evie, apoi pe celelalte. Am început să bem la hotelul Busta House din Brae. Ne-am gândit că ar fi mai bine să începem acolo, pentru că e un loc destul de simandicos și, chiar dacă Veronica a spus că era în regulă, nu voiam să părem prea zvăpăiate în fața clienților. Așa că am băut doar un pahar și am zdrăngănit găleata de colectă prin bar, iar cele mai multe dintre noi încă erau destul de treze.

Perez aprobă din cap.

— Și toate erați costumate pe perechi?

— Da! O țacăneală!

— Evie cum se simțea?

Lui Sandy i se păru că aceea era întrebarea importantă iar celelalte fuseseră puse numai ca Jen să se relaxeze și să fie dispusă să răspundă.

Se lăsă tăcerea.

— Evie se comporta ca de obicei? insistă Perez. Întreb fiindcă am auzit că s-a îmbătat foarte tare, ceea ce mi se pare puțin neobișnuit pentru ea.

— Era un *pub-crawl*, răspunse Jen, normal că s-a-mbătat!

— Dar ea l-a organizat.

Perez continuă pe un ton liniștit.

— Mă gândeam că ea e genul care ar fi dozat distracția de așa natură încât să nu se ajungă la exagerări. Sau s-a gândit cineva că ar fi amuzant să-i pună ceva în băutură?

Abia atunci începu Jen să vorbească, iar cuvintele țâșniră într-un șuvoi, de parcă se adunaseră undeva zile întregi și tocmai se spărsese zăgazul care le ținea în frâu. Femeia se simțea pe de-o parte ușurată, fiindcă și ea își făcea griji, dar și fiindcă își trăda prietena.

— Nu știu ce-a apucat-o. Cred că băuse și în după-amiaza aia. Am întrebat-o dacă a ieșit în oraș cu colegii de la birou, dar mi-a zis că nu. O luase razna. N-o mai văzusem niciodată așa și doar o cunosc de ani buni. Se apucase de băut vodcă, ea care de obicei nici nu pune gura pe tărie. Celorlalte li s-a părut amuzant, de obicei Evie e cea care ne spune s-o luăm mai ușor. Dar mie nu mi-a plăcut. La un moment dat nici n-am mai băut, ca să pot să

am grijă de ea.

— De ce crezi că se purta așa de ciudat?

Perez afișă un zâmbet încurajator.

— Crezi că începuse să aibă îndoieli despre nuntă în ultima clipă?

Jen clătină din cap.

— Se îndrăgostise lulea de bărbatul ăla, de la prima întâlnire. Tot timpul și-a dorit să se mărite cu el. Nici poveste de vreo îndoială. Cum să aibă? Era un om minunat.

— Atunci, de ce? E imposibil să n-o fi întrebat.

— Mă rog, nu aveam chiar condițiile ideale pentru o discuție între patru ochi. O gașcă de tipe care cântă cântece deocheate în spatele microbuzului și Evie gata să vomite din cinci în cinci minute...

— Însă poate ai tu vreo idee de ce?

— Se întorsese Jerry Markham, răspunse Jen. Țsta era adevăratul motiv pentru care o luase razna.

Femeia îi privi.

— Știți că a lăsat-o însărcinată când era doar o puștoaică?

— Se întâlnise cu el? Întrebă Perez. De asta se comporta atât de ciudat? O căutase Markham la muncă? Dăduseră unul peste celălalt din întâmplare?

Jen clătină din cap.

— Nu știu! Când am aflat asta de la ea era deja atât de beată că nu mai avea sens ce spune. Adică nici nu mai articula cuvintele ca lumea și abia se mai ținea pe picioare. Ai întrebat dacă nu cumva i-a pus cineva ceva în băutură - a fost chiar pe dos, îi cumpăram apă tonică și îi spuneam că are votcă în ea.

— Ce-a spus Evie despre Jerry mai exact? Întrebă Perez. Dacă ai putea să-mi zici cuvânt cu cuvânt, doamnă Belshaw, ar fi minunat.

Din nou zâmbetul acela care îl făcea pe cel căruia îi era adresat să se simtă cea mai importantă persoană din lume.

— Nici n-am cum să nu-mi amintesc cuvânt cu cuvânt.

Jen chicoti jenată.

— „Jegosul dracului de Jerry Markham!” Asta spunea -

la nesfârșit. N-o mai auzisem niciodată înjurând. A fost șocant. Parcă aş fi auzit-o pe bunica înjurând. Sau pe preot.

— Dar n-a zis de ce? întrebă Perez. N-a mai spus nimic? Jen clătină din cap.

— Atunci, hai să ne întoarcem la ce s-a întâmplat în seara aceea, spuse el, de parcă starea mentală a lui Evie era mai puțin importantă și voia să revină la motivul principal pentru care se afla acolo.

— Unde ați mers după ce ați trecut pe la Busta House? Și ne-ar mai fi de mare folos dacă ai putea să ne spui, te rog, cât era ceasul.

Lui Sandy i se păru că Perez vorbea ca tipul de la sediul central care le controla cheltuielile, un individ micuț și tare plictisitor pe nume Eric și care era de-a dreptul obsedat de detalii. Detectivul îl puse pe Sandy să noteze tot și apoi să-i citească lui Jen ceea ce scrisese. Întrebă de mai multe ori despre mașina Alfa Romeo roșie.

— V-am spus deja că n-am văzut-o, zise Jen. Am aflat că a ajuns în parcare de la Vatnagarth, însă mai mult de atât nu știu. Am umblat o grămadă prin baruri. Putea să fie mutată în timp ce noi eram înăuntru și nu ne-am fi dat seama.

Porni o sonerie electrică, iar zgomotul era atât de puternic încât îl făcu pe Sandy să tresară. Auziră copiii fugind afară, pe terenul de joacă, în recreație.

— Doamne, așa târziu e?

Jen se ridică. Sandy își zise că se bucura în sinea ei că are un motiv să plece și o înțelegea.

— Nu mai ajung să fac plăcinta aia pentru cină dacă nu mă apuc acum.

Femeia ieși în fugă din încăpere, lăsându-i să iasă singuri în parcare.

Rămaseră în mașină, în fața școlii, aproape o veșnicie. Jimmy Perez se holba în față, deși acolo nu era nimic altceva decât un zid de cărămidă. Sandy se foi în scaun. Poate că ar fi trebuit să pornească pur și simplu înapoi

spre Lerwick. Nu-i plăcea să-l deranjeze pe Perez când era pierdut în gânduri. În cele din urmă nu mai suportă liniștea și fu nevoit să vorbească.

— Deci, încotro, șefu'?

Perez se întoarse lent spre el, puțin surprins, ca un animal trezit din hibernare. Pe Sandy îl duse cu gândul la un urs - cu părul lui aspru și negru, putea foarte bine să fie un soi de urs.

— Hai să mergem la Sullom Voe, spuse Perez. Mi-a venit o idee și vreau să mai văd o dată zona. Dar hai să ne oprim pe drum la clădirea veche a școlii, poate s-a întors procuroarea.

Mașina Rhonei Laing lipsea în continuare, însă Perez îi spuse lui Sandy să oprească oricum. Sandy așteaptă în mașină în timp ce detectivul se duse la intrarea principală. Bătu tare, însă în mod evident nu era nimeni care să-l audă. Perez umblă prin grădină, uitându-se înăuntru pe toate ferestrele de la parter, după care apăru din nou din cealaltă parte a casei și se întoarse la mașină.

— Totul pare în regulă, spuse detectivul. O s-o sun pe telefonul de serviciu după ce ne întoarcem la secție.

Exact când voia să plece, Sandy se uită înapoi la casă. Pentru o clipă i se păru că vede o umbră la unul dintre geamurile de la etaj, o perdea care se mișcă. Însă fereastra era deschisă și probabil că țesătura fină tremurase din cauza brizei. Fusesse doar o părere. Nu zise nimic. Inspectorul îl credea și-așa îndeajuns de prost.

Trecură prin Brae și porniră pe drumul care trecea pe lângă Sullom Voe și care ajungea, într-un final, la Toft și la feribotul către North Isles. Înainte să ajungă la terminal, Perez îi spuse să se îndrepte către aeroportul Scatsta. Sandy nu mai fusese niciodată pe acolo - toată activitatea de pe Scatsta era legată de industria petrolului, așa că nu avusese niciun motiv. Un elicopter decolă și plană preț de o clipă înainte de a porni către Marea Nordului, spre platformele petroliere. Erau foarte aproape de aparatul de zbor, iar zgomotul acestuia îi copleșea. Sandy aproape că simțea cum puterea elicei le zguduie mașina.

— Acolo jos!

Se vedea un drumeag, iar lângă acesta era un semn vechi pe care scria „Accesul permis numai vehiculelor autorizate”. Nu exista nicio poartă care să blocheze calea de acces, însă, iar cărarea ducea către un promontoriu scund. Zona era acoperită cu plăci de beton și arăta de parcă fuseseră cândva clădiri acolo, dar acum nu mai rămăsese din ele decât podeaua. Betonul era crăpat, iar din el se ițeau buruieni și chiar mici tufe. Sandy parcă mașina cu botul spre nord.

— Cred că aici a fost o bază militară din timpul războiului. Aviatică, bănuiesc.

Perez rămase locului, privind spre mare către terminalul petrolier, către tancurile petroliere, luminile platformelor, la camioanele care transportau piatră pe noul drum către terminalul de gaz.

— Probabil au dezafectat-o după ce n-a mai fost nevoie de ea.

— Nu voiau s-o transforme, la un moment dat, într-un complex de birouri?

Sandy parcă auzise sau citise ceva despre asta în *Shetland Times*.

Perez nu răspunse. Coborî din mașină și Sandy i se alătură.

— Închipuie-ți că ești Jerry Markham, începu el. Tocmai ai fost la terminalul petrolier și te-ai văzut cu Andy Belshaw. O chestiune de rutină, dacă e să ne luăm după Andy. Poate că întâlnirea a fost numai un pretext ca Jerry să ajungă în partea asta a insulei. Acum te hotărăști că vrei să te vezi cu John Henderson. Deocamdată nu știm de ce. Ca să-i ceri scuze pentru cum te-ai purtat cu Evie? Ca să-i urezi noroc în căsnicie? Sau ca să-l oprești, fiindcă până la urmă ai decis că o vrei pe Evie pentru tine? Asta în condițiile în care toată viața ai primit ce-ai vrut. Indiferent de motiv, îl suni cât e la muncă. Știm de la Sinclair că Henderson a primit un apel. Unde ai stabili locul întâlnirii?

— Aici?

Lui Sandy i se păru că acela era răspunsul pe care-l

aștepta Perez. Mulțumit în sinea lui, își zise că detectivul era din nou ca odinioară, atent și concentrat.

— Are sens, nu-i așa?

Perez se uită înspre mare, dar continuă să vorbească.

— Nu-i un loc pe unde să nu treacă lumea. Uneori mai trec pe-aici mașini – puști care exersează la volan înainte să-i lase ai lor pe drum. Două vehicule n-ar ieși în evidență în mod deosebit.

— Însă *al meu* s-ar putea să iasă, continuă Sandy. Vreau să spun, dacă încă sunt Jerry Markham.

— O Alfa Romeo roșie. Chiar așa.

Perez zâmbi, iar Sandy se simți ca și cum trecuse un fel de test.

Detectivul merse pe drumul către pistă și clădirile aerodromului. Se vedea un turn de control nou, care părea rupt dintr-un film SF. Avea niște picioare lungi din oțel, ca de păianjen, și corpul de sticlă. În sala de așteptare, un grup de oameni bea cafea în pahare de polistiren. Arătau cu toții neîngrijiți, de parcă ar fi ieșit în noaptea precedentă la o băută, sărbătorind o ultimă noapte de libertate înainte să înceapă un nou schimb pe platforme. Un bărbat brunet îmbrăcat în uniformă stătea în spatele ghișeului de *check-in*. Prin geamurile de sticlă se vedea poteca dinspre drumul principal.

Perez se prezentă. Muncitorii, cu toții buimaci, dormitând în scaune, nu-l băgară în seamă.

— Vinerea trecută, începu Perez, când a fost găsit cadavrul la Aith, erai pe tură?

— A fost un coșmar, spuse bărbatul. Ceața s-a lăsat după-amiază târziu și a rămas în aer ore întregi.

— Dar exact înainte să se lase ceața ai observat vreo mașină sus, la vechea bază militară?

— Te referi la Alfa Romeo roșie care a apărut la știri?

Bărbatul ridică privirea din monitor.

— Am discutat despre asta cu nevastă-mea, mă întrebam dacă ar trebui să anunț. Pe urmă ea mi-a spus că a fost descoperită la Muzeul de Agricultură, așa că nu prea mai vedeam rostul.

Perez se întoarce către Sandy și-și dădu ochii peste cap, nevenindu-i să creadă, iar Sandy se gândi iarăși că era ca pe vremuri.

— Era singura mașină de acolo?

— Nu.

Bărbatul era încă distras și își făcea de lucru cu butoanele tastaturii.

— Era și John Henderson acolo. Îl cunoști? Pilotul. I-am făcut cu mâna când a trecut pe lângă mine, dar nu cred că m-a văzut.

Bărbatul își puse mâinile pe birou și se uită la Sandy și Perez, alb la față din cauza șocului, abia atunci dându-și seama ce însemnau spusele lui.

— Iar acum ambii sunt morți!

Se lăsă tăcerea.

— O coincidență stranie, nu-i așa?

Capitolul 37

Willow o găsi pe Rhona la ea în birou. Nu dură mult să ajungă acolo: tribunalul și secția de poliție erau în aceeași clădire, dar biroul procurorii era mai mare decât oricare dintre încăperile folosite de poliție. Rhona Laing era așezată în spatele unui birou mare, citind un teanc de hârtii. Camera era maro. Lemnul era maro, covorul era maro, iar în colț se afla un fotoliu maro din piele. Pe perete atârna un tablou mare în ulei, înfățișând marea sub lumina lunii.

— Inspectore! Ce faci aici?

Laing păru mirată s-o vadă pe Willow, chiar dacă persoana de la recepție probabil o anunțase că detectiva urma să vină.

— Mă întrebam dacă ați vrea să mă ajutați cu ceva.

— Desigur, dacă pot.

Procurorii își scoase de pe nas ochelarii scumpi, de firmă, iar Willow se gândi că arăta foarte obosită și secătuită. Femeia se controla, însă cu un asemenea efort încât îi era imposibil să se relaxeze chiar și o clipă. Din nou, Willow își zise că Rhona era cumva implicată. Era prea încordată ca să fie doar un simplu martor care descoperise din întâmplare un cadavru. Perez și Sandy i-o descriseseră pe Rhona drept o femeie cinstită și onorabilă, însă Willow îi simțea frica și disperarea, aproape ca pe un miros. Își zise că nu era încă momentul s-o supună pe Rhona la prea multă presiune. Femeia mai putea încă să dea înapoi, iar Willow era îngrijorată de posibilitatea ca ea să fugă. Avea bani și nu-i era greu să se suie într-un avion spre sud – departe de Shetland avea prieteni influenți care ar fi protejat-o.

— Aș vrea să vă comunic noutățile din anchetă, desigur.

Willow îi vorbi pe un ton politic, dar nu servil – i-ar fi provocat suspiciuni.

— Nu e cazul, inspectore. Nu eu gestionez ancheta.

Willow continuă de parcă nici n-ar fi auzit-o.

— Și am impresia că un cunoscut de-al dumneavoastră are o oarecare legătură cu investigația. V-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați oferi o părere.

— Zău?

Rhona Laing se puse în gardă. Ridică privirea din foi și, pentru prima oară, păru să-i ofere lui Willow întreaga ei atenție.

Willow îi zâmbi și se uită prin birou, prefăcându-se impresionată de încăperea impozantă cu lambriuri de lemn și ușă masivă.

— Mă întrebam dacă v-aș putea face cinste cu o cafea. Nu sunt obișnuită să stau la birou toată ziua și îmi închipui că nici dumneavoastră. Toată lumea îmi spune cât de bine vă pricepeți la navigație.

Se opri o clipă și aruncă o privire tabloului.

— Aici trebuie să vi se pară ca la închisoare.

— Cafea? De ce nu?

Rhona voia să dea de înțeles că n-o să se lase intimidată cu una, cu două. Se ridică, își luă haina din cuierul din colț și o urmă pe Willow afară din încăpere.

Willow își alesese cu atenție locul. Centrul Comunitar Islesburgh era într-o clădire aflată la mică distanță de biroul procurorii. Toate acele străzi care purtau nume de regi și prințese norvegiene erau destul de elegante. Casele gri, din granit, n-ar fi fost nelalocul lor într-o suburbie prosperă din Aberdeen, lângă un parc bine îngrijit. Însă comunitatea din Islesburgh era mai democratică. În clădiri erau organizate atât întâlniri ale diverselor grupuri comunitare sau de tineri, cât și discuții între tinerele mame sau jocuri de biliard pentru adolescenți. Sandy o dusesese acolo într-o zi ca să ia prânzul.

— E ca lumea, spusese tânărul, dacă nu strâmbi din nas la ceva ieftin și gustos.

Cafeneaua era cu autoservire, se simțea miros de cartofi prăjiți, iar copiii mici se jucau zgomotos într-o zonă special amenajată pentru ei. Willow se gândi că Rhona n-o să se simtă în largul ei. Însă locul avea și un aer de anonim. Înconjurată de aburul de la aparatul de cafea și de

zgomotul conversațiilor, nimeni nu avea să le ia în seamă pe cele două femei care s-ar fi așezat într-un colț, departe de ceilalți. Ceilalți clienți ar fi putut foarte bine să creadă că lucrează la serviciile sociale și au nevoie de puțină intimitate ca să discute despre cazurile lor.

Willow o lăasă pe Rhona la o masă și se așeză la coadă. Se întoarse cu cafeaua și o găsi pe procuroare curățând masa cu un șervețel. Zâmbi pentru ea însăși, dar nu spuse nimic.

— Despre ce-i vorba, inspectore?

Rhona ridicase tonul.

— Să știi că am de lucru.

— Acum două zile am primit un apel interesant. Era o tânără, studentă la Oxford. Susține că ar fi prietena lui Jerry Markham. De fapt, a zis că era logodnica lui.

— Serios?

Procuroarea sorbi din cafeaua neagră și se prefăcu neinteresată. Însă Willow bănuia că voia să audă și restul. O poveste de dragoste stârnea curiozitatea oricui. Asta dacă era vorba, într-adevăr, despre o poveste de dragoste.

— Pe fată o chema Annabel Grey.

— Serios?

Părea să fie singurul răspuns pe care putea să-l dea de parcă i-ar fi fost prea greu să zică orice altceva. Apoi Rhona se încruntă, ca și cum numele îi era cunoscut dar nu reușea să-și amintească de unde.

— Cred că-l cunoașteți pe tatăl Annabelei, Richard.

Pe chipul procuroarei se citi surpriza. Oare era sinceră? Willow își zise că da, însă nu putea să bage mâna-n foc. Nu era bine s-o subestimeze pe Rhona Laing.

— A, Richard Grey. N-am mai vorbit cu el de ani întregi.

Rhona dădu la o parte cana de cafea pe jumătate plină. Lui Willow i se păru un gest înțepat. Un gest care voia să arate că locul nu era îndeajuns de bun pentru ea, deși detectivei nu i se părea nimic în neregulă cu cafeaua.

— În mod evident, v-a urmărit parcursul profesional. Știa că lucrați aici și ne-a rugat să vă transmitem salutări.

Rhona rămase tăcută. Willow se gândi că ultimele ei

cuvinte îi provocaseră un fior de satisfacție. Se bucura ca lumea să-și aducă aminte de ea. În cealaltă parte a încăperii, o mamă strigă la copilul ei să-i dea unei fetei jucăria înapoi.

— Ne-ar ajuta dacă ne-ați putea spune câte ceva despre Richard Grey, zise Willow în cele din urmă.

— Doar nu credeți că Dickie e implicat!

Rhona Laing râse.

— A reușit întotdeauna să obțină orice a vrut și n-a trebuit să omoare pe nimeni.

— E vorba doar despre niște informații, spuse Willow. Știți cât de importante pot fi.

— Prea bine, inspectore. Informații despre familia Grey.

Părea o poveste care urma să-i facă plăcere procurorii - niște amintiri plăcute pe care o să se bucure să le rememoreze. Poate, își zise Willow, reușeau să-i distragă atenția de la alte neliniști.

Willow aprobă din cap și așteptă.

— Richard Grey a fost un fel de june-prim al generației lui, începu Rhona. Familia lui era destul de înstărită. Nu erau bogăteni, să ne înțelegem, nu erau *parveniți*. Nu erau agenți de bursă vicleni sau speculanți imobiliari, ci o familie de scriitori și profesori, liberală și interesantă. Richard era strălucit. Și fermecător. Avea mai mult farmec decât ar trebui să aibă un bărbat în mod normal. Asta lăsa impresia că era superficial, însă nu cred că lucrurile stăteau chiar așa.

Willow nu era sigură ce să creadă, însă nu spuse nimic. Era mai bine s-o lase să vorbească pentru că, dacă dădea frâu liber cuvintelor, era mai probabil să scape vreun detaliu interesant.

Rhona recuperează cana de cafea și bău.

— Apoi s-a însurat cu Jane. Sălbatică, frumoasă, îi plăceau drogurile și băutura. Era prima femeie care chiar putea să-i facă față. A refuzat să fie vrăjită de șarmul sau de banii lui. Eu chiar cred că a adorat-o, venera până și pământul pe care călca ea, ceea ce însă n-a oprit-o să se poarte urât cu el.

— Pare că l-ați cunoscut destul de bine, spuse Willow.

— Am lucrat cu el. De fapt, bănuiesc că am lucrat *pentru* el. A fost primul meu post ca avocat. Și m-am îndrăgostit de el. Am fost una dintre multele lui cuceriri.

Femeia se uită cu tristețe pe deasupra mesei.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e bine să-mi fac speranțe. Circulau prea multe povești despre amantlăcurile lui. Dar toate credem că suntem atât de diferite, nu-i așa? Toate credem că putem să-l schimbăm pe bărbatul pe care-l iubim.

La fel ca Annabel, își zise Willow. Și ea credea că poate să-l schimbe pe Jerry Markham.

Rhona păru să-i citească gândurile, deoarece continuă:

— Annabel era tare mică pe atunci. Nu știu dacă avea cinci ani. De fapt, cred că abia începea școala. Îmi aduc aminte că Dickie mi-a arătat o poză cu ea în uniformă, era tare drăguță. Purta un blazer și pe cap avea o pălărie. Ar fi trebuit să mă mustre conștiința. Cum aș fi putut risca să-i destram familia? Dar, bineînțeles, nu mi-am făcut probleme. Ești foarte egoist când ești îndrăgostit! Te gândești numai la tine. Și chiar nu exista niciun risc. Dickie n-ar fi părăsit-o pe Jane niciodată. Cu cât se purta ea mai urât, cu atât el o iubea mai mult.

Willow își dorea să fi înregistrat conversația. Lui Sandy și Perez nu le-ar fi trecut în veci prin cap că procurorul putea vorbi astfel.

— În cele din urmă, mi-am venit în fire.

Rhona zâmbi cu tristețe.

— M-am resemnat cu faptul că oricum nu sunt genul de femeie care să se căsătorească. Așa că m-am mutat înapoi în Edinburgh și m-am pregătit pentru examenul de barou din Scoția.

— Familia Grey obișnuia să meargă la biserică pe atunci?

Lui Willow îi venea greu să facă legătura între Richard Grey, capul unei familii respectabile, și cel din povestea Rhonei.

— Cred că Jane mergea la biserică.

Femeia zâmbi forțat.

— Poate că o vedea ca pe un fel de poliță de asigurare? Ca să compenseze toate petrecerile și toată desfrânarea. *Dacă merg la biserică, oricum o să fiu mântuită.* Sau poate că era un fel de plasă de siguranță.

Vorbise cu o notă de dispreț în glas, lăsând de înțeles că ea n-avea nevoie de vreun ajutor de acest fel.

— Apoi i-a părăsit.

Willow o privi pe procuroare, întrebându-se ce reacție avea să aibă.

— Da, spuse Rhona. Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat cineva. Să moară de la o supradoză ar fi fost de înțeles, dar nu să dispară brusc. Credeam că-i plăcea stilul de viață pe care i-l oferea Dickie, mai ales că el nu încercase niciodată să-i pună vreo piedică. Și, din câte-am auzit, Dickie s-a schimbat după fuga lui Jane. S-a dedicat fiicei lui. A renunțat la amantlâcuri și aventuri cu avocate tinere și atrăgătoare. Cel puțin așa mi-au spus prietenii mei de la Londra. Eu, una, nu sunt convinsă. Poate că a devenit doar mai discret.

— Nu v-a contactat cât a fost aici?

Willow nu era sigură că urma să ajungă undeva cu toate acestea. Aflase o parte interesantă din trecutul procuroarei, însă nimic relevant pentru anchetă. În afară, poate, de faptul că Richard Grey nu era de încredere, dar de asta își dăduse seama și singură.

— Nu.

Însă, pentru prima oară, Rhona părea mai puțin convinsă.

— Sunteți sigură?

Cei doi Grey petrecuseră o după-amiază singuri. Nimic n-ar fi putut să-l împiedice pe Richard să ia un taxi până la Aith și să apară în pragul procuroarei fie căutând un soi de consolare, fie dorind să reaprindă pasiunea din tinerețe.

— Nu ne-am întâlnit, inspectore.

Procuroarea zâmbi cu tristețe.

— Deși mi-aș dori să se fi întâmplat.

Capitolul 38

Perez stabili să se vadă cu Willow la prânz. Voia să-i spună ce aflaseră de la Jen Belshaw și de la tipul de la *check-in* din Scatsta, dar nu într-un cadru formal, cu toată echipa ascultându-l. Încerca să facă lumină în anchetă, iar prin cap îi pluteau diverse teorii, ca niște firicele de praf într-o rază de soare. Îi era teamă că ar dispărea dacă le-ar rosti cu voce tare, însă o discuție relaxată l-ar fi ajutat să-și pună ordine în idei.

Se întâlnește la Bonhoga și se așezară la o masă din seră, cu vedere către râu.

— Așadar, Jimmy, ce ai pentru mine?

Willow zâmbea strengărește, iar Perez se gândi că și ea avea informații pentru el, însă voia să le mai țină o vreme pentru sine până să le împărtășească.

Perez mânca un *bannock* cu somon afumat și creson și se bucură preț de o clipă că e nevoit să acorde sandviciului întreaga lui atenție. Willow stătea cu spatele către lumină, iar părul ei vâlvoi părea aproape roșu. Era complet absorbită de supă. O mirosi, o gustă, apoi zâmbi din nou.

— Uau! E foarte bună. Bucătarul e excelent.

Detectivul se bucură că un lucru atât de simplu ca o supă de linte gustoasă putea s-o binedispună. Willow stătea cu un braț pe masă, cu mâneca suflecată puțin, și putea să-i vadă firele de păr fine. În lumina aceea păreau, la rândul lor, roșii. În ziua respectivă purta un pulover, iar Perez se întrebă cum arăta pe dedesubt, apoi și-o imaginea complet dezbrăcată. Sâni mici. Abdomen plat. Șolduri late, puțin disproporționate. Imaginea îl luă prin surprindere, șocându-l, însă îi dădu și un fior de plăcere. Oare cum ar fi să-i mângâie trupul? Oripilat, alungă acele gânduri dar puterea imaginii îl înfricoșă. Nu era vorba de artă - nu era vreun nud făcut de Fran cu câteva tușe de cărbune -, ci de carne adevărată, mușchi adevărați, păr adevărat. Simți că imaginația și pornirile îi scapă de sub control.

Willow se uită la el, fără să-și dea seama vreo clipă că

era tulburat, apoi repetă întrebarea.

— Așadar? Ce ai pentru mine?

— Se pare că Evie era tulburată în noaptea de vineri. Vreau să spun, tulburată în toată regula. Jen Belshaw, care îi e prietenă de multă vreme, a spus că n-a mai văzut-o așa niciodată. Evie chiar era pusă de băut. Era petrecerea ei de burlăciță, dar nimeni nu se aștepta să se îmbete în halul ăla. Nu e genul care să facă asta.

— Îmi pare rău, Jimmy.

Willow se aplecă deasupra mesei, către Perez.

— Chiar n-o văd pe Evie Watt în rolul criminalului. Și, chiar dacă aș putea fi convinsă că l-a ucis pe Jerry într-un acces de nervi, n-are sens să-l fi ucis pe John Henderson. Nu e posibil. Ai văzut în ce stare era când am vizitat-o în Fetlar. E distrusă...

Perez o privi pe Willow, nepermițându-și decât gândurile legate de anchetă.

— Nu insinuuam că Evie ar fi comis vreo crimă. Deși nu cred că ar trebui să excludem nici această posibilitate.

Era în continuare convins că au de-a face cu o crimă între amănți, în ciuda întregii melodrame.

— Vreau să spun că a comunicat cu Jerry Markham. Mai mult decât niște mesaje vocale la care nu a răspuns.

— Nu-s convinsă. Cred că mi-ar fi spus. Ne înțelegem bine. De ce n-ar fi făcut-o?

Întrebarea rămase în aer. Perez reveni la mâncare fără să dea un răspuns. Se întrebă dacă nu cumva Willow judeca șchiop lucrurile.

— Evie Watt nu e mincinoasă.

Willow nu putea să se abțină.

— Pur și simplu nu pot să accept așa ceva. E o femeie de treabă care s-a făcut mangă la petrecerea ei de burlăciță. Asta-i tot.

— Poate că ai dreptate.

Perez dădu din umeri.

— Însă n-ar trebui să excludem și alte posibilități.

— Mai ai ceva?

Willow se tot uita la prăjiturile din bucătărie prin ușa

deschisă. Voia să-i dea de înțeles că n-are nevoie să-i spună cineva cum să-și facă treaba.

— Am dovezi clare că Jerry Markham și John Henderson s-au întâlnit vineri după-amiaza.

— Ce fel de dovezi?

Detectiva se concentrează complet asupra spuselor lui Perez.

Perez îi povestește cum decursese întrevederea cu angajatul de la Scatsta.

— Pe la cât a fost asta?

— Pe la două și jumătate. Exact înainte să se lase ceața și să fie oprit tot traficul aerian.

— Poate că asta explică de ce Evie se comporta atât de ciudat în seara de vineri, sugerează Willow.

Întinse o bucată de pâine în castronul cu supă, apoi o mănca.

— Asta dacă Henderson i-a spus că se văzuse cu Markham. Ar fi fost extrem de nervos dacă ar fi aflat că Markham se întorsese și încerca să se bage în viața ei. Ar fi fost furioasă pe amândoi pentru că se întâlniseră fără ca ea să știe și ar fi simțit că se aliază împotriva ei. Sau că iau decizii despre viitorul ei fără s-o consulte, de parcă ar fi fost o fetiță neajutorată.

Perez se gândește la spusele lui Willow.

— Ce decizie să ia? Întrebă el. John și Evie urmau să se căsătorească, aici nu există niciun dubiu. Markham n-o mai văzuse de ani de zile. Ce-ar fi putut să vrea să-i spună lui Henderson? Ceva care să-l convingă să rupă logodna în ultima clipă? La asta te gândești? Dacă așa stau lucrurile, e ușor de înțeles de ce s-a comportat Evie atât de ciudat la petrecere.

— Nu știu!

Willow își luă capul în mâini cu un gest dramatic. Fu nevoită să-și dea părul la o parte de pe față.

— E atât de frustrant! Vedem niște fragmente dintr-un tablou, dar nu îndeajuns încât să înțelegem ce s-a întâmplat de fapt.

Detectiva se opri, încercând să explice la ce se gândea.

— Parcă ne uităm la o imagine dintr-o oglindă spartă.

— Un desfășurător al convorbirilor telefonice ne-ar putea ajuta, zise Perez. Ar fi de folos să știm dacă Henderson a vorbit cu Evie după ce s-a întâlnit cu Markham, dar înainte ca ea să se ducă la petrecere.

— Sigur că ne-ar ajuta! Încă aștept. A apărut nu știu ce problemă în sistemul informatic al companiei. Am vrut să verific din nou azi-dimineață.

Willow se uită la Perez.

— Crezi că întâlnirea de la Scatsta a avut niște urmări mai semnificative de atât? Crezi că John Henderson l-a ucis pe Markham?

Perez se tot gândise la asta.

— Nu văd cum s-ar fi putut întâmplat așa ceva. Dacă am fi găsit cadavrul pe acolo, la fosta bază RAF, atunci aș fi fost de acord, putea să fie o ceartă care a degenerat. Dar Sinclair zice că Henderson a lipsit de la birou doar o oră. Nu văd cum ar fi avut timp să meargă până în sud și să pună la cale ambuscada, ca să nu mai vorbesc de treaba cu debarcaderul de la Aith. Și, chiar dacă era genul de bărbat calm, care-și reprima impulsurile, și a avut o scăpare la mânie, nu cred că ar fi putut planifica așa ceva. Ar fi avut muștrări de conștiință.

— Spre deosebire de procuroare.

Willow zâmbi. Școlărița era pe cale să-și dezvăluie secretul.

— La ce te referi?

— De dimineață ar fi trebuit să fiu la birou ca să obțin desfășurătorul convorbirilor, însă am ajuns s-o scot la o cafea pe Rhona noastră.

— Chiar așa?

Perez își dădu seama că îi era tot mai firesc să discute cu detectiva.

— Am dus-o la Centrul Islesburgh.

Willow zâmbi.

— N-am dat înapoi de la nicio cheltuială!

— Nu e mediul natural al procuroarei, spuse Perez.

— S-a descurcat. Și-a lărgit orizontul.

— Și?

— Ea și cu Richard Grey - sau Dickie, așa cum îl cunoștea ea - au fost amanți în vremuri imemoriale. A fost, citez, „una dintre multele lui cuceriri”. Asta s-a întâmplat înainte ca nevastă-sa să fugă cu amantul, însă Rhona noastră a fost complet lipsită de scrupule.

Perez încercă să digere cele aflate.

— Crezi că are vreo relevanță pentru crime?

— Am tot încercat să-mi dau seama în ce fel, dar nu reușesc.

Willow cedă tentației și se duse după niște chec cu lămâie, apoi îi făcu semn lui Perez ca să-l întrebe dacă voia ceva. Acesta clătină din cap. După ce se întoarse la masă, continuă de parcă nici nu s-ar fi oprit.

— M-am întrebat dacă nu cumva Jerry Markham aflate despre aventură, dacă nu cumva Annabel sau Richard au dezvăluit trecutul picant al procuroarei noastre. Însă de ce ar fi făcut-o? Cu siguranță că Annabel habar n-are de nimic. Avea doar cinci ani când se întâmplau toate astea. Și chiar dacă Markham ar fi aflat că Rhona și Richard Grey s-au culcat împreună acum cincisprezece ani, ce-ar fi putut face cu o asemenea informație? Nu prea o transformă pe Rhona într-o potențială victimă a unui șantaj.

— Nu.

Perez se gândi cum putea să lege ce aflate de celelalte teorii din mintea lui.

— Singura persoană care ar fi fost afectată dacă ieșea la iveală aventura ar fi fost Annabel. E clar că-și iubește tatăl și crede în imaginea lui publică de familist respectabil, implicat în acte de caritate.

— Și Richard ar fi putut fi afectat, spuse Willow. E clar că Annabel îl venerează. Îmi imaginez că relația lor s-ar strica dacă ar afla ceva despre trecutul lui sordid.

— Știm că Grey nu-l plăcea pe Jerry și nu-l voia de ginere.

Willow se întinse. Mânele largi ale cămășii îi căzură până la umeri. Perez își feri privirea o clipă.

— Mi se pare că e genul de om fără scrupule, însă nu

cred că a venit până în Shetland ca să comită o crimă. Ar fi putut să-l convingă pe Jerry în moduri mai subtile.

— Cum ți s-a părut Rhona?

Perez își aminti de mesajul vocal pe care i-l lăsase.

— Era bine. Puțin încordată la început, dar dispusă să vorbească despre Richard Grey. Poate că-și re trăia tinerețea pățimașă.

Willow se ridică.

— De ce întrebi?

— A vrut să vorbim, însă n-am reușit să iau legătura cu ea. Sigur nu era nimic urgent, altfel m-ar fi sunat din nou.

Willow umbla prin geantă în căutarea portofelului, însă Perez îi spuse că făcea el cinste.

— Oricum vreau să schimb două vorbe cu Brian.

Detectiva se întoarse în timp ce ieșea.

— Ce faci, Jimmy? Sper că nu faci din nou pe călărețul singuratic.

Era o glumă, dar în același timp un avertisment.

— Dacă am noutăți, tu ești prima care află.

Willow aprobă din cap și fugi pe scări, cu părul zburându-i în spate.

Brian făcu un ceai pentru amândoi și ieșiră ca să poată fuma. Bătea vântul, așa că fu nevoit să-și facă mâna căuș ca să poată aprinde țigara.

— Acum ce mai e, Jimmy? Lumea o să înceapă să vorbească dacă tot treci pe aici. Știi cum e în Shetland, oamenii au memoria bună. N-ai cum să scapi de trecut, oricât ți-ai dori.

Perez se uită de-a lungul văii, spre Weisdale Voe.

— Am venit tot în legătură cu Jerry Markham. E ceva legat de întâlnirea din ziua în care a murit. Mă întreb dacă ți-ai mai amintit ceva. Mai știi cine a plătit, de exemplu?

Brian aruncă o privire înăuntru ca să verifice dacă nu mai avea clienți întârziați.

— N-aș ști să-ți spun cine a plătit. Eu doar le dau bonul clienților și ei plătesc în magazin, deasupra.

— Cine a venit să ia bonul? Ai fi putut să-l vezi mai bine

când s-a apropiat.

— Ai idee cu câte persoane am de-a face aici într-o zi încărcată?

Trase din țigară.

— În cazul ăsta e vorba de Jerry Markham, un soi de vedetă locală. Trebuie să-l fi observat, nu-i așa? Poate sperai să-ți dea bacșiș?

— Mă rog, eu mereu sper asta.

Brian își înfodoli imensul trup în jachetă, se sprijini de scaun și închise ochii.

— Markham a venit să ia bonul.

— Cum ți s-a părut?

Bărbatul se uită la Perez.

— Nu știu să-ți zic. Puțin dus pe gânduri. A trebuit să-i spun de două ori că trebuie să urce la etaj ca să plătească. Pe vremea când locuia el în Shetland, se plătea jos. A, da, și trist. Părea trist.

Perez nu răspunse. Nu voia să întrerupă șirul gândurilor lui Brian.

— Și femeia? Era cu el atunci?

Brian păru să adoarmă din nou.

— Femeia a plecat. Nu l-a așteptat. Probabil venise cu mașina ei. Asta dacă nu s-a dus la toaletă.

Bărbatul deschise ochii.

— Uite ce e, Jimmy, tot ce-ți spun e pură speculație. N-ai putea să convingi niciun tribunal să accepte așa ceva drept probe.

— Nici nu te-aș chema ca martor, replică Perez. Sincer.

Se întrebă dacă asta îl îngrijorase în tot acel timp pe Brian, faptul că ar fi riscat să treacă prin malaxorul unui proces, care să-i reînvie amintiri neplăcute. Își reproșă că nu-i trecuse asta prin cap mai demult.

— Bun, femeia asta, reluă el. Mi-o poți descrie din nou? Un martor a spus că era de vârstă mijlocie. Așa îți amintești și tu?

— Nu știu, Jimmy! Poate că da. Poate că era mai tânără. Unele femei ar putea avea oriunde între douăzeci și cincizeci de ani, nu crezi? Și nici nu eram atent cu

adevărat. După cum ți-am spus, locul era aglomerat.

— Iar ea era una dintre aceste femei cărora e greu să le estimezi vârsta?

Brian aprobă din cap. Perez scoase o fotografie dintr-un plic maro și o puse pe genunchiul lui Brian. Nu zise nimic, așteptându-i reacția. Brian o luă, ținând-o grijuliu de margini.

— Nu sunt sigur, spuse într-un final. Dar da, ar putea fi ea.

Bărbatul îi returnă lui Perez fotografia lui Evie Watt.

Capitolul 39

Perez nu voia să se întoarcă la secție. Odată ajuns acolo, ar fi trebuit să-i dea raportul lui Willow și să-i spună că Brian credea că e posibil ca Evie Watt să fie femeia cu care s-a întâlnit Markham la Bonhoga în dimineața zilei în care murise. Detectiva i-ar fi spus că e nebun. Știa ce ar fi crezut echipa dacă și-ar fi expus suspiciunile:

Bietul Jimmy Perez. A lipsit de la muncă luni întregi pentru că are probleme cu nervii. Iar acum anchetează o altă crimă, care-i amintește de toată treaba aia urâtă de pe Fair Isle. Nici nu-i de mirare că are idei atât de ciudate!

Așa că se îndreaptă spre nord. Mai întâi până la Bixter, apoi o tăie printre dealurile din Aith, urmând traseul microbuzului de la petrecerea burlăcițelor. Nu avea propriu-zis o destinație. Se bucura de peisaj și de drumul liber, de priveliștea de peste apă. Culicii croncăneau, oferind gândurilor sale un fundal sonor. Voia să s-o ia pe Cassie de la vecini înainte să fie prea târziu, înainte de ora ei de culcare, însă până atunci nu mai avea nimic de făcut decât să-și lase mintea să zburde printre posibilități. Mereu i se păruse că la asta îl ajuta condusul prin Shetland. Locul acela, cu orizonturile întinse, avea ceva aparte – deși, dacă cineva i-ar fi spus asta lui Sandy, tânărul s-ar fi uitat la interlocutor de parcă respectivul i-ar fi vorbit într-o limbă străină.

Când ajunse la Aith, Perez opri la debarcader, coborî din mașină și se uită la casa Belshaw. De acolo, de sus, din vârful promontoriului, se vedea întreaga așezare, până în depărtare. Se vedea chiar și locuința procurorii. Se gândi la implicațiile acestui fapt înainte de a se întoarce la mașină.

Programul școlii se încheiase, iar Perez era tentat să stea din nou de vorbă cu Jen Belshaw. Însă copiii ei erau probabil acasă deja, înăuntru ar fi găsit zgomotul și haosul casnic din fiecare zi și, pe lângă asta, nici nu era sigur că e pregătit. Încă nu știa ce întrebări să pună. La Voe trecu de

bar, o altă oprire a microbuzului petrecărețelor și, când ajunse la intersecția cu drumul principal, privi spre sud, unde avusese loc ambuscada împotriva lui Markham. Întreaga acțiune din jurul crimelor se desfășurase într-o zonă extrem de mică din North Mainland. Cea mai mare parte din populația din Shetland locuia în Lerwick și în sud, așa că acesta i se păru un alt amănunt semnificativ, ceva ce Willow, o străină, nu luase în calcul. Singurii dintre cei implicați care nu locuiau în zonă erau Peter și Maria Markham, care stăteau la Hotelul Ravenswick. Îi trecu prin minte faptul că nu-i văzuse deloc altundeva decât acolo, însă asta nu însemna, evident, faptul că erau blocați, izolați de restul insulelor. Și ei puteau să vină în nord.

În loc s-o apuce pe drumul spre sud, către casă, o luă la stânga. Merse prin Brae, unde Joe Sinclair locuia cu familia lui. Pe terenul de fotbal se juca un meci al copiilor, însă pe Andy Belshaw nu-l văzu nicăieri. Părea că e un meci între echipele unor școli iar arbitra, îmbrăcată într-un trening deschis la culoare, era, probabil, o profesoară. Perez își zise că Andy trebuia să fie în biroul de la terminalul petrolier, unde-și redacta comunicatele de presă și-și vindea poveștile, reușind cu greu să se concentreze deoarece încă se gândea la moartea celui mai bun prieten al său.

Nu mai era nicio sperietoare la poarta de unde drumul ducea spre ferma lui Evie Watt. În locul lor erau acum nenumărate flori. Unele erau culese din grădini, precum narcisele și câteva lalele timpurii. Se vedeau și buchete mari, aflate încă în ambalajul de celofan, cumpărate de la supermarketurile din Lerwick. Perez trase pe dreapta și se uită mai îndeaproape. Văzu poze și mesaje, multe dintre ele adresate direct lui Evie.

Ne pare atât de rău pentru pierderea ta! O să ne fie dor de el, a fost un bărbat minunat.

Perez se simți ușurat că Fran murise pe Fair Isle. O consolare mărunță. Niciuna dintre cunoștințele ei, niciun student și nimeni altcineva care s-ar fi bucurat să joace un

mic rol în această dramă a vieții și a morții nu putea să ajungă acolo. Nimeni nu adusese flori care să se usuce. Nu existaseră petale moarte purtate de vânt.

Perez văzu colțul unei cărți poștale parțial ascunse de un buchet de trandafiri de pe alte meleaguri dar reuși să recunoască imaginea. Căută în buzunare mânușile, apoi luă vederea de la locul ei. Era reproducerea alb-negru a picturii cu cei trei violoniști. *Fiddler's Bid*. Pe spate nu scria nimic. O duse cu atenție până la mașină, unde o strecură într-o punguță pentru probe. Știa că trebuie s-o ducă de urgență înapoi la Lerwick și să i-o arate lui Willow, dar își văzu mai departe de drum.

Trecu de aeroportul din Scatsta și de Autoritatea Portuară: imperiul lui Joe Sinclair și a doua casă a lui John Henderson. Trecu și de terminalul petrolier și, lângă acesta, de marele șantier menit să aducă gazul la mal. După-amiaza începuse deja să lase loc înserării, iar peisajul se întuneca din ce în ce mai mult. Cassie probabil că stătea cu prietena ei la masă, gata de ceai. Chiar era conștient că trebuia să se întoarcă, să revină în sud, însă merse mai departe până ajunse pe un drum cu o singură bandă, către Hvidahus. Abia atunci își dădu seama că aceea fusese destinația lui de la bun început.

În mica așezare era liniște. Privi în jos la micul ponton, la bărcile trase la mal și pregătite de vară. La casa cea mare a lui Mark Walsh, gata să-și primească cei dintâi oaspeți. Căsuța de vacanță era în continuare goală. Singurul zgomot care se auzea era acela al turbinei eoliene de lângă casa lui John Henderson. Odată ajuns în dreptul ușii, Perez se simți stupid. Casa era încuiată, iar el nu avea cheia. Totuși, rămase acolo. Clădirea fusese ridicată de Henderson, care trăise acolo cu soția lui, îngrijind-o. Tot acolo plănuiise să-și aducă și soția cea tânără și frumoasă.

Pe vremea când lucra în Aberdeen ca sergent, Perez avea un șef neobișnuit. Un bărbat ciudat și cufundat în gânduri, adesea luat peste picior de colegii lui mai *macho*.

— Uneori, activitatea de detectiv e ca un joc de teatru, spusese el cândva. Trebuie să te pui în pielea infractorului,

să gândești cum gândește el, să privești lumea prin ochii lui. Trebuie să înțelegi ce-l motivează.

Asta încerca să facă atunci Perez. Își închipui că era Henderson, un bărbat precaut, căruia îi plăceau rutina și ordinea. Un bărbat căruia îi căzuse cu tronc o tânără pe nume Evie Watt. Un bărbat care i-ar fi dăruit iubitei sale și luna de pe cer, care nu i-ar fi refuzat nimic. Gândul îl ajută pe Perez să-și revină și să-și pună ordine în idei. Ulterior nu avea să-și amintească deloc de călătoria înapoi spre Ravenswick, fiind mult prea concentrat asupra personajelor din piesa de teatru care se juca în mintea lui. În timp ce se apropia de casa vecinei lui, o văzu pe Cassie cum se uită pe fereastră spre Hotelul Ravenswick. Opri mașina și îi urmări privirea, iar preț de o clipă i se păru că înțelege cum au fost comise crimele. Reîntregise oglinda lui Willow.

Capitolul 40

Villow dormi profund, fără vise, și se trezi în țipetele pescărușilor și zgomotul unei sirene de ceață - zgomote liniștitoare pe care le auzise și în copilărie. Afară, lumina era cenușie și nu putea să vadă nimic de la fereastră, nici măcar conturul difuz al insulei Bressay. Ceața ascundea totul.

Când ajunse la secție, Perez era deja acolo. Îl recunoscuse văzându-i părul negru prin geamul de sticlă mată al sălii de operațiuni. Deschise ușa și intră. Detectivul stătea la un colț al mesei lungi. Nu adusese deloc în discuție faptul că ea îi ocupase biroul.

— N-ai dormit, Jimmy?

Bărbatul ridică privirea. Chipul său era un amestec de linii drepte și umbre. Parcă ar fi fost sculptat grosolan dintr-un lemn dur.

— Nu. Nu prea bine. Iar Cassie se trezește mereu devreme, așa că am lăsat-o acasă la prietena ei și am venit aici. Diseară o să rămână la tatăl ei.

Willow observă că pentru Perez Cassie era mereu prima pe listă, cea mai importantă.

— Ai aflat ceva interesant din discuția cu Brian?

Detectivul ezită, iar femeia simți din nou că se înfurie. De ce voia neapărat să facă totul singur? Dacă obținuse ceva în urma conversației cu Brian la Bonhoga, ar fi trebuit s-o sune imediat. Ce drept avea să țină astfel de secrete? Încerca să protejeze pe cineva de-al locului? Pe vreunul dintre foștii lui tovarăși? Pe procuror? Însă chiar și numai gândul că Perez ar fi un polițist corupt era atât de ridicol încât o făcu să zâmbească.

— O să fac o cafea, spuse Willow. Îmi povestești pe urmă.

Îi așază cafeaua în față și i se păru că s-a transformat brusc într-un fel de psihiatru.

Haide, Jimmy, spune-mi tot.

Bărbatul vorbi de parcă și el s-ar fi simțit ca la o ședință

de terapie.

— Ah, dacă ai ști ce am în cap, ai zice că-s nebun, că am luat-o pur și simplu razna. M-ai încuia undeva, după care ai arunca cheia.

Femeia se gândi că nu era decât o altă metodă de a evita comunicarea, iar ea era prea mândră să se milogească de el.

— Atunci hai să ne limităm la fapte, bine, Jimmy?

Tonul detectivei era glacial.

— Teoriile le lăsăm pentru mai târziu.

Imediat ce vorbi, își dădu seama că greșise. Dacă ar fi început mai ușor, dacă ar fi continuat să joace rolul de terapeut, Perez i s-ar fi destăinuit, însă așa nu făcuse decât să devină din nou șefa lui. Iar acum, el n-o să aibă în cap altceva decât să nu se facă de râs.

Perez așază pe masă, în fața ei, o fotografie înfățișându-o pe Evie Watt. Nu era cea pe care o folosiseră pe tabla din sala de operațiuni, iar Willow se întrebă unde o găsisese Perez. Era făcută la cine știe ce recepție a Primăriei insulelor Shetland, iar Evie era îmbrăcată elegant, în fustă și sacou. Arăta neașteptat de matură. Până atunci, Willow o văzuse pe Evie numai în blugi.

— Brian crede că e posibil ca ea să fie femeia cu care s-a întâlnit Markham în ziua în care a murit.

— E sigur?

Willow își aduse aminte de tânăra de pe plaja din Fetlar, de furia și jalea ei. Cu siguranță că nu se putea înșela atât de tare. Evie Watt nu era o ucigașă.

Perez dădu din umeri.

— Brian e un fost consumator de droguri. N-a fost niciodată sigur de nimic.

Tocmai voia să continue, dar Willow interveni.

— Atunci nu prea e un martor credibil. O să am nevoie de mai mult de atât, Jimmy.

Femeia așteptă ca el să răspundă ceva, să-și apere raționamentul, însă Perez doar ridică din nou din umeri. Primul bărbat pe care-l întâlnise în Shetland începea să aibă toane. Tocmai ce-i făcuse cafea, se dăduse peste cap

ca să-i fie pe plac, iar el se comporta ca un adolescent stângaci și necomunicativ.

— Altceva?

— Am trecut pe lângă ferma lui Evie Watt ieri după-amiază. Locul în care ai găsit cadavrul lui John Henderson a fost transformat într-un fel de altar. Flori, lumânări - știi tu.

Willow aprobă din cap.

— Am găsit asta acolo.

Fusese în tot acel timp pe masă, însă Willow se concentrase asupra fotografiei lui Evie și nu o observase. Văzu cartea poștală în punguța de plastic transparent. Perez o împinse către ea. Willow o întoarse. Pe spate nu scria nimic.

— Aceeași cu cea pe care Jerry Markham i-a trimis-o Annabelei, spuse ea. Erau mai multe în servieta de lângă cadavrul lui.

— Trebuie să fie sute prin Shetland, zise Perez. Se dau pe gratis la Bonhoga. Ar putea însemna orice.

Însă Willow înțelese că Jimmy credea că înseamnă ceva mai mult.

— Dacă s-ar fi desprins de pe un buchet sau de pe un cadou, cu siguranță ar fi scris ceva pe ea, spuse femeia.

— Așa mă gândeam și eu.

— Așadar, Jimmy, la ce concluzie ai ajuns? Ce căuta chestia asta acolo?

— E posibil ca ucigașul s-o fi luat din servieta lui Markham.

Bărbatul vorbea încet, nesigur. Oare își făcea griji că Willow o să râdă de teoriile lui? Ar fi trebuit s-o cunoască deja mai bine de atât.

— Ca pe un fel de trofeu?

Femeia se încruntă.

— Sau ca pe o amintire.

— Și apoi a lăsat-o acolo unde a murit John Henderson. De ce să fi făcut una ca asta?

Willow încerca să-și dea seama ce însemna acest amănunt.

— Nu știu. Ca să facă legătură între crime. Poate ca un semn? Ca un mesaj?

— Către cine?

Poate că Perez chiar e țicnit, își zise femeia. Poate că avea dreptate când a spus că e nebun.

— A!

Bărbatul se aplecă deasupra mesei.

— Asta e întrebarea esențială, nu-i așa?

— Către Evie Watt, așa crezi?

Willow încerca să descâlcească ițele.

— Poate că ea chiar s-a întâlnit cu Markham la Bonhoga. Poate că Markham i-a dat niște informații. Ceva ce descoperise în timp ce se documenta.

Brusc, detectiva se entuziasmase. Își dădea seama că avea posibilitatea să lege împreună toate firele anchetei.

— Articolul lui. Articolul care-l adusese în Shetland de la bun început. Să fi fost ceva care avea legătură cu munca ei? Cu energia verde? Procurarea era și ea în comitetul proiectului energetic. Power of Water. Poate că asta e motivul pentru care cadavrul lui Markham a fost lăsat în barcă la Aith. Încă un mesaj, în viziunea unui scrântit. Iar Markham s-a întâlnit și cu Henderson. Poate căuta sau îi oferea informații. Iar cartea poștală e un mesaj către Evie ca să-și țină gura. Ce zici, Jimmy?

Willow își dădea seama că detectivul întorcea teoria ei pe toate părțile.

— Da. Da, e posibil ca lucrurile să se fi petrecut așa.

Femeia se gândi că părea aproape ușurat. Voia să-l întrebe ce fel de scenariu ciudat și bolnav își închipuise el.

Și de ce te atrage mult mai mult teoria mea?

Însă era detectivă, nu psiholog, și mai era și-n al nouălea cer fiindcă toate acele elemente fără nicio legătură evidentă între ele ajungeau, în sfârșit, la un numitor comun. Se concentra asupra modului în care să acționeze.

— Aș vrea să stau de vorbă cu Joe Sinclair.

Femeia se uită la Perez.

— Făcea parte din comitet, împreună cu Rhona Laing și Evie, dar din câte-mi dau seama nu poate fi suspect. E mai

degrabă un martor imparțial. Și aș vrea să văd și terenul pentru proiectul energetic. El ar putea să-mi prezinte planurile, nu? Toate detaliile tehnice?

Detectivul ezită o clipă, după care aprobă din cap.

— Mă gândeam să-l iau pe Sandy cu mine, continuă Willow. Să mai iasă și el din birou.

Iar azi chiar nu pot să-ți suport toanele.

Perez aprobă din nou. Femeia se ridică, iritată de tăcerea lui.

— Te deranjează dacă vorbesc cu Rhona? întrebă detectivul.

Willow tocmai voia să iasă, când se întoarce ca să-l privească.

— Știu că te-ai văzut ieri cu ea, dar mi-a lăsat un mesaj vocal cu o seară înainte. Voia stea de vorbă cu mine. Te deranjează?

Detectivă îngheță. Rămase cu o mână pe ușă, intrând din nou la bănuieli că Rhona și Perez ascund ceva din anchetă. Însă, dacă așa stăteau lucrurile, Perez n-ar fi avut niciun motiv să-i ceară permisiunea înainte să discute cu ea, ar fi sunat-o pur și simplu. Așa, măcar o anunța.

— Desigur, Jimmy. Dar nu-i da amănunte. Să nu-i spui nimic despre vedere sau despre noile teorii. Nu vreau să fie nevoie s-o zic de două ori.

Perez încuviință din nou, iar ea părăsi încăperea.

Se întâlniră cu Sinclair la farul de la Hvidahus Point. Sandy deborda de energie, ca un câine care fusese prea multă vreme închis și abia aștepta să alerge liber. Sinclair nu păruse deranjat de rugămintea de a părăsi biroul ca să le explice proiectul. Ceața nu era așa densă acolo, însă tot era o zi umedă și cenușie iar vizibilitatea redusă, astfel că povârnișurile păreau să se ridice la nesfârșit din mare, dispărând în negura unde aerul se întâlnea cu apa. La North Uist erau puține stânci, iar Willow nu se simțise niciodată în largul ei în preajma înălțimilor. Avea impresia că ar putea fi trasă dincolo de margine, sau chiar că i-ar veni impulsul incontrollabil de a sări, numai ca să simtă

cum e să cadă, să plonjeze spre suprafața apei ca un pescăruș în picaj.

Willow estimează că Sinclair avea vreo șaizeci de ani, dar se deplasa fără efort pe iarba proaspăt tăiată. Era dispus să le prezinte ce știa despre noul proiect energetic. Avea har de dascăl și explica lucrurile într-un mod concis, simplu.

— Există două forme de energie verde care se pot obține din apă. Dacă vrei să folosești forța valurilor, atunci mecanismele plutesc la suprafață, iar mișcarea e cea care generează energia. Energia mareică, în schimb, e destul de diferită. Pentru ea e nevoie de niște turbine subacvatice. Imaginați-vă turbinele eoliene pe care le știm cu toții – precum cele de la centrala de pe dealul aflat chiar în fața Lerwick-ului. Singura diferență e că astea sunt acționate de maree, nu de vânt.

Bărbatul tăcu, nebăgându-l în seamă pe Sandy, care se ținea scai de el pentru a verifica dacă Willow înțelege ce-i spune.

— Iar aici ce se proiectează? întrebă femeia.

— Ambele, în cele din urmă.

Bărbatul îi conduse în josul unei coaste abrupte, aproape la nivelul mării.

— Nu uitați, aici va fi doar un proiect experimental. Însă mai întâi ne vom concentra asupra energiei mareice. E o mare competiție între locul ăsta și insula Samphrey. Printre localnici deja circulă povești despre puterea apei. Se spune că la reflux sunt doar douăzeci de minute în care nivelul apei rămâne același. Când se montau țevile în Sullom Voe, cei de la Delta Marine au efectuat un exercițiu de salvare – au aruncat un manechin în mare ca să vadă cum e să încerce să salveze un om căzut peste bord. Manechinul a dispărut în câteva secunde, luat de curenți, și n-a mai fost văzut niciodată.

— În ce stadiu sunteți cu lucrările?

Willow tot nu era sigură în ce fel erau relevante toate informațiile pe care le primea.

— Încercăm să pornim un proiect pilot, folosindu-ne de o companie locală ca să construim majoritatea

componentelor și de o alta ca să amplasăm turbinele. Trebuie să ranforsăm pontonul și să recondiționăm vechea crescătorie de lângă acesta, să lărgim puțin drumul, dar asta n-o să dureze mult.

Sinclair vorbea pe un ton optimist.

— Aveam impresia că există persoane din Shetland care se opun.

— Străinii veniți aici, spuse Sinclair. Li se pare mai importantă priveriștea decât bunăstarea localnicilor. Și mai e Francis Watt, în viziunea căruia ar trebui cu toții să tăiem în continuare grâul cu secera și să mulgem vacile cu mâna și care-și debitează prostiile în *Shetland Times*.

— Prin urmare, asta ar însemna locuri de muncă în plus pentru localnici?

— Asta-i planul. Proiectul va fi evaluat de un om de știință de la Universitatea Robert Gordon din Aberdeen. A venit pe aici acum câteva zile.

— Și procuroarea? Întrebă Willow. Ea ce rol joacă în comitet?

— Ah... Rhona Laing e o femeie ambițioasă. Înțelege cum stau lucrurile repede și fără efort. Shetland îi convine momentan, însă nu m-ar mira prea tare dacă se va muta în curând. Pentru ea suntem prea departe de centrul puterii. Să spunem doar că are planuri de viitor prin care să dobândească influență și cunoștințe într-un domeniu a cărui importanță e în creștere. Iar din perspectiva comitetului e oricând folositor să avem un avocat de partea noastră.

Ceața se transformase într-o ploaie mocănească.

— Putem să vedem crescătoria?

Vorbise Sandy, care era dornic să intre undeva la adăpost.

— Sigur.

Sinclair îi conduse în jos, de-a lungul potecii, dincolo de ponton, către o magazie joasă. Clădirea era despărțită de apa mării printr-un mal pietros.

— De unde provine finanțarea?

Întrebarea îi trecuse prin minte lui Willow în timp ce se

apropiau de clădire. Acoperișului îi lipseau țigle de piatră, iar zidurile erau crăpate pe alocuri. Era nevoie de o sumă considerabilă ca să reabiliteze clădirea.

— E un proiect realizat în parteneriat de către primărie și mai mulți investitori privați.

Sinclair răspunsese pe loc, iar cuvintele îi veniseră lesne, însă detectiva observă o mică neliniște. Bărbatul descuie ușa de la crescătorie și o deschise prea repede, de parcă ar fi vrut să le distragă atenția.

— Iar investitorii principali cine sunt?

Willow rămase în prag și privi înăuntru. Se simțea un miros de umezeală și de ceva chimic. Pe dalele de piatră se vedeau mușcături și bălți uleioase în dreptul locurilor unde cursese apă prin acoperiș.

Sinclair nu spuse nimic.

— Trebuie să știi asta, insistă Willow. Faci parte din comitet.

— Am format un consorțiu, răspunse bărbatul. Din localnici. Vedem energia apei drept o tehnologie a viitorului și vrem să profităm de ea.

— Deci ai băgat bani în proiect? Nu ți se pare că apare un conflict de interese, din moment ce ești membru în comitet?

Willow își dorea să știe cum funcționau astfel de lucruri și dacă așa ceva era normal sau nu.

— Cu toții am investit.

Sinclair începea să fie defensiv.

— Eu, Evie Watt și Rhona Laing. Am vrut să arătăm că avem încredere în ceea ce facem. Așa am văzut noi lucrurile. Oricum, nu e vorba de sume mari. Există mulți investitori. Totul a fost cât se poate de transparent. În *Shetland Times* a apărut un articol în care ne-am exprimat foarte limpede că am dori să ni se alăture cât mai multe persoane.

— Articolul era scris de Jerry Markham?

Willow pusese întrebarea pe un ton mai dur decât și-ar fi dorit.

— Nu, nu. El plecase cu mult înainte ca noi să începem

planurile.

Willow se îndepărtă de intrarea crescătoriei.

— Am nevoie de o listă cu toate persoanele care au legătură cu proiectul, spuse ea.

Ploua din nou tare. Femeia se îndreptă spre mașină. Pământul era noroiOS, iar Willow se udase deja la picioare.

Sinclair se grăbi s-o prindă din urmă.

— Și John Henderson băgase bani.

Suna ca o mărturisire.

— Așa s-au cunoscut el și Evie, la prima noastră întâlnire. A zis că dacă proiectul se desfășoară la doi pași de casa lui voia să aibă și el un cuvânt de spus.

Detectiva se opri și se întoarse către Sinclair. Sandy, mergând în spatele ei, aproape se lovi de ea.

— Ar trebui să mai știi ceva?

— Peter și Maria Markham - și ei fac parte din consorțiu.

Capitolul 41

Perez rămase în sala de operațiuni până când Willow și Sandy părăsiră gălăgios clădirea, strigându-i rămas-bun agentului de la recepție. După aceea, secția i se păru anormal de tăcută. Ieși din încăpere și își mai făcu o cafea, după care se pregăti pentru întâlnirea cu Rhona Laing. Deja hotărâse că trebuia să vorbească în persoană cu ea, dar și că o să urmeze procedura completă pentru a stabili întâlnirea.

Mai întâi sună la biroul ei. Era ora nouă și ar fi trebuit să fie acolo. I se dusesse buhul că era matinală. Dădu de o localnică pe nume Heather, care lucra la recepție și făcea pe secretara la biroul procurorii.

— Mă tem că domnișoara Laing încă nu a venit. Ați putea să reveniți?

— Dar trebuie să vină astăzi?

Se lăsă tăcerea. Apoi, femeia își alese cu grijă vorbele:

— Domnișoara Laing nu ne-a anunțat că ar lipsi.

— Însă în mod obișnuit ar fi trebuit să fie deja la birou, nu-i așa?

— Da, spuse Heather. Eu m-aș fi așteptat să fie. Sau să dea telefon ca să anunțe că întârzie.

Perez căzu pe gânduri. Simțea prin telefon îngrijorarea lui Heather.

— Și n-a fost în apele ei în ultima vreme, nu-i așa?

— Nu.

Heather ezită din nou, apoi dădu drumul unui șuvoi de cuvinte.

— Nu de când a descoperit cadavrul. Dar doamna procuror a mai văzut cadavre până acum. Nu m-aș fi așteptat s-o afecteze așa tare.

Se lăsă din nou tăcerea.

— De obicei tu îi cumperi biletele de avion și îi stabilești itinerariul? întrebă Perez.

— Numai dacă e vorba de vreo delegație, nu mă ocup și de călătoriile personale.

— Ți-a spus ceva despre vreo excursie în sud?

— Nu, însă probabil că nici n-ar fi făcut-o.

Heather făcu o pauză.

— Nu prea vorbește despre viața ei personală.

— Sunt convins că o să apară în curând.

Perez așeză la loc receptorul, cuprins de un brusc și puternic sentiment de neliniște. Întreaga lume parcă îi era dată din nou peste cap. Nu-i plăcuse niciodată Rhona Laing, i se păruse mereu prea elegantă, prea unsă cu toate alifiile și prea sigură pe sine. Însă o respectase. Voia să știe ce se întâmpla de fapt și își dorea să fi încercat mai mult s-o găsească în ziua precedentă. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu i s-ar fi destăinuit în veci lui Willow Reeves și cu siguranță era ceva important din moment ce îi cerea ajutorul.

O sună pe Rhona acasă, bănuind chiar în timp ce forma numărul că aceasta nu avea să răspundă. Apoi se așeză la masa din sala mare. Se umpluse cu oameni, însă abia dacă-i observa. Trăncăneala și foiala lor ofereau un fundal difuz gândurilor lui Perez.

Trebuia să verifice la aeroport și la stația de feribot dacă Rhona Laing își rezervase bilete spre sud. Însă așa ceva urma să stârnească vâlvă: lumea avea să afle că poliția o ancheta pe procurare. Perez bănuia că Reg Gilbert avea spioni în ambele locuri, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era un editorial insinuant și răutăcios în *Shetland Times*.

Așa că detectivul se ridică brusc în picioare, își luă haina și porni spre ușă. Abia pe la jumătatea coridorului se gândi la comportamentul lui, care probabil li se păruse bizar colegilor. Pur și simplu ieșise din încăpere fără să spună nimic. Însă era prea târziu să se întoarcă.

Afară, în drum spre mașina lui, chiar în fața secției, dădu de Peter Markham. Perez era atât de pierdut în gânduri, atât de concentrat, încât nu-l văzu pe bărbat și aproape că se împiedică de servieta acestuia. Iar preț de o clipă nici nu-l recunoscă pe Markham. Perez era obișnuit să-l vadă la Hotelul Ravenswick, iar acolo, în alt context, părea mai slab, oarecum neîngrijit și încordat. Aproape bătrân. Ca un

comis-voiajor de odinioară, cu servieta lui plină de mostre.

— Jimmy!

Markham părea ușurat să-l vadă.

— Tocmai mă-ndreptam spre secție.

— Ți-ai amintit ceva ce ne-ar putea ajuta?

Perez se simțea stânjenit, confuz încă, dezorientat, în ceața care părea mai degrabă de toamnă, nu de primăvară.

Markham ridică servieta.

— Am adus bucăți decupate din ziare. Toate articolele pe care le-a scris Jerry de când a plecat în sud. Maria le-a păstrat. Nu știu cât vor fi de folos...

Vocea i se stinse.

— Mă întrebam dacă ați mai aflat ceva, dacă Annabel și tatăl ei au ajutat în vreun fel ancheta. A fost greu să-mi dau seama de asta când ne-au vizitat. Toată întâlnirea a fost destul de stânjenitoare.

Bărbatul ridică gulerul jachetei ceruite.

— Uite ce e, putem să mergem să bem o cafea? N-am putere să mă întorc la Maria acum. Nu fără să am ceva să-i zic.

Iar Perez nu putea să-l lase așa. Îi înțelegea disperarea.

Merseră la etaj, în cafeneaua din Peerie Shop. Jos erau două tinere cu bebeluși în cărucioare. Din pricina vremii, nu mai era nimeni altcineva.

— N-am nimic să-ți spun, zise Perez.

Voia să pornească spre Aith, iar întreruperea îl deranja. Prima lui soție îi vorbise despre „incontinența emoțională” de care suferea, despre incapacitatea sa de a refuza pe oricine îi cerea ajutorul. Crezuse că devenise mai dur, însă era greu să scape de unele obiceiuri.

— Dar îl veți găsi, Jimmy, nu-i așa? O să găsiți persoana care mi-a ucis fiul?

— Da, spuse Perez. O să-i dăm de urmă.

Făcu o pauză, apoi întrebă:

— Ai primit vreo carte poștală în ultima vreme? O reproducere a unei picturi, ceva cu trei violoniști.

Peter Markham se uită la el de parcă se ținise.

— Nu. Barbara, care lucrează la birou, preia toate

scrisorile, dar dacă ar fi fost vreuna adresată nouă personal ne-ar fi trimis-o.

— Se poate să nu fi avut niciun mesaj pe spate, zise Perez. Doar imaginea pe o parte și adresa pe cealaltă. Poți să verifici când te întorci? Poți s-o întrebi pe Barbara dacă a văzut ceva de genul ăsta?

Markham plecă mulțumit de faptul că avea ceva de făcut, simțind că nu străbătuse drumul până în oraș complet degeaba. Perez luă servieta bărbatului. Încercase să-l convingă pe Markham s-o lase la secție, însă acesta refuzase.

— Ia-o tu, Jimmy. N-am nevoie de ea. Sunt sigur că o să te folosești la maximum de tăieturile din ziare.

Perez urcă pe străduța îngustă până la mașină. Panta abruptă îl storcea de ultimele puteri.

Nu sunt sigur că o să reușesc.

În cea mai neagră perioadă a depresiei se pusese problema să se pensioneze anticipat pe motive de sănătate, însă nu voise ca micuța Cassie să se uite la el ca la un bătrân bolnav și zdrobit. Se întrebă dacă nu cumva se pripise refuzând.

Când ajunse la Aith, ploua tare. Fu ispitit s-o sune din nou pe Heather, ca să verifice dacă procurarea ajunsese la birou, dar își zise că ar fi provocat panică. Vizibilitatea era atât de redusă încât parcă în fața casei lui Laing fără să-și pună problema că putea fi reperat. Nu vedea nici unde se termina curtea, iar dealul unde locuia familia Belshaw era complet ascuns privirii. Apa șiroia din tufe și din copacii mici. Mașina procurarei era acolo. Prin urmare, puțin probabil să se fi dus la muncă. Dar de ce nu răspundea la telefon? Perez își dădu seama că poate era pe mare. Cu siguranță avea și radar, doar obișnuia să navigheze pe distanțe lungi. Ceața nu i-ar fi pus probleme.

Detectivul bătu la ușă. Nu primi niciun răspuns. Răsuci clanța și împinse. Fu surprins să constate că era descuiat. Ar fi pariat că Rhona își încuia casa. Când pleacă. Intră și o strigă.

În spatele ușii se aflau niște scrisori. Perez păși peste ele

și strigă din nou. Din nou niciun răspuns. Intră în camera de zi și se gândește că, poate, ar fi trebuit să-și scoată pantofii uzi. Își închipui furia femeii dacă i-ar fi lăsat urme pe covorul deschis la culoare. Totul era în ordine. Nu se vedea niciun semn că ar fi avut vreun musafir. Locul îi aducea aminte de casa lui John Henderson din Hvidahus, fiind la fel de ordonat și strălucind de curățenie. Totul era practic. Totul, în afară de podul lui John, altarul dedicat primei soții. Și în bucătărie domnea ordinea. Pe suportul de scurgere, o cană de cafea pătată era singurul lucru nelalocul lui.

Perez rămase în hol și strigă în susul scărilor. Când hotărî să urce, nu știa ce variantă îl sperie mai mult: s-o găsească pe Rhona Laing fără viață sau s-o găsească vie, înfășurată într-un prosop, poate tocmai ieșind din duș, furioasă că-i fusese încălcat spațiul personal. Însă când ajunse în baie nu observă nicio urmă de abur, iar cabina de duș era uscată. Se simți incredibil de încordat, de parcă urma să leșine. Înainte de moartea lui Fran nu avusese niciodată asemenea manifestări fizice ale stresului. Bătăile inimii și țiuitul din urechi îl făceau să vrea s-o ia la goană. Totuși, merse mai departe. Trecu într-un dormitor pentru oaspeți, decorat în galben și alb, în care se afla un covor alb din piele de oaie. Oare acolo își aducea prietenii sofisticati din Edinburgh? Măcar avea prieteni? Prieteni adevărați? Își zise că erau numai cunoștințe, persoane care i-ar fi putut fi cândva de folos. Încăperea arăta de parcă n-ar fi fost folosită vreodată.

Urma dormitorul procuroarei, iar pentru o clipă curiozitatea fu mai puternică decât neliniștea. Pe perete atârna un imens tablou care înfățișă marea. Paleta de culori era numai de negru și gri și reprezenta o furtună. Se vedeau norii, marea și spuma valurilor. Nu semăna cu nimic din ce pictase Fran vreodată, însă știa că i-ar fi plăcut. Parcă o și auzea cum îi spune:

La uite, Jimmy, nu-i așa că ăsta-i un tablou în care ai putea pur și simplu să te pierzi?

Când își mută privirea de la tablou, văzu un pat dublu

care nu fusese folosit sau pe care Rhona îl făcuse dimineța, imediat ce se trezise. Husa pilotei și fețele de pernă erau albe, din bumbac greu. În cameră se mai aflau două dulapuri mari și un scrin. Dulapurile erau pline de haine, iar lui Perez i-ar fi fost imposibil să-și dea seama dacă lipsea ceva. Merse mai departe.

Îi mai rămăsese o singură cameră de verificat: biroul. Ușa era deschisă, iar detectivul rămase preț de o clipă pe hol și privi înăuntru. Nu se vedea niciun cadavru. Se simți ușurat, apoi iritat. Unde se afla procuroarea? Oare fugise în sud, lăsându-și ajutoarele și colegii să-și facă griji pentru ea? Nu era deloc stilul ei. Ar fi fost în stare să se retragă demnă, dar nu s-o șteargă noaptea cu feribotul. Perez intră în birou. Din încăpere se vedea grădina. Afară încă ploua mocănește.

Detectivul porni calculatorul. Fusese lăsat în *standby*, nu era nevoie să tasteze parola. Oare fusese luată prin surprindere acolo? Poate că un pasager sau un apel o făcuseră să plece în grabă, fără să se mai întoarcă în birou. Perez își zise că, în mod normal, ar fi închis calculatorul înainte să iasă. Însă în ultima vreme era tulburată, prin urmare ușa descuiată și computerul pornit poate că erau doar manifestări ale neliniștii ei. Gândul să arunce un ochi prin e-mail-urile procuroarei era prea de tot pentru Perez. Încă nu putea să facă așa ceva. Nu câta vreme nu existau semne că era cu adevărat în pericol sau că era implicată în crime.

Rămase locului, nesigur ce să facă în continuare. Pe deasupra trecu un avion care se îndrepta spre Scatsta. Părea să zboare foarte jos, iar motorul făcea un zgomot puternic. Asta însemna că vizibilitatea se îmbunătățea. Perez hotărî să meargă la debarcader ca să vadă dacă iahtul procuroarei mai era acolo. Știa că Rhona era fericită și se simțea în siguranță pe mare.

Tocmai când pleca de lângă birou se opri o clipă. Pe suportul de documente era binecunoscuta carte poștală. O întoarse cu un creion. Pe spate nu scria nimic, nici măcar o adresă. Existau două posibilități: ori procuroarea o luase

din servieta lui Jerry Markham atunci când îi descoperise cadavrul, ori criminalul îi trimisese și ei una. Era un mesaj, la fel ca vederea de lângă florile lăsate în memoria lui John Henderson.

Capitolul 42

Când Willow se întoarse la secție, Perez era din nou la locul lui în sala de operațiuni, într-un colț al mesei de conferințe. Parcă nici nu plecase. Trecea în revistă un morman de tăieturi din ziare.

— Ai dat de domnișoara Laing, cea de negăsit?

El clătină din cap.

— Crezi că i s-a întâmplat ceva?

Willow se gândi că în anumite momente îi venea să-l ia la palme pe Jimmy Perez. Nu-i păsa că iubita lui fusese ucisă. Nu-și dorea decât ca el să comunice cu ea ca și cu o altă ființă omenească.

— Nu sunt sigur.

Perez ridică privirea de la mormanul de hârtii și se încruntă.

— Și nu sunt sigur ce-ar trebui să fac mai departe. Ușa de la casa ei era descuiată.

Willow se gândi la copilăria ei din Uist.

— Dar asta nu-i ciudat, nu-i așa? Adică nu într-un asemenea loc.

— Poate că nu.

Bărbatul tăcu.

— E posibil să fi ieșit în larg. Mă gândesc că asta ar face dacă o neliniștește ceva. Și nu i-am văzut iahtul luxos la debarcader.

— Deci totul e-n regulă, nu? O să se întoarcă acasă când i se face foame sau când se lasă întunericul. Chiulește de la muncă, dar cu toții am făcut asta la un moment dat.

— Da, se poate. Însă tot m-aș simți mai bine dacă aș putea lua legătura cu ea.

— Ai încercat pe mobil?

Willow se întreabă cum de ajunseseră să poarte acea conversație. Voia să discute împreună cu echipa ei despre consorțiul de investitori de la proiectul energetic. În schimb, simțea că Perez îi mănâncă toată energia.

— Heather, de la biroul procuroarei, mi-a dat numărul ei

personal. Nu mi-a răspuns.

Perez tăcu din nou.

— Pe birou am găsit o vedere din aia. Pe spate nu scria nimic.

Willow fu luată prin surprindere.

— Ce vrei să faci, Jimmy?

— Nimic, răspunse bărbatul. Nu încă. Așa cum ai zis, așteptăm până se întunecă. Ar trebui să ajungă acasă până atunci.

Lui Willow îi trecu prin minte altceva.

— Barca asta a ei poate să parcurgă distanțe mari?

Detectivul se uită la ea.

— Da. În anii '80 a reușit să facă ocolul Globului cu o *Contessa 26*. De una singură, o puștoaică pe-atunci.

— Crezi că a tulit-o, Jimmy? Ar trebui să dăm de veste Pazei de Coastă?

— Încă nu e cazul.

Însă lui Willow i se părea că nici el nu e sigur.

Willow stătea în picioare, lângă tablă, și le povestea despre vizita la locul viitoarei centrale energetice.

— L-am rugat pe Joe Sinclair să ne ducă înapoi la birou și să ne dea lista cu investitori.

Tipărise deja destule exemplare ale acesteia pentru toată lumea din încăpere, așa că le împărți.

— Peste două sute de oameni din Shetland au băgat bani în proiect. Au cumpărat acțiuni și au contribuit fiecare cu sume situate între 200 și 2000 de lire. Printre investitori se numără Evie Watt, John Henderson și Rhona Laing. Peter și Maria Markham se află și ei pe listă, așa că, după părerea mea, putem presupune că Jerry era la curent cu toată treaba. Gândirea din spate e că proiectul aparține comunității și că toată lumea care crede în el și își permite ar trebui să cumpere acțiuni.

Willow făcu o pauză și se uită în jur.

— Desigur, ar putea fi doar o coincidență. Însă cred că putem compune o teorie credibilă. Dacă Jerry descoperise vreo neregulă cu fondurile, atunci poate că am identificat

în sfârșit grozava și inedita poveste care-l adusese în Shetland. Așa se explică și de ce a acceptat să meargă la întrunirea Salvați Hvidahus – voia să afle și mai multe de la cei care se opun proiectului. Gândiți-vă ce titluri ar fi apărut în ziar – *Energia verde nu e chiar așa curată* – și cât de mult rău le-ar fi făcut celor implicați în proiect. Ei îl numesc Power of Water și e considerat de referință în domeniul energiei regenerabile. O echipă de contabili judiciari lucrează deja la anchetă, însă dacă descoperim că un procent semnificativ din banii investiți au dispărut în buzunarul cuiva, aş spune că avem un mobil pentru crimă.

Femeia se opri ca să-și tragă suflul.

— Iar faptul că Markham a hotărât să participe la întrunirea celor care se opun proiectului se potrivește de minune în cadrul teoriei.

De partea cealaltă a mesei, Sandy ridică mâna, încruntat.

— Da, Sandy?

— Deci crezi că Markham a fost ucis ca să nu iasă totul la iveală?

— E o variantă, nu? A fost ucis în drum spre întâlnirea la care putea să le spună tuturor ce aflate.

Willow începea să-și piardă răbdarea. Se așteptase ca toți ceilalți să fie la fel de entuziasmați ca ea. Perez nici nu părea s-o asculte. Încă se concentra asupra tăieturilor din ziare pe care le împrăștiase în fața lui, pe masă.

— Tu ce părere ai, Jimmy?

Detectivul ridică încet privirea.

— Și Fran e pe listă. Fran Hunter. A investit 500£ în proiect. Zicea că asta e contribuția ei la salvarea planetei.

Perez se opri, părând să-și aleagă cu atenție cuvintele.

— Nu putem să tragem concluzia că de aici au pornit crimele numai fiindcă toți martorii și suspectii noștri au investit în proiect. La o populație atât de mică și atât de mulți investitori, probabil că mai toate familiile au o legătură de un fel sau altul cu proiectul.

Ei, mulțumim frumos pentru părerea ta, inspectore Perez.

— Chiar și așa, zise detectiva cu voioșie, merită investigată și varianta asta, nu crezi?

— A, sigur. Merită investigată.

Însă atenția lui revenise deja asupra tăieturilor din ziare.

După ce restul echipei plecă, Willow rămase în picioare în spatele lui.

— Ce sunt chestiile alea?

Perez studia bucățile de hârtie cu o frenezie stranie. Willow observă că degetele i se înnegriseră de la tuș.

— Le-a adus Peter Markham azi-dimineață.

Perez nu-și mută privirea.

— Maria a păstrat decupajele. Sunt toate articolele lui Jerry. Peter crede că ne-ar putea fi de folos.

— Și ne sunt?

Înainte să poată răspunde, lui Perez îi sună telefonul. Bărbatul se uită la număr.

— E Peter Markham.

— Atunci ar trebui să răspunzi!

Detectiva intră din nou în aceeași stare de neliniște și simți că îi vine să urle la el.

Perez aprobă din cap și apăsă pe buton. Willow nu auzea ce-i spune Markham și nu-și dădea seama după figura lui Jimmy dacă interlocutorul are ceva util de comunicat.

— Da, mulțumesc, Peter. Bine că m-ai sunat.

Perez închise și rămase o clipă în tăcere.

— Așadar?

— Îl rugasem să verifice dacă la Hotelul Ravenswick a ajuns vreo carte poștală din aia cu trei violoniști.

— Și a ajuns?

— Nu.

Perez rămase puțin în tăcere, apoi se întoarse brusc spre Willow, cu un zâmbet larg pe chip.

— Dar poate că și asta înseamnă ceva, nu? Cum e cu câinele din povestea cu Sherlock Holmes. Câinele care nu a lătrat.

— Vrei să spui că simplul fapt că soții Markham n-au primit nicio vedere înseamnă că e posibil ca persoana care le trimite să stea la Hotelul Ravenswick?

Îi venea să zbiere la el să nu mai vorbească în dodii, însă era atât de ușurată că vorbea din nou cu ea, atât de topită de zâmbetul lui, încât se abținu.

— E o variantă, spuse Perez.

— Și cealaltă care ar fi?

Detectivul părea surprins că Willow nu se prinsese de raționament.

— Că soții Markham n-au nicio legătură cu povestea asta și sunt doar niște părinți îndurerați.

— Asta crezi?

Willow așteptă, timp în care își dădu seama cât de mult pune preț pe părerea lui.

Tăcerea se prelungi multă vreme.

— Nu sunt sigur, răspunse, într-un final, Perez. Trebuie să vorbesc cu Rhona. Abia aștept să se întoarcă la debarcaderul de la Aith.

Dacă, îi veni lui Willow să zică. Dacă se mai întoarce.

Însă nu era cazul să spună asta. Și Perez se gândea la același lucru.

Willow făcu semn cu capul spre tăieturile din ziare.

— Nu mi-ai spus ce-ai găsit așa interesant acolo.

— Din câte văd, Jerry Markham a scris articole destul de lungi.

Perez schimbă poziția câtorva hârtii.

— Țsta e despre viața într-un orfelinat – l-a scris după ce s-a aflat despre un caz de pedofilie de acolo. Iar ăsta e despre poluarea din râuri. Așa că îți dai seama că un subiect de tipul Power of Water i s-ar fi părut foarte atractiv, mai ales că energia regenerabilă e la modă acum. Dar să fi ținut așa ceva secret? De ce nu i-a spus nimic redactorului ca să încerce să obțină o excursie gratis în nord? Eu asta nu înțeleg.

Willow luă bucata cu articolul despre poluare. Părea scris bine și îl citi pe tot, dornică să vadă cum se termină.

— Apoi mai e și asta, spuse Perez. De ce-o fi păstrat Maria așa ceva?

Împinse spre Willow un decupaj mic.

După stil și subiect era limpede că nu provenea din

cotidianul la care lucrase Jerry Markham. Era un anunț de mică publicitate dintr-un ziar local.

— Nu scrie acolo, dar e din *Shetland Times*. Anunță logodna lui Evie Watt cu John Henderson.

Willow îl citi. Era scris într-un stil foarte formal și de modă veche.

— „Francis și Jessica Watt au plăcerea să anunțe logodna fiicei lor, Evelyn Jean, cu John William Henderson din Hvidahus, North Mainland.”

Detectiva se uită la dată.

— A fost publicat abia acum trei luni. Nu prea știu cum funcționează lucrurile astea, dar nu e o logodnă cam scurtă? Ce-o fi fost cu graba asta?

Perez nu-i răspunse.

— De ce ar fi decupat Maria așa ceva din *Shetland Times*? De ce i-a păsat atât de tare?

— Poate că nu i-a păsat. Poate s-a gândit că Jerry o să fie interesat fiindcă avea legătură cu Evie Watt. L-o fi decupat ca să țină minte să-i spună.

Fascinat, Perez se uită la Willow.

— Normal! Normal că asta s-a întâmplat!

Se ridică.

— Mă duc la Aith.

Deja se îmbrăca precipitat, căutând prin buzunare cheile de la mașină.

— Te duci s-o aștepți pe procuroare?

— Nu doar asta. Mai trebuie să verific ceva.

Perez dispăru înainte ca Willow să apuce să-l întrebe la ce se referea.

Capitolul 43

Era după-amiază târziu, însă la Aith totul era umed și mohorât așa că părea să fie mult mai târziu, aproape noapte. Prin ferestre se vedeau luminile aprinse, iar pe drum observase scene casnice: copii care-și făceau temele la masă, un tânăr care pregătea cina, o femeie în vârstă care tricota. Dar în clădirea veche a școlii, lumina tot nu era aprinsă, iar când coborî spre debarcader văzu că barca Rhonei încă nu se întorsese.

Perez fu surprins să-l vadă pe Andy Belshaw deschizându-i ușa elegantei locuințe scandinave de pe deal și se întrebă de ce bărbatul lipsea din nou de la muncă. Încă nu se terminase programul, deci n-ar fi trebuit să fie acasă. Primi răspunsul de îndată ce Belshaw îl pofti înăuntru și vorbi:

— Scuze. Am o infecție la gât. Trebuie s-o fi luat de la fiică-mea. Bine ai venit în lazaret.

În bucătărie se uscau niște rufe și Jen Belshaw gătea, astfel că pe geamuri se formase condens, iar afară nu se vedea nimic. Perez simți miros de ceapă călită și își dădu seama că nu mai mâncase de la micul dejun. Dintr-o cameră îndepărtată se auzeau voci și zgomotele unui joc video. Într-un colț al bucătăriei, un jersey tricatat de mână fusese așezat pe un cadru de lemn. Având mânecile întinse, arăta ca un copil decapitat.

— Inspectore.

Jen se întoarce de la aragaz.

— Cu ce te pot ajuta de data asta?

Îi vorbise destul de politicoasă, dar era clar că n-avea chef să-l vadă din nou.

— E vorba de John Henderson.

Perez se așeză la masă.

— A sosit momentul să-mi spui adevărul. *Amândoi* să-mi spuneți adevărul.

— Habar n-am despre ce vorbești.

Jen puse niște fâșii de ficat de miel în tigaie. Le pudrase

cu faină și avea degetele murdare. Acolo unde se suprapuneau, roșul sângelui și albul făinii se contopeau într-o pastă roz. Se spală pe mâini în chiuvetă și reduse focul.

— Chiar nu știi?

Perez se întoarse către soțul femeii.

— Dar tu știai, nu-i așa? Tu erai cel mai bun prieten al lui Henderson.

Belshaw îi aruncă o privire soției, dar ea stătea în continuare cu spatele la el.

— Rhona Laing a dispărut, spuse Perez. A plecat azi-noapte sau astăzi. Știi ceva despre asta? Ai vreo idee de ce s-a grăbit să plece din Aith?

— Nu!

Belshaw aproape țipase. Avea fața roșie din cauza febrei și Perez își dădu seama că era, într-adevăr, prea bolnav să meargă la serviciu. Inspectorul se aplecă deasupra mesei.

— Încerc să previn încă o crimă. Trebuie să-mi spuneiți tot ce știți. Amândoi.

— Nu poți să dai vina pe John.

Femeia se îndepărtă de aragaz și își șterse mâinile pe un prosop.

— O iubea pe Agnes până la Dumnezeu și înapoi, dar ea era foarte bolnavă. John știa că era pe moarte și că nu putea să facă nimic ca să-i aline suferința. Gândește-te sub ce presiune trăia.

Preț de o clipă, Perez avu impresia că înțelesese totul anapoda și că urma să audă o poveste destul de diferită de cea din capul lui, poate o istorie despre o sinucidere asistată, despre cum Agnes a fost ajutată să plece pe ultimul drum. Însă Jen continuă imediat:

— Nu poți să-l învinuiești pe John că a căutat alinare altundeva.

— Avea o amantă?

Perez se uită la amândoi ca să fie sigur.

— În timp ce soția lui încă trăia?

Detectivul se întrebă cum era să fii obligat să vezi cum femeia pe care o iubești moare puțin câte puțin. Fusesse de

cumplit pe dealul din Fair Isle, cu Fran în brațele lui, iar episodul durase doar câteva minute – o lamă sclipind în lumina lunii, o lovitură de cuțit, apoi totul se terminase. Nu se simțea îndeajuns de puternic să facă asta ani întregi, să-și vadă iubita mai slăbită pe zi ce trece. Se gândea că ar fi reușit să se descurce cu partea practică, cu rutina de zi cu zi în care ar fi simulat cât de bine și de fericit se simte. Dar nu de unul singur. Ar fi avut nevoie să refuleze la sfârșitul zilei, ar fi avut nevoie de o persoană caldă, delicată și înțelegătoare, de cineva care să-l facă să râdă din când în când.

— Nu știm dacă a avut o amantă, spuse Belshaw. N-am știut niciodată cu siguranță. Și nu l-ai fi putut întreba așa ceva pe John Henderson. Era o persoană foarte discretă.

— Dar au existat zvonuri?

— Ei, poftim! făcu Jen cu dispreț. Într-un loc ca ăsta mereu circulă zvonuri. Cele mai multe n-au nicio valoare.

— Dar bănuiați, nu-i așa? Sau ați aflat?

Cei trei își aruncară priviri în tăcere. Telefonul lui Perez sună. Îl închise fără ca măcar să se uite la el. Probabil era Willow Reeves, pusă din nou pe ceartă și dornică să primească o explicație despre ce făcea el atunci, de ce nu-i ceruse voie să plece de la secție și de ce nu-i spusese încotro se îndreaptă.

— Henderson e mort! izbucni Perez. Nu mai aveți ce rău să-i faceți.

— Reputația i-ar fi compromisă!

În ciuda durerii de gât, Belshaw aproape că striga.

— E destul că i-a fost găsit cadavrul în halul ăla, cu masca aia tâmpită pe cap. Nu vreau ca lumea să-și bată joc de el prin baruri povestind cu ce se ocupa când nevasta lui era bolnavă. L-ar fi scos din minți așa ceva!

— Îți păsa de el, observă Perez.

— Ți-am spus că mi-a fost ca un frate!

Așa credeam și eu cândva despre Duncan Hunter și m-a dezamăgit.

— Ar trebui să-i spui inspectorului.

Jen părea să fi luat brusc o hotărâre.

— Nu o să facă nimic public, dacă poate să evite asta.

Femeia se întoarse spre Perez, lansându-i provocarea.

— Am dreptate, Jimmy? Pentru că e îngrozitor să știu că există un ucigaș în libertate, să fiu nevoită să țin copiii în casă, să mă uit peste umăr când mă întorc singură de la muncă. Și asta e o formă de cancer.

Dacă s-ar fi simțit bine, poate că Belshaw ar fi luptat mai mult, însă era slăbit, avea febră și cedă imediat. Se prăbuși în sine, astfel că părea încă mai mic. Spuse povestea hârâind și şuierând. Până și glasul lui amplifică încordarea din încăpere, ca și când ai zgâria o tablă cu unghiile. Înainte de asta, Jen îi aduse un pahar cu apă.

— Nu știu când a început, spuse bărbatul. Nu știu nici cât a durat. Cred că s-a terminat la scurt timp după moartea lui Agnes. Poate că John se simțea vinovat sau poate că femeia a pus punct aventurii. Dacă ea nu-și dorise decât să se distreze, poate s-a speriat când John a rămas singur.

Belshaw bău din apă.

— Vineri seara aveam antrenamente de fotbal, la fel ca acum. Stăteam vreo oră cu băieții, după care ieșeam la bere, de obicei la Mid-Brae Inn. Nu mergeam neapărat pentru băutură, ci ca să ne relaxăm. Pentru mine începea weekendul, iar pentru John era o pauză. Sună proteste, parcă aș fi un puștan, dar abia așteptam ziua de vineri. Îmi plăcea să stau cu el și să vorbim.

Bărbatul luă o pauză. În fundal, jocul video ajungea la apogeu.

— Într-o zi n-a mai venit. Nu la antrenamente, ci la *pub*. Mi-a zis că nu-i plăcea s-o lase pe Agnes singură așa mult. Mi-a părut rău, dar l-am înțeles.

Belshaw se uită la Perez.

— La un moment dat, am trecut pe la el ca s-o văd pe Agnes. Era vară și unul dintre vecinii noștri ne dăruise o mulțime de zmeură. Mă gândeam că o să-i placă. John era la muncă. Ea era sus, în camera aia pe care i-o amenajase John. În unele zile, când știa că n-o să lipsească prea mult, o ajuta să urce acolo dimineța. Lui Agnes îi plăceau

culorile camerei și priveliștea de la geam. Am intrat pur și simplu în casă. Nu era niciodată încuiată. Agnes se simțea bine în ziua aia. A fost una dintre ultimele dăți când am văzut-o. Am mâncat zmeură împreună și ea m-a tachinat legat de John: „Ce-i faci bărbatului meu? Îl transformi cumva în alcoolic? Când s-a întors vineri era trecut de miezul nopții.” Iar când mi-am cerut scuze – ce era să fac? – m-a bătut pe mână și mi-a spus că doar glumea, că se bucura că eram prieteni și că John avea și el o seară în care să se poată relaxa.

Belshaw avu un acces de tuse și se șterse la gură cu o batistă.

— Deci aveai niște bănuieli? Întrebă Perez.

— Eram curios, răspunse Belshaw.

Bărbatul se opri o clipă.

— Și, sincer să fiu, puțin gelos. Știu că sună stupid, dar nu-mi plăcea ideea că John avea alți prieteni apropiați. Nici măcar atunci nu mi-a trecut prin cap că poate avea o amantă. Mă gândeam că se întâlnea cu niște prieteni de la muncă și că era prea diplomat să-mi spună că prefera să iasă cu ei, nu cu mine, în singura lui seară liberă.

Perez aruncă o privire spre geam. Voia să se întindă și să șteargă condensul ca să verifice dacă barca Rhonei se întorsese la debarcader, însă discuția era mai importantă, așa că redeveni atent.

— Și ce-ai făcut?

— L-am urmărit într-o seară de vineri.

Belshaw părea jenat.

— Nu plănuisem asta, dar hotărâsem să vin acasă devreme, să nu mai merg deloc la bere din moment ce urma să fiu singur. De obicei mai rămâneam să fac ordine pe la centrul sportiv, iar John pleca cu mult înainte să termin eu, dar în noaptea aia am ieșit din centru când el tocmai părăsea parcare.

— Și unde s-a dus?

Perez își păstră tonul egal. Nu voia să dea prea multă importanță întrebării, ca să nu-l facă pe Belshaw să se răzgândească. În plus, știa deja ce urma să audă.

— John a venit aici, spuse Belshaw. La Aith. A mers cu mașina până la școală, într-un loc din care să nu poată fi văzută de pe drumul principal. A rămas puțin pe loc, apoi s-a întors pe jos.

— Până la casa procuroarei.

Nu era o întrebare.

— Da, până la casa procuroarei.

Belshaw se opri o clipă, apoi reluă:

— Mi-am zis că au o întâlnire. Afaceri. Ceva legat de proiectul energetic despre care tot vorbeau de ani întregi. Pe atunci încă nu începuseră lucrările.

— Nu susții energia regenerabilă?

Preț de o clipă, Perez fu distras.

Belshaw dădu din umeri, pierzându-și răbdarea.

— N-o să fie de ajuns! Nu pentru toată țara! Poate pentru Shetland da, însă nu putem trăi izolați. În lumea reală, tot vom avea nevoie de petrol și gaze.

Bărbatul zâmbi cu regret.

— Scuze, e un subiect pe care-l dezbăteam deseori și cu John.

— Deci te-ai gândit că, poate, John și Rhona se întâlniseră ca să discute despre proiect?

Belshaw se gândi o clipă înainte să răspundă.

— Nu. Aș fi vrut să cred asta, dar în sinea mea știam că nu-i adevărat. Pentru că, dacă asta ar fi fost motivul, nu m-ar fi mințit. Iar mașina și-ar fi parcat-o fix în fața casei.

— Când a fost asta? întrebă Perez. Când s-a întâmplat?

— Cu ani în urmă. Neil era încă bebeluș. În orice caz, prea mic să joace fotbal. Și au trecut cinci ani de când a murit Agnes.

Perez începu să facă niște calcule în minte. Pe atunci, Jerry Markham încă locuia în Shetland și era posibil ca Evie Watt să fi fost cameristă la Hotelul Ravenswick. Sau încă la liceu. Încerca să-și dea seama cum se leagă tot ce aflase când Jen Belshaw începu să vorbească:

— De câteva ori l-am văzut și eu. În miezul verii știi cum e, e lumină toată noaptea, iar fetița noastră nu putea să doarmă. Așa că, uneori, stăteam în dormitorul din față și

aveam grijă de ea. Uneori, îl vedeam pe John cum se furișează afară din casă și fuge în josul străzii spre mașină. Probabil se grăbea să se întoarcă la Agnes. Poate se simțea vinovat că o lăsase atât de multă vreme singură.

Femeia se uită la Perez.

— Dacă l-am văzut eu, poate l-au mai văzut și alții. N-am auzit nicio bârfă, însă lumea oricum știa că noi eram prieteni.

— Vâslești în aceeași echipă cu procuroarea, spuse Perez. Ea n-a spus niciodată nimic?

Pentru prima oară în seara aceea, Jen păru să se lumineze, să fie din nou ea însăși.

— Rhona? E minunat s-o ai în echipă, dar nu ți-ar spune nici ce-a mâncat la micul dejun decât cu arma la cap. Nu, ea n-a spus nimic.

Perez ieși din casă și rămase o clipă pe terasa cu vedere la mare. Se lăsase întunericul și îi era imposibil să distingă bărcile. Își verifică telefonul. Avea câteva apeluri pierdute de la Willow Reeves și un mesaj vocal de la Sandy, care părea disperat.

Te rog să mă suni, Jimmy. Credem că am găsit-o pe procuroare.

Capitolul 44

Iahtul Rhonei se numea *Marie-Louise*. La ordinele lui Willow Reeves, Sandy își sunase niște prieteni și îi rugase să stea cu ochii-n patru după ambarcațiune.

— Nu-i nimic urgent, dar avem nevoie de semnătura procuroarei și nu suntem siguri pe unde se află, spusese Sandy pe un ton degajat.

Tânărul își zicea că învățase de la Jimmy Perez trucul de a nu da de înțeles la ce se gândește. Doar nu voiau să alimenteze zvonistica din Shetland cu ideea că Rhona Laing ar fi o ucigașă! În cele din urmă, *Marie-Louise* fusese găsită la pontonul de la Hvidahus de către Joe Sinclair.

Joe sunase la secție, iar Sandy preluase apelul.

— Unul dintre băieții de la Delta Marine voia să arunce un ochi la terenul pentru Power of Water și m-am întâlnit cu el acolo. Până acum n-am mai văzut-o niciodată pe *Marie-Louise* la Hvidahus, iar Rhona nu e la bord. Probabil că nu-i nimic grav, însă mi s-a părut destul de ciudat că și-a lăsat barca așa.

Sinclair spunea că o sunase pe procuroare, gândindu-se că poate apăruse vreo problemă la iaht și avea nevoie de ajutor, dar nu primise răspuns. Odată cu lăsarea întinericului devenise neliniștit și îl sunase pe Sandy Wilson.

— Mă gândeam că ar fi bine să știi, din moment ce se tot întâmplă atâtea lucruri ciudate în ultima vreme.

Urmase o pauză.

— Diseară o să crească nivelul mării iar Rhona știe asta. N-ar fi lăsat-o pe *Marie-Louise* legată de ponton, unde poate fi avariată.

Prima reacție a lui Sandy fu să-l sune pe Jimmy Perez, dar cum nu-l găsi o sună pe Willow Reeves. Nu se descurca să ia decizii de unul singur. Willow îi răspunse tot cu o întrebare:

— Tu ce părere ai, Sandy? Vrei să te duci? Eu încă

aștept să mă sune înapoi contabilul care se ocupă cu verificarea consorțiului investitorilor.

Sandy își dăduse seama din tonul detectivei că voia ca el să se ducă să verifice. Amintindu-și că Perez încetinea de fiecare dată când treceau pe lângă clădirea veche a școlii de la Aith, evident îngrijorat în privința procurorii.

— Da, cred că merită să văd despre ce-i vorba, îi răspunse într-un final lui Willow.

Își zise că, la întoarcere, putea să se oprească la Brae, unde era un local bun *cu fish and chips*. Avea impresia că nu mai mâncase o masă caldă de săptămâni întregi.

Perez probabil ascultase mesajul vocal, căci ajunse la Hvidahus odată cu Sandy, care îi recunoscuse mașina în timp ce apropia de mal și se simți nemaipomenit de ușurat. Un Jimmy Perez nu tocmai în apele lui și puțin ținut tot era mai bun decât un Jimmy Perez absent cu desăvârșire.

În casa mare și albă a soților Walsh, draperiile erau trase.

Se întunecase de tot, iar picăturile cenușii care cădeau formau o aureolă în jurul singurului felinar de la ponton. Perez deschise portbagajul și scoase o lanternă, apoi i se alătură lui Sandy. Joe Sinclair își luase tălpășița. Sandy și-l imaginează pe șeful portului stând la căldurică după o masă bună, uitându-se la televizor cu soția și ținând în mână o doză de bere.

— Tu ce crezi că s-a petrecut aici, Sandy?

Perez să grăbea deja înspre barcă, mergând de-a lungul pontonului de piatră. Sandy își dorea ca Perez să-i spună *lui* ce se întâmplase, dar fu nevoit să-și pună și singur mîntea la contribuție. Se grăbi să-l ajungă din urmă pe inspector.

— Poate voia să-și ia tălpășița? S-o fi gândit că o să-i dăm în urmărire mașina și a venit cu barca aici, poate a aranjat să o ia un taxi, după care s-a dus în sud, la aeroport. Joe Sinclair a trecut pe aici din întâmplare.

Perez ajunse în dreptul *Marie-Louise* și se opri brusc.

— Asta crede Willow Reeves?

— A crezut de la bun început că Rhona e implicată.

Pontonul era ud, astfel că Sandy pășea cu grijă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să alunece în apa înghețată.

— Chiar așa, răspunse Perez. Și se pare că a avut dreptate în tot acest timp.

Parcă vorbea mai mult pentru sine, iar Sandy nu voia să-l întrebe la ce se referă.

Perez luminează vasul cu lanterna, apoi urcă pe puntea îngustă de la prora. Sandy rămase pe loc. Deși era un iaht de lux, spațiul nu era generos și, dacă se dovedea că la bord avusese loc o crimă, ultimul lucru pe care și-l doreau criminaliștii era să găsească peste tot urmele pașilor lui. Perez rămase pe loc câteva clipe. Părea să asculte. Din cauza lanternei, chipul său închis la culoare părea format numai din umbre. Apoi, fără să spună nimic, dispăru sub punte. O fracțiune de secundă, Sandy nu mai auzi decât apa care lovea pontonul și vântul care făcea funiile să suiere. Prin trapă apăru din nou lumina lanternei. Lui Sandy îi venea să strige: *Ei bine? Ce-ai găsit?*, însă detectivului nu-i plăcea niciodată când tânărul n-avea stare, așa că rămase potolit, simțind cum umezeala îi intră în oase. Adevărul era că se simțea încordat. Niciodată nu se pricepuse să aștepte.

În cele din urmă, Perez apăru și el. I se vedeau numai capul și umerii.

— Pare în regulă, din câte-mi dau seama.

— Nici urmă de procurare?

Sandy se simțea ușor ridicol. Își dădu seama că-i fusese teamă ca nu cumva să descopere un cadavru. Ca nu cumva să dea de Rhona Laing înjunghiată, la fel cum îl găsiseră pe John Henderson. Să nu fie sânge și mațe peste tot. Nu-i plăcuse niciodată sângele, deși crescuse la fermă și îl ajutase pe tatăl lui să sacrifice animalele. Chicoti ca să-și ascundă ușurarea.

— Nu.

Era greu de zis ce părere avea Perez despre asta.

— Deci ar trebui să-i spunem lui Willow Reeves să verifice la Sumburgh și NorthLink?

Sandy se întreabă dacă și detectivul avea chef de niște

fish and chips. Cassie urma să rămână la tatăl ei în noaptea aceea, deci n-avea motiv să se grăbească spre casă. I-ar fi plăcut să ia masa împreună.

— Pentru început.

Perez ieși de tot prin trapă și sări înapoi pe ponton. Sandy nu-i vedea foarte clar chipul, însă își dădea seama din tonul vocii că era încruntat.

— Willow Reeves avea dreptate în privința unui lucru, continuă Perez. Rhona Laing nu ne-a spus adevărul.

Se îndreptă spre mașină.

— Unde te duci?

Perez se opri o clipă, cu portiera deja deschisă.

— Mă duc s-o caut.

Rosti cuvintele de parcă Sandy îl întrebase cel mai tâmpit lucru din lume.

— La John Henderson acasă.

Sandy se îndreptă spre locul pasagerului. Nu avea mult de mers până la mal. Putea să-și recupereze mașina mai târziu.

— Nu și tu, spuse Perez.

Sandy se simți de parcă primise o palmă.

— Ce vrei să fac?

— Spune-i lui Willow să vadă ce-i cu Evie Watt, unde se află și dacă e în siguranță.

Se opri o clipă.

— Apoi du-te la Hotelul Ravenswick. Vreau să vorbești cu Maria. Vreau s-o întrebi asta...

Apoi îi zise lui Sandy trei întrebări și îl puse să le repete de câteva ori până când fu convins că le reținuse corect.

Willow îi spuse lui Sandy să treacă pe la secție în drumul său spre sud, spre Ravenswick. Când îl sunase din Hvidahus, n-avusese semnal și convorbirea fusese distorsionată. Nu i se părea cinstit că Jimmy Perez plecase de capul lui la casa lui John Henderson și-l lăsase pe el să-i explice lui Willow Reeves ce se petrecea. Conduse cât putea de repede, depășind limita de viteză pe tot parcursul drumului.

Tânărul își dădu seama că detectiva era furioasă de cum bătu la ușă, iar primele ei cuvinte îi întăriră convingerea:

— Ce dracu' se petrece aici, Sandy? Crezi că Jimmy s-a țicnit de tot? Ar trebui să-i chemăm pe tipii în halate albe?

— A zis că se duce s-o caute pe procuroare.

În sfârșit, Sandy știa ce să spună. Repetase cu exactitate cuvintele lui Perez.

— Și unde speră s-o găsească?

Sandy dădu din umeri.

— Acasă la Henderson.

— De ce acolo?

Tânărul dădu iarăși din umeri.

— Poate pentru că i-am găsit iahtul prin apropiere?

— Și l-ai lăsat pur și simplu pe Perez să se ducă de capul lui?

Willow se înroșise și pistruii i se închiseseră la culoare și arătau ca niște pete de cerneală.

— Nu ți s-a părut o idee bună să-l rogi să treacă pe aici ca să ne explice și nouă ce teorii a produs mintea aia a lui ușor deranjată?

— M-a rugat să-ți transmit un mesaj.

Sandy o întrerupse înainte ca detectiva să-și reia atacul. Își dădea seama că avea chef să-i țină o prelegere, însă mai trebuia să ajungă și la Ravenswick.

— Și care ar fi mesajul, Sandy? Ce vorbe înțelepte te-a pus să-mi transmiți?

Willow se rezemă de spătarul scaunului, cu mâinile încrucișate pe piept. Sandy își zise că era sarcastică, însă hotărî să-i răspundă oricum. Părinții celui mai bun prieten al lui se despărțiseră când era doar un țănc, iar Sandy înțeleșese atunci pentru prima oară cum trebuie să se fi simțit cineva prins între doi adulți care se ceartă.

— Jimmy a spus că ar trebui să iei legătura cu Evie Watt. A spus că ar trebui să verifici dacă e în siguranță.

— Acum crede că Rhona Laing o vânează pe Evie?

Willow ridicase tonul, devenind aproape isterică.

— Nu știi, spuse Sandy. Eu sunt doar mesagerul.

— Evie e la Fetlar cu ai ei.

Pentru prima oară, o urmă de neliniște îi mai domoli furia.

— Nu-i așa?

— Așa cred. Dar asta m-a rugat Jimmy să-ți transmit.

Se lăsă tăcerea. Sandy își dădea seama că mintea detectivei lucrează intens. Avea un chip ușor de citit, parcă se vedea cum îi trec gândurile prin spatele ochilor, la fel cum se deplasează norii pe cer într-o zi cu vânt puternic.

— Ce altceva ți-a mai spus Jimmy Perez să faci?

Vorbea mai încet, pe un ton mai potolit.

— A spus că ar trebui să merg la Hotelul Ravenswick și să stau de vorbă cu Maria. Mi-a spus să-i pun trei întrebări.

Își zise că Willow o să vrea să afle care erau acestea și începu să le repete în gând. Însă detectiva doar îl privi cu ochii ei albaștri, pătrunzători.

— În cazul ăsta, ar trebui să nu mai zăbovești, Sandy. Să-mi spui cum te descurci.

Hotelul Ravenswick era aglomerat. În restaurant era în toi o petrecere de proporții, o zi de naștere, iar invitații începeau să se abțiguiască. Nu erau beți la modul deranjant, ci doar zgomotoși. Mai erau și niște baloane umplute cu heliu care începuseră să se dezumfle și un tort pe jumătate mâncat, cu glazură roz. Ceilalți meseni se mutaseră în salon și în bar și, poate fiindcă erau atâția oameni în jur, chiar și Maria dădea o mână de ajutor. Sandy nu-l vedea pe Peter, dar bănuia că e și el pe acolo.

Câțiva turiști în vârstă care stăteau într-un colț al salonului în niște fotolii vechi, din piele, îi comandară Mariei cafea. Era foarte elegantă în rochia ei neagră, ciorapii negri și pantofii lucioși cu tocuri cui. Sandy se gândi că slăbise și că rochia îi venea mai bine decât în urmă cu două săptămâni.

Sandy rămase în prag și o privi până termină de scris comanda. Ea îl observă abia când se întoarse spre bucătărie și se opri.

— Sandy! Ai vreo veste pentru mine?

Tânărul își dădu seama atunci că rochia, precizia cu care prelua comenzile și zâmbetul afișat turiștilor erau doar de fațadă. Femeia era trasă la față și palidă. Merse mai departe fără să-i aștepte răspunsul. Brusc, lui Sandy i se păru că Maria nu mai suporta râsetele din restaurant, zgomotul din bar, nici măcar muzica clasică, în surdină, din salon. O urmă în bucătărie prin ușa batantă. Maria îi dădu cuiva din personal hârtia pe care notase comanda și îl conduse pe Sandy mai departe, dincolo de chiuvete și frigidere, până într-o mică magazie. Femeia se sprijini de perete, lângă un imens butoi de ulei vegetal.

— Ei bine?

— N-am vești, spuse Sandy. Nu în seara asta. Dar suntem foarte aproape. Măine cred că o să avem ceva.

Chiar în timp ce rostea cuvintele se întrebă dacă nu cumva se pripea, dacă nu cumva încrederea lui în Jimmy Perez era nefondată.

— Atunci de ce-ai venit, Sandy? Despre ce e vorba?

— Îmi pare rău să te deranjez, dar am niște întrebări. Niște întrebări importante.

— Dă-i drumul, atunci.

În glasul femeii se citea nerăbdarea.

— Ce mai e acum?

Preț de o secundă, Sandy uită totul și simți că-l cuprinde panica la gândul că n-o să-și mai aducă aminte vreodată ce-i spusese Jimmy. Apoi, întrebările îi reveniră în minte.

— Ai decupat un articol din *Shetland Times* despre logodna lui Evie cu John Henderson. I-ai spus lui Jerry despre asta?

— I l-am trimis, da, răspunse femeia. Aducem la hotel vreo zece exemplare din ziar pentru oaspeți. I-am trimis-o cumva în glumă. Am scris pe margine ceva de genul: *Ia te uită cu cine a ajuns să fie!*

Maria îl scrută cu privirea.

— Ce legătură ar putea avea asta cu faptul că Jerry a murit?

— Nu știu.

Era adevărul gol-goluț.

— Inspectorul Perez s-a gândit că ar fi important.

— Asta-i tot, Sandy? După cum vezi, suntem ocupați.

— Mașina lui Jerry. Alfa Romeo aceea. Voi i-ați cumpărat-o? A fost un cadou pentru că obținuse slujba din Londra?

Femeia era atât de obosită încât nici măcar nu se mai chinui să-l întrebe de ce-l interesa asta.

— Nu. I-am dat bani pentru chiria pe primele șase luni. Mașina și-a luat-o el, din banii lui.

Dură ceva mai mult să răspundă la ultima întrebare. Începu să se agite și să dea din mâini, iar în scurt timp Sandy se văzu nevoit să inventeze o scuză și să plece.

Capitolul 45

Până la urmă Perez își lăasă mașina la ponton și merse pe jos până la casa lui Henderson. Străbătu drumul încet, atent la orice zgomot ciudat. Pe apă se vedea o barcă. Probabil erau niște băieți care ieșiseră la pescuit. Prima expediție a sezonului era afectată de vizibilitatea redusă și de vremea schimbătoare. Avea impresia că e miezul nopții, însă la Hvidahus era ora șapte. La Haa, probabil că Duncan Hunter o pregătea pe Cassie de culcare. Și probabil că iar o să uite să-i citească o poveste. Când ajunsese la reședința Henderson, Perez se opri din nou și ascultă. Nu auzi nimic ciudat. Se uită la mobil și văzu că avea semnal. Efectuă un apel.

Rememoră căutarea de pe *Marie-Louise*. Pe punte nu descoperise nimic, nu se vedeau urme de pași care s-o entuziasmeze pe Vicki Hewitt. Totul era ordonat. Funiile erau la locul lor, iar parâmele de acostare erau bine strânse. Rhona Laing era genul de marinar care ar fi urmat procedurile chiar și dacă ar fi intrat în panică. Înăuntrul vasului – la fel. Cabina era lună. Pe pat nu se vedea niciun așternut, niciun sac de dormit, prin urmare Rhona nu plănuise să rămână peste noapte. Lui Perez interiorul i se păruse la fel de aranjat. Oare asta îl atrăsese pe John Henderson? Oare obsesia compulsivă pentru ordine a procurarei îl făcuse să vadă în ea un suflet pereche? Să descopere pe cineva diferit de Agnes, cu exuberanța și generozitatea ei studiată? Perez atinsese ibricul aflat pe plita cu gaz Calor. Era rece.

Detectivul luminase podeaua cu lanterna, însă nu văzuse nimic important. Abia când dăduse să urce înapoi pe punte, înapoi la Sandy Wilson, văzuse ceva nelalocul lui, o bucată de hârtie în spatele unui ceas cu cadru de lemn. Nu era un loc în care ar fi putut ajunge din întâmplare, dar poate că fusese pusă acolo ca să prevină zdrăngănitul ceasului. Perez o scosese și o studiasse la lumina lanternei. Era un mesaj de mulțumire de la Jamieson's, magazinul de

haine de lână din Lerwick. La ce se așteptase? La o vedere cu trei violoniști?

Vicki Hewitt își terminase treaba la casa Henderson, pe care o găsi încuiată. La ferestrele fără draperii nu se mai vedea nicio lumină. Perez deschise garajul și găsi o ușă care dădea în bucătărie. Nu se auzea niciun sunet. Orbecăi până găsi întrerupătorul, iar strălucirea bruscă îl făcu să clipească. Peste tot domneau liniștea și ordinea. Sperase ca procurarea să fi trecut pe acolo. Poate ca un ultim omagiu adus fostului ei amant. Și-o închipuiuse pusă pe gânduri, eventual cu o sticlă mare de whisky în mână. Dar se pare că se înșelase. Începu să-l cuprindă neliniștea. Simți cum îi crește pulsul. Deschise ușile de la toate camerele de jos. Locul părea rece, mort. Era greu de crezut că Henderson locuise acolo în urmă cu numai o săptămână.

Perez aproape alergă pe treptele abrupte, din lemn, până la mansardă. Nu reuși să găsească întrerupătorul pe peretele înclinat, așa că aprinse o lampă obișnuită. Lumina arunca umbre ciudate în cameră, făcând culorile mai intense și mai exotice. Încă nici urmă de procurare. Pe un perete erau niște pânze de-ale lui Agnes, tablouri la care lucrase în ultima fază a bolii. Pe un alt perete se vedea o schiță pe care Perez nu o observase prima oară și pe care o zări numai fiindcă lumina lămpii bătea direct pe ea. Era un desen, o schiță, în care recunoscui imediat tabloul din dormitorul Rhonei din clădirea veche a școlii: peisajul marin. Oare Henderson i-l dăduse Rhonei după moartea lui Agnes? Să fi fost un cadou de despărțire? Părea destul de neașteptat din partea bărbatului pe care crezuse că începe să-l înțeleagă. Își zise iarăși că ancheta era mult mai complicată decât își dăduse seama. Însă nu avea timp să se gândească la asta.

Afară nu mai picura, ci ploua în toată regula. Părul i se lipea de cap și apa îi curgea pe guler, însă abia dacă băga de seamă. Era ciudat să se gândească la faptul că, la doar câțiva kilometri mai încolo, lumea își urma cursul firesc.

Oamenii vorbeau despre vreme și despre ce văzuseră la televizor cu o seară înainte, stăteau plictisiți în sufragerii și bucătării și beau cafea. În schimb, în locul acela și în mintea lui Jimmy era greu de crezut că lucrurile o să mai revină vreodată la normal. Se gândi la Evie Watt, tânără, drăguță, zâmbitoare. Apoi la Evie Watt ca sperietoare, îmbrăcată într-un simulacru de rochie de mireasă. Detectivului îi sună telefonul. Semnalul era îngrozitor, așa că se chinui să înțeleagă ce i se spunea. Urcă din nou dealul până găsi un loc în care auzea mai clar și vorbi câteva minute, după care închise și aproape că fugi spre drumul care ducea la ponton.

În continuare, singura mașină de acolo era a lui. Se auzeau numai zgomotele apei, picăturile de ploaie care cădeau pe pontonul de piatră și valurile care mângâiau zidul digului, atât de înalte că aproape treceau peste el. Se părea că dispăruse până și barca de pescuit. Poate că băieții erau deja acasă și beau bere. Detectivul urmă poteca până la vechea crescătorie, clădirea care ar fi devenit terminalul secundar după ce marele plan al lui Evie devenea realitate. Pe jos se făcuse noroi, iar Perez alunecă și se împiedică la un moment dat. Aprinse lanterna și văzu urmele a cel puțin doi oameni. În schimb, nu văzu niciun semn că trecuse pe-acolo vreo mașină. Până și pe o asemenea vreme, un 4x4 ar fi ajuns până acolo, dar nu părea să fie cazul.

Pe măsură ce se apropia de vechea crescătorie, i se păru că nu era singur. Auzea voci. Se gândi că veneau dinăuntru clădirii. Ajunse la ea fără să-și dea seama și stinse lanterna pe loc, sperând că lumina nu se strecurase prin vreo crăpătură a ușii sau printre pietrele năruite. Nu deslușea cuvintele din pricină că pereții clădirii erau groși. Apoi se lăsă tăcerea, iar Perez se întrebă dacă doar își imaginase sunetele, dacă nu cumva erau rodul depresiei lui și existau numai în capul său, nu și în lumea reală.

Rămase locului, incapabil să se miște sau să ia o decizie. Se simți ridicol cum stătea acolo, în ploaie, neputincios. Apoi, brusc, simți furia pe care o mai simțise la moartea lui

Fran, dorința de a face pe cineva - pe oricine - să plătească. O furie oarbă, care-l zăpăci.

— Ce faci aici, Jimmy?

Glasul era ca un ecou al propriei voci din cap. La fel de surprinsă și de nebună. O clipă Jimmy nu răspunse fiindcă i se păru că doar își închipuie întrebarea, la fel cum își imaginase vocile dinăuntrul său.

Barca, își zise Perez. Nu erau niște băieți care pescuiau. Normal că ucigașul a venit cu barca. Asculta din nou de vocea rațiunii.

Glasul de mai devreme insistă:

— De ce nu pleci de-aici, Jimmy? Înapoi la mașina ta, înapoi în lumea reală. Știi cum e când trebuie să se facă dreptate.

Pe lângă bizara senzație de a fi rupt de lumea reală, lui Perez îi încolți sentimentul unei victorii personale, fiindcă recunoscuse glasul și-și dădu seama că avusese dreptate în privința identității criminalului. Încă era bun la ce făcea. Încă îi funcționa creierul.

I se păru imposibil să-și dea seama de direcția din care venea vocea, iar pentru o clipă chiar fu ispitit să se întoarcă la mașină și să conducă până la casa lui Duncan Hunter, aflată la numai trei kilometri în linie dreaptă. Putea s-o ia pe sus pe Cassie și s-o ducă acasă la el, iar a doua zi dimineată să ia un avion spre sud. Începu chiar să se gândească unde să meargă. Trebuiau să treacă pe la părinții lui Fran, desigur. Erau niște oameni tare simpatici, mereu dornici să-și vadă nepoata. Se gândi la primirea călduroasă de care ar fi avut parte. Cassie ar fi băut ciocolată caldă, iar el un ceai. Ar fi mâncat pâine prăjită și miere.

Apoi auzi un alt zgomot, un geamăt acoperit de ploaie. Bănuî că venea din crescătorie, dar era imposibil să-și dea seama.

— Unde ești? strigă Perez.

Detectivul auzi ecoul care se stinse repede din cauza ploii.

— N-o să pară o crimă.

Vocea criminalului era potolită.

— Va fi catalogat drept un accident pe mare. Doar știi și tu câte nave s-au scufundat pe Rumble. Știi ce se-ntâmplă cu cei pe care-i înghit curenții ăștia.

Brusc, în mintea lui Perez se făcu lumină și gândurile îi deveniră din nou precise și clare. Poate datorită adrenalinei. Sau poate fiindcă trebuia să supraviețuiască. Nu pentru el însuși, ci fiindcă avea o obligație față de copilul lui Fran. Probabil că ucigașul ieșise din clădire și se afla între el și mașina lui. Îndemnul să plece de-acolo era o capcană. Normal că n-o să fie lăsat în viață. Nu, din moment ce știa cine e criminalul.

— Rhona Laing e un marinar priceput, spuse Perez. Nimeni n-o să creadă că a fost un accident. Nu pe o vreme liniștită ca asta.

— Atunci o să treacă drept sinucidere.

Criminalului nu părea să-i pese.

— De ce nu? O să fie și mai bine, așa lumea o să creadă că ea i-a ucis pe Markham și Henderson.

Se lăsa din nou tăcerea. Perez se încordă să distingă orice urmă de zgomot, să audă vreun pas sau să-l audă cum își drege glasul ca să-și dea seama unde se afla. Era o versiune terifiantă de Baba Oarba. Însă pământul era atât de moale, încât bocancii nu făceau niciun zgomot. Perez încercă să nu facă nicio mișcare. Probabil că începuse refluxul, pentru că apa se izbea de ponton fără să mai treacă peste el. Zgomotul era diferit. Se auzea cum apa se retrage de pe pietrișul plajei.

Apoi auzi din nou țipătul, de astă dată mai tare. Era un glas de femeie care-i aminti din nou de Fran pe Fair Isle. Mai auzi, foarte aproape de el, și un ușor fâșâit al unui impermeabil. Își ținu respirația. Nu mai putea gândi. Ucigașul nu-l vedea și nu avea habar că Perez era atât de aproape. Se auzi un alt zgomot. Un hârâit. Detectivul se aruncă în direcția acestuia și îl doborî pe criminal, îl apucă pe după gât, simți cum părul acestuia i se lipește de față, îi simți oasele și dinții prin pielea obrazului. Perez strânse priza și bărbatul rămase fără puteri.

Apoi, brusc, totul se luminează. O lumină orbitoare, care îl forță să închidă ochii. Nu erau decât două lanterne puternice, însă după bezna de mai devreme albul era năucitor. Auzi glasul lui Willow:

— Gata, Jimmy. Îl preluăm noi.

Apoi, fiindcă Perez tot nu slăbea strânsoarea, detectiva repetă:

— Dă-i drumul, Jimmy! E de-ajuns.

Capitolul 46

— Și totuși, începu Sandy, cum de ai știut că tatăl lui Evie i-a ucis pe Markham și pe Henderson?

Era următoarea zi, seara, și cei trei se aflau acasă la Perez, la Ravenswick. Focul era aprins, iar pe masă stătea o nouă sticlă de whisky din Hebride adusă de Willow Reeves.

— Nu *știam*, răspunse Perez. N-am știut până nu l-am văzut la pontonul de la Hvidahus.

Dar n-am avut niciodată încredere în el. Oamenii siguri pe ei m-au speriat dintotdeauna.

— M-am gândit că ar fi făcut orice pentru fericirea fetei lui.

Se opri. Nu-i venea ușor să se destăinuie, dar considera că e cazul să le explice.

— Am început să-l bănuiesc într-o seară când veneam la Ravenswick și am văzut-o pe Cassie cum stă la o fereastră din casa prietenei noastre și se uită afară. Se uita după mine. În clipa aia mi-am zis că aș fi în stare și să ucid ca s-o protejez.

Își feri privirea, rușinat, după care continuă:

— Francis o iubea pe Evie. Era mai importantă pentru el decât fiul său, care nu are de gând să se mai întoarcă în Shetland. Pentru Francis, fata lui reprezenta viitorul Shetland-ului. Într-o bună zi i-ar fi preluat afacerea, ar fi locuit în casa lui de la Fetlar. Devenise o obsesie pentru el. E periculos să pățești asta ca părinte – uneori trebuie să-ți lași copiii să-și trăiască propria viață. Trebuie să riști să-i lași să se rănească. Dar m-am gândit că Francis s-ar fi putut simți mândru știind că ar fi capabil să ucidă pentru ca fiica lui să nu sufere.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Era și vulcanic, pe deasupra, continuă Perez. Maria a confirmat asta, nu-i așa, Sandy? Am vrut s-o întreb despre momentul în care Francis a venit la hotel după ce-a aflat că Evie era însărcinată. Mi-a spus că făcuse spume la gură de

nervi, dar oamenii mai și exagerează. Voiam să știu sigur dacă era adevărat.

— Asta a fost a treia ta întrebare pentru ea, spuse Sandy. Maria a spus că Francis înnebunise de-a dreptul. L-a pocnit pe Peter și i-a învinețit ochiul. Ea a vrut să facă plângere la poliție, dar Peter nici n-a vrut să audă.

— Francis nu putea suporta ideea că adulterul lui Henderson cu procurarea ar fi putut ieși la iveală, zise Perez. Însă, mult mai rău decât oprobriul public, îl deranja faptul că Markham i-ar fi putut spune lui Evie toată povestea, stricându-i nunta. La cum vedea Francis lucrurile, individul îi mai distrusese o dată viața fiicei sale. Iar Markham reprezenta o amenințare: urma să-i spună totul lui Evie. Credea că trebuie să facă asta, că Evie merită să afle că John nu e chiar perfect, așa cum îl credea ea. Numai gândul l-a făcut pe Francis s-o ia razna. Se bucura că Evie o să se mărite cu bărbatul pe care toți credeau că-l cunosc: credinciosul John Henderson, un soi de sfânt din Shetland. John Henderson, bărbatul care și-a îngrijit soția aflată pe patul de moarte. Gândiți-vă ce scandal s-ar fi iscat dacă lumea ar fi aflat că în serile de vineri se strecura afară din casă și făcea sex cu o englezoaică arogantă. Iar Evie cum s-ar fi simțit? Francis s-a gândit că ar fi fost de-a dreptul devastată, că ar fi ajuns până-ntr-acolo încât să anuleze nunta. Iar fără sprijinul lui John nu s-ar fi întors niciodată la Fetlar ca să preia afacerea familiei. Așa ar fi luat sfârșit visul lui Francis Watt.

Cărbunii din foc se așezară mai bine, scoțând o dâră de fum.

— Dintotdeauna au fost zvonuri cum că Rhona Laing ar avea un amant, continuă Perez. Un străin brunet care venea cu barca și dispărea înainte de răsărit. Lucrurile n-au stat chiar așa, dar cei care au născocit povestea aproape au nimerit-o. Și știam că pentru domnișoara Laing adulterul nu reprezenta o problemă de conștiință. Doar fusese și amanta lui Richard Grey. Pe urmă a murit Agnes, iar relația ei cu Henderson a luat sfârșit, Markham s-a dus

la Londra, iar procurarea s-a gândit, probabil, că totul avea să fie de domeniul trecutului.

— Nu pricep ce treabă are Markham cu toate astea.

Willow ridică un pahar și luă o gură de whisky.

— Markham știa.

Perez își zise că Markham nu era singurul din Shetland care se prinsese de relația dintre cei doi. Însă el era singurul care profitase de pe urma informației.

— Trebuie să se fi întâmplat pe vremea când încă lucra la *Shetland Times*. I-a șantajat pe John și pe Rhona. Era un om îngrozitor pe atunci. Bănuiesc că procurarea a fost cea care l-a plătit. Așa a putut să-și cumpere mașina sport roșie. Toată lumea credea că e un cadou de la ai lui.

— Dar asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă!

Sandy bea bere, nu whisky. El urma să o conducă pe Willow Reeves la hotel în seara aceea.

— De ce nu puteau să lase pur și simplu lucrurile așa?

— Pentru că Markham devenise alt om, spuse Willow. Nu-i așa, Jimmy? S-a îndrăgostit și s-a convertit în același timp. Cam mult dintr-odată.

Perez se gândi cum, din cauza convertirii lui Markham și a dorinței lui de a fi un om bun, fuseseră comise două crime.

— Eu chiar sunt convins că se schimbase. Sau cel puțin credea că se schimbase. Maria i-a trimis un anunț decupat din *Shetland Times* în care era anunțată nunta lui Evie cu John Henderson.

Perez se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă Markham n-ar fi văzut anunțul. Poate că ar fi stat în fața cristelniței din biserica elegantă din Hampstead, i s-ar fi picurat agheasmă pe cap, după care s-ar fi căsătorit cu Annabel Grey și ar fi trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Detectivul luă o bucată de turbă din găleata de lângă șemineu și o aruncă în foc.

— Poate că Markham încă se simțea vinovat că obținuse ilicit bani de la procurare și că se purtase cu Evie așa cum o făcuse. Și nu voia ca Evie să fie rănită din nou de către un bărbat care-și trădase soția aflată pe patul de

moarte. Știm că Markham i-a spus Annabelei despre trădarea lui John. În orice caz, Markham a venit în nord sperând să îndrepte lucrurile, să fie sincer. Cred că intenționa și să le spună părinților lui despre Annabel, chiar în seara în care a fost ucis. Dar în mare parte a fost vorba despre confruntarea propriului trecut, despre încercarea lui de a scăpa de povară.

Cei trei rămaseră pentru o clipă tăcuți. O mașină cu toba spartă cobora pe drumul către ponton. Perez o recunoscuse după zgomot - era a vecinei. Din foc ieși un firicel de fum.

— Sună foarte egoist, spuse Willow. Nu se gândea la consecințele acțiunilor lui?

Perez ridică privirea.

— Probabil că nu. Poate că Markham era în continuare un om egoist. Dar nu suntem cu toții egoiști, măcar puțin?

Se lăsă din nou o tăcere liniștitoare, după care Perez reluă:

— În prima noapte petrecută acasă, Markham i-a spus mamei lui că nu o să mai aibă vreodată nevoie de banii ei. Asta nu din pricină că plănuia un șantaj, ci fiindcă viitoarea lui soție avea bani. Voia să-i arate că se schimbase. Că în sfârșit se maturiza. Invitația lui Mark Walsh de a participa la întrunirea din Hvidahus era pretextul de care avea nevoie ca să fie aici, iar eu unul cred că se gândea că poate scrie un articol bunicel despre părerile divergente cu privire la energia regenerabilă. Îl rugase pe Peter să-i stabilească o vizită la Sullom Voe și urma să se vadă cu Reg Gilbert. Vicki Hewitt a găsit aparatul de fotografiat al lui Markham în biroul lui Francis Watt. Fotografiase noul terminal din Sullom Voe.

Perez făcu o pauză.

— Mark Walsh i-a spus lui Watt că marele Jerry Markham urma să vină la întrunire. Francis fusese mereu de partea celor care se opuneau proiectului, dar asta era ultimul lucru pe care și-l dorea. Între patru ochi nu era de acord cu proiectul lui Evie, însă nu-și dorea nici în ruptul capului ca Markham să vorbească public împotriva lui. L-ar fi perceput drept încă un atac la adresa fiicei sale.

— Nu era nimic de atacat, interveni Willow. Contabilii n-au găsit absolut nimic în neregulă cu investițiile.

— Dar Francis era convins că planul e corupt de la bun început, spuse Perez. Mi-a zis asta când l-am vizitat la Fetlar, că nu există nimic în Shetland care să nu fie bazat pe ceva necinstit. Chiar credea că primăria spală bani, că o să se iște un mare scandal și că fata lui o să aibă de suferit. Dacă n-ar fi fost atât de paranoic și ar fi avut mai multă încredere în discernământul lui Evie, n-ar mai fi murit doi oameni. Asta e una dintre cele mai triste părți ale cazului.

— Între timp, Markham încerca să ia legătura cu Evie.

Willow stătea la locul ei obișnuit, pe covorul din piele de oaie, relaxată ca o pisică lungită și somnoroasă.

— A sunat-o și i-a lăsat mesaje vocale, continuă Perez. Și e posibil să-i fi dat de înțeles suficient încât ea să se prindă despre ce era vorba. În seara în care a avut loc petrecerea de burlăciță, era, fără îndoială, tulburată de ceva anume.

— Cu cine s-a întâlnit Markham la Bonhonga? întrebă Sandy.

Tânărul își terminase berea. Perez își dădea seama că și-ar mai fi dorit una, dar nu voia să ceară.

— Cu Jessie Watt. Brian, care lucrează la cafenea, s-a gândit că era posibil să fie Evie, dar ele două seamănă foarte mult. De fapt era Jessie, aranjată și elegantă. Markham îi anunțase deja prin telefon pe soții Watt despre adulterul lui Henderson. Jessie încerca să-l convingă să-și țină gura, dar el a refuzat. A spus că Evie trebuia să știe cu ce fel de bărbat urma să se mărite.

— Deci Jessie știa că soțul ei e un ucigaș?

Perez dădu din umeri.

— Trebuie să fi jucat și ea un rol - cel puțin în moartea lui Markham. Cei doi au plecat de la Fetlar împreună. Băieții de la feribot au spus că nu i-au văzut pe soții Watt plecând de pe insulă în ziua respectivă, dar Francis s-a folosit de propria barcă. Avea o dubă veche la Vidlin cu care transporta unelte și lemn pe Mainland. Francis a dus-o pe Jessie până la Bonhoga, unde ea a încercat pentru

ultima oară să-l convingă pe Markham să plece în sud și să-i lase pentru totdeauna în pace. Apoi l-au urmărit pe Markham până la Sullom Voe. Trebuie să fi luat o hotărâre în acest răstimp. Ar fi putut să plece și să ia feribotul spre casă, dar Francis nu e genul care să se lase cu una, cu două. Deja era furibund și disperat să-l împiedice pe Markham să-i spună lui Evie despre adulterul lui Henderson și să scrie despre proiectul energetic.

— Jessie spune că a încercat să-l facă să se răzgândească, spuse Willow.

Detectiva se întinse.

— Ce femeie proastă și slabă! Nu cred că s-a chinuit prea tare.

Perez se gândi că Jessie făcuse toată viața numai ce crezuse Francis de cuviință. I-ar fi fost greu să aibă ceva de spus într-o asemenea situație.

— Așa că s-au întors la intersecția Lunna ca să-l aștepte pe Markham, știind că trebuia să treacă pe-acolo în drum spre casă. N-aveau cum să știe că stabilise o întâlnire cu Henderson lângă Scatsta.

Perez și-i imaginează pe cei doi soți așteptând în duba albă și rablagită. Acolo erau parcate mereu vehicule - era un punct de întâlnire pentru cei care foloseau în comun mașina. Nimeni nu i-ar fi luat în seamă. Poate că Jessie pregătise un picnic. Ceva tradițional, evident: *bannocks* cu carne de oaie, totul făcut în casă. Oare planul fusese doar să-l sperie pe Markham, doar să-l trimită la plimbare? *I-ai frânt deja o dată inima fetei noastre. Acum vrei s-o faci din nou. Are ocazia să fie fericită, să aibă o viață nouă alături de un bărbat destoinic.* Sau planurile de călătorie elaborate însemnau că Francis Watt se gândea deja la crimă? Perez se gândi că cei doi probabil își petrecuseră timpul discutând despre Markham, întărâtându-se reciproc și convingându-se unul pe celălalt de răutatea lui. Pe măsură ce se lăsase întunericul și vizibilitatea scăzuse, tensiunea devenise probabil de nesuportat.

Sandy îi întrerupse firul gândurilor lui Perez:

— De unde au știut care era mașina lui Markham? Ceața

trebuie să fi fost atât de deasă că deja nu mai aveau cum să-și dea seama.

— Dar trebuie s-o fi auzit, nu?

Willow stătea pe o parte, sprijinită în cot. Părul detectivei își schimbase culoarea la lumina focului.

— Motorul ăla era unic în Shetland. Merita, în orice caz, să riște. Merita să pornească duba și să iasă din parcare, forțând mașina care trecea să derapeze. Dacă ar fi fost mașina greșită, ar fi pretins că era vorba de un accident.

Perez aprobă din cap. Își imaginează din nou cum se desfășurase scena. Probabil că Markham era în stare de șoc. Chiar și Markham cel nou, omul schimbat, ar fi fost furios. Probabil ieșise din mașină strigând și înjurând. Așa ar fi făcut oricine. Iar Francis Watt, invizibil prin ceață, cu nervii întinși la maximum din cauza așteptării și vorbăriei fără sfârșit a lui Jessie, se dezlănțuise. Luase o lopată din dubă și-l pocnise.

Detectivul nu participase la interogatoriul lui Francis Watt. Nu se credea în stare să rămână calm și să aibă o atitudine profesionistă, dar și-ar fi dorit să-l întrebe cum s-a simțit Francis în clipa aceea. I-a plăcut senzația de putere? De asta se hotărâse să ucidă din nou?

— Ce s-a întâmplat după aceea?

Sandy vorbește din nou, nerăbdător să afle urmarea. Poate că avea o întâlnire în oraș. Poate se întâlnea cu vreo fată sau îl așteptau niște prieteni, dornici să sărbătorească sfârșitul anchetei. Perez se ridică și îi mai aduse o bere din frigider.

— Nu voiau să-l lase pe Markham acolo.

Willow părea veselă. Ancheta se terminase și n-o făcuse de oaie.

— Nu avea să treacă mult timp și lumea avea să circule dinspre Lerwick ca să-și recupereze mașinile după serviciu, așa că l-au băgat în spatele dubei. Bineînțeles, a fost ideea lui Francis să-l ducă la Aith, pe teritoriul procurorii. Un mesaj indirect adresat femeii desfrânate. Francis mi-a spus la interogatoriu că i s-a părut potrivit să-l lase pe Markham să plutească pe apă, așa că i-au pus

cadavrul în lotcă. S-a uitat prin servieta lui Markham înainte să împingă barca. Evident că n-a găsit mare lucru, pentru că încă nu adunase destule informații pentru articol – erau doar niște vederi pe care Markham le luase de la Bonhoga în dimineața aia. Jerry probabil că i-a trimis una Annabelei Grey când s-a oprit la Brae să ia prânzul. Francis a luat câteva dintre ele, ca amintire.

Încă un indiciu, se gândi Perez, că lui Francis îi făcuse plăcere să ucidă – voia să păstreze un trofeu care să-i aducă aminte de acel moment.

— Noaptea târziu, au dus mașina lui Markham până la Vatnagarth, apoi s-au grăbit să se întoarcă la Fetlar, spuse Willow. Ca să-și meșterească bărcile, să-și tricoteze jerseyurile și să finalizeze planurile pentru nunta ficei lor. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Însă Markham se întâlnește cu John Henderson, zise Perez. Iar John bănuia că moartea lui Markham avea legătură cu povestea aventurii lui cu procuroarea. Cred că hotărâse că trebuia să-i spună lui Evie.

— Chiar dacă, probabil, ea deja ghicise o parte din poveste. Trebuie să-și fi dat seama măcar că Markham era în Shetland ca să răspândească o bârfă despre Henderson. Dar ei nu i-a păsat, nu-i așa? A ieșit cu prietenele ei, s-a făcut mângă și apoi și-a dat seama că nu conta. A doua zi s-a purtat absolut normal. Îl iubea și voia să se mărite cu el oricum ar fi.

Willow se uită la cei doi bărbați.

— Ce mizerie! Ce credea Markham că o să obțină?

— Henderson a făcut greșeala să-l sune întâi pe Francis, spuse Perez, ca să-l avertizeze că Evie s-ar putea să fie prea supărată ca să se mai mărite cu el. Probabil s-a gândit că ăsta era cel mai onorabil lucru pe care-l putea face. Cei doi bărbați erau prieteni vechi. Poate că felul în care i-a răspuns Watt i-a dat de bănuț că ar fi criminalul.

— Așa că Henderson a trebuit să moară și el.

— Exact. Și poate că Francis se vedea deja în rolul unui fel de înger al răzbunării. Cel mai probabil era convins că face totul pentru o cauză nobilă, că Evie de fapt nu are

nevoie de cineva care a comis adulter. De data asta, locul faptei a fost și mai atent ales. Henderson a fost plasat, cu o mască pe față, lângă manechinul celei care ar fi trebuit să-i devină soție.

Willow sorbi din pahar.

— Psihiatrul criminalist o să aibă ceva de lucru!

Detectiva se uită spre foc.

— Jessie nu a participat deloc la a doua crimă. Francis a plecat devreme de acasă și tocmai se întorsese când le-ai făcut o vizită în după-amiaza aia, Jimmy. Jessie lucrase pe câmp toată ziua. Nu l-a întrebat pe Francis unde se ducea cu barca. Nu voia să știe.

Cei trei rămaseră în tăcere.

— Cred că, până la urmă, Watt a dat vina pe Rhona Laing pentru tot, reluă Perez. Ea l-a sedus pe Henderson fără să-i pese că soția lui era pe moarte. De la ea a pornit totul. La cum gândește Francis, tot ea e cea care l-a transformat pe el într-un ucigaș.

Perez se rezemă de spătarul scaunului.

— Am văzut-o după-amiază pe Evie. O să rămână la Jen și Andy Belshaw.

Detectivul se gândi la furia tinerei, la ochii care-i scăpărau și la cuvintele grele pe care le aruncase. Pe moment, ura față de părinți o ajuta să treacă peste durere, dar nu pentru multă vreme.

Perez își dorea ca musafirii să plece. Era obosit și voia să rămână singur cu gândurile și amintirile sale. Ceilalți probabil își dădură seama, pentru că se ridicară brusc, apoi ușa se deschise și aerul răcoros al nopții intră în casă.

Sandy porni primul, aproape alergând de-a lungul malului către mașină. Perez trase concluzia că, în mod clar, avea o întâlnire amoroasă. Willow rămase o clipă pe loc.

— Mâine plec în sud, spuse defectiva. E ziua tatălui meu. Plec cu primul avion, așa că nu ne mai vedem.

— Dar o să te întorci?

Pentru o clipă, detectivul simți că-l cuprinde panica. Își dădea seama că o să-i fie dor de ea.

— Ei, probabil că o să mă întorc. Știi cum e cu anchetele astea. Mereu mai e ceva de făcut.

Perez crezu că Willow urma să-l sărute din nou, ca în noaptea de la hotel. Un sărut simplu pe obraz. Însă femeia făcu un mic semn cu mâna, apoi îl urmă pe Sandy la vale. Perez rămase în prag, simțindu-se amăgit.

Capitolul 47

Următoarea zi fu liniștită și neașteptat de caldă. Mai era o săptămână până în luna mai, însă parcă deja venise vara. Rhona Laing își bea ceaiul afară, la o măsuță rotundă de lemn, adăpostită de tufe. Ascuns vederii, locul parcă era refugiul unui copil, o grădină secretă. Oare stătuse acolo și cu John, bănd vin sau cafea, departe de privirile indiscrete ale vecinilor? Perez fusese chemat printr-un telefon.

— Jimmy, cred că meriți o explicație.

Ceaiul era Earl Grey. Un ceai care-i plăcuse și lui Fran.

— Chiar țineam la John. N-a fost o aventură oarecare.

Perez îi răspunse că nu era treaba lui.

— Mi-ai salvat viața, Jimmy. După cum am spus, meriți o explicație.

— Ar fi trebuit să mă străduiesc mai tare să vă răspund la apel.

Detectivul mai turnă niște ceai.

— Iar eu ar fi trebuit să fiu dispusă să comunic cu tine.

Femeia se uită la el cu răceală.

— Mereu mi-a fost greu să am încredere în bărbați.

Perez se gândi că de-atunci încolo avea să-i fie și mai greu.

Rhona continuă:

— M-am lăsat șantajată de Markham. De-a dreptul ridicol! Asta m-a făcut să-mi fie greu să discut despre ce se întâmplase. Mă făcea părtașă la o infracțiune. Dacă ar fi fost vorba doar de aventură...

Glasul femeii își pierdu din intensitate.

— Dar nu puteam să las lumea să-l bârfească pe John câtă vreme Agnes era încă în viață. Markham urma să plece la Londra. Credeam că, odată ce îl plătesc, toată treaba o să fie uitată.

— Ce s-a întâmplat în ziua în care v-a răpit Francis Watt?

Perez îi citise declarația, însă i se păruse laconică. Nu-și putea închipui prin ce trecuse. Fusese sechestrată o zi

întreagă. Încă avea semne pe corp.

— Tocmai mă pregăteam să plec spre muncă, eram în birou și-mi verificam e-mail-urile. Am auzit pe cineva în casă. Cred că mai intrase aici. Știi, acum câteva zile mi s-a părut că cineva mi-a invadat locuința și mi-a umblat prin lucruri. Am crezut că o luasem razna, dar chiar găsise o metodă să intre. Securitatea nu se numără printre prioritățile mele de top, doar știi asta, Jimmy.

Perez își dădu seama cât de afectată era și se gândi că, de când găsise cadavrul lui Markham, viața ei fusese un coșmar.

— La început a fost destul de politicoș, continuă femeia. Și-a cerut scuze că mă deranjează așa devreme. Apoi s-a transformat. Parcă ar fi apăsător un buton. A început o tiradă despre cum i-am distrus viața fiicei lui. Nu-l deranja aventura mea cu John, ci faptul că Markham aflase despre ea. „Era chiar așa de greu să fii discretă?” – de parcă m-aș fi lăudat tuturor cu ce făcusem. Apoi mi-a spus că l-am transformat într-un ucigaș. Până atunci nu crezusem că e altceva decât un bărbat de vârstă a doua mai ciudat.

Rhona se uită la Perez.

— Am vrut să pun mâna pe telefon, dar el s-a mișcat mai repede. Și era foarte puternic. Bănuiesc că e muncă grea să construiești lotci.

Procurarea se întinse după ceașcă, dar se opri și puse mâna pe masă.

— Cum poate cineva care creează niște lucruri atât de frumoase să devină un monstru?

— Voia să-și protejeze fiica, spuse Perez. Cel puțin așa a fost la început. Și era convins că are dreptate și că, într-un fel, moartea lui Markham era justificată. La cum gândea el, Markham era un om rău.

— Dar nu putea să creadă asta despre John. Toată lumea îl considera bun și generos.

Perez se gândi la spusele femeii. I se părea că, în cazul lui Henderson, instinctul de conservare îi luase mințile lui Watt. Nu se gândise la Evie atunci când îl omorâse pe bărbat. Francis voia să se protejeze pe sine. În același

timp, se ura pentru ce făcea. De aceea o și atacase pe procuroare: avea nevoie de un țap ispășitor.

Rhona își continuă povestea.

— M-a înfășurat într-o prelată și m-a băgat într-o dubă, după care m-a dus până la debarcader. Nu era nimeni în jur. Oricum, nimeni n-ar fi luat în seamă o dubă albă și rablagită. Chiar m-am zbatut atunci când m-a scos, Jimmy, dar era prea puternic.

Procuroarea vorbea de parcă i-ar fi fost rușine.

— M-a ridicat ca pe un bebeluș, m-a pus în *Marie-Louise* și a pornit spre Hvidahus. Un drum lung. Acum știu asta, dar atunci nu știam. Am crezut că voia să mă înece acolo, în golf.

Femeia tăcu o clipă. De pe un deal din depărtare se auzea un culic.

— M-a cam dat de pereți în cabină și probabil că am leșinat. Nu țin minte deloc drumul până acolo.

Perez fusese uluit de urmele de pe brațele ei și de obrazul vânăt, dar nu le adusese în discuție. Rhona Laing nu era genul de femeie care să aibă nevoie de compătimire.

— Când m-am trezit, ajunsesem la pontonul de la Hvidahus. M-a făcut să merg până la crescătorie. M-a amenințat cu un cuțit.

— Ați așezat biletul de la Jamieson după ceas, zise Perez.

Voia să-i dea de înțeles că reușise, totuși, să se opună într-un fel.

— Era într-un buzunar de la haina lui. M-am gândit că, dacă se întâmpla ce era mai rău, putea fi de folos. Amprente, nu știu...

Glasul procuroarei își pierdu din intensitate.

— Chiar a fost de folos! Mi-am dat seama că nu era al dumneavoastră. Nu păreți genul care să croșeteze.

Femeia zâmbi brusc, apoi se crispă din cauza vânătăii.

— Dar Jessie Watt... spuse Perez.

Rhona continuă în forță:

— Watt m-a aruncat în crescătorie și m-a încuiat cu un

lacăt. După asta, a dispărut. Bănuiesc că voia să aibă un fel de alibi. Jessie probabil era prin Aith, gata să preia duba, și l-a luat și pe el. Am auzit motorul. Juca rolul de soție credincioasă. Apoi mi-am pierdut cunoștința din nou. Când m-am trezit, era întuneric.

Procurarea se foi pe scaun.

— Iar Watt era înăuntru. I-am simțit mirosul, l-am auzit mișcându-se. Atunci ai apărut tu.

Rhona se uită în ochii lui Perez.

— Voia să mă înece. Ador să navighez, ador marea, dar mereu am avut coșmaruri în care mă înec.

Femeia tăcu. O pasăre micuță cânta într-o tufă din spatele celor doi. Perez se gândi că ar fi trebuit pur și simplu să plece, însă era prea curios.

— Agnes știa de dumneavoastră și de John, nu-i așa?

Se lăsă din nou tăcerea, iar Perez își zise că depășise limita și că femeia n-o să-i răspundă.

— John i-a spus. Nu putea să mintă. La un moment dat i-ar fi spus și lui Evie.

Procurarea se uită la detectiv.

— Agnes m-a acceptat. A spus că John avea nevoie de cineva care să-l ajute să treacă prin perioada aia. A spus că-mi era recunoscătoare că-l făceam fericit. Am vizitat-o. Era o femeie cu totul deosebită.

— Și tabloul din camera dumneavoastră?

Perez făcu semn cu capul către clădirea veche a școlii.

— Da, răspunse femeia. Tot de la Agnes îl am.

Procurarea tăcu din nou.

— Credea că eu și John o să rămânem împreună. Dar el nu mai putea să continue după moartea lui Agnes. Îl rodea vina de fiecare dată când mă privea. Dacă Watt l-ar fi văzut, și-ar fi dat seama că suferise destul.

— Acum ce-o să faceți? întrebă Perez. Rămâneți în Shetland?

— O, nu prea cred, Jimmy. A sosit vremea să merg mai departe. Să las trecutul în urmă.

Rhona se uită la el, îi puse o mână pe braț, după care îl întrebă dintr-odată:

— Nu ești de acord, Jimmy? N-a sosit vremea să mergi și tu mai departe?

Detectivul se ridică și privi în jos către mare, apoi se gândi că pentru el nu era atât de ușor.

ANN CLEEVES

ape moarte

„Trase barca la mal și vâsli până la lotcă, savurând chiar și acele câteva minute petrecute pe apă la final de zi. Se mutase în Shetland ca să navigheze. Se simțea ca la ea acasă pe apă. Un fost iubit îi spusese la un moment dat că în vene nu-i curgea sânge, ci apă sărată.

Prinse lotca cu ușurință. Urma să treacă o funie prin inelul de la proră și s-o remorcheze până la mal. Se gândi că în seara aceea putea să se distreze. Încă o oră mai era destulă lumină în golf. Nu era vânt prielnic pentru navigat, dar nici când folosea motorul nu se mai sătura de priveliște. Insulele Shetland puteau fi apreciate doar când erau văzute dinspre mare. Apoi se uită în barcă. Înăuntru era întins un bărbat. Avea părul blond și pielea albă, astfel că ochii întunecați arătau straniu, de parcă ar fi fost machiat. Rhona își dădu seama că nu mai era în viață înainte să-i vadă rana de la cap și sângele uscat de pe obraz. Înainte să-și dea seama că nu era vorba de o moarte din cauze naturale.”

Ann Cleeves - *Ape moarte*

„Conflictul dintre cei care caută să-și păstreze tradițiile și cei care urmăresc ocazii de a pune în aplicare noile tehnologii e subtil ilustrat.”

Publishers Weekly

„.... un ochi lucid, dar plin de compasiune... o operă polițistă convingătoare, avându-l drept protagonist emoționant și original pe detectivul îndurerat...”

The Independent

„Cleeves dă viață insulelor Shetland – simți înțepătura sărată a brizei când citești romanele din serie. *Ape moarte* e o nouă poveste excelentă.”

Crimesquad

36.00

CRIME SCENE PRESS